

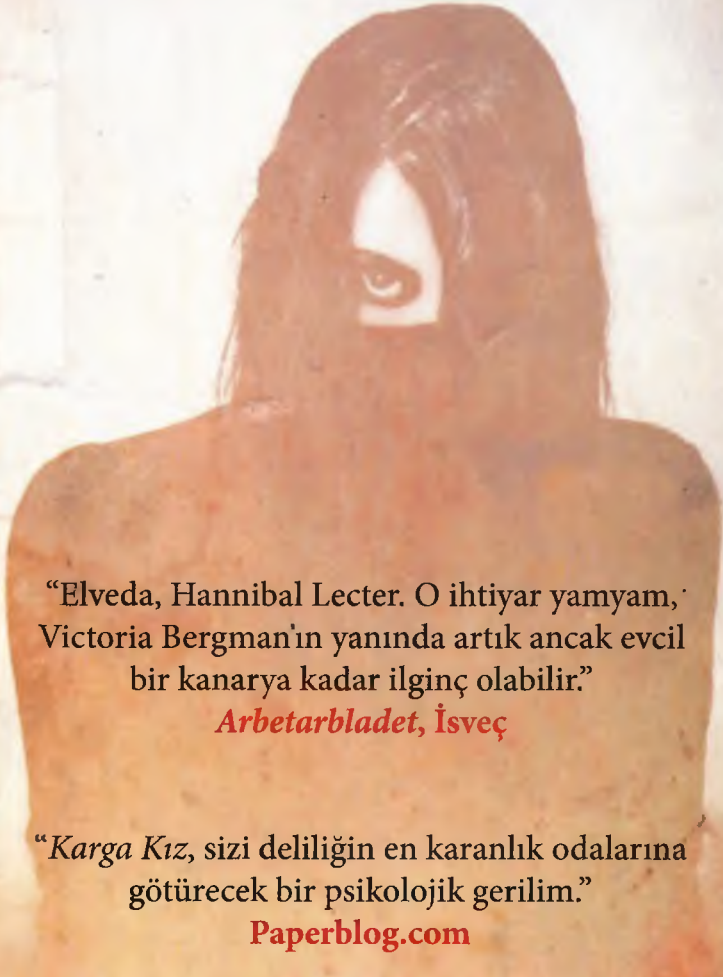
ERIK AXL SUND

KARGA
KIZ

ROMAN

PEGASUS

KARGA KIZ'IN DÜNYASINA GİRMEYE CESARETİN VAR MI?

“Elveda, Hannibal Lecter. O ihtiyar yamyam,
Victoria Bergman'ın yanında artık ancak evcil
bir kanarya kadar ilginç olabilir.”

Arbetarbladet, İsveç

“Karga Kız, sizi deliliğin en karanlık odalarına
götürecek bir psikolojik gerilim.”

Paperblog.com

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-586-0

Pegasus Yayınları: 1485
Bestseller Roman: 654

KARGA KIZ
ERIK AXL SUND
Özgün Adı: Kråkflickan

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Ömer Çiftci
Düzeltili: Halük Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2016

ISBN: 978-605-343-586-0

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Erik Axl Sund, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Salomonsson Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekânîk herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ERIK AXL SUND

KARGA
KIZ

VICTORIA BERGMAN'IN ZAYIFLIĞI

İsveççeden Çeviren:

ALİ ARDA

PEGASUS YAYINLARI

Bir kız kardeşimizin anısına.

Hayatımız bulanık. Bizim o büyük hayal kırıklığımız doğuştan. İşte bu yüzden İskandinav ormanlarında bu kadar çok masal çiçek açıyor. Kalbimizin açlık ateşinde keder korlanıyor. Çoğu insan kendi kalbindeki fidanın başında bekliyor, kulaklarını kötürüm hayallerine dayıyor ve alevlerin nasıl iç çekerek söndüğünü duyuyor.

Nässlorna blomma – Harry Martinson.

Ev

yüz yıldan daha eskiydi, sağlam taş duvarları bir metre kalınlığındaydı. Aslında izolasyona gerek yoktu ama kadın işini garantiye almak istiyordu.

Oturma odasının soluna, binanın köşesine düşen küçük odayı çalışma ve misafir odası olarak düzenlemişti.

Odanın kendi tuvaleti ve genişçe bir elbise odası vardı.

Tek penceresi ve kullanılmayan çatı katıyla mükemmeldi.

Lakaytlığa son verilecek, hiçbir şeye kesin gözüyle bakılmayacaktı.

Hiçbir şey tesadüfe bırakılmayacaktı. Rastlantı tehlikeli bir yol arkadaşıydı. Bazen bir arkadaş, daha çok da ne yapacağı kestirilemez bir düşman.

yemek masasını

ve sandalyeleri bir duvarın önüne toplamış, oturma odasının ortasında geniş bir alan açmıştı.

Artık bekleyecekti.

İlk parti polistirenler kararlaştırıldığı gibi saat onda geldi, dört adam onları içeri taşıdı. Üçü elli yaşlarında, dördüncüsü en fazla yirmisindeydi. Saçını kazıtmıştı. Üzerinde çapraz iki İsveç bayrağı resmi olan ve *Vatanım İçin* yazan siyah bir tişört giymişti. Dirseklerinde örümcek ağı, bileklerinde de taş devri motifli dövmeler vardı.

Adamlar gittiğinde kadın kanepeye oturup plan yaptı. İşe zeminde başlayacaktı, çünkü sorun yaratma ihtimali olan tek yer zemindi. Alt katta yaşayan yaşlı çift neredeyse sağırdı, yıllardır çıt çıkardıklarını da duymamıştı. Yine de zemin önemli bir ayrıntıydı.

Yatak odasına geçti.

Küçük çocuk hâlâ derin uykundaydı.

Banliyö treninde çocukla karşılaştığında çok tuhaf bir şey olmuştu. Elini tuttuğu çocuk hiç itiraz etmeden yerinden kalkmış, bir şey demesine gerek kalmadan uysalca peşine takılmıştı.

Sanki çocuk onun kaderinde vardı.

Tamamen doğal bir şeydi, bir kadının doğurduğu çocuğa sahip olması gibi bir şey.

Aradığı öğrenciyi ve hiçbir zaman sahip olamayacağı çocuğu bulmuştu.

Elini çocuğun alnına koydu, ateşi düşmüştü. Sonra nabzını kontrol etti.

Her şey beklediği gibiydi.

Morfinin dozunu iyi ayarlamıştı.

çalışma odasında

kalın, beyaz, duvardan duvara uzanan bir halı vardı. Çirkin, sağlıksız bir şey olduğunu düşünmüştü hep ama üzerinde yürümesi güzeldi. Üstelik şimdi amacına hizmet edecekti.

Keskin bir bıçak alarak polistirenleri kesti, bolca döşeme yapıştırıcısı sürerek parçaları birbirine yapıştırdı.

Ağır yapıştırıcı kokusundan başı döndü, sokağa bakan bir pencereyi açmak zorunda kaldı. Üç camlı bir pencereydi, ayrıca en dışında fazladan bir ses engelleyici tabaka vardı.

Bir arkadaş olarak şans...

Gülümsedi.

Yer döşemesi bütün gününü aldı. Arada bir gidip çocuğa baktı.

Yer döşemesi bittiğinde bütün aralıkları bantla kapattı.

Üç gün boyunca yeni yapı malzemeleri geldi ve dört duvarla işini bitirdi. Cuma günü geriye yalnızca tavan kalmıştı.

Polistirenlere yapıştırıcı sürüp uzun bir kalasla tavana bastırması gerektiğinden bu iş biraz zaman aldı.

Yapıştırıcının kurumasını beklerken, daha önceden söktüğü kapıların yerine birkaç eski battaniye çiviledi. Oturma odasına açılan kapıya dört kat polistiren yapıştırarak yaklaşık yarım metre derinliğindeki kapı boşluğunu doldurdu.

Pencerenin üzerine eski bir battaniye astı. Ne olur ne olmaz diye pencere girintisine iki kat izolasyon malzemesi döşedi. Odayla işi bittiğinde yeri ve duvarları su geçirmez muşambayla kapladı.

Yaptığı iş bir tür meditasyondur, oturup üstesinden geldiği şeylere baktığında kendisiyle gurur duydu.

oda

bir sonraki hafta boyunca yeni dokunuşlarla süslendi. Dört küçük lastik teker, bir kapı sürgüsü, on metre kablo, birkaç metre tahta süpürgelik, basit bir lamba armatürü ve bir kutu ampul aldı. Ayrıca dambıl, halter sırtığı ve bir de kondisyon bisikleti ısmarladı.

Oturma odasındaki kitaplığın bir rafını boşalttı. Rafı yan yatırıp alt tarafının her köşesine bir teker monte etti. Tekerleri gizlemek için ön tarafına geniş bir çita çaktığı rafı kaldırıp gizli odanın kapısının önüne çekti.

Kitaplığı kapıya vidaladı, nasıl çalıştığını kontrol etti.

Sonuç mükemmeldi. Kapı küçük tekerlerin üzerinde sessizce kaydı. Üzerine mandal monte edip kapıyı mandalladı. Bu basit

kilit sistemini gözlerden saklaması için kapının önüne ayaklı bir lamba koydu.

Sonra kitapları tekrar raflara yerleştirdi. Yatak odasındaki iki yataktan birinin şiltesini alıp döndü.

Akşam olduğunda hâlâ uyuyan çocuğu yeni evine taşıdı.

Gamla Enskede¹

Tuhaf olan çocuğun ölmesi değil, uzun süre yaşamasıydı. Aldığı çok sayıda yaraya ve bu yaraların durumuna bakılırsa tahmin edilen tarihten çok daha önce ölmesi gerekirdi. Ama bir şey onu hayatta tutmuş, normal bir insanın yaşam direncinin üstüne çıkarmıştı.

Komiser Jeanette Kihlberg arabasını geri vitese alıp garajdan çıkarken bunları bilmiyordu. Bu olayın, hayatını etkileyecek olaylar zincirinin başlangıcı olacağını da bilemezdi.

Mutfak penceresinden Åke'yi gördü, el salladı ama telefonla konuşan Åke onu görmedi. Öğleden önce, bir hafta boyunca biriken terli gömlekleri, çamurlu çorapları, kirli iç çamaşırları yıkayacaktı Åke. Çalışan bir eş ve futbol aşkıyla yanıp tutuşan bir oğul nedeniyle eski çamaşır makinesi haftada beş gün tüm gücüyle çalışıyordu.

Åke'nin, çamaşırları makineye attıktan sonra tavan arasındaki küçük atölyeye gidip bütün o bitmemiş tablolarının üzerinde çalışacağını biliyordu Jeanette. Bir romantik ve hayal adamı olan Åke, başladığı tabloyu bitirmekte zorlanırdı. Jeanette, eserleriyle gerçekten ilgilenecek bir galeri bulması için birkaç defa onun başının etini yemişti. Ama Åke, her seferinde, tabloların henüz bitmediği bahanesinin ardına sığınmıştı. Henüz tam hazır değil ama yakında...

Ve o zaman her şey değişecekti.

1 Stockholm'ün güney semtlerinden biri. (yay. n.)

Tablolar büyük bir sükse yapacak, paralar akmaya başlayacak ve nihayet düşledikleri her şeyi yapabileceklerdi. Eve çekidüzen vermekten istedikleri yere seyahat etmeye kadar her şeyi.

Yirmi yıla yakın zamandır hep aynı şeyleri duyan Jeanette, bu hayallerin gerçekleşebileceğine dair inancını kaybetmiş gibiydi.

Jeanette, Nynäsvägen'e döndüğünde sol ön tekerden endişe verici takırtılar duydu. Her ne kadar teknik özürlü biri olsa da eski Audi'nin bir sorunu olduğunu anladı. Ve tecrübeleri bunun, becerikli ve ucuz Sırp tamirciye rağmen, epey pahalıya patlayacağına söylüyordu.

Bir gün önce, üç ayda bir sadistçe bir dakiklikle gelen ev kredisinin taksitini ödemek için bütün hesabını boşaltmıştı. Arabasını bu defa da veresiye tamir ettirebilmeyi umdu.

Ceketinin cebinden gelen güçlü titreşim ve Beethoven'ın dokuzuncu senfonisiyle neredeyse kaldırıma çıkıyordu.

“Buyurun, Kihlberg.”

“Merhaba Janne, Thorildsplan'da bir sorun var.”

Meslektaşı Jens Hurtig arıyordu.

“Hemen oraya gitmemiz gerekiyor. Neredesin?” Telefonda öyle bir ses geldi ki Jeanette kulağını korumak için telefonu yüzünden birkaç santim uzaklaştırdı.

Kendisine Janne diye hitap edilmesinden nefret ederdi, içinde bir öfke kabarmaya başladı. Üç yıl önceki bir eğlencede kendisine şakayla taktıkları bu lakap, zamanla Kungsholmen'deki emniyet müdürlüğünün tamamına yayılmıştı.

“Årsta'dayım. Şimdi Essingeleden'e dönüyorum. Ne var?”

“Yüksek Öğretmen Okulu'na yakın metronun yanındaki çalılıkta bir erkek çocuk cesedi bulmuşlar. Billing hemen oraya gitmeni istiyor. Acayip telaşlıydı. Bulgulara bakılırsa cinayet ihtimali yüksek.”

Takırtıların arttığını duyan Jeanette Kihlberg, arabayı yolun kenarına park edip çekici çağırmayı düşündü.

“Eğer şu lanet araba müsaade ederse beş on dakikaya oradayım ama sen de gel.”

Araba yalpaladı, Jeanette işini sağlama almak için sağ şeride geçti.

“Elbette geleceğim. Hemen yola çıkıyorum. Herhalde senden önce orada olurum.”

Hurtig telefonu kapattı, Jeanette telefonunu cebine koydu.

Çalılığa atılmış bir çocuk cesedi. Cinayet gibi geliyordu Jeanette'nin kulağına, tasarlanmış bir saldırının sonucu gibi.

Direksiyon sarsılırken, cinayet, diye düşündü. Kadın ayrılmak istediğini söylediğinde kıskanç kocası tarafından evinde öldürülür.

Genellikle böyle olur.

Ama zamanın değiştiği de belliydi. Polis okulundayken öğrendiği şeyler artık yalnızca miadını doldurmakla kalmamış, gerçekliğini de kaybetmişti. Çalışma metotları yenilenmişti. Polislerin işi, birçok açıdan yirmi yıl öncekinden daha zordu.

Jeanette, devriye ekibindeyken halkın arasında dolaştığı ilk günlerini, insanların polise nasıl yardımcı olduklarını hatırladı. Üstelik polise güven de vardı. Ama artık polise güven o kadar azalmıştı ki evlerine hırsız giren insanlar yalnızca sigorta şirketi istedikleri için polise başvuruyorlardı. Hırsızların yakalanacağına dair hiçbir umutları yoktu.

Sosyoloji eğitiminden vazgeçip polis olmaya karar verirken ne beklemişti? Bir şeyleri değiştirebilmeyi mi? Birilerine yardım etmeyi mi? Polis okuluna kabul edildiğini bildiren mektubu gururla babasına gösterirken bunları söylemişti. Evet, öyle düşünmüştü. Kötü şeylere seyirci kalmayacak, onları engelleyecekti.

Gerçek bir insan olmak istiyordu.

Polis olmak onun için bu anlama geliyordu.

Çocukluğu boyunca, polisiye olaylar hakkında konuşan babasıyla dedesini huşu içinde dinlemişti. Yaz Ortası Şenliği yahut Paskalya Yortusu demeden akşam masaya oturduklarında hep azılı banka soyguncuları, sevimli cepçiler, zeki dolandırıcılar hakkında konuşurlardı. Varoluşun karanlık tarafından anılar anlatılırdı hep.

Kızartılmış Noel jambonundan yayılan kokular nasıl beklenti dolu duygular uyandırıyor, oturma odasında konuşan erkeklerin uğultuları da güven duygusu uyandırıyor.

Dedesinin yeni aletlere karşı ilgisizliğini ve şüphelerini düşünerek gülümsedi Jeanette. İşi kolaylaştırmak için kelepçelerin yerine plastik bağlar alındı diye yakınırdı. Dedesine göre DNA analizi de geçici bir hevesti.

Polislik mesleği, kolaylaştırmadan ziyade fark yaratmalı, diye düşündü. İş, değişen toplumsal koşullara uyum sağlamalı.

Polis olmak yardım etme arzusu taşımaktı, ilgilenmekti. Zırlı bir polis minibüsünün içine oturup karartılmış camların arkasından olanları çaresizce seyretmek değil.

Thorildsplan

Ivo Andrić bu tür sıradışı ve olağanüstü ölüm olayları konusunda uzmandı. Bosna kökenliydi. Sırp'ların neredeyse dört yıl boyunca kuşattıkları Saraybosna'da doktorluk yapmış, savaşın çocuk kurbanları hakkında bir sürü tecrübe edinmiş ve çok kez, keşke adli tıp doktoru olmasaydım, diye düşünmüştü.

On dört yaşın altında iki bine yakın çocuk öldürülmüştü Saraybosna'da. Bunlardan ikisi kendi kızlarıydı. Köyümde kalsaydım hayatım nasıl bir yol izlerdi, diye düşünürdü sıkça. Ama bunu düşünmenin artık bir anlamı yoktu. Sırp'lar çiftliklerini yakmış, annesini, babasını ve üç kardeşini katletmişlerdi.

Stockholm polisinden arayarak erkenden uyandırmışlardı Ivo Andrić'i. Metronun etrafını uzun süre kordona almak istemediklerinden işin en kısa zamanda bitmesini diliyorlardı.

Üzerine eğilerek çocuğun cesedini inceledi, yabancı uyruklu gibi göründüğünü not etti. Arap, Filistinli, hatta belki Hint veya Pakistanlı olabilirdi.

Çok eziyet gördüğü ortadaydı, işin garibi direndiğine dair hiçbir iz yoktu. Bedenindeki morluk ve çürükler boksörlerde görülen morluk ve çürüklere benziyordu. Kendini savunma yeteneğinden yoksun ama yine de on iki raunt ayakta kalıp bilincini yitirene kadar dayak yemiş bir boksöre benziyordu.

Olay yeri araştırmasını zora sokan bir diğer şey, ölümün cesedin bulunduğu yerde değil başka bir yerde ve uzun zaman önce

KARGA KIZ

gerçekleşmiş olmasıydı. Ceset, Thorildsplan metrosunun girişine yakın çalılıklara, kısmen görülür bir şekilde atılmıştı. Kısa sürede fark edilme nedeni de buydu.

Havaalanı

tıpkı bir kış sabahı gibi gri ve soğuktu. Çin Havayolları'yla daha önce adını duymadığı bir ülkeye gelmişti. Kendisinden önce yüzlerce çocuğun aynı seyahati yaptığını biliyordu, tıpkı onlar gibi kendisine de pasaport kontrolü yapan polislere neler anlatacağı ezberletilmişti. Aylar boyunca tekrarladığı öyküyü tek bir harf atlamadan aktardı polislere.

O devasa olimpiyat statlarından birinin inşaatında iş bulmuştu, tuğla ve harç taşıyordu. Yoksul bir işçi olan amcası bakıyordu ona. Amcası bir gün ağır bir kaza geçirip hastaneyi boyladığından kendisine bakacak kimsesi kalmamıştı. Anne ve babası zaten ölmüştü, ne bir kardeşi ne de sığınabileceği bir akrabası vardı.

Kendisine ve amcasına nasıl köle gibi davrandıklarını anlattı pasaport polislerine, böylesi ancak ırkçı rejimlerde görülürdü. İnşaatta beş ay çalışmış ama bulunduğu ülkede saygın bir vatandaş sıfatı kazanabilmeyi aklının ucundan bile geçirmemişti.

Eski Hukou sistemine göre şehirden çok uzaktaki köyüne kayıtlıydı, bu nedenle yaşadığı ve çalıştığı yerde hiçbir yasal hakkı yoktu.

İşte bu nedenle İsveç'e gelmişti, hayatta kalan tek akrabasının yanına sığınmak için. Nerede bulacağını bilmiyordu ama amcasına göre, İsveç'e ayak bastığında, onu hemen bulacaklardı. Böyle söz vermişlerdi.

Üzerindeki elbiseler, bir cep telefonu ve elli Amerikan doları dışında hiçbir şeyi yoktu.

Telefonda durumunu açığa vuracak ne bir telefon kaydı ne bir sms ne de bir resim vardı.

Daha doğrusu hiç kullanılmamıştı.

Bir kâğıda yazıp sol ayakkabısının içine sakladığı telefon numarasından bahsetmemişti polise. Mülteci kampından kaçmayı başarır başarmaz o numarayı arayacaktı.

geldiği ülke

Çin'e hiç benzemiyordu. Her yer çok temiz ve boştu. Sorgusu tamamlanıp iki polisin eşliğinde havaalanının ıssız koridorlarından geçerken, Avrupa böyle bir yer mi, diye merak ediyordu.

Onun için bir geçmiş uyduran adam ona telefon, telefon numarası ve para vermiş, son dört yılda Avrupa'nın değişik bölgelerine yetmişten fazla çocuk gönderdiğini söylemişti.

Belçika denen ülkede çok sayıda tanıdığı vardı, insan bu ülkede çok iyi para kazanabilirdi. Zengin adamlara hizmet etmek gerekirdi, ağzını sıkı tutup görevine sadık kalan biri zengin olurdu. Ama Belçika riskli bir ülkeydi, ortalarda fazla görünmemek gerekirdi.

Asla evden dışarı çıkmamalıydı.

İsveç güvenliydi. Genellikle bir restoranda iş bulunur ve rahatça dolaşılırdı. Restoran işinde fazla para yoktu ama şanssız yaver giderse İsveç'te de çok para kazanılırdı. Bu biraz da sizden beklenen hizmetin ne olduğuna bağlıydı.

Belçika'dakine benzer hizmet isteyenler İsveç'te de vardı.

göçmen kampı

havaalanından öyle çok uzak değildi. Sivil bir polis arabasıyla götürüldü oraya. Geceyi kampta geçirdi, odayı paylaştığı siyah çocuk ne Çince ne de İngilizce biliyordu.

Yatak temizdi ama biraz havasız kalmış gibi kokuyordu. İkinci gün hemen kâğıtta yazan numarayı aradı, bir kadın sesi ona Stockholm'e giden trene nereden bineceğini anlattı. Stockholm'e indiğinde numarayı tekrar arayacak ve yeni talimatlar alacaktı.

tren

sıcak ve rahattı. Karın her şeyi beyaza boyadığı şehre doğru sessizce ilerliyordu. Ama tesadüf mü yoksa kader mi bilinmez, Stockholm'ün merkezine asla varamayacaktı.

Birkaç istasyon sonra güzel, sarışın bir kadın oturdu karşısına. Uzun süre baktı ve yalnız olduğunu anladı. Sadece trende değil, bütün dünyada yalnız olduğunu.

Tren bir sonraki istasyonda durduğunda ayağa kalkan sarışın kadın elinden tuttu. Başıyla kapıyı işaret etti, hiç itiraz etmedi.

Sanki bir melek dokunmuştu eline, kendinden geçmiş bir halde izledi kadını.

Bir taksiye binip şehrin içinden geçtiler. Suyla çevrili, güzel bir şehirdi. Onun geldiği yerdeki kadar çok trafik yoktu. Temiz bir şehirdi, insan burada daha rahat soluk alırdı.

Kaderi ve rastlantıyı düşündü, niçin bu kadının yanındayım, diye merak etti bir süre. Ama kadın kendisine dönüp gülümsediğinde bütün kuşkuları dağıldı.

Geldiği yerde herkes ne iş yapabileceğini sorardı hep, kollarını sıkıp ne kadar kuvvetli olduğunu anlamaya çalışırlardı. Soruları anlamış gibi davranırdı.

Hep tereddüt ederlerdi. Arada bir seçerlerdi onu.

Ama kendisi için hiçbir şey yapmamışken seçmişti kadın onu, daha önce hiç kimse böyle yapmamıştı.

oda

beyazdı. İçinde büyük, geniş bir yatak vardı. Kadın onu yatağa yatırmış, sıcak bir içecek vermişti. Evde içtiği çaya benziyordu, daha fincanı bitirmeden uykuya dalmıştı.

Uyandığında ne kadar uyuduğunu kestiremedi ama şimdi başka bir odadaydı. Penceresiz bir odaydı, her taraf plastik kaplıydı.

Yataktan kalkıp kapıya doğru giderken, ayağını bastığı zeminin ne kadar yumuşak ve esnek olduğunu hissetti. Kapı kolunu yokladı, kapı kapalıydı.

Elbiseleri ve telefonu yoktu.

Yatağa çırlıçıplak uzandı ve uyudu.

Bu oda onun yeni dünyası olacaktı.

Thorildsplan

Jeanette direksiyonun sağı çektiğini hissetti. Sanki araba yolda çapraz gidiyordu. Son kilometreleri altmışla, sürünerek geçmişti. Drottningholmsvägen'e dönüp metro istasyonuna doğru ilerlerken, on beş yaşındaki arabasının miadını doldurduğunu anladı.

Arabasını park edip polis kordonuna doğru yürürken gözü Hurtig'e ilişti. Herkesten bir baş daha uzun, İskandinav sarısı, güçlü ve yağsız.

Yaklaşık dört yıl beraber çalıştıktan sonra Jeanette, Hurtig'in beden dilini okumayı öğrenmişti. Endişeli bir hali vardı.

Acı çeker gibiydi.

Ama Jeanette'yi görünce yüzü ışıdı. Ona döndü, geçmesi için polis kordonunu havaya kaldırdı.

“Gördüğüm kadarıyla araban tekledi,” diye sırttı. “Bu hurdayı hâlâ nasıl elinde tuttuğunu anlayamıyorum.”

“Bende anlamıyorum. Maaşımın artmasını sağla da küçük bir Mercedes alıp hava atarak gezeyim.”

Eğer Åke iyi maaşlı, sağlam bir iş bulursa ben de sağlam bir araba alırım, diye düşündü Hurtig'in peşinden giderken.

“Teker izi var mı?” diye sordu çömelmiş, çakıl yolunu inceleyen iki kadın teknisyene.

“Evet, birkaç değişik iz var,” dedi kadınlardan biri Jeanette’ye bakarak. “Sanırım bir kısmı çöp kutularını boşaltmak için dolaşan belediye arabalarına ait. Ama daha ince teker izleri de var.”

Jeanette, olay yerinde görevli memurların amiri konumundaydı, soruşturmanın resmi sorumlusuydu.

Akşama amiri Dennis Billing’e rapor verecek, o da Savcı von Kwist’i bilgilendirecekti. Ve bu iki adam, Jeanette’nin ne düşündüğünü umursamadan ne yapılacağına karar verecekti. Emir komuta zinciri böyle işliyordu.

Jeanette, Hurtig’e döndü.

“Peki, çocuğun cesedini kim bulmuş?”

Hurtig omuzlarını silkti.

“Bilmiyoruz.”

“Bilmiyoruz da ne demek?”

“İhbar hattına isimsiz bir ihbar gelmiş...” Kol saatine baktı. “Yaklaşık üç saat önce. Arayan adam, metro yakınında bir çocuk cesedi gördüğünü söylemiş. Hepsi bu.”

“Bu telefon konuşmaları kaydediliyor, değil mi?”

“Elbette.”

“Peki bize niçin bu kadar geç haber verilmiş?” dedi Jeanette öfkeyle.

“İhbarı önce ciddiye almamışlar, arayan adam sanki uyuşturucu almış gibi lafı geveleyip duruyormuş, dalga geçiyor sanmışlar ve... Ne demişlerdi? İnanırcı bulmamışlar.”

“Telefonun izini sürmüşler mi?”

“Kayıtsız sim kartı.”

“İçine sıçtığımın...”

“Ama telefonun nereden açıldığını birazdan öğreniriz.”

“Güzel. Geri döndüğümüzde konuşma kayıtlarını dinleriz.”

Jeanette polislerin arasında dolaşarak ne bildiklerini, ilginç bir şey bulup bulmadıklarını araştırdı.

“Şahit var mı? Bir şey duyan ya da gören biri?”

Merakla etrafındaki polislere baktı, başlarını iki yana salladılar.

“Bu cesedi buraya biri getirmiştir herhalde,” dedi Jeanette bitkin bir ifadeyle. Eğer birkaç saat içinde bir ipucu bulamazlarsa işin iyice zorlaşacağını biliyordu. “Metroyla getirilmiş olması çok uzak bir ihtimal ama yine de güvenlik kameralarından birer kopya alın.”

Hurtig yanına geldi.

“Kamera görüntülerini kopyalaması için birini görevlendirdim bile, bu akşam elimizde olur,” dedi.

“Güzel. Büyük ihtimalle çocuğun cesedi arabayla getirilmiştir. Turnikelerden son günlerde geçen bütün arabaların listesini istiyorum.”

“Tamam,” dedi Hurtig. “En kısa zamanda iletmeleri için hemen talimat vereceğim.”

Jeanette, cep telefonunu eline alıp yürümeye başlayan Hurtig’i durdurdu.

“Dur bakalım. Diyeceklerim bitmedi daha. Ceset buraya bisiklet römorku veya ona benzer bir şeyle de taşınmış olabilir. Okula da güvenlik kamerası olup olmadığını sorun.”

Başını sallayan Hurtig, sallanarak uzaklaştı.

Jeanette iç çekerek çalıkların yanındaki çimenliği araştıran teknisyenlere döndü.

“Olağandışı bir şey var mı?”

Kadın teknisyen başını iki yana salladı.

“Henüz bir şey yok. Tabii ayak izleri var, birçoğunu kopyaladık. Ama fazla bir şey beklemeyin.”

Jeanette ağır adımlarla, çocuğun cesedinin bulunduğu çalılığa yaklaştı. Ceset, siyah bir çöp torbasının içine konularak atılmıştı. Çıplaktı, kolları dizlerine sarılı, oturur vaziyette katılmıştı. Bilekleri gümüş renkli bantla sarılmıştı. Yüzünün rengi sarı-kahverengiye dönmüştü, derisi eski parşömenleri andırıyordu.

Buna karşılık elleri neredeyse siyahtı.

Jeanette, çömelmiş halde oturan Ivo Andrić'e, "Cinsel şiddet izi var mı?" diye sordu.

"Henüz bir şey diyemem. Ama yok sayamayız. Aceleci tahminler yapmak istemiyorum, yalnız tecrübelerime dayanarak, bu tür aşırı durumlarda cinsel şiddete rastlamamanın şaşırtıcı olacağını söyleyebilirim."

Jeanette başını salladı.

Polis, inşaat iskelesi ve muşambayla olay mahallini mümkün mertebe gizlemeye çalışmıştı, ama arazi engebeli olduğundan biraz uzakta duran biri olay yerini yukarıdan görebiliyordu. Polis kordonunun dışında kocaman teleobjektifleriyle birkaç fotoğrafçı dolaşıyordu. Jeanette acıyordu onlara. Yirmi dört saat polis telsiziyle yatıp kalkıyor, kulakları telsizde durmadan olağanüstü bir olay bekliyorlardı.

Ama Jeanette hiç muhabir göremedi. Gazeteler, olay yerine muhabir göndermek için bütçe ayırmıyorlardı artık.

"Lanet olsun," dedi polislerden biri Ivo Andrić'e bakarak. "Nasıl bu hale gelmiş?"

Çocuğun bedeni büyük ölçüde mumyalaşmış gibiydi. Ivo Andrić'e göre bu, cesedin uzun süre kuru bir yerde kaldığını gösterirdi. Yani dışarıda, Stockholm'ün sırsıklam kışında kalmamıştı.

"Bir bilsem, Schwarz," dedi Ivo, başını soruyu soran memura kaldırarak. "Araştırıp anlayacağız."

“Çocuk Firavun gibi mumyalaşmış. Bu öyle bir iki günün işi değil! Discovery’de gördüğüm Alplerde bulunan adama benziyor. Ötzi mi neydi?”

Ivo Andrić başını salladı.

“Veya güneyde, bataklıkta buldukları adama.”

“Bockstensman’dakini diyorsun,” dedi Ivo Andrić. Schwarz’ın gevezeliğinden yorulmuştu. “Eğer biraz müsaade edersen belki bir şeyler buluruz,” diye ekledi ve kaba davrandığını düşünerek hemen pişman oldu.

“O kadar kolay değil,” dedi Schwarz. “Biliyorsun, bu tür çiçeklikler köpek boku ve çöple doludur. Eğer zanlıdan geriye kalmış bir çöp varsa bile nasıl ayıracaksınız? Ayak izleri de aynı şekilde.” Başını kaygıyla sallayarak düşüncelere daldı.

Ivo Andrić görmüş geçirmiş bir adamdı, bir sürü iğrenç durumla karşılaşmıştı ama uzun ve meşakkatli meslek hayatı boyunca böyle bir şey görmemişti.

Çocuğun kolları ve gövdesinde yüzlerce iz vardı, etraflarını saran dokulardan daha koyu izler. Demek ki yaşarken sayısız darbe almıştı. Parmak eklemlerindeki çökmeye bakılırsa yalnızca darbe almamış, kendisi de bir sürü yumruk sallamıştı.

Buraya kadar tamamdı.

Ama mumyalaşmış çocuğun sırtında çok sayıda derin kırbaç izi de vardı.

Ivo Andrić, çocuğun neler yaşadığını hayal etmeye çalıştı. Canını kurtarmak için çabalamış, dövüşmeye karşı koyduğunda ise kırbaçlanmıştı. Göçmenlerin yoğun olarak yaşadıkları kenar mahallelerde yasadışı köpek dövüşlerinin yapıldığını biliyordu Ivo. Belki yine benzer bir durum söz konusuydu ama ciddi bir farkla: canları için dövüşenler köpekler değil, erkek çocuklarıydı.

En azından taraflardan biri, bir erkek çocuğuydu.

Rakibi hakkında değişik tahminler yürütülebilirdi.

Ama çocuğun ölmesi gerekirken yaşadığı bir gerçektir. Otopside büyük ihtimalle uyuşturucu ya da başka kimyasalların izine rastlanılacaktı. Rohypnol'e, belki de Fensiklidin'e. Ivo Andrić, asıl işinin çocuğun cesedi Solna'daki Karolinska Hastanesi'nin patoloji laboratuvarına götürüldükten sonra başlayacağını anlamıştı.

Şimdi gidip öğle yemeği yiyecekti.

Saat on iki civarında çocuğun cesedini gri bir naylon torbaya koyup, ceset arabasıyla Solna'ya götürdüler. Jeanette Kihlberg'nin olay yerinde işi bitmişti, artık emniyet müdürlüğüne gidecekti. Park yerine yürürken hafif bir yağmur başladı.

"Hadi be!" dedi kendi kendine. Genç meslektaşı Åhlund ona dönüp soran gözlerle baktı.

"Arabam..." dedi Jeanette, "Unuttum gitti işte. Buraya gelirken pes etti. Herhalde çekici çağırmam gerek."

"Nerede?"

"Orada," diyerek yirmi metre ileride duran kirlı, paslı, kırmızı bir Audi'yi işaret etti. "Niye sordun? Arabadan anlar mısınız?"

"Eh, hobim diyelim. Hareket ettiremeyeceğim araba yoktur. Anahtarı ver de neyi varmış bir bakayım."

Jeanette anahtarı meslektaşına verdi. Kaldırımına çıkıp beklerken yağmur hızını artırmıştı, soğuktan titremeye başladı.

Åhlund arabayı çalıştırıp direksiyonu yola kırdı. Arabadan gelen gacırcu sesler dışarıdan daha fazla duyuluyordu. Babasını arayıp arabayı tamir ettirmek için biraz borç istemeye karar verdi Jeanette. Zaten yeterince borcun var, diyerek başta karşı çıkacak ama annesiyle konuştuktan sonra kabul edecekti.

Åke'nin hâlâ iş bulup bulmadığını soracak, Jeanette de ona sanatçıların iş bulmasının zorluklarından bahsedip kısa zamanda her şeyin yoluna gireceğini söyleyecekti.

Hep aynı sahne tekrarlanıyor, Åke'yi korumak için göğsünü siper ediyordu Jeanette.

Aslında bu kadar sıkıntıya hiç gerek yok, diye düşündü. Åke gururunu yenip geçici bir iş bulsa... Hiç değilse Jeannete'yi umursadığını gösterse, ekonomik durumları konusunda ne kadar endişelendiğini anlayabilse... Ödenmeyen faturaları düşünerek nasıl günlerce uykusuz kaldığını fark etse...

Meslektaşı kısa bir tur attıktan sonra arabadan indi, zafer kazanmış gibi gülümsedi.

“Ya mafsal, ya direksiyon dingili ya da ikisi birden,” dedi. “Eğer şimdi alırsam akşama işe koyulur, birkaç güne kadar teslim ederim. Parçaların parasını öder, bana da bir viski alırsın. Tamam mı?”

“Sen bir meleksin, Åhlund. Al, ne yapıyorsan yap. Eğer üstesinden gelirsen iki şişe, ayrıca terfi zamanın geldiğinde sıkı bir referans alırsın.”

Jeanette polis minibüsüne doğru yürüdü.

Ekip ruhu, diye düşündü.

Emniyet Müdürlüğü

İlk toplantıda Jeanette görev dağılımı yaptı.

Polis kolejinin yeni mezunlarından bir grup, öğleden sonra civardaki kapıları çalıp bilgi edinmeye çalışacaktı. Jeanette bundan bir şey çıkacağını umuyordu.

Schwarz, turnikelerden şehre giren arabaların listesini, yaklaşık sekiz yüz bin arabayı gözden geçirmek gibi nankör bir görev üstlenmişti. Åhlund, Yüksek Öğretmen Okulu ve metro istasyonunun kamaralarından kopyalanan görüntüleri inceleyecekti.

Monoton ve sıkıcı işlerin genellikle çaylaklara verildiği geçmiş günleri pek aramıyordu Jeanette.

Öncelikli iş çocuğun kimliğinin tespit edilmesiydi. Hurtig, Stockholm çevresindeki göçmen kamplarıyla irtibata geçecekti. Jeanette'nin görevi Ivo Andrić'le konuşmaktı.

Toplantıdan sonra odasına geçen Jeanette, evi aradı. Saat altıyı geçiyordu, bugün yemek yapma sırası ondaydı.

“Merhaba! Günün nasıl geçti?” Gergin ve yorgundu ama neşeli gibi davranmaya çalıştı.

Birçok açıdan elbette eşitlerdi. Gündelik işleri paylaşmışlardı, evin silinip süpürülmesi kendisinin, çamaşır Åke'nin işiydi. Yemek işini sıraya bağlamışlardı, Johan da yardım ediyordu. Ama ekonomik açıdan asıl yük kendisinin sırtındaydı.

“Bir saat öncesine kadar çamaşırlarla uğraştım. Onun dışında iyiyim. Johan biraz önce geldi, bu akşam onu maça götüreceğine söz vermişsin. Yetişebilir misin?”

“Hayır, imkânsız,” diye iç çekti Jeanette. “Araba şehre inerken bozuldu. Johan bisikletle gitsin artık, zaten çok uzak bir yer değil.”

Jeanette'nin gözü ilan tahtasına astığı aile fotoğrafına kaydı. Johan fotoğrafta ne kadar da küçük görünüyordu... Kendisine bakmak bile istemedi.

“Birkaç saat daha burada kalmak zorundayım. Beni eve bırakacak birini bulamazsam metroyla gelirim. Sen telefonla pizza ısmarla artık. Paran var mı?”

“Sanırım,” diye iç çekti Åke. “Yoksa da kavanozda vardır herhalde.”

Jeanette biraz düşündü: “Evet, olmalı. Dün bir beş yüzlük koymuştum. Hadi, görüşürüz.”

Åke bir şey demedi. Ahizeyi kapatan Jeanette geriye yaslandı. Gözlerini yumdu.

Patoloji Enstitüsü

Çocuğun cesedi paslanmaz çelikten otopsi masasına yatırılmıştı. Ivo Andrić, nasır tutmuş yüzlerce küçük yaranın dışında, çocuğun kollarında çok sayıda iğne izi gördü. Eğer bu iğne izlerine yalnızca kol çukurunda rastlasaydı, küçük yaşma rağmen çocuğun uyuşturucu bağımlısı olabileceğini düşünürdü. Ama iğne izleri iki kolunda birden dağınık vaziyetteydi, demek ki karşı koymuştu. Sol avucuna gömülmüş kırık bir iğne ucu bu tahmini doğruluyordu.

Ama işin asıl dikkat çekici tarafı, çocuğun cinsel organlarının kesilmiş olmasıydı.

Ivo Andrić, çok keskin bir bıçakla kesildiğini not etti.

Bir ustura, belki de bir neşterdi.

Solna Patoloji Enstitüsü'ndeki ilk incelemeden sonra Ivo Andrić, adli tıptaki arkadaşlarından mutlaka yardım alması gerektiğine karar verdi.

Çocuğun bedeni büyük ihtimalle ağır bir şekilde zehirlenmişti. Uzun bir gece geçireceğini anladı Ivo Andrić.

Emniyet Müdürlüğü

Jeanette'nin odasına giren Hurtig, acil ihbar hattına sabah yapılan esrarengiz ihbarın kaydedildiği CD'yi Jeanette'ye uzatıp bir koltuğa oturdu.

Jeanette uykulu gözlerini ovuşturdu.

“Çocuğun cesedini bulanlarla konuştun mu?”

“Tabii. Tutanaklara göre acil ihbar hattına yapılan bildirimden iki saat sonra olay yerine gitmişler. İhbar hattındakiler, ihbarı ciddiye almadıklarından geç çağrı yapmışlar.”

Jeanette CD'yi kabından çıkarıp bilgisayara taktı.

Yirmi saniyelik bir konuşmadı.

“112, sorun neydi?”

Cızırtılardan başka hiçbir şey duyulmadı.

“Alo! 112, sorun ne?” diye dikkatli bir şekilde tekrar sordu telefondaki görevli. Bir adamın sesi duyuldu, nefes alırken zorlanıyordu.

“Ben Thorildsplan'da, çiçek tarhında ölü bir erkek çocuğu var diye aramışım.”

Sözcükleri gevelemesinden ayık olmadığı anlaşılıyordu. Alkol veya uyuşturucu almış gibiydi.

“Adınız ne?” sordu telefon görevlisi.

“Neyse ne, ne önemi var? Sen ne dediğimi anladın mı?”

“Evet, Bolidenplan'da bir ölü var, diyorsun.”

“Thorildsplan, dedim,” dedi adam öfkeyle. “Thorildsplan metro istasyonunun girişindeki çiçek tarhında bir ölü var.”

Ses kesildi.

“Alo?” dedi telefon görevlisi tereddütlü bir sesle.

Jeanette alnını kırıştırdı.

“Telefonun metroya yakın bir yerden açıldığını tahmin etmek için Einstein olmak gerekmez, değil mi?”

“Elbette. Ama eğer...”

“Eğer ne?” diyen Jeanette sesindeki öfkeyi kendisi de fark etti. Konuşma kaydının hiç değilse birtakım soruları cevaplayacağını, amirinin ve savcının önüne atabileceği bir şeyler verebileceğini ummuştu.

“Affedersin,” dedi Hurtig’e.

Hurtig omuzlarını silkti.

“Artık yarın devam ederiz,” deyip ayağa kalkarak kapıya yöneldi. “Sen de evine, Johan ile Åke’nin yanına git artık.”

Jeanette müteşekkir bir ifadeyle gülümsedi.

“İyi geceler, yarın sabah görüşürüz.”

Hurtig kapıyı kapattığında şefi Dennis Billing’i aradı Jeanette. Araştırma bölümünün şefi dört kez çaldıktan sonra açtı telefonunu.

Jeanette mummylaşmış çocuk cesedini, isimsiz telefonu, öğleden sonraki ve akşamki gelişmeleri anlattı.

Aslında olay hakkında dişe dokunur bir şey yoktu elinde.

“Bir ekip çevrede kapı kapı dolaşiyor, bakalım ne çıkacak. Ivo Andrić’in raporunu bekliyorum. Hurtig şiddetten bahsediyor ve ben, bildiğin gibi işte.”

“Bunu en kısa zamanda çözmemiz gerektiğini anlıyorsundur mutlaka. İkimiz için de en iyisi bu.”

Billing'in bu mesafeli tavrını kabullenmekte zorlanıyordu Jeanette. Bu tavrın gerisinde Billing'in şefliğinin değil, kendi cinsiyetinin yattığını biliyordu.

Jeanette'nin komiserliğe terfi etmesini uygun bulmayanlardan biri de Dennis Billing'di. Gayriresmi olarak Savcı von Kwist'in adayını desteklemişti ve tabii bu aday erkekti.

Billing'in hoşnutsuzluğunu açık bir şekilde göstermesine karşın Jeanette terfi etmişti. Billing'in aldığı bu düşmanca tutum, o günden sonra bütün ilişkilerini etkilemişti.

"Elbette elimizden geleni yapacağız, yarın sabah yeni bilgilere ulaştığımızda ararım."

Dennis Billing boğazını temizledi.

"İyi. Seninle konuşmak istediğim başka bir konu var."

"Öyle mi?"

"Evet, aslında gizli kalması gereken bir konu, ama kuralları biraz esnetebilirim. Senin ekibi ödünç almam gerekiyor."

"Hayır, imkânsız. Durumu biliyorsun."

"Yarın akşamdan ertesi güne kadar. Sonra geri alırsın. Bu yeni ortaya çıkan duruma rağmen ne yazık ki buna mecburum."

Jeanette kendisini çaresiz ve karşı koyamayacak kadar yorgun hissetti.

"Mikkelsen'in yardıma ihtiyacı var," diye devam etti Billing. "Yarın, çocuk pornosu ticareti yaptıklarından şüphelenilen bazı kişilerin evlerine baskın yapılacak. Hurtig, Åhlund ve Schwarz'la konuştum. Yarın sabah her zamanki işlerine bakacaklar, sonra Mikkelsen'e katılacaklar. Haberin olsun."

Jeanette söyleyecek bir şey bulamadı.

Söylenecek bir şey yoktu.

Telefonu kapattılar.

KARGA KIZ

Jeanette akşam dokuz buçukta emniyet müdürlüğünden çıkıp metroya doğru yürümeye başladı. *Dagens Nyheter* gazetesinin uzaktan görünen gökdelenine bakarken, çocuğun katili belki şu an yakınlarda bir yerlerde, diye düşündü.

Bugün gördüğü şeyi nasıl bir insan yapardı ki?

Sockenplan istasyonunda inip evine doğru yürüdü, sarı villa görüldüğünde alnına yağmur damlaları düşmeye başlamıştı.

Mariatorget

Kral Adolf Fredrik –kanlı 1700’lü yıllarda– bugün Mariatorget denen meydana, idamlar için kullanılmaması şartıyla, kendi adını vermişti. () günden sonra o meydana, az çok idamı andıran şekillerde, yüz kırk sekiz kişi hayatını kaybetmişti. Meydana Adolf Fredrik Meydanı ya da Mariatorget denmesi hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Bu yüz kırk sekiz cinayetten çoğunun işlendiği yere ancak yirmi metre kadar uzaktaki eski bir binanın en üst katında Psikoterapist Sofia Zetterlund’un özel muayenehanesi vardı. Sankt Paulsgatan’daki bu bina, sabun fabrikatörü bir aile tarafından yaptırıldığından Tvåpalatset² olarak adlandırılan binanın hemen yanındaydı. Üç dairenin ofise çevrildiği üst katta, başka bir psikoterapistin yanı sıra iki diş hekimi, bir plastik cerrah, bir avukat kiracıydı.

Bekleme odasının dekorasyonu soğuk ve moderndi. Dekorasyon işini üstlenen iç mimar, Adam Diesel-Frank’ın –kanepeler ve koltukların gri tonlarına uyan– iki kocaman tablosunu satın alıp duvarlara asmıştı.

Bir köşeye, Almanya doğumlu Nadya Ushakova’nın elinden çıkma bronz bir heykel konmuştu. İçindeki güllerin bir kısmı solmaya yüz tutmuş büyük bir vazoydu bu heykel. Çiçeklerden birinin sapına, üzerinde DIE MYTHEN SIND GREIFBAR yazan bir kart vardı.

2 (İs.) Sabun sarayı. (yay. n.)

Muayenenin açılışına katılanlar, alıntının anlamı üzerine tartışmışlar ama ikna edici bir açıklama bulamamışlardı.

Efsaneler somuttur.

Aydınlık duvarlar, pahalı halı, seçkin sanat eserleri, her şey zarafet ve zenginliği yansıtıyordu.

Katta bulunanlar ortak bir sekreter tutma konusunda anlaşmış, birçok kişiyle mülakat yapıldıktan sonra, daha önce bir doktorun sekreterliğini yapmış olan Ann-Britt Eriksson'da karar kılmışlardı. Randevuları ayarlayacak ve diğer idari işlere bakacaktı.

Sofia Zetterlund, her zamanki gibi tam saat sekizde muayenehanesine geldi.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu Eriksson'a.

Ann-Britt önüne yaydığı gazeteden başını kaldırarak baktı.

"Evet. Huddinge Hastanesi'nden arayıp Tyra Mäkelä ile randevunuzu daha erken bir saate, on bire almanızı istediler. Onları arayacağımızı söyledim."

"Tamam, hemen ararım," diyen Sofia odasına yöneldi. "Başka bir şey var mı?"

"Var," dedi Ann-Britt. "Biraz önce Mikael aradı, öğleden sonraki uçağa muhtemelen yetişemeyecekmiş, Arlanda Havaalanı'na ancak yarın sabah inebilirmiş. Selam söyledi ve bu gece onun dairesinde kalırsanız sevineceğini iletmemi istedi, böylece yarın sabah görüşebilirmişsiniz."

Sofia durdu, elini kapının çerçevesine koydu.

"Hım, bugün ilk randevum kaçta?"

Planlarını değiştirmek durumunda kalmaktan rahatsız olmuştu. Akşam yemeği için Gondol Restoranı'nda yer ayırtarak Mikael'e sürpriz yapmayı planlamıştı ama o, her zamanki gibi planlarını altüst etmişti.

"Saat dokuzda bir randevunuz var, öğleden sonra da ikide."

“İlki kiminle?”

“Carolina Glanz. Gazetede yazdığına göre bir televizyon programının başına getirilmiş, dünyayı dolaşarak ünlülerle röportaj yapacakmış. Ne garip değil mi?”

Ann-Britt başını sallayarak derin bir iç çekti.

Caroline Glanz, yetenek yarışması yapan bir sürü televizyon kanalından birinde bir yarışmaya katılıp epeyce gürültü koparmıştı. Aslına bakılırsa öyle kayda değer bir sesi yoktu ama jüriye göre kızda star kumaşı vardı. Kış ve ilkbahar boyunca küçük gece kulüplerini dolaşmış, kendisi kadar güzel olmayan ama sesleri güçlü kızların şarkılarını taklit etmişti. Caroline uzun bir süre akşam gazetelerinin sayfalarını süslemiş, skandalları birbirini kovalamıştı.

Basının ilgisi başka bir yöne çevrildiğinde kendisini ve kariyer seçimini sorgulamaya başlamıştı.

Ekonomik açıdan ne kadar kârlı olsa da böyle çakma şöhretlere yaşam koçluğu yapmaktan hoşlanmıyordu Sofia. Zamanını boşa harcadığını düşünüyordu. Birikim ve yeteneklerinin, yardıma gerçekten ihtiyaç duyan hastalar için kullanıldığında faydalı olacağını biliyordu.

Sahici insanlarla uğraşmak istiyordu.

Masasına oturur oturmaz Huddinge Hastanesi'ni aradı. Randevu erken bir saate alındığından, bir saatten kısa bir sürede hazırlanması gerekiyordu. Telefon konuşmasından sonra Tyra Mäkelä klasörlerini çıkardı.

Plastik dosyaları karıştırmaya başladı: Doktor raporları, polis sorgu tutanakları, adli tıp raporları. Sofia'dan istenen tamamlayıcı bir rapordur. Gözden geçirmesi gereken belgeler sonuçta beş yüz sayfa kadardı. Bu bir deste kâğıt, dava sonuçlanmadan en az iki katına çıkacaktı.

Araştırma sonuçlarını dosya dosya iki defa okumuştı, şimdi bütün dikkatini temel soruna yöneltecekti.

Tyra Mäkelä'nin psikolojik durumu.

Uzmanlar farklı görüştelerdi. Araştırmanın yöneticisi olan psikiyatrla birlikte sosyal hizmetler uzmanları ve psikologlardan biri hapis cezasını uygun bulurken, iki psikolog hapis cezasına karşı çıkıyor, psikiyatrik bakım öneriyorlardı.

Sofia'nın görevi, uzmanların kesin bir kararda uzlaşmalarını sağlamaktı ama bu hiç kolay değildi.

Tyra Mäkelä ile kocası, on bir yaşındaki evlatlıklarını öldürmüşlerdi. Çocuk hakkında frajil X sendromu teşhisi konmuştu, yani hem fiziksel hem de zihinsel özürlü olabilirdi. Çocuk çaresiz bir kurbandı. Bu olayı her ele aldığında içi parçalanıyordu Sofia'nın.

Aile kırsal bölgede, yerleşim yerlerinden uzak bir evde yaşıyordu. Teknik deliller çocuğa nasıl zalimce davranıldığını açıkça gösteriyordu: Ciğerleri ve midesindeki dışkı kalıntıları, bedenindeki sigara yanıkları, elektrik süpürgesinin hortumuyla dövülmesi.

Çocuğun cesedi, eve yakın bir yerde ağaçların arasında bulunmuştu.

Cinayete annenin de katılması nedeniyle basın olaya çok ilgi göstermişti. Nüfuzlu politikacı ve gazetecilerin öncülüğünde toplumun önemli bir kısmı ağır bir ceza talep etmişti. Tyra Mäkelä, mümkün olduğunca uzun süreliğine Hinseberg Hapishanesi'ne kapatılmalıydı.

Halbuki hakkında adli psikiyatrik bakım kararı verilen biri, genellikle çok daha uzun bir süre toplumdan izole edilirdi. Sofia bunu biliyordu.

Çocuğa eziyet edilirken Tyra Mäkelä'nin akıl sağlığı yerinde miydi? Belgelere göre çocuğa en az üç yıl işkence edilmişti.

Gerçek insanların sorunları, diye düşündü Sofia.

Cinayetten hüküm giyen kadınla neler konuşacağını düşünerek bir liste hazırlarken Carolina Glanz'ın içeri girmesiyle ürperdi. Kalçalarına kadar çıkan kırmızı çizmeler, kırmızı suni deriden kısa bir etek ve siyah bir deri ceket giymişti Glanz.

Huddinge Hastanesi

Huddinge Hastanesi'ne saat on buçuğu biraz geçerken varan Sofia, arabasını devasa binanın önüne park etti.

Gri ve mavi panellerle kaplı kocaman bina, çevredeki rengârenk boyalı evlerle keskin bir kontrast oluşturuyordu. Sofia, İkinci Dünya Savaşı sırasında muhtemel bir bombardımana karşı binaların böyle rengârenk boyandığını duymuştu. Uçaktan bakıldığında hastane bir göl, etrafındaki binalar da tarla ve çayırılık gibi görünecekti.

Kafeteryada durup kahve, sandviç ve iki gazete aldıktan sonra ana kapıya yöneldi.

Değerli eşyalarını güvenlik odasındaki bir dolaba koydu, metal dedektöründen geçip uzun koridorda yürümeye başladı. Önce 113 numaralı koğuşun önünden geçti, her zamanki gibi içeriden kavga ve gürültü sesleri geliyordu. Bu koğuşta, Säter, Karsudden, Skomo ya da başka bir bakım evine gönderilmeyi bekleyen zaptı zor hastalar kalıyordu.

Devam edip sağa, 112 numaralı koğuşa döndü ve psikolog arkadaşlarının ortak kullandığı görüşme odasına yöneldi. Saate göz attığında on beş dakika erken geldiğini fark etti.

Kapıyı kapattı, masanın başına oturdu ve gazetelerin başlıklarına baktı.

**STOCKHOLM'ÜN MERKEZİNDE BULUNAN ÜRKÜTÜCÜ
ŞEY - ÇALILIKLARDA BİR MUMYA BULUNDU!**

Sandviçinden bir ısırık alıp sıcak kahvesinden bir yudum içti. Thorildsplan'da mumyalaşmış bir erkek çocuk cesedi bulunmuştu.

Ölü çocuk, diye düşündü.

Haberde, Mäkelä olayına göndermeler vardı, Sofia göğsünün üstünde bir ağırlık hissetti.

Kapı çalındığında sandviçini yemiş, kahvesini içmişti.

“Gir,” dedi. Yapılı bir hasta bakıcı açtı kapıyı.

“Merhaba, Sofia.”

“Merhaba KG. Her şey yolunda mı?”

“Evet, sigara odasından gelen alarmı ve etrafına sandalyeler atan berseriyle güreşimizi saymazsak her şey yolunda. Kanı da vicdanı da bozuk lanet bir adam.”

“Koğuşun önünden geçerken gürültüleri duydum.”

“Dışarıda onlardan biri var, herhalde konuşacaksın,” dedi omuzunun üzerinden arkasını işaret ederek.

Sofia, bakıcıların kullandıkları jargondan hoşlanmıyordu. Çok ağır suç işlemiş olsa bile hiç kimse aşağılanıp küçümsenmemeliydi.

“Odaya al, sonra bizi yalnız bırak.”

Mariatorget

Sofia Zetterlund, saat ikide tekrar muayenehanesine döndü. İş günü bitmeden önce iki randevusu daha vardı. Huddinge Hastanesi'nden sonra dikkatini toplayıp bir şeye odaklanması o kadar kolay değildi.

Tyra Mäkelä'nin niçin psikiyatrik bakıma ihtiyaç duyduğuna dair gerekçeler hazırlamak için masanın başına oturdu. Araştırma komisyonunun yaptığı toplantıda psikiyatr, ceza konusunda tavrını değiştirme sinyalleri vermişti. Sofia son kararın fazla beklenmeden alınacağını umuyordu.

Başka bir şey için değilse bile Tyra Mäkelä için istiyordu bunu.

Kadının tedaviye ihtiyacı vardı.

Kadının öyküsü ve karakter özelliklerini özetleyerek başladı işe. Tyra Mäkelä'nin geçmişinde iki intihar girişimi vardı. İlk girişimini daha on dört yaşındayken ilaç alarak yapmış, yirmisine bastığında sürekli depresyon nedeniyle malulen emekli edilmişti. Sadist bir adam olan Harri Mäkelä ile on beş yıl yaşadıktan sonra bir intihar girişiminde daha bulunmuş ve arkasından evlatlıklarını öldürmüşlerdi.

Böylesi bir kocayla yaşamamanın –adamın cezai ehliyeti olduğuna karar verilmişti– kadının hastalığını kötüleştirdiğine inanıyordu Sofia.

Çocuğa eziyet edilmeye başlandığı yıllarda Tyra Mäkelä, çok büyük bir olasılıkla tekrar eden psikozlar yaşıyordu. Son yıllarda

psikiyatri kliniğine iki defa getirildiğine dair belgelerin varlığı, Sofia'nın bu tezini doğruluyordu. Her iki seferde de sokaklarda dolaşırken bulunmuş, birkaç gün zorunlu bakıma tabi tutulduktan sonra taburcu edilmişti.

Tyra Mäkelä'nin çocuğa yapılan işkenceye ortak olduğuna dair belirgin bir kanıt yoktu. Kadının zekâ düzeyi, cinayete ortaklıktan sorumlu tutulamayacak kadar düşüktü ama mahkeme bunu biraz görmezlikten gelmişti. Sofia, kocasının fikirlerini yücelten yarı alkolik bir kadın görmüştü karşısında. Belki yalnızca pasif bir seyirci olduğundan dolayı suçlanabilirdi ama diğer yandan, psikolojik durumu göz önüne alınırsa, müdahale edemeyecek kadar aciz olduğu da ortadaydı.

Yüksek mahkeme aşaması da bitmiş, suçu sabit görülmüş, geriye bir tek cezanın infazı kalmıştı.

Tyra Mäkelä'nin tedaviye ihtiyacı vardı. Suçu yok sayılamazdı ama hapis cezasının hiçbir şeye faydası yoktu.

Suçun zalimce işlenmiş olması, kararlarını gölgelememeliydi.

Sofia, Tyra Mäkelä hakkındaki yazılı görüşünü öğleden sonra tamamlayıp saat üç ve dörtteki randevularını gerçekleştirdi. Hastaları, sınırları iflas etmiş bir şirket yöneticisi ve artık yaşlandığı için kendisine rol verilmediğinden ağır bir depresyon geçiren bir aktristi.

Saat beş civarında işten çıkarken Ann-Britt onu resepsiyonda durdurdu.

“Önümüzdeki cumartesi Göteborg’a gideceğinizi unutmadınız, değil mi? Tren biletiniz burada, Scandic Oteli'nde yer ayırttım.”

Ann-Britt tezgâhın üzerine plastik bir dosya koydu.

“Elbette unutmadım,” dedi Sofia.

Eski çocuk askerlerden Ishmael Beah'ın *A Long Way Gone* kitabının yeni bir çevirisini yayınlayacak olan yayıneviyle görüşecekti.

KARGA KIZ

Yayınevi, travma geçiren çocuklar konusundaki tecrübelerinden dolayı kitabı gözden geçirmesi için Sofia'dan yardım istemişti.

“Tren ne zaman kalkıyor?”

“Erken. Bilette yazıyor.”

“05.12 mi?”

Derin bir iç çeken Sofia, yedi yıl önce UNICEF için hazırladığı raporu bulmak için tekrar odasına döndü,

Masasının başına oturup dosyayı açtığında o zamana ait anıların kapısını açmaya hazır olup olmadığını merak ediyordu.

Yedi yıl, diye düşündü.

O kadar uzun zaman olmuş muydu gerçekten?”

Geçmiş Zaman

Gecekkondu mahallesi, denizle anayol arasındaki tepenin yamacında, kuzeyden güneye iki kilometre boyunca uzanıyordu. Cip, engebeli toprak yolda saatte doksan kilometre hızla yol alıyordu. Gözlerinin önünde kırmızı kil topraktan yükselen tozlar uçuşuyordu.

Yolu görüyor mu sahiden? Göz ucuyla genç şoföre bakarken bunu merak ediyordu. Hükümet güçlerinin saflarına katılması için satın alınan on beş bin eski çocuk askerden biriydi şoför.

Aşağıdaki barakaya bakarken sıkıca kapı koluna yapıştı.

Neredeyse iki aydır buradaydı. Önce İnsan Hakları İzleme Örgütü gönüllüsü, altı haftadır da UNICEF'in gayriresmi görevlisiydi.

Resmi mi yoksa gayriresmi miydi? Gerçekten bilmiyordu.

Burada her şey karmakarışıktı.

Hâlâ faaliyet gösteren milisler yolları bozmuşlardı. Bozulmayan yollarsa onlu yaşlardaki yol işçilerinin koyduğu bariyerlerle doluydu, para almadan kimseyi geçirmiyorlardı.

Vermesi gereken rapor çok gecikmişti.

İki hafta önce, Nijeryalı bir yardım gönüllüsüyle birlikte kampa ulaşmaya çalışmış ama yalnızca üç kilometrelik bir mesafede yaklaşık yirmi bariyer geçtikten sonra pes etmişti.

Bu defa sanki daha kolay gibiydi.

"Geldik, hanımefendi!" dedi arabayı süren delikanlı İngilizce.

Paslı bir benzin pompasının yanında durup gülümseyerek baktı.

“Yol burada bitiyor. Daha öteye gidemeyiz.”

“Dolar?”

“Evet, beş dolar yeter!”

Genç adam elini uzattığında elindeki dövme­yi gördü. RUF: Revolutionary United Front.³ Bu dövme­leri, çok kez, üzerine barut döküp yakarak sildiklerini duymuştu. En az bunun kadar acılı başka bir yöntem de keskin bir cam parçasıyla kazı­maktı. Ama her halükârda, bir zamanlar kim olduklarını hatırlatacak bir iz kalacaktı.

Bir katil.

Büyük­lere hükmeden bir çocuk.

“Benzin yok mu o çantaların arasında?” diye sorarak çantasını işaret etti.

Bir şişe benzinin genellikle birkaç dolarcıktan daha değerli olduğunu biliyordu.

“Hayır, maalesef.”

İki buruşuk dolar daha verdi.

“İyi şanslar, hanımefendi, her nereye gidiyorsanız!”

Delikanlıya teşekkür etti, eşyalarını alıp arabadan indi. İki büyük sırt çantasıyla boynuna asılı iki küçük çantası vardı. Bu çantalarla bu sıcakta ancak birkaç kilometre yürüyebilirdi. Kırmızı, tozlu yolun kenarında ağır adımlarla yürümeye başladı. Sağ tarafında, geniş ve uzun tebeşir beyazı kumsalıyla harika bir deniz manzarası vardı. Aşağıdaki teneke mahallelerde nasıl bir cehennem yaşandığını bilmeseniz, turist broşürlerinden alınmış bir manzaraya baktığınızı düşünebilirdiniz.

Seksen bin sivil ölmüş, iki milyon insan yerinden yurdundan edilmişti. Ortalama yaşam süresi yalnızca otuz beşti. Ve bu

3 (İng.) Devrimci Birleşik Cephe. (yay. n.)

ülke, dünyanın en zengin ülkesi olabilirdi. Dünyanın en zengin elmas yataklarına sahip ülkelerinden biriydi, ama açgözlü komşu devletler ve Batı Avrupa'nın elmas tüccarları bütün kaynaklarını yağmalamışlardı.

Şimdi katillerin, kaçakçıların, bedenleri parçalanmış çocukların ve tecavüze uğrayan kadınların ülkesiydi burası.

Bazen politik açıdan biraz safça düşünse de gerçek suçluların cezalandırılması veya askerler olmadığını anlayabiliyordu. Gerçek suçlular zincirin diğer ucundaydı: Banka yöneticileri, elmas kralları ve nereden geldiğine hiç kafa yormadan elmas takılar kullanan kadınlar.

Sırf siz süslenebilesiniz diye insanların elleri kesiliyor, diri diri boğazlanıyorlar, diye düşündü.

Freetown'un dışındaki geçici Lakka kampı haziran ayının başlarında, birkaç gün içinde kurulmuştu. Batı Afrikalı barış güçlerinin koruması altındaydı.

Göçmen ve asker kaynayan ana caddeye girdiğinde tenekeli binaların üzerinde kırmızı bir duman vardı. Biraz ileride gördüğü perişan haldeki Kızıl Haç bayrağının dışında yardım kuruluşlarının varlığına dair bir işaret yoktu.

Beyaz, kirli bir kamyonun yanında durdu. Bir tarafına mavi spreyle boyanmış *Soğuk Su* yazmışlardı. Bir naylon torba dolusu ılık su için kolsuz bir çocuğa birkaç bozukluk verdi, çocuk torbayı dışlarının arasında tutuyordu.

Port Loko'da çocuk askerler için anlatılanları hatırladı. Eroin, kokain ya da alkol alarak kafayı bulan RUF haydutları, köylere ve Freetown'un kenar semtlerine saldırı düzenlediklerinde, kurbanlarından uzun ve kısa kol arasında bir seçim yapmalarını istiyorlardı.

Kısa kol, kolun dirseğin hemen üstünden kesilmesi demekti.

Uzun kol ise bilekten.

Kamyonun arkasındaki gölgede, küçük tahta bir arabada bir çocuk oturuyordu. Karnından aşağısı bir battaniye ile örtülüydü, yanında birkaç boş şişe vardı. Belli ki bacakları kesilmişti.

İki çocuğa dikkatle baktı. Biri kollarını, diğeri bacaklarını kaybetmişti.

Bir insanın insanlıktan çıkıp canavara dönüşmesi için başkalarına ne kadar acı çektirmesi gerekir acaba, diye düşündü.

Bir korna sesiyle irkildi, arkasına döndü, elli metre kadar ileriden askerî bir otobüs geliyordu. Otobüsün tepesinde dikilen uzun, kaslı bir adam elinde megafonla bağırarak bir şeyler söylüyordu. Sierra Leone'nin mavi, beyaz ve yeşil bayrağını sarmıştı üzerine. Mende dilinde konuşuyordu ama kadın bu dili neredeyse kusursuz konuşmasına rağmen adamın söylediklerini anlayamıyordu.

Kalabalık paniğe kapılmıştı. Birinin kocaman bir taş atıp otobüsün ön camını kırmasıyla otobüsün camlarından dışarı sarkan birkaç adam, hiçbir uyarıya gerek duymadan kalabalığın üzerine ateş etmeye başladı.

Mermilerin ıslık çalarak etrafından geçtiğini duydu, kendini hemen yere atıp sürünerek kamyonun altına girdi. Kolsuz çocuk yanı başında çömeliyordu, bacakları olmayan çocuk yerde cansız yatıyordu, birkaç mermi isabet etmişti bedenine.

Askerî otobüs kampın içlerine doğru ilerlerlerken, yolun karşı tarafındaki barakalardan birinin arkasında mevzilenen askerler karşı ateş açtılar. Otobüsün üzerindeki adam baş aşağı yere düştü, üzerindeki bayrak kana bulandı. Otobüs ileri doğru devam edip bir barakaya çarparak durdu, motoru sustu ve silah sesleri kesildi.

Birden ortalığa bir sessizlik çöktü.

Hava kırmızı toza bulandı, değişik yönlerden hıçkırık sesleri geliyordu. Yol boşalmıştı, askerî otobüsün birkaç metre uzağında bir adam yatıyordu. Yüzünden vurulmuş, sol yanağı parçalanmıştı.

Lakka Kampı şimdiye kadar gördüklerinin arasında en güvenli kamp olarak bilinirken, ölümle sonuçlanan bir saldırıya ilk defa burada şahit oluyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı. Kendini yere atarken herhalde bacağını sakatlamıştı.

Yaralı bir adam topallayarak uzaklaşmaya çalışırken, hiçbir şey olmamış gibi dolaşan birkaç tavuk gördü.

Tozların arasında otobüse doğru yaklaşan askerler vardı. Bağırarak emirler verildi, biraz ileride bayrağa sarılı olan adamı süzükliyorlardı. Hâlâ hayattaydı ama hiç direnmiyordu.

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama bacağına inanılmaz bir ağrı saplandı, belli ki kırılmıştı.

“Lanet olsun!” dedi kendi kendine.

Kolsuz çocuk gülümseyerek baktı.

“Yardıma ihtiyacın var galiba. Sen burada bekle, suyu çalmanlar. Benim hâlâ bacaklarım var, koşup yardım çağırabilirim.”

“Peki ya arkadaşın?” diyerek birkaç metre ileride yatan, bacakları kesik çocuğu işaret etti. Çocuk hiç kıılmıyordu.

“Ölmüş. Arkadaşım değildi. Önemli değil. Ama senin ağrın var. Böyle yürüyemezsin, ben gidip yardım çağırayım, tamam mı?”

Teşekkür etti, çocuk koşarak uzaklaştı.

On dakika sonra iki doktorla birlikte döndü çocuk. Bozuk bir İngilizce konuşuyorlardı. Ayağını hızla göz attıktan sonra onu Kızıl Haç'ın kampına taşıdılar.

Oradan ayrılmadan kolsuz çocuğa bir kez daha teşekkür etti.

Çocuk olanlardan etkilenmiş gibi değildi, yanağına hafif bir öpücük kondurdu.

“Bir şey değil, hanımefendi.”

Emniyet Müdürlüğü

Komiser Jeanette Kihlberg, Jens Hurtig'in getirdiği belgeleri ertesi gün belirli bir düzenle inceledi. Sorgu tutanakları, araştırmalar, işkence ve sadistçe bir şiddetle işlenen cinayetler hakkında verilen mahkeme kararları. Biri dışında hepsinin faili erkekti.

Bu tek istisnanın adı Tyra Mäkelä'ydi. Kocasıyla birlikte evlatlıklarını öldürmekten yeni ceza almışlardı.

İncelediği olayların hiçbiri Thorildsplan'da gördüklerine benzemiyordu. Yardım alması gerektiğini düşündü.

Telefonu alıp çocuklara yönelik şiddet ve cinsel saldırılarla mücadele eden şubenin sorumlusu Lars Mikkelsen'i aradı. Mümkün olduğunca kısa bir özet geçmeye karar vermişti. Eğer Mikkelsen yardım edebilecek durumdaysa daha ayrıntılı anlatırdı.

Ne boktan bir iş, diye düşündü telefonun açılmasını beklerken.

Pedofilleri araştır, sorgula. Binlerce saatlik taciz kaydı ve milyonlarca istismar edilmiş çocuk fotoğrafı inceleyebilmek için insanın sınırlarının ne kadar sağlam olması gerekirdi? İnsan kendini çok çaresiz hissedirdi herhalde.

Çocuk sahibi olmak ister miydi?

Mikkelsen ile konuştuğundan sonra araştırma ekibini yeni bir toplantıya çağırdı, somut bilgilerden hareketle daha bütünlüklü bir tablo çıkarmaya çalışacaklardı. Henüz ellerinde ilerlemeleri için yeterli ipucu olmadığından bu kolay bir iş değildi.

“Acil ihbar hattına gelen telefon *Dagens Nyheter* gazetesi binasının civarında bir yerden edilmiş.” Åhlund bir kâğıdı havaya fırlattı. “Elime yeni geçti, birazdan daha kesin bilgi alırız.”

“Ne kadar kesin?” dedi Jeanette.

“Teknisyenler on metre eksik ya da fazla dedi. En kötüsüyle...” Åhlund sustu.

“Peki en iyisiyle?” diye sırttı Schwarz. “Yani demek istediğim...”

“Bu kadarı bize yeter,” diye araya girdi Jeanette. “Fazlasıyla yeter.”

Dikkatlerini üzerine toplamak için bekledi. Ayağa kalktı, cesedi bulunan çocuğun onlarca fotoğrafının yapıştirıldığı beyaz tahtanın önüne gitti.

“Evet, elimizde ne var?” diyerek Hurtig'e döndü.

“Çimenlerin ve çiçekliğin üzerinde bir bebek arabasıyla küçük bir arabaya ait tekerlek izleri bulduk. Araba izinin temizlikçilerin kullandığı arabaya ait olduğunu tespit edip temizlikçiyle konuştuk, onu listeden düşebiliriz.”

“Yani cesedin oraya bebek arabasıyla getirildiğini söylüyorsun, öyle mi?”

“Evet, kesinlikle.”

“Elde taşınmış olamaz mı?” diye sordu Åhlund.

“Eğer taşıyan yeterince güçlüyse mümkün. Çocuk kırk beş kilodan daha hafifti.”

Odaya bir sessizlik çöktü. Jeanette, tıpkı kendisi gibi diğerlerinin de siyah bir torbaya sarılı çocuk cesedini taşıyan bir insan hayal ettiklerini tahmin etti.

Sessizliği Åhlund bozdu.

“Çocuğun nasıl bir eziyete maruz kaldığını gördükten sonra, aklıma hemen Harri Mäkelä geldi, eğer Kumla Hapishanesi'ne kapatıldığını bilmeseydim...”

“Ee?” dedi Schwarz sırtarak.

“E’si, aradığımız adamın o olduğunu düşünürdüm.”

“Öyle mi diyorsun? Ve bunun bizim aklımıza hiç gelmediğini mi düşünüyorsun?”

“Bırakın boş lafları!” dedi Jeanette. “Şu Mäkelä’yi de unutun. Lars Mikkelsen’le konuştum. Jimmie Furugård diye biri hakkında bilgi verdi.”

“Furugård da kim?” diye sordu Hurtig.

“Eski bir BM askeri. İki yıl Kosova’da, bir yıl da Afganistan’da askerlik yapmış. Üç yıl önce hem iyi hem de kötü bir referansla askerliği bırakmış.”

“Peki bizi niçin ilgilendiriyor?” diyen Hurtig not defterini açarak boş bir sayfa aradı.

“Dosyası kabarık, tecavüz ve darptan birkaç defa ceza almış. Darp ettiği insanların çoğu göçmenler veya eşcinsel erkekler, ama görüldüğü kadarıyla kadın arkadaşlarına da şiddet uyguluyor. Üç kez tecavüzden yargılanmış, ikisinde ceza alıp birinde serbest bırakılmış.”

Hurtig, Schwarz ve Åhlund birbirlerine bakarak başlarını salladılar.

İlgilerini çekti, diye düşündü Jeanette. Ama pek ikna olmuşa benzemiyorlardı.

“Ee, peki bu cengâver BM askerliğini niçin bırakmış?” diye sordu Åhlund. Schwarz ona kaşlarını çatarak baktı.

“Anladığım kadarıyla Kâbil’de fahişelerle beraber olduğu için birkaç kez uyarı almış. Ama ayrıntı yok.”

“Şimdi içeride değil, öyle mi?” diye sordu Schwarz.

“Yok, geçen yıl eylül sonunda çıkmış hapisten.”

“İyi de bizim aradığımız kişi bir tecavüzcü mü?” diye itiraz etti Hurtig. “Mikkelsen’in aklına bu isim nereden geldi? Hani o çocuklara karşı işlenen suçlarla ilgileniyor ya, onun için merak ettim.”

“Biraz sabret,” diye devam etti Jeanette. “Soruşturduğumuz vaka gereği her türlü cinsel şiddet bizi ilgilendirir. Şu Jimmie Furugård suçlam ayakkabıya benzemiyor, çocuklara eziyet etmekten geri durtacak bir tip değil yani. Üstelik bir seferinde genç bir oğlana işkence edip tecavüz girişiminde bulunduğu şüphesiyle gözaltına alınmış.”

“Peki şimdi nerede bu adam?” diye sordu Hurtig.

“Mikkelsen iz bırakmadan sırta kadem bastığını söyledi. Araştırmasını diye Kwist’e e-posta yazdım ama henüz dönmedi. Belli ki biraz daha bilgiye ihtiyacı var.”

“Ne yazık ki Thorildsplan olayında elimizde fazla bir şey yok. Kwist de pek parlak bir savcı sayılmaz hani...” diye iç çekti Hurtig.

“Şimdilik,” araya girdi Jeanette. “Adli tıp uzmanları çalışırken tutunumuzu sürdüreceğiz. Metodik ve koşulsuz. Sorusu olan?”

Başlarını salladılar.

“Güzel. O zaman herkes işinin başına.”

Bir süre kalemını masanın kenarına vurarak düşündü Jeanette.

Jimmie Furugård, büyük bir ihtimalle çift kişilikliydi. Eşcinselliğini kabul etmiyor, arzularıyla boğuşuyordu. Kendinden iğreniyor, suçluluk duygusuyla kıvranıyordu.

Tuhaf bir şeyler vardı.

İşe gelirken aldığı ama okumaya fırsat bulamadığı akşam gazetelerinden birini açtı. Ön sayfalarının benzediğini gazeteleri alırken görmüştü, bir tek manşetleri farklıydı.

Gözlerini kapattı, hiç hareket etmeden yüze kadar saydı, sonra telefonun ahizesini kaldırdı, savcı von Kwist’i aradı.

“Merhaba. E-postamı okudun mu?”

“Evet, maalesef okudum ve hâlâ nasıl düşündüğünü anlamaya çalışıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, muhakeme yeteneğini tümünden kaybetmişin.”
Savcının ne kadar sinirlendiği sesinden anlaşılıyordu.

“Anlamadım...”

“Jimmie Furugård aradığın adam değil. Bunu bil, yeter.”

“Nasıl yani?..” Jeanette öfkelenmeye başlamıştı.

“Jimmie Furugård yetenekli ve sevilen bir Birleşmiş Milletler askeri, bir sürü madalya almış ve...”

“Okumam var,” diye sözünü kesti Jeanette, “adam Nazi ve birkaç defa tecavüz ve şiddetten ceza almış. Afganistan’da fahişelerle yatıp kalkmış ve...”

Jeanette birden sustu. Fikirlerinin savcı için hiçbir kıymeti olmadığını anlamıştı. Ona yanıldığını ne kadar anlattırsa anlatsın fark etmeyecekti.

“Şimdi telefonu kapamak zorundayım,” dedi Jeanette. Sesinin kontrolünü tekrar sağlamıştı. “Anlaşılan başka bir yere bakacağız. Zaman ayırdığın için teşekkürler, hoşça kal.”

Ahizeyi kapattı, ellerini masanın üzerine koyup gözlerini yumdu.

Geçen yıllar ona insanların binbir şekilde tecavüze, işkenceye, aşağılanmaya maruz bırakılabileceğini ve öldürülebileceğini öğretmişti. Şimdi ellerini masanın üzerinde birleştirmiş otururken, bir soruşturmayı kötü yönetmenin ve bir savcının belirsiz nedenlerle soruşturmanın önünü tıkamasının da binbir yolu olduğunu görüyordu.

Ayağa kalkıp koridora çıktı, Hurtig’in odasına girdi. Telefonla konuşan Hurtig, oturmasını işaret etti. Jeanette etrafını incelemeye başladı.

Hurtig'in odası kendi odasının tam zıddıydı. Klasörler raflara numaralanarak dizilmiş, masanın üzerindeki dosyalar üst üste düzgün bir şekilde yığılmıştı. Hatta penceredeki çiçekler bile çok daha bakımlıydı.

Hurtig konuşmasını bitirip telefonu kapattı.

“Kwist ne dedi?”

“Furugård aradığımız adam değilmiş.” Jeanette oturdu.

“Belki haklıdır.”

Jeanette cevap vermedi, Hurtig önündeki kâğıt destesini itti.

“Biliyorsun, yarın sabah geç geleceğiz.”

Hurtig mahcup gibi göründü Jeanette'nin gözüne. “Dert etme, bunun şurasında çocuk pornosu yüklü bilgisayarlara el konmasına yardım edeceksiniz, sonra dönersiniz.”

Hurtig gülümsedi.

Gamla Enskede

Thorildsplan'da çocuk cesedinin bulunduğu günün ertesi akşamı Jeanette Kihlberg, emniyet müdürlüğünden saat sekizi biraz geçerken ayrıldı.

Hurtig onu evine bırakmayı teklif etmiş ama Jeanette, yürümek istediği bahanesiyle teşekkür ederek bu teklifi geri çevirmişti. Enskede metrosuna binmeden önce merkez istasyona kadar yürüyecekti.

Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

On beş dakikalık bir yürüyüş. Ne işi ne de ekonomiyi düşünecekti. Bir süreliğine serbest bırakacaktı düşüncelerini.

Ama kendine verdiği bu özgürlük fazla sürmedi.

Kungsbrosahiline inen merdivenlerin sonunda, telefonundan mesaj sesi geldi, babasıydı. "Merhaba," diye yazmıştı, "iyi misin?"

Babası cep telefonunu zor kullanırdı, o yüzden mesaj göndermesine şaşırırdı. Genellikle telefon açardı. Şimdi iki cümle yazabilmişti. Kısa olabilirdi ama anlaşılır bir mesajdı.

İnanılmaz, diye düşündü.

"İyiyim," diye yazdı. "Uğraşıyorum. Kötülerin ensesindeyim."

Yazdıklarına güldü. Bunlar babasının sözleriydi, işten eve döndüğünde hep böyle derdi.

Klaraberg Viyadüğü'ne yaklaşırken düşünceleri tekrar işe kaydı.

Üç kuşaktan polis bir aile. Dede, baba ve şimdi de kendisi. Ninesi ve annesi ev kadınıydılar.

Ve Åke, diye düşündü. Sanatçı. Ve ev kadını.

Kızının kendi izinden gitmeyi düşündüğünü anladığında babası, onu bu fikirden vazgeçirmek için bir sürü dehşet öyküsü anlatıyordu. Enkaza dönmüş insanlar, esrarkeşler, alkolikler. Anlamsız suçlet. Düşene tekme atılmayacağı, bir masaldı sadece. Şimdiye kadar düşenlere hep tekme atılmıştı ve atılmaya devam edecekti.

Ama işinin özellikle nefret ettiği bir yanı vardı.

Stockholm'un güneyindeki kenar semtlerden birinde görev yapmıştı. Metroya ve banliyö trenine yakın bir yerdi. Yılda en az bir kez tren yoluna inip insan parçaları toplamak zorunda kalıyordu.

Bir kafa.

Bir kol.

Bir bacak.

Göğüs kafesi.

Her seferinde perişan oluyordu.

Kızı kendi yaşadıklarını yaşasın istemiyordu, vermek istediği mesaj tek bir cümleyle özetlenebilirdi:

“Ne olursan ol, polis olma.”

Babasının anlattıkları fikrini değiştirmemişti Jeanette'nin. Aksine bütün bu öyküler polis olma isteğini daha da artırmıştı.

İlk engelle polis akademisine başvurduğunda karşılaşmıştı, sol gözünde görme bozukluğu vardı. Ameliyat olunca birikimlerini yemekle kalmamış, altı ay boyunca her gün çalışmak zorunda kalmıştı.

İkinci engel boyunun kısalığıydı.

Bu sorunu da bir kiropraktör çözmüştü. On iki haftalık tedaviden sonra boyunun iki santim uzatılmasıyla gerekli ölçüyü tutturabilmişti. Uzun süre oturmanın bedende çökmeye yol açabileceğini bildiğinden, tıbbi kontrole giderken arabanın arkasına uzanmıştı.

Motivasyonumu kaybedersem ne olur, diye düşündü.

Erken yaz akşamı serindi, Vasagatan metrosuna yürümek yerine merkez otobüs terminaline girdi.

Sıcak mekâna girdiğinde, kaybetmemeliyim, dedi kendi kendine, devam etmeliyim.

Terminal binasının içinden merkez istasyona doğru yürüdü. Yürüyen merdivenlerden metroya ve banliyö trenlerine giden kalabalık koridora indi.

Gördüğü dilenci ve satıcılar aklına para konusunu getirdi.

Cüzdanını çıkardı. İki buruşuk yüzlük banknot vardı, bunun otuz kronu bilet parasına gidecekti. Hafta başı ev harcamaları için bıraktığı paradan geriye Åke'de bir miktar kalmasını umdu. Arabayı Åhlund tamir etse bile birkaç bin krona patlardı.

İş ve ekonomi, diye düşündü.

Bu cehennemden ne zaman kurtulacağım?

Johan yatmaya gittiğinde Jeanette ile Åke birer fincan çay alıp oturma odasındaki kanepeye oturdular. Avrupa kupası maçları yaklaştığından televizyondaki spor programında milli takımın şansı üzerine hararetle bir sohbet vardı. Her zamanki gibi en azından çeyrek final düşünülüyordu. Yarı final, hatta belki şampiyonluk umuluyordu.

“Ha, unutmadan, baban aradı,” dedi Åke, gözünü televizyondan ayırmadan.

“Özel bir şey mi var?”

“Yok, her zamanki şeyler. Nasılsın, Johan'ın durumu nasıl, okulu nasıl gidiyor? Bana da hâlâ geçimini sağlayacak bir iş bulamadın mı, diye sordu.”

Jeanette, babasının Åke'yle yıldızının barışmadığını biliyordu. Bir keresinde, miskininki, demişti ona. Başka bir seferinde ise

çaberi. Tembel. Televizyon delisi. Olumsuz yakıştırmalar çeşitli ve bu o kadar da kapsamlıydı. Hatta bunları, ailenin bir araya geldiği bir zamanda Åke'nin yüzüne söylediği de olmuştu.

Jeanette genellikle Åke'ye acır, hemen onun tarafını tutardı ama babasının eleştirilerine artık o da hak vermeye başlamıştı.

Böyle oturarak bir bok olmaz ki, diye düşündü.

Åke, Jeanette için ev kadınlığı yapmaktan hoşlandığını söylerdi ama sık ama işin doğrusu Jeanette de ona bir o kadar ev kadınlığı yapıyordu. Tablolarıyla gerçekten uğraştığı sürece sorun yoktu ama düüst olmak gerekirse o konuda da pek bir şey yapmıyordu.

“Åke...”

Jeanette'yi duymadı. Televizyonda İsveç Milli Takımı'nın kapitanıyla yapılan röportaja dalmıştı.

“Ekonomik durumumuz içler acısı,” dedi. “Babamı aramaya utanıyorum artık.”

Åke cevap vermedi.

Aldırmıyor muydu?

“Åke,” dedi bir kez daha, “Beni dinliyor musun?”

Åke iç çekti, “Tamam, tamam,” dedi, gözü hâlâ televizyondaydı. “Ama şimdi araman için bir neden var.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Bosse seni aradı ya.” dedi Åke biraz öfkeyle. “Herhalde şimdi babamın aramanı bekliyordur”.

Yok, inanılır gibi değil, diye düşündü Jeanette.

İçinin kaynamaya başladığını fark etti, kavgadan kaçınmak için kalkıp mutfağa geçti.

Dağ gibi bulaşık yığılıydı, Åke'yle Johan krep yemişlerdi, fazlasıyla belli oluyordu.

KARGA KIZ

Hayır, bulaşıkları yıkamayacaktı. Åke el atana kadar varsın beklesindi. Masanın başına oturdu, babasının numarasını tuşladı.

Bu son, bir daha asla para için aramayacağım, dedi kendi kendine.

Telefon konuşmasından sonra tekrar oturma odasına döndü. Kanepeye oturdu ve sabırla programın bitmesini bekledi. Futbolu çok severdi, belki Åke'yi çok daha fazla, ama bu tür programlar ilgisini çekmiyordu. Gevezelikten başka bir şey değildi hiçbiri.

“Babamı aradım,” dedi, program biterken. “Hesabıma beş bin kron yatıracak, bu ayı onunla çıkarırız.”

Åke dalgın bir ifadeyle başını salladı.

“Ama bir daha bunun için aramayacağım,” diye devam etti Jeanette. “Bu defa çok ciddiylim, anlıyor musun?”

Åke kıvrandı. “Tamam, anladık.”

Göreceğiz, diye düşündü Jeanette.

Vita Bergen

Sofia ve eski kocası Lasse, oturdukları daireyi biraz çetrefilli bir şekilde değiş tokuştan sonra edinmişlerdi. Sofia'nın Lundagatan'daki dört odalı dairesiyle Lasse'nin Mosebacke'deki üç odalı dairesini eşitlik karşılığında Nytorget ve Vitabergparken yakınlarındaki Akerberget'de beş odalı geniş bir daire almışlardı.

Sofia mantosunu holdeki askılığā asıp oturma odasına geçti. Hımt lokantasının yemek poşetini masaya koydu, çatal bıçak ve bir bardak su almak için mutfāğā geçti.

Televizyonu açtı, kanepeye oturup yemeğini yemeye başladı.

Kendini sadece yemeğē verdiği zamanlar çok enderdi, mutlaka yapacak bir şeyler bulurdu. Bir kitap veya gazete okur ya da şimdi olduğu gibi televizyon izlerdi. Bu şeyler ona bir bakıma arkadaşlık etmiş olurdu.

Yakıt, diye düşündü.

Çalışabilmesi için bedeninin yakıta ihtiyacı vardı.

Akşam yemeğini yalnız başına yemek sinirlerini bozuyordu, hızlı yerken kanallar arasında dolaştı: Çocuk programı, Amerikan komedi dizisi, reklamlar, eğitim kanalı.

Saate baktı, haberlere az kalmıştı, uzaktan kumandayı bir kenara koyarken telefonundan mesaj sinyali geldi.

Mikael'dendi.

“Nasılsın? Özledim...”

Son lokmasını da yutup cevap yazdı.

“Sıkıntıdan patlıyorum. Herhalde bu akşam evde çalışacağım. Kucaklıyorum.”

Arada bir kapıldığı bıkkınlıktan ancak çalışarak kurtulabiliyordu. Bir süredir bir şahsiyet giderek daha fazla ilgisini çekiyordu.

Sofia her akşam notlarından birini ele almayı alışkanlık edinmişti, her seferinde yeni veya belirleyici bir şey keşfetmeyi umuyordu.

Haberleri dinledikten sonra birkaç saat çalışma odasına kapanmaya karar verdi.

Ayağa kalktı, yemek artıklarını alıp mutfaktaki çöpe boşalttı.

Haberlerin başladığını duydu, ana haber yine Thorildsplan cinayeti idi.

Polis acil ihbar merkezine dün gelen telefonu kamuoyuna açıklamıştı.

Sofia, telefondaki adamın sarhoş olduğunu düşündü.

Çantasından USB belleğini çıkarıp bilgisayara taktı ve Victoria Bergman dosyasını açtı.

Victoria Bergman'ın kişiliğinde sanki birkaç parça eksikti. Konuşmalarında, çocukluk ve yetişkinlik yıllarında –ele alınması gereken– birçok travmatik olay yaşadığı ortaya çıkmıştı. Birkaç seans boyunca tam anlamıyla bir diyalog kurulamamış, seanslar uzun monologlarla geçmişti.

Victoria'nın sıkıcı ve monoton sesi çok kez uyumanın eşiğine getirmişti Sofia'yı. Victoria'nın monologları, belleğinde boşluklara yol açan bir çeşit kendi kendini hipnoz gibiydi. Sofia da onu dinlerken uyuduğundan anlattığı şeylerin detaylarını hatırlamakta zorlanıyordu. Aynı katı paylaştığı meslektaşına bu durumdan bahsetmiş, o da konuşmaları kaydedebileceğini hatırlatarak bir şişe kaliteli şarap karşılığında küçük kayıt cihazını ödünç vermişti.

İş yerindeki dolapta üzerlerinde kaydedildikleri tarih ve saatin yazılı olduğu yirmi beş kaset vardı şimdi. İlginç bulduğu bölümleri yazıya döküp USB belleğine kaydetmişti.

Sofia, VB adlı klasörü açtı, içinde birkaç metin dosyası vardı.

Dosyalardan birine iki defa tıkladı ve okumaya başladı:

Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi. Midem, ne zaman kavgaya başlayacaklarını sanki bana önceden bildiriyordu.

Sofia notlarına baktı. Victoria, çocukluğunda Dalarna'da geçirdiği yazları anlatıyordu. Bergman ailesi, hemen her yaz arabaya atlayıp iki yüz elli kilometre yol alarak Dala-Floda'daki küçük Dalubeye gidiyorlardı. Victoria, dört haftalık yaz tatilinin tamamını çok kez orada geçirdiklerini anlatmıştı.

Sofia okumaya devam etti:

Midem hiç yanılmadı, çığlıklar başlamadan birkaç saat önce evli sığınağında korunmaya çekilirdim.

Kavganın ne kadar süreceğini ve annemin yemek yapmaya ne zaman vakit bulacağını bilmediğimden yanıma birkaç sandviç ve biraz meyve suyu alırdım.

Bir seferinde tahtaların arasından, annemi tarlada kovalarken gördüm. Annem can havliyle kaçıyordu ama o daha hızlıydı, encesine indirdiği bir yumrukla yere yıktı annemi. Avluya döndüklerinde annemin kaşının üzerinde kocaman bir yara vardı ve babam ummitsizce ağlıyordu.

Annem ona acıyordu.

Babamın kötü kaderi ona iki kadını birden eğitmek gibi zor bir görev yüklemişti.

Eğer ben ve annem onu dinleseydik bu kadar aksi olmayacaktı.

Sofia nelerin üzerinden gitmesi gerektiğini not ettikten sonra dosyayı kapadı.

Rastgele başka bir kaydı açtı ve açar açmaz, Victoria'nın kendi iç dünyasında kaybolduğu seanslardan biri olduğunu anladı.

Konuşma her zamanki gibi başlıyordu. Sofia soruyor, Victoria cevaplıyordu.

Cevaplar gittikçe uzuyor ve soruyla daha alakasız bir hal alıyordu. Victoria bir şey anlatırken bambaşka bir konuya bağlanıyor ve giderek yükselen bir tempoyla daldan dala atlıyordu.

Sofia konuşmanın kaydını buldu, kasetçalara koydu, başlat tuşuna bastı, sandalyenin arkalığine yaslanıp gözlerini kapadı.

Victoria Bergman'ın sesi duyuldu.

İşte o zaman, lanet çenelerinden kurtulmak için yedim, ar-kadaşlıklarını kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağımı görünce hemen sustular. Kızlarını yalayacak değildim. Onları seviyormuş gibi yaptım. Bana saygı duymalarını sağladım. Gerçekte benim de bir beynimin olduğunu, hiç öyle görünmese de yalnız başıma yürürken düşündüğümü anlamalarını sağladım.

Sofia gözlerini açtı, kasetin kapağını okudu. Birkaç ay önce kaydedilmişti. Victoria, Sigtuna'da yatılı okulda geçirdiği günleri ve üst sınıfların ince düşünülmüş baskılarını anlatıyordu.

Ses devam etti.

Victoria konu değiştirdi.

Ağaç kulübecik tamamlandığında artık o kadar eğlenceli gel-miyordu bana, onunla içeride uzanıp çizgi roman okuma isteğim yoktu. Uykuya daldığında kulübeden çıkıp sandala gittim, kalaslar-dan birini aldım, kulübenin kapısına dayayıp çivilemeye başladım. Uyandı, merakla ne yaptığımı sordu. Olduğun yerde kal, dedim ve kutudaki bütün çivileri çaktım...

Ses kayboldu, Sofia uykuya dalmak üzere olduğunu fark etti.

... Ve pencere dışarı çıkamayacağı kadar küçüktü, o ağlarken gidip biraz daha tahta aldım, onları da çaktım. Belki daha sonra

*... çıkarırdım, belki çıkarmazdım ama karanlıkta benden ne
... hoşlandığımı düşünebilirdi...*

Sofia kasetçaları kapattı, sandalyeden kalktı, saatine baktı.

Bir saat mi?

Hayır, olamaz, diye düşündü. Herhalde uyuyakalmıştı.

Monumentet

Sofia, saat dokuz civarında Mikael'in istediğini yapmaya karar verdi, onun dairesine gidecekti. Mikael, Monumentet denen yerde, Ölandsgatan'da oturuyordu. Buzdolabının boş olduğunu bildiğinden yolda kahvaltılık satın aldı.

Daireye girer girmez kendini kanepeye attı, bitkindi, hemen uykuya daldı. Alnına konan öpücükle uyandı.

“Merhaba, sevgilim,” dedi Mikael. “Sürpriz.”

Sofia şaşkınlıkla etrafına baktı. Keskin, siyah sakalların dokunduğu alnını kaşdı.

“Merhaba, nereden çıktın böyle? Saat kaç?”

“On iki buçuk, son uçağa yetiştim.”

Mikael sehpanın üzerine bir buket kırmızı gül bırakıp mutfağa gitti. Güllere yüzünü buruşturarak bakan Sofia ayağa kalktı, kocaman oturma odasından geçerek Mikael'in peşinden mutfağa girdi. Mikael, tereyağı, ekmek ve peynir çıkarmıştı buzdolabından.

“Sen de ister misin?” diye sordu, “Çay ve sandviç.”

Sofia, başıyla olur işareti yapıp masaya oturdu.

“Haftan nasıl geçti?” diye sordu Mikael, “Benimki çok baktandı! Bir gazetecinin aklına esmiş, ilaçlarımızın çok tehlikeli yan etkileri olduğuna karar vermiş. Gazeteler ve televizyonlar bu iddiayla çalkalandı. Buralarda yazıp çizdiler mi?”

Masaya iki sandviç koydu, çay suyunun kaynadığı ocağa gitti.

“Bildiğim kadarıyla yok ama belki yazılmıştır.” Sofia hâlâ uykuluydu ve Mikael’in beklemediği bir anda ortaya çıkmasının başkınılığını üzerinden atamamıştı.

“Ben bugün, medyanın kendisini istismar ettiğini düşünen bir kadını dinlemek zorunda kaldım...”

“Anlıyorum. Hoş bir şey değil,” diye sözünü kesen Mikael, ona buharı tüten bir fincan böğürtlen çayı uzattı. “Ama bu işi atlatacağız. Şu gazetecinin, vizon çiftliklerine saldıran çevreci militanlardan biri olduğunu öğrendik. Bizim hakkımızda yazmaya devam ederse...” Bir kahkaha attı, büyük ilaç şirketine karşı koymaya cüret edenlerin akıbetlerini göstermek için elini boynuna götürüp kesme işareti yaptı.

Sofia onun bu kibirli halinden hiç hoşlanmadı ama tartışmaya gücü yoktu. Bunun için çok geçti. Ayağa kalktı, masayı topladı, tincanları çalkaladıktan sonra dişlerini fırçalamak için banyoya gitti.

Bir haftadır ilk defa Mikael ile uyuyordu, ne kadar kızsız da çok özlemişti Mikael’i.

Son günlerde biraz kilo almıştı ama kasları hâlâ yerindeydi. Kocaman, kıllı ve sıcak. Burnunu onun boynuna gömdü.

Mikael ona Lasse’yi hatırlatıyordu.

Bir arabanın far ışığı tavandan geçerken uyanan Sofia, önce nerede olduğunu çıkaramadı. Yatakta doğrulup oturunca, Mikael’in yatak odasında olduğunu anladı. Radyonun saatine baktı, en fazla bir saat uyumuştı.

Yatak odasının kapısını dikkatle kapatıp oturma odasına geçti. Unuttuğu bir şey varmış gibi bir hisse kapılmıştı.

Bir pencere açıp sigara yaktı. Odanın içine ılık bir rüzgâr doldu, sigaranın dumanı arkasındaki karanlıkta kayboldu. Sokakta,

rüzgârda savrulan beyaz bir poşete takıldı gözleri. Poşet bir süre sürüklendikten sonra kaldırımındaki su birikintisinde durdu.

Victoria Bergman'la tekrar başa dönmeliyim, diye düşündü. Atladığım bir şey var.

Kanepede duran çantasını alıp yere oturdu, dizüstü bilgisayarını çıkardı, sehpanın üzerine koydu.

Victoria Bergman hakkında genel bilgileri kaydettiği dokümanı açtı.

Doğum, 1970.

Bekâr. Çocuğu yok.

Çocukluğunda yaşadığı travmalara odaklanıyor.

Çocukluğu: Bengt Bergman'ın tek çocuğu. Bengt, SIDA'de⁴ araştırmacı. Birgitta Bergman ev kadını. En eski anısı, babasının ter kokusu, Dalarna'daki yazlar.

Ergenlik çağı öncesi: Värmdö bölgesinde Grisslinge'de geçmiş. Dalarna bölgesinde, Dala-Floda'da yazlık. Çok yetenekli. Dokuz yaşından itibaren özel ders alıyor. Okula bir yıl erken başlamış. Sekizinci sınıfı atlayıp dokuzuncu sınıfa gidiyor. Ailesiyle çok seyahat etmiş. Daha ergenlik çağının başlarında cinsel tacize uğramış (Baba? Başka erkekler?). Parçalı bellek, anlatıları kopuk ve birbirleriyle alakasız.

Gençlik yılları: İnanılmaz riskler alabiliyor, intihar düşünceleri (on dört, on beş yaşından itibaren?). İlk gençlik yılları: "zayıf". Bu döneme ait anlatılar da parçalar halinde. Sigtuna'da yatılı lise. Kendi kendine zarar veren davranışlara dönüş.

Sofia, Victoria Bergman'ın lise yıllarının çatışmalı geçtiğini anlamıştı. Liseye başladığında arkadaşlarından iki yaş daha küçük,

4 Swedish International Development Cooperation Agency (İsveç Uluslararası Kalkınma İşbirliği Ajansı). (yay. n.)

hem duygusal hem de bedensel açıdan belirgin bir şekilde daha olgunmuş.

Ergenlik çağındaki kızların, jimnastik derslerinden sonra soyunma odasında ne kadar acımasız davranabileceklerini kendi tecrübelerinden biliyordu Sofia. Üstelik Bergman, üst sınıftan kızların uyguladığı, öğrenci terbiyesi denen şeye maruz kalmıştı.

Ama eksik bir şey vardı.

Yetişkinlik yılları: Mesleki başarıları, “önemsiz” diye tanımlanmış. Arkadaş çevresi sınırlı. İlgiden yoksun gibi.

Ana tema/sorular: Travma. Victoria Bergman’ın başına ne geldi? Babasıyla ilişkisi? Anı parçaları. Disosiyatif bozukluk?

Sofia, deşilmesi gereken temel bir sorunun daha olduğunu fark ederek not etti.

“O ‘zayıf’ ne demek?” diye yazdı kâğıdın kenarına.

Victoria Bergman’ın büyük bir pişmanlık ve derin bir suçluluk duygusu taşıdığını görmüştü.

Belki zamanla daha derinlere dalarak birkaç düğümü çözebilme imkânı bulacaktı.

Ancak şimdilik kesinlikle uzak bir ihtimaldi bu.

Victoria Bergman’ın disosiyatif kişilik bozukluğundan muzdarip olduğuna dair birçok işaret vardı. Sofia bunun yüzde doksan dokuz ihtimalle cinsel taciz veya ona benzer bir travmadan kaynaklandığını biliyordu. Bu tür travmatik olayları hatırlayamıyormuş gibi görünen bir sürü insanla karşılaşmıştı. Victoria Bergman, arada bir korkunç tacizlerden behsederken bazen de bu tür tacizleri hiç yaşamamış gibi davranıyordu.

Aslında tamamen mantıklı bir tepki, diye düşündü Sofia. İnsan ruhunun sarsıcı deneyimlerden korunmaya ihtiyacı vardı. Gündelik hayatını sürdürebilmek için Victoria Bergman bu tür tatsız olayları bastırıyor, alternatif bir bellek oluşturuyordu.

Peki, Victoria Bergman'ın "zayıflığım" dediği şey neydi?

Zayıf olduğu için mi tacize uğramıştı?

Belgeden çıkıp bilgisayarını kapattı.

Sofia konuşmaları sırasında kendi tavrını düşündü: Bir seferinde Victoria Bergman'a yetkilerini aşarak, kendi Paroxetine tabletlerinden vermişti. Bu yalnızca yasadışı değil, ahlaksızca ve profesyonellikten uzak bir davranıştı. Yine de kurallara uygun davrandığını düşünerek kendini haklı çıkarmıştı. İlacın kıza verdiği bir zarar yoktu. Aksine Victoria Bergman bir süredir kendisini çok daha iyi hissettiğinden, Sofia yaptığının kabul edilebilir olduğuna karar vermişti. Victoria'nın ilaca ihtiyacı vardı, asıl önemli olan buydu.

Disosiyatif bozukluğun yanı sıra obsesif kompulsif bozukluk vardı Victoria'da, hatta Sofia savant sendromuna benzer bir şeyi de not etmişti. Victoria Bergman bir seferinde, Sofia'nın sigara alışkanlığı üzerine yorum yapmıştı.

"Neredeyse iki paket içmişsin," diyerek önündeki kül tablasını işaret etmişti. "Otuz dokuz izmarit."

Yalnız kaldığında kül tablasındaki izmaritleri sayan Sofia, Victoria'nın doğru hesapladığını görmüştü. Ama sadece bir tesadüf de olabilirdi.

Sonuç olarak, Victoria Bergman'ın kişiliği on yıllık meslek hayatında karşılaştığı en karmaşık kişilikti.

Önce Sofia uyandı, gerindi, parmaklarını Mikael'in saçları ve sakalında gezdirdi. Kırışmaya başlamışlardı, kendi kendine gülümsedi Sofia.

Radyonun saati altı buçuğu gösteriyordu. Mikael ona döndü, kolunu göğsünün üzerinden atıp elini tuttu.

Öğleden önce randevusu olmadığından işe geç gitmeye karar verdi Sofia.

Mikael'in keyfi yerindeydi. Nasıl bir hafta geçirdiğini anlattı. Bu gazetecinin foyasını ortaya çıkarmakla kalmamış, Berlin'deki bir hastanede cüzdanını epey şişirmişti. Alacağı pirimle, canlarının verdiği lüks bir seyahate çıkabilirlerdi.

Sofia düşündü ama özlem duyduğu bir yer bulamadı.

"New York'a ne dersin? O kocaman mağazalarda biraz alışveriş yaparız. Tiffany'de kahvaltı falan, ha? Manhattan'da pahalı otellerin birkaçını araştırdım. Fiyata masaj ve yüz bakımının da dahil olduğu bir paket alabiliriz."

New York, diye düşünürken ürperdi Sofia. Mikael niçin özellikle orayı önermişti? Bir bildiği mi vardı? Yok, yalnızca tesadüftü herhalde.

Sofia ile Lasse, ilişkileri mahvolmadan en fazla bir ay önce New York'a gitmişlerdi.

Eski bir yarayı deşebilecek durumda değildi.

"Yoksa daha güneşli bir yere mi gitmek istersin? Şöyle bir tekne gezintisi nasıl olur?"

Sofia, Mikael'in ne kadar coşkulu olduğunu fark etti ama ne kadar çabalarsa çabalasın bu coşkuya katılamadı. Üzerinde taş gibi bir ağırlık vardı.

Birden Victoria Bergman'ın yüzü geldi gözlerinin önüne.

Konuşurlarken, bazen eroinmanlar gibi nasıl ilgisiz bir ifadeye büründüğünü ve hiçbir duygusal tepki göstermediğini düşündü. Şimdi kendisini de ona benzemişti, bir dahaki sefere karşılaştıklarında doktorundan Paroxetine'in dozajını artırmasını isteyecekti.

"Neyim var bilemiyorum, sevgilim." Mikael'i dudağından öptü. "Seyahate gitmeyi çok istiyorum ama şimdi hiçbir şey yapmaya gücüm yok. Belki de düşünmem gereken çok işim olduğundan."

"Bak işte, tam da bu nedenle tatil çok işe yarar. Üstelik uzun süreliğine gitmemiz de gerekmiyor. Bir hafta sonu filan, ha?"

Elini Sofia'nın karnında dolaştırmaya başladı.

“Seni seviyorum,” dedi.

Sofia bambaşka bir yerdeydi, cevap vermedi ama yorganı üzerinden atıp ayağa kalkan Mikael'in ne kadar öfkelenildiğini fark etti. Onun coşkusuna katılmamış, Mikael de hemen bozulmuştu.

“Özür dilerim sevgilim, kızma.”

Mikael iç çekti, külodunu giydi ve mutfağa geçti.

Sofia niçin suçluluk duyuyordu? Böyle mi olmalıydı? Niçin vicdan azabı çekecekti? Böyle davranma hakkını nereden buluyordu Mikael? Suçluluk duygusu insanlığın bulduğu en aşağılık şey olmalı, diye düşündü Sofia.

Öfkesini bastırarak Mikael'in peşinden gitti. Mutfakta kahve makinesini hazırlıyordu, omuzlarının üzerinden somurtarak baktı Sofia'ya. Sofia birden bir şefkat duygusuna kapıldı. Öyle biri olması onun suçu değildi.

Arkasından usulca yaklaştı, ensesini öperken sabahlığının üzerinden sıyrılıp yere düşmesine aldırmadı. Sofia'yı bulaşık tezgâhına yaslayıp istediğini alan Mikael, sonra duşa gitti.

Hani, dünya yıkılmadı, diye düşündü Sofia.

Mariatorget

Sofia Zetterlund iş gününün bitiminde eve gitmeye hazırlanırken telefonu çaldı.

“Merhaba, ben Rose-Marie Björn, Hässelby Sosyal Hizmetler Kurumu’ndan arıyorum. Biraz vaktiniz var mı?”

Sofia saatine baktı, dört buçuğa geliyordu. Doğrusu konuşacak balde değildi ama, “Fazla vakit almayacaksa olur,” dedi.

“Yok, sizi hiç tutmayacağım,” dedi kadın sevecen bir sesle. “Savaş travması geçiren çocuklar konusunda tecrübeli olduğunuz söylendi, doğru mu?”

“Evet, doğru. Konu nedir?”

“Hässelby’de bir aile var. Ailenin erkek çocuğu bu tür bir travma yaşıyor. Konuya vakıf, tecrübeli birini ararken sizden bahsedildiğini duydum ve bu yüzden aradım.”

Sofia kendisini çok bitkin hissediyor, konuşma hemen bitsin istiyordu.

“Doğrusu hiç vaktim yok. Çocuk kaç yaşında?”

“On altı. Adı Samuel. Samuel Bai, Sierra Leoneli.”

Sofia biraz düşündü.

Ne garip tesadüf, diye düşündü. Sierra Leone uzun yıllardır aklından çıkmıştı ama şimdi orayla alakalı iki farklı görev teklif ediliyordu.

“Belki biraz zaman ayırabilirim,” dedi en sonunda. “Çocukla ne zaman buluşmamı istiyorsunuz?”

Çocuğa tanı koyulması için bir hafta sonrasına bir randevu ayarladılar ve sosyal hizmetler görevlisi Sofia’ya çocuğun bilgilerini daha sonra kendisiyle paylaşacağını söyledi.

Sofia, ayakkabılarını bir çift kırmızı Jimmy Choo ayakkabısıyla değiştirerek muayenehaneden çıktı. Topuğundaki yaranın daha asansöre binmeden kanayacağını biliyordu.

Geçmiş Zaman

İlini tutkalla doldurduğu poşeti kokladı. Önce başı döndü, sonra etrafındaki sesler iki katına çıktı. Nihayet Karga Kız kendini yukarıdan görmeye başladı.

Adam, Bålsta'yı geçtikten sonra otoyola çıktı. Bütün sabah, adamın arabayı bir şarampole çekip kontağı kapatacağı anın korkusunu yaşamıştı kız. Gözlerini kapadı, adam onun elini tutup sertleşen önüne koyarken düşünmemeye çalıştı.

“Biliyorsun, ihtiyacım var, Victoria,” dedi adam. “Bunda bir tuhafılık yok. Bütün erkekler ihtiyaç duyar. Çok doğal bir şey. Hadi rahatlamama yardım et de yolumuza devam edelim.”

Victoria cevap vermedi. Bir eliyle yanağını okşayıp diğeriyle pantolonun fermuarını açan adama aldırmadan gözlerini sıkıca yummaya devam etti.

“Hadi bana yardım et, suratını da asma. Fazla sürmez.”

Adamın bedeni ter, nefesi ekşi süt kokuyordu.

Victoria, adamın kendisine öğrettiği gibi yaptı.

Zamanla daha çok ustalaşmış, adam onu övmeye başladığında neredeyse kendisiyle gurur duymuştu. Bir şey yapabiliyordu, bu iyiydi.

İşi biten adam, vites kolunun yanındaki kâğıt rulosunu alıp yapışkan ellerini temizledi.

“Enköping’e girip büyük pazara gitmeye ne dersin? Sana güzel bir şey alırız,” dedi gülümseyerek. Şefkatle baktı kıza.

“Evet, olabilir,” diye mırıldandı Victoria, bütün önerilerine mırıldanarak cevap verirdi. Anlamalarını çözemezdi hiç.

Dala-Floda’daya, kulübeye gidiyorlardı.

Bütün bir hafta sonunu baş başa geçireceklerdi.

Victoria ve o.

Victoria itiraz etmişti.

Kahvaltı masasında, kulübeye gitmek istemediğini, evde kalmak istediğini söylemişti. Bunun üzerine adam masadan kalkıp buzdolabından bir paket süt çıkarmıştı.

Victoria’nın arkasında durup paketi açmış ve soğuk sütü başından aşağı yavaşça dökmeye başlamıştı. Saçlarının arasından, yanaklarından, göğsünden süzülen süt bacaklarından aşağı akmış, yerde beyaz bir gölcük oluşturmuştu.

Annesi başını başka bir yöne çevirip tek bir kelime etmemişti. İşini bitiren adam, Volvo’yu hazırlamak için garaja gitmişti.

Şimdi, Västerdalarna’nın yeşilliklerinin arasından geçerlerken büyük ve karanlık bir endişeyle arabada oturuyordu.

Hafta sonu boyunca kıza hiç dokunmadı.

Elbiselerini çıkarıp geceliğini giyerken durup bakmış ama yatağına gelmemişti.

Uykusuz uzanırken adamın ayak seslerini kolluyor, bir saat gibi davranıyordu. Yüzüstü uzanıyor, saat altıyı gösteriyordu. Sonra saat yönünde dönüp sol tarafına yatarak saat dokuzu gösteriyordu.

Çeyrek saat kadar dönüp sırtüstü uzandığında saat on ikiyi vuruyordu.

Sonra sağına yatınca saat üç oluyordu.

Sonra tekrar yüzüstü, saat altı.

Sol taraf, dokuz. Sırtüstü, gece yarısı.

Eğer saate hükmedebilirse adam zaman konusunda yanılacak, yanına gelmeyecekti.

Nedeni bu muydu, bilmiyordu ama adam ondan uzak durmuştu.

Värmdö'ye dönecekleri pazar sabahı, adam yulaf lapası hazırlarken aklına bir fikir geldiğini söyledi Victoria. Yaz tatiliydi, orada bir süre daha kalsa ne güzel olurdu.

Adam yalnız başına kalamayacak kadar küçük olduğunu öne sürerek itiraz etti. Victoria bunu da düşünmüş, komşuları Elsa teyzeye yanında kalıp kalamayacağını sormuş, o da çok sevineceğini söylemişti.

Mutfak masasına oturduğunda yulaf lapası iyice soğumuştü. Gri bulamacın ağzında nasıl çoğalacağını düşündükçe kusası geliyordu. Sanki yeterince tatlı değilmiş gibi adam, yüz gram toz şeker dökmüştü lapanın üzerine. Yapışkan, iç bayıcı bulamacın iğrenç tadından kurtulabilmek için bir yudum sütle yutmaya çalıştı. Ama fayda etmedi, yulaf lapası durmadan midesinden yukarı çıkmak istiyordu.

Adam gözlerini üzerine dikmişti.

Birbirlerini kolluyorlardı, kız ve adam.

“Tamam. Öyle olsun bakalım. Kal. Ama biliyorsun, hep babanın küçüğü olacaksın,” dedi, elini uzatıp saçlarını karıştırdı.

Adamın, büyümesine asla müsaade etmeyeceğini anladı.

Hep onun olacaktı.

Adam, eksiği gediği kalmasın diye alışveriş yapmaya gideceğini söyledi.

Adam alışverişten döndüğünde, aldıklarını Elsa teyzenin evine taşıdılar. Sonra, elbiselerini koyduğu küçük çantasını alması için elli metre mesafedeki kulübeye götürdü Victoria'yı. Bahçe kapısının önünde durduklarında adamın tıraşsız yüzüne acele bir öpücük konduran Victoria, hemen arabadan indi. Adamın ellerinin nasıl üzerine geldiğini görüp hızlı davranmıştı.

Belki bir öpücükle yetinirdi.

“Kendine iyi bak,” dedikten sonra arabanın kapısı kapattı adam.

Kesinlikle iki dakika daha orada kalacaktı. Victoria çantasını alıp evin küçük merdivenlerine oturdu. Adam ancak o zaman bakışlarını yola çevirip arabayı sürdü.

Avlunun üzerinde kırlangıçlar dalıp yükseliyor ve kırmızı boyalı evin arka tarafındaki otlakta Horoz Ander'in süt inekleri yayılıyordu.

Anayola çıkıp ormanın içine dalana kadar arabanın arkasından bakan Victoria, adamın bir şey unuttuğu bahanesiyle geri döneceğinden emindi.

Ve kendisinden ne yapmasını isteyeceğinden de bir o kadar emindi.

Bütün bunları kestirebiliyordu. Gerçekten gitmeden önce en az iki defa tekrarlanacaktı bu. Belki de iyice rahatlamak için üç defa gelecekti.

Dişlerini sıkıp aralarından gölün yansıdığı ağaçlara doğru baktı. Üç dakika sonra beyaz Volvo'nun döndüğünü görünce kalkıp mutfığa girdi.

Bu kez on dakikada bitmişti. Arabaya binen adam hoşça kal deyip kontak anahtarını çevirdi.

Victoria, bir kez daha, ağaçların arasında kaybolana kadar Volvo'nun arkasından baktı. Motor sesi gittikçe daha çok uzak-

laştı ama o yerinden kıvıldamadı. Erkenden rahatlamamak için midesine çöken bir ağırlıkla bekledi. Hayal kırıklığının ne kadar acı olduğunu biliyordu.

Ama adam dönmedi.

Artık dönmeyeceğine kanaat getirdikten sonra yıkanmak için duyunun başına gitti. Binbir zahmetle bir kova buz gibi su çekti, titreyerek bedenini ovup temizlendi. Sonra öğle yemeği yemek ve biraz iskambil oynamak için Elsa teyzeye gitti.

Şimdi nefes alabilirdi.

Yemekten sonra göle inip yüzmeye karar verdi. Patika dar ve çam yapraklarıyla kaplıydı. Çıplak ayaklarının altında yumuşacıktı. Ormanın içlerinden susmak bilmeyen kuş sesleri duydu. Bunların, annelerinin yiyecek getirmesini beklerken şamata yapan aç kuş yavruları olduğunu anladı. Sesler yakın bir yerden geliyordu, durup etrafa göz gezdirdi.

Yaşlı bir çam ağacının gövdesindeki küçük bir delik, yuvanın yerini belli ediyordu.

Göle indi. Sandalın içine sırtüstü uzanıp gökyüzüne bakmaya başladı.

Haziran ortasıydı ama hava hâlâ çok serindi.

Sandal salındıkça sırtından ileri geri soğuk sular akıyordu. Gökyüzü duman kokulu kirli bir süte benziyordu. Bir yerlerde mızımız bir dalğışkuşu ötüyordu.

Sandalı dalgalara bırakıp ırmağa çıktığını düşündü. Sandal onu alıp her şeyden uzaklaştıracak, özgürlüğe taşıyacaktı. Uykusu vardı ama derin bir uykuya dalamayacağını biliyordu, kendini koruyabilmesi için uyanık kalması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Karanlık, ıssız bir evde açık unutulmuş bir lamba gibiydi başı. Soğuk elektrik ışığının etrafında, kuru kanatlarıyla gece kelebekleri uçuyordu.

Her zamanki gibi iskeleden elli metre kadar uzaktaki taşa doğru dört kez gidip geldi. Küçük kumsalın hemen yakınındaki çimlere serdiği örtünün üzerine uzandı. Balıklar dikkat kesilmişti. Suyun üzerinde sivrisinekler, yusufçuklar ve su böcekleri dolaşıyordu.

Gözlerini kapatıp yalnızlığın tadını çıkarırken ormanın içinden sesler duydu.

Patikadan aşağı bir kadın ve bir adam geliyordu, kıvrırcık sarı saçlı bir çocuk koşuyordu önlerinde.

Selam verip kumsalın özel olup olmadığını sordular. Victoria emin değildi ama bildiği kadarıyla herkese açıktı. En azından o hep burada yüzmüştü.

“Öyle mi? Sen burada oturuyorsun o zaman,” dedi adam gülümseyerek.

Küçük çocuk aceleyle kumsala doğru koşarken kadın arkasından gitti.

“Oradaki sizin eviniz mi?” diyerek ağaçların arasından görünen kulübeyi işaret etti adam.

“Evet, bizim. Annem ve babam şehirdeler, çalışıyorlar. Ben bütün haftayı burada geçireceğim.”

Adamın tepkisini ölçmek için yalan söylemişti. İşe yarayıp yaramadığını kontrol etmek istediği bir cevap anahtarı vardı.

“Bak sen, özgür bir kızsın yani?” dedi adam.

Kadın, kumsalda çocuğun elbiselerini çıkarmasına yardım ediyordu.

“Oldukça,” dedi Victoria, adama doğru dönerek.

Adam neşelenmiş gibiydi.

“Peki, kaç yaşındasın?”

“On.”

Adam gülümsedi, gömleğini çıkarmaya başladı.

"On yaşında ve bütün bir hafta yalnız başına. Tıpkı Pippi Kungöröp⁵ gibi."

Geriyeye yaslanıp parmaklarını saçlarından geçiren Victoria, adamın gözlerinin içine baktı.

"Evet, ne olmuş yani?"

Tahmininin aksine, adam şaşırılmış gibi değildi. Cevap vermemiş, bakışlarını ailesine çevirmişti.

Çocuk suya girmek üzereydi, kotunun paçalarını dizlerine kadar sıyıran kadın onun peşinden gidiyordu.

"Harikasin Martin!" diye gururla bağırıyor adam.

Ayakkabılarını çıkardı, pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı.

Pantolonunun altında Amerikan bayraklı mayo vardı. Bedeni güneşten bronzlaşmıştı. Yakışıklı adam, diye düşündü Victoria. Babası gibi tebeşir beyazı ve göbekli değildi.

Başını Victoria'ya çevirip onu tepeden tırnağa süzdü.

"Küçük bir kıza benziyorsun ama pek vurdumduymazsın."

Kız cevap vermedi ama bir an adamın gözünde tanıdık bir bakış yakaladı. Hiç hoşlanmadığı bir bakış.

"Evet, şimdi biraz ıslanalım," diyerek sırtını döndü adam.

Kumsala indi, ayağıyla suyu yokladı. Victoria ayağa kalkıp eşyalarını topladı.

"Belki bir gün görüşürüz," dedi adam el sallayarak.

"Hoşça kal," dedi Victoria, birden yalnızlığın sızısını duydu.

Patikadan kulübeye doğru çıkarken adamın ne zaman ziyaretine geleceğini hesaplıyordu.

Herhalde yarın sabah gelir, diye düşündü. Çim biçme makinesini ödünç alabilir miyim, diye soracaktı.

Güvenliği kalmamıştı.

5 İsveçli yazar Astrid Lindgren'in yazdığı bir çocuk kitabı serisinin kahramanı.

Gamla Enskede

Stockholm bir fahişeye gibi güvenilirmezdi. On birinci yüzyıldan beri adaları ve adacıklarıyla hafif tuzlu bir suyun içinde dinleniyordu. Dışarıdan masum görünürdü. Ama güzel olduğu kadar haindi de. Tarihi kanla boyanmıştı, yangınlar ve yasaklarla.

Ve kırık düşler.

Jeanette sabahın erken saatinde Enskede Gård metro istasyonuna yürüyordu. Havada sis benzeri soğuk bir pus vardı, villaların etrafındaki çimenler çiğle kaplanmıştı.

İsveç ilkyazı, diye düşündü. Uzun aydınlık geceler, yeşillik ve soğuk-sıcak arasında gidip gelen hava. Aslında bu mevsimden hoşlanırdı ama şimdi ona kendini çok yalnız hissettiriyordu. Bu kısa mevsimden en iyi şekilde faydalanmak herkesin bir beklentisiydi: Neşeli ol, hayatını yaşa, tadını çıkar. Ama bu beklentinin nasıl stres yarattığı unutulurdu hep.

Bu şehirde ilkyaz aldatıcıdır, diye düşündü.

Sabah telaşı vardı, tren neredeyse doluydu. Rayların tamiratı ve teknik sorunlardan kaynaklanan gecikmeler yaşanıyordu. Kapının yakınlarında bir yere sıkıştı.

Teknik sorun mu? Bunun, trenin önüne birinin atladığı anlamına geldiğini kestirebiliyordu.

Etrafına bakındı.

Ne kadar çok gülümseyen insan vardı. Belki de tatile birkaç hafta kaldığındandı.

İş yerindeki meslektaşlarının kendisini nasıl algıladıklarını düşündü. Bazen, huysuzun teki diyorlardı herhalde. Sıkıcı. Belki... Dominant. Çabuk parlayan...

Aslına bakılırsa yönetici pozisyonundaki çoğu insan gibiydi. Yaptıkları iş kararlılık, otorite ve sorumluluk gerektirdiğinden bazen üstlerinden fazla iş talep edebiliyorlardı. Ruh hali bozuluyor, sabrı taşabiliyordu. İş arkadaşları onu seviyorlar mıydı?

Jens Hurtig'in sevdiğini biliyordu. Åhlund saygı duyuyordu. Ama Schwarz'da ikisi de yoktu. Diğerleri herhalde hem saygı duyuyor hem de seviyorlardı.

Ama onu sinir eden bir şey vardı.

Meslektaşlarının çoğu sanki erkekmiş gibi Janne diye hitap ediyordu ona. Bundan hoşlanmadığını bildiklerinden kesinlikle emindi.

Bu saygı eksikliğine işaretetti.

Meslektaşlarını iki gruba ayırabilirdi: Başlarında Schwarz'ın olduğu *Janne* grubu ve –arada bir ağızlarından kaçırırsalar da– Hurtig ve Åhlund'tan ibaret *Jeanette* grubu. Diğer bir avuç meslektaş ve yeni mezunlar ismini yalnızca kâğıt üzerinde görmüşlerdi.

Peki, diğer şeflere gösterdikleri saygıyı niçin ona göstermiyorlardı? Birçoğundan çok daha vasıflıydı ve çok daha fazla vakanın çözümüne katkıda bulunmuştu. Maaşının hâlâ diğer şeflerden daha düşük olmasını anlayamıyordu. Yeni atanan şefler yüksek maaşlar alır, dereceleri yükseltirken onun on yıllık tecrübesini hesaba katan yoktu.

Bu saygı eksikliğinin temelinde cinsiyet ayrımcılığı mı vardı? Kadın olduğu için mi böyleydi? Tren Gullmarsplan'da durduğunda

yolcuların çoğu indi. Yeni yolcular vagonu doldurmadan, arka sıralardaki boş bir yere oturdu.

Erkeklerin çoğunlukta olduğu bir pozisyonda tek başına bir kadındı ve ona, genellikle küçümseyerek, Janne diyorlardı.

Birçoklarının onu erkeksi gördüklerini biliyordu. Polislerin arasında kadın şef yoktu. Erkekler ne iş yerinde ne de futbol sahasında kadınlardan emir alırlardı. Onlar, onun gibi emredici, sıkıcı, dominant ya da her neyse, ondan değillerdi.

Sarsılarak hareket eden tren, Skanstull Köprüsü'nden kayarak geçti.

Janne, diye düşündü. Adamlardan biri.

Patoloji Enstitüsü

kurbanın kimliğini henüz tespit edememişlerdi. Çocuğun görünümünü yabancıydı. Bütün dişleri çekildiğinden, adli diş hekimine başvurmanın anlamı yoktu.

Solna semtindeki patoloğun odasında bekleyen Ivo Andrić, litaplıktan yıpranmış bir ilaç rehberi aldı.

İlk analizler, Thorildsplan'da bulunan çocuk cesedinde fazla miktarda Xylocaine-adrenalin bulunduğunu ortaya koymuştu. Ivo, bunun lokal anestezide kullanılan, lidokain ve adrenalin içeren bir ilaç olduğunu okudu. İsveç'teki dişçiler tarafından kullanılan klasik uyuşturucuydu. Adrenalin uyuşma süresini uzattığı için tutulan bir ilaçtı.

Bir doktor, diye düşündü. Evet, neden olmasın? Her şey mümkündür. Ama ne akla hizmet bir çocuğun bedenine anestezi ilaç pompalamışlardı?

Cevabı, elbette acı çekmesini engellemek değildi.

Ivo Andrić köpek dövüşlerini hatırladı ve kafasında tarifi imkânsız, korkunç bir görüntü belirdi. Kötülüğün ötesinde bir şey.

Ortada bir amaç vardı.

Emniyet Müdürlüğü

Çocuğun cesedi bulunalı üç gün olmuş ama hâlâ soruşturmayı ilerletecek bir ipucu yoktu. Bu da Jeanette'yi sinir ediyordu. Savcı von Kwist, Jimmie Furugård konusunda tutumunu değiştirmemişti. Adam hakkında arama kararı çıkarmak artık söz konusu olamazdı.

Jeanette, kayıp çocuklar hakkında bilgi edinmek için sağa sola telefon açmış, kayıtları kontrol etmiş ama –en azından şimdilik– cesedi bulunan çocuğa uyan bir bilgiye ulaşamamıştı. Elbette yüzlerce, belki binlerce kayıtsız çocuk da vardı İsveç'te. Ama kilisedeki ve dini yardım kuruluşu Selamet Ordusu'ndaki tanıdıklarından da kurbanla ilgili bilgi edinememişti.

Evsizlere yardım eden Stadsmission'dan da bir şey çıkmamış ama gece nöbetçilerinden biri Centralbron Köprüsü'nün altında takılan çocuklardan bahsetmişti.

“Çok ürkekler,” demişti kaygılı bir ifadeyle, “yanlarına gittiğimizde sandviç ve içecekleri kapıp hemen gözden kayboluyorlar. Bizimle bir işlerinin olmadığını çok açık bir şekilde gösteriyorlar.”

Cevabı bildiği halde, “Sosyal Hizmetler'in yapabileceği bir şey yok mu?” diye sormuştu Jeanette.

“Pek yok. Birkaç ay önce köprü altını ziyaret ettiklerini biliyorum. Çocukların hepsi toz olup birkaç hafta ortaya çıkmadılar.”

Jeanette Kihlberg verdiği bilgiler için görevliye teşekkür edip telefonu kapatırken köprü altını ziyaret etmeyi düşünüyordu. Çocuklardan biriyle konuşmayı başarabilirse belki bir şeyler öğrenebilirdi.

Öğretmen Yüksekokulu'nun etrafındaki evlerin kapılarını çalmak bir sonuç vermemişti. Orta İsveç'te sayıları gittikçe artan evsizler kamplarında yaptıkları araştırmalar da işe yaramamıştı.

Kayıp çocuklar hakkında edindikleri bilgilerin hiçbiri metronun otuz kırk metre yakınında, çalıkların arasında buldukları mumyalaşmış çocuk cesedine uymuyordu. Öğretmen Yüksekokulu'nun ve yakınındaki binaların güvenlik kameralarını saatlerce inceleyen Ahlund, olağandışı bir şeye rastlamamıştı.

Saat on buçukta adli tıptan Ivo Andrić'i aradı Jeanette.

"Bana bir şey bulduğunu söyle! Tikanıp kaldık."

"Şey..." Andrić derin bir nefes aldı, "Durum şu: Birincisi, beden önce kuruyup mumyalaşmış..."

Sustu, Jeanette devam etmesini bekledi.

"Baştan başlıyorum. Nasıl anlatmamı istersin? Mesleki bir dille mi, yoksa daha anlaşılır bir dille mi?"

"Senin için en iyisi hangisiyse öyle yap. Anlamadığım bir şey olursa sorarım, açıklarsın."

"Tamam. Çocuğun bedeni yüksek ısı ve kuru bir mekânda kalmış, hızlı havalandırılan bir mekânda. Bunun için çabuk kurumuş. Yani çürümemiş. Bu vakada olduğu gibi böyle etkili bir kurumada, derinin etten ayrılmasının imkânsız olmasa da çok zor olduğunu söyleyebilirim, özellikle kafa derisinin. Yüzünün derisi kuruyup içine geçmiş, yani etten ayrılması imkânsız..."

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Jeanette sabırsızca. "Saygısızlık etmek istemem ama beni asıl ilgilendiren çocuğun nasıl öldüğü ve ne zaman öldüğü. Kurduğunu ben de görebiliyorum."

“Aa, tabii. Sanırım biraz konudan ayrıldım. Ölümün ne zaman gerçekleştiğine dair kesin bir tarih veremem ama yarım yılı geçmediğini söyleyebilirim, mumyalaşma süreci bunu gösteriyor. Bence kasım veya ocak ayında ölmüş.”

“Yine de uzun bir zaman, değil mi? DNA örneği alabildiniz mi?”

“Kurbanın DNA’sını aldık, çöp torbasında da idrar bulduk.”

“Ne? Biri işemiş mi torbaya?”

“Evet, ama katil olmayabilir, değil mi?”

“Evet, olmayabilir.”

“DNA konusunda detaylı bilgi verebilmemiz için bir haftaya ihtiyacımız var, o zaman daha geniş bir profil çizebiliriz. Biraz çetrefilli bir iş.”

“Tamam. Cesedin nerede tutulmuş olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Evet, dediğim gibi... Kuru bir yerde.”

Bir süre sustular, Jeanette biraz düşündükten sonra konuştu:

“Yani her yer olabilir,” dedi. “Mesela ben evde tutabilir miydim?”

Gözünün önünde iğrenç, saçma bir görüntü belirdi. Evinde bir çocuk cesedi, her geçen gün biraz daha kuruyarak mumyalaşıyor.

“Senin nasıl bir yerde yaşadığını bilmiyorum ama sıradan bir daire olabilir. Belki başlarda biraz kokar ama vantilatörün varsa ve cesedi kapalı bir yerde tutup kokunun dışarı çıkmasını engelleyerek komşuların şikâyet etmesini önleyebiliyorsan mümkün.”

“Bir gardırop olabilir mi?”

“Gardırop belki biraz küçük olur. Ama elbise odası, banyo ya da ona benzer bir yer olabilir.”

“Yani bu yoldan bir yere varamayız,” dedi Jeanette. Öfkesi artmıştı.

"Evet, sanırım öyle. Ama belki şimdi söyleyeceklerimin bir tadı olur."

Jeanette kulak kabarttı.

"Ön kimyasal analizler bedenim kimyasal maddeyle dolduğunu gösteriyor."

Nihayet bir şey, diye düşündü Jeanette.

"Amfetaminle başlayabiliriz. Midesinde ve damarlarında izlerine rastladık. Yani yemiş veya içmiş olabilir, ayrıca enjekte edildiğine dair de yeterince bulgu var."

"Uyuşturucu bağımlısı mı?"

Ivo'nun evet demesini umdu Jeanette. Bu, işi kolaylaştırırdı. Uyuşturucu bağımlısı biri, keşlerin bulunduğu bir bölgede ölmüş bir cesedi zamanla kurumuş olabilirdi. Paniğe kapılan arkadaşlarının cesedi çalılarının arasına attığına hükmedilerek dava kapatılırdı.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Büyük ihtimalle zorla enjekte edilmiş. Aynı izleri değişik yerlerde, hatta bazıları damarı bile bulmamış."

"Hadi be, lanet olsun!"

"Öyle."

"Uyuşturucuyu kendisinin enjekte etmediğinden eminsin yani, öyle mi?"

"Adım gibi. Ama asıl ilginç olan amfetamin değil. İlginç olan, çocuğun bedeninde anestezi maddeye rastlanıldı. Kırklı yıllarda tıbbi amaçla kullanılan Xylocaine-adrenalin. Başlarda AstraZeneca firması, ksilokaini lüks bir ilaç olarak sattı. Papa XII. Pius hıçkırığını bu ilaçla giderdi. Başkan Eisenhower hayal görme hastalığına karşı bu ilacı kullandı. Bugün standart bir ağrı kesici olarak kullanılıyor, dişi doktorları bu ilaçla lokal anestezi yapıyorlar."

"Ama... Tam anlamadım."

"Çocuğun sadece ağzında değil, bütün bedeninde bu ilaca rastladık. Bana sorarsan çok tuhaf bir şey."

“Ve çok şiddet görmüş, değil mi?”

“Evet, çok darbe almış, uyuşturucularla ayakta kalmış. Birkaç saatlik acıdan sonra kalbi ve ciğerleri uyuşturucudan felç olmuş. Yavaş, acılı bir ölüm. Zavallı çocuk.”

Jeanette, başının döndüğünü hissetti.

“Neden?” diye sordu. Ivo'nun mantıklı bir açıklama yapacağına dair fazla ümit beslemiyordu.

“Eğer spekülasyon yapmama müsaade edersen...”

“Tabii.”

“Yalnızca bir sezgi ama aklıma ilk gelen şey, ayarlanmış köpek dövüşleri oldu. Hani ikisinden biri ölene kadar dövüşen şu pit-bull köpekleri var ya? Arada bir kenar semtlerde bu tür dövüşler ayarlıyorlar.”

“Yok canım, bu çok zorlama bir yorum,” dedi Jeanette, gayriihtiyari. Kulağa çok itici geliyordu ama imkânsız olduğunu da düşünemezdi. Yıllar boyunca edindiği tecrübeler inanılması en zor şeyleri bile hesaba katmak gerektiğini öğretmişti ona. Masallarda anlatılan şeylerin zalim bir gerçeklik olarak karşısına çıktığını görmüştü çok kez. Aklına Alman yamyam geldi. İnternet aracılığıyla yemek olmaya gönüllü birini aramış ve bulmuştu.

“Öyle, ama dediğim gibi yalnızca bir spekülasyon işte,” diye devam etti Ivo Andrić. “Diğer teorim daha inandırıcı belki.”

“Nasıl bir şey?”

“Biri, herhangi bir nedenle çocuğa vurmaya başladı, çocuk ölmek üzereyken bile kendisine engel olamadı. Çocuğa bir sürü uyuşturucu verip eziyet etmeye devam etti.”

Jeanette'in bir anısı canlandı.

“Hani şu Västerås'da yüze yakın bıçak darbesiyle öldürülen hokey oyuncusu vardı, hatırlıyor musun?”

“Hayır, hatırlayamadım. Belki ben İsveç'e gelmeden önceydi.”

"Belki. Üzerinden çok zaman geçti. Doksanlı yılların ortasıydı. Rohypnol alan bir dazlak işlemiştii cinayeti. Hokey oyuncusu, eşcinselliğini gizlemeyen biriydi. Biliyorsun, Naziler bu tür adamlardan hoşlanmazlar. Dazlak Nazi, koluna kramp girene kadar ölü bedene bıçak saplayıp durmuş."

"Bak, işte kastettiğim böyle bir şey. Merhametsiz, nefret dolu bu manyak... Bir de Rohypnol veya anabolik steroid aldı mı..."

Jeanette pek tatmin olmamıştı ama yine de izini sürebilecekleri bu şey bulmuşlardı.

"Teşekkürler Ivo. Aklına yeni bir fikir gelirse beni ara."

"Elbette. Yeni bir şey ortaya çıkarsa ve kimyasal analizlerden daha kesin bilgiler gelirse seni arayacağım. Hadi, şansın açık olsun."

Jeanette telefonu kapadı. Acıkmıştı, saate baktı. Emniyet müdürlüğünün restoranında bir şeyler atıştırmaya karar verdi. Sakin bir yere oturur, rahatsız edilmeden yemeğini yedi. Bir saat sonra restoran aç polislerle dolardı, en iyisi şimdi gitmekti.

Elinde yemek tepsisiyle arka taraflara yürürken, bir masada unutulmuş bir gazeteyi kaptı. Aslında kendi baktığı soruşturma hakkında yazılanları okumazdı, her ne kadar zorlama yorumlar ve gülünç iddialar ortaya atılsa da etkilenebileceğini düşünürdü.

Yazılanları okur okumaz gazetecinin kaynağının çevresinden biri olduğunu anladı. Çünkü makale soruşturmayı yakından bilen birilerinin vereceği bilgiler üzerine inşa edilmişti. Bu bilgiyi Hurtig'in vermeyeceğinden emindi, geriye Åhlund ile Schwarz kalıyordu.

"Demek burada saklanıyorsun, ha?"

Jeanette, gazeteden başını kaldırdı.

Hurtig yanında dikilmiş, sırtıyordu.

"Oturabilir miyim?" diyerek başıyla boş sandalyeyi işaret etti.

"Ne çabuk döndün?" dedi Jeanette, ona oturmasını işaret ederek.

“Evet öyle oldu. Bir saat önce işimiz bitti. İnşaat sektöründen bir kodaman, adamın bilgisayarını çocuk pornosu dolu. Çok acı bir şey.” Hurtig yemek tepsisini masanın üzerine koyup oturdu. “Karı rısı perişandı, adamı götürürken on dört yaşındaki kızı üzgün gözlerle izledi.”

“Off...” Jeanette, başını salladı. “Peki Åhlund ve Schwarz? Onlar da döndüler mi?”

“Tabii, onlar da bir şeyler atıştıracaktı.”

Yemek yiyen Hurtig’e baktı Jeanette. Çok yorgun görünüyordu, kaç saat uyumuştusu?

Herhalde en fazla birkaç saat.

“Ee, işin dışında her şey yolunda mı?” diye sordu Jeanette.

“Bu sabah anneciğim aradı,” dedi Hurtig lokmasını çiğneyerek. “Babalık kendini yaralamış, Gällivare’de hastaneye yatırmışlar.”

Jeanette çatalı bıçağı bıraktı. “Ciddi bir şey mi?”

Hurtig başını salladı. “İnanılır gibi değil. Sağ elini odun biçme makinesine kaptırmış. Annem birkaç parmağını kurtardığını söyledi. Hemen alıp buz dolu bir poşetin içine koymuş.”

“Aman Tanrım.”

“Ama başparmağını bulamamış,” diyerek gülümsedi Hurtig. “Herhalde kedi aldı. Ama telaşlanma, sonuçta sağ elini kaptırmış. Marangozluk yapmayı ve keman çalmayı sever babam, iki iş için de önemli olan sol el.”

Meslektaş hakkında neler bildiğini düşünen Jeanette, fazla bir şey bilmediğini kabul etti.

Hurtig, Kvikkjokk’ta büyümüşü. İlkokulu Jokkmokk’ta, liseyi Boden’de okumuş, sonra birkaç yıl çalışmıştı ama Jeanette ne yaptığını hatırlamıyordu. Umeå Üniversitesinde polislik eğitimi vermeye başladığında ilk öğrencilerden biri olmuştu. Stajını Luleå’da yapmış, ardından Stockholm’e taşınmıştı. Yalnızca pratik bilgiler,

diye düşündü Jeanette. Söder'de bir dairede yalnız yaşadığının dışında, özel hayatına dair hiçbir şey bilmiyordu. Kız arkadaşı var mıydı? Belki.

"Ama niçin Gällivare'deki hastanede?" dedi. "Ailen Kvikkjokk'ta oturuyor mu?"

Lokmasını çiğneyip ona garip garip baktı Hurtig. "Orada hastane mi var sanıyorsun, elli kadar insanın yaşadığı köyde?"

"Ha, o kadar küçük mü? Babanı Gällivare'ye annen götürmüş öyle mi? On beş yirmi kilometre vardır herhalde?"

"200 kilometre, arabayla dört saat."

"Öyle mi ya?" dedi Jeanette ve coğrafya bilgisinin kıtlığından utandı.

"Eh, insan yanılıyor işte. Laponya cehennemi çok büyük. İnanılmaz büyük."

Hurtig bir süre sustu, "Sence lezzetli midir?"

"Ne lezzetli midir?" dedi Jeanette.

"Babacığımın başparmağı," diye gülümsedi Hurtig. "Kedinin hoşuna gitmiş midir? Ama yaşlı bir Laponyalının nasırlı parmağında ne kadar et olur ki? Ne dersin?"

Lapon, diye düşündü Jeanette, işte bilmediğim bir şey daha. Hurtig eğer kendisini bir kez daha bira içmeye davet ederse kabul etmeye karar verdi. Sadece öyleymiş gibi yapmayacak, gerçekten iyi bir şef olacaktı. Astlarını daha iyi tanımanın vakti gelmişti. Jeanette kalktı, tepsisini bulaşık rafına koydu. İki fincan kahve ve birkaç kurabiye alıp tekrar masaya döndü. "Telefon ihbarı hakkında yeni bir gelişme var mı?"

Hurtig yutkundu, "Evet, buraya inmeden önce bilgi verdiler."

"Ee?" Jeanette kahvesinden bir yudum aldı.

Hurtig çatal bıçağı bıraktı. "Düşündüğümüz gibi *Dagens Nyheter* binasının yakınlarından açılmış. Tam olarak Rålambsvägen'den.

Ya sen?” Hurtig bir kurabiye alıp kahvesine batırdı. “Öğleden önce ne yaptın?”

“Ivo Andrić’le umut verici bir telefon konuşması yaptım. Çocuğun bedenine bir sürü kimyasal madde verilmiş.”

“Ne?” Hurtig şaşırılmış gibiydi.

“Yığınla anestezi madde. Şırınga edilmiş.” Jeanette nefesini tuttu, “Büyük ihtimalle zorla.”

“Ha siktir.”

Öğleden sonra Kwist’e ulaşmaya çalıştı Jeanette. Sekreteri bir televizyon programına katılmak için Göteborg’a gittiğini, ertesi gün geleceğini söyledi.

Jeanette televizyon programlarına baktı, canlı yayınlanacak olan program, varoşlarda artan şiddet olaylarıyla ilgiliydi. Kennet von Kwist sertlikten ve ağır cezalardan yanaydı, kesinlikle eski adalet bakanına saldıracaktı.

Jeanette, çıkmadan önce Hurtig’e uğradı. Saat dokuzda merkez istasyonda buluşmak üzere anlaştılar. Köprü altındaki çocuklarla en kısa zamanda konuşmaları gerekiyordu.

Gamla Enskede

Saat dört buçukta Sankt Eriksgatan'daki trafik karmakarışıktı.

Eski Audi, Jeanette'ye sekiz yüz kron ve iki şişe viskiye patlamıştı ama verdiği her kuruşa değerdı. Åhlund'un tamirinden sonra araba saat gibi çalışıyordu.

Büyük şehrin hareketliliğine alışkın olmayan taşralılar, dar sokaklarda tecrübeli şehirlilere uyum sağlamaya çalışıyor, iyi kötü uyarılara ediyorlardı.

Stockholm'ün yolları, arabaların fazla olmadığı bir zamanda yapılmıştı. Doğrusu, bir zamanlar yaz olimpiyatlarına başvurmuş olan bir milyon nüfuslu bir şehirden çok küçük bir kasabaya yaklaşacak düzeydeydi. Bu yetmezmiş gibi Väster Köprüsü'nün bir ucundaki tamir nedeniyle kapandığından Jeanette'nin Gamla Enskede'ye ulaşması bir saat sürmüştü.

Normal şartlarda on beş dakikadan daha az zaman alırdı.

Kapıdan girdiğinde holde Johan ve Åke'yle karşılaştı. Maça gideceklerdi, yeşil beyaz formalarını giyip boyunlarına atkılarını dolamışlardı. Zafer havasındalardı ama Jeanette, yıkılmış bir halde döneceklerini biliyordu. Tecrübeyle sabit bir gerçektı bu. Rakiplerinin, asla kazanamayacaklarına dair söyledikleri aşığılayıcı şarkı genelde gerçeğı yansıtırdı.

“Bugün kazanacağız!” diyen Åke, Jeanette’in yanağına acele bir öpücük kondurup merdivenlerde bekleyen Johan’ın yanına gitti, “Görüşürüz.”

“Döndüğünüzde evde olmayabilirim,” diyen Jeanette, Åke’nin yüzünün asıldığını gördü.

“Biraz işim var, sanırım gece yarısı gelirim.”

Omuzlarını silken Åke, gözlerini devirerek gitti.

Jeanette kapıyı kapattı, ayakkabılarını savurdu, oturma odasına geçip biraz dinlenebilmek için kendini kanepeye attı. Üç saat sonra çıkmak zorundaydı, biraz olsun kestirmeyi umuyordu. Kafasında düşünceler uçuşuyor, soruşturmayla gündelik işler birbirine karışıyordu. Çimler biçilecek, mektuplar yazılacak, sorgulama yapılacaktı. Çocuğunu gözeten bir anne olacak, sevecek ve arzulayacaktı.

Ve bütün bunların yanında yaşamaya çalışacaktı.

Belki de şimdi yaşıyordu.

Yaşıyordu.

Gerçek bir dinlenmeden uzak, rüyasız bir uyku. Kesintisiz bir hareket ve kendi bedeninden kaçış.

Sisifos, diye düşündü.

Centralbron Köprüsü

Trafik azalmıştı. Jeanette arabasını park ettiğinde merkez istasyonunun girişindeki saat ona yirmi kalayı gösteriyordu. Arabadan çıktı, kapısını kapatıp kilitledi. Hurtig bir büfenin yanında duruyordu, iki elinde birer sosisli sandviç vardı. Jeanette’i görünce, yasak bir şey yapmış gibi kızararak gülümsedi.

“Akşam yemeği mi?” dedi Jeanette.

“Biri senin.”

“Durum nasıl, oradalar mı?” diye başıyla köprüyü işaret eden Jeanette, kendisine uzatılan sosisli sandvici aldı.

“Geldiğimde Stadsmission’un⁶ bir arabasını gördüm. Hadi, gidip biraz çene çalalım.” Bir peçeteyle yanağına bulaşan ketçabı sildi.

Klarastrand çıkışının altındaki park alanını geçtiler, solda Shepton Oteli vardı. Futbol sahası kadar bir alanda iki ayrı dünya, diye düşündü Jeanette. Gri beton sütunların yanında, karanlıkta bekleyen bir grup insan vardı.

Bir kısmı çocuk olan yirmi kadar genç, Stadsmission minibusünün etrafında toplanmıştı.

Jeanette ile Hurtig’i gördüklerinde çocukların bir kısmı gerileyip köprünün altında kayboldu.

Stadsmission’un iki görevlisinden işe yarar bir bilgi edine-mediler. Çocuklar gelip gidiyorlardı, neredeyse her akşam orada

6 Stockholm’de bir sosyal yardım kuruluşu. (yay. n.)

olmalarına rağmen çok aızıyla konuşabilmişlerdi. İsimsiz yüzler birbirinin yerini alıyordu. Bir kısmı tekrar evine dönüyor, bir kısmı kaderinin peşinden gidiyordu. Ölenlerin sayısı da az değildi.

Evet, gerçek buydu.

Ya aşırı doz ya intihar.

Çocukların ortak sorunu paraydı, daha doğrusu parasızlıktı. Görevlilerden biri, çocukların arada bir restoranlarda bulaşık yıkadıklarını söyledi. Bir tabak sıcak yemek ve yüz kron karşılığında on iki saat çalışıyorlardı. Gittikçe daha fazla çocuğun seks pazarına girdiğini duymak Jeanette’i şaşırtmadı.

On beş yaşlarında bir kız çocuğu, cesaret edip Jeanette’nin yanına yaklaşarak kim olduklarını sordu. Kız gülümsediğinde dişlerinin çoğunun dökülmüş olduğunu gördü Jeanette.

Bir süre düşündü. Yalan söylemek anlamsızdı. Kızın güvenini kazanabilmek için doğruyu söylemekte fayda vardı.

“Adım Jeanette, polisim,” dedi. “Bu da meslektaşım Jens.”

Hurtig gülümseyerek elini uzattı.

“Ee, ne istiyorsunuz?” Doğrudan Jeanette’in gözlerinin içine bakan kız, Hurtig’in uzattığı eli fark etmemiş gibiydi.

Jeanette bir oğlan çocuğunun cinayete kurban gittiğini anlattı, kimliğini tespit edebilmek için yardıma ihtiyaçları vardı. Polis çizdiği bir resmi gösterdi kıza.

Kızın adı Aatifa’ydı. Genellikle şehir merkezinde vakit geçiriyordu. Sosyal yardım görevlilerine göre sıradan bir kızdı. Altı kardeşlerdi. Eritre’den gelmişlerdi. Anne ve babası işsizdi. Huvudsta’da dört odalı ve bir mutfaklı bir dairede kalıyorlardı.

Ne Aatifa ne de arkadaşları resimdeki çocuğu tanıyorlardı. Bildikleri bir şey de yoktu. Jeanette ile Hurtig, iki saat sonra pes edip park yerine döndüler.

“Küçük yetişkinler.” Hurtig başını sallayarak arabasının anah-tarını çıkardı. “Bunlar daha çocuk. Evcilik oynayacak yaşta- lar.”

Jeanette, Hurtig’in nasıl içlendiğini gördü.

“Evet, kaybolduklarında arayacak kimseleri yok.”

Yanlarından mavi ışıkları yanıp sönen bir ambülans geçti, siren çalmıyordu. Sola dönüp kayboldu.

O ıssız hüznün artık elle tutulur haldeydi, Jeanette ceketine sarındı.

Äke kanepede horluyordu. Jeanette onun üzerine bir battaniye örtüp yatak odasına geçti, soyunup yorganın altına girdi. Yatak lambasını söndürdü, sırtüstü uzanıp gözlerini karanlığa dikti.

Pencereye çarpan rüzgârı, ağaçların uğultusunu ve anayoldan gelen uzak sesleri dinledi.

Üzgündü.

Uyumak istemiyordu.

Anlamak istiyordu.

Mariatorget

Sofia, Huddinge Hastanesi'nden çıktığında kendini çok bitkin hissediyordu. Tyra Mäkelä'yle yaptığı konuşma bütün gücünü tüketmişti. Üstelik sinirlerini zorlayacak başka bir işe de evet demişti. Lars Mikkelsen, kendi kızına cinsel tacizden ve çocuk pornografisi yaymaktan hakkında dava açılan bir pedofille ilgili soruşturmaya katılmasını rica etmişti. Adam yakalandığında suçunu itiraf etmişti.

Göğsünde bir ağırlıkla Huddingevägen'e dönerken, bu lanet olası işler hiç bitmeyecek, diye düşündü.

Sanki Tyra Mäkelä'nin taşıdığı yükleri kendi üzerine almıştı. Aşağılanma anıları ve içindeki yara dışarı çıkmak, kendi çaresizliğini açığa vurmak istiyordu. Ama o yara içeride kapalı kalmıştı; göğsünün derinlerinde, yalnızca arada bir, nabız gibi atan bir ağrıyla hissettiriyordu kendini. İnsanın bir başkasına karşı ne kadar kötü olabileceğini bilmek, hiçbir şeyin delemeyeceği bir zırha dönüşüyordu.

Hiçbir şeyi de dışarı bırakmayan bir zırh.

Muayenehanesine gidene kadar o ağırlık göğsünden kalkmadı. Hässelby Sosyal Hizmetler Kurumu'nun görüşmesini istediği çocukla randevusu vardı. Sierra Leone'den gelen çocuk asker Samuel Bai'yle.

Yapacakları konuşmanın amansız bir şiddet ve iğrenç tecavüzler etrafında döneceğini biliyordu.

Böyle günlerde öğle yemeğini düşünemezdi. Dinlenme odasına girer, gözlerini kapatır, dengesini bulabilmek için dinlenmeye çalışırdı.

Samuel Bai uzun, kaslı bir gençti. Başta çekimser ve kayıtsızdı. Ama Sofia, İngilizce yerine Krio dilinde konuşmayı önerdiğinde çekimserliği üzerinden attı, dili çözüldü.

Sofia, Sierra Leone'de geçirdiği üç ayda Batı Afrika dilini konuşmayı öğrenmişti. Freetown'daki hayat, ikisinin de bildiği yer ve binalar hakkında uzun uzun konuştular. Sohbet ilerledikçe Samuel, Sofia'ya daha çok güvenmiş, yaşadıklarını anlayabileceğine kanaat getirmişti.

Yirmi dakikadan sonra, çocuğa bir faydasının dokunabileceğini umut etmeye başlamıştı Sofia.

Samuel Bai'nin dikkat ve konsantrasyon sorunu vardı. Hiç kımıldamadan en fazla yarım dakika oturabiliyor, aniden gelen dürtülerini kontrol edemeyip duygusal patlamalar gösteriyordu. Dikkat eksikliğinin yanı sıra hiperaktivite bozukluğu da var gibiydi.

Ama hepsi bu kadar değildi.

Samuel'in ses tonunun ve vücut dilinin konuya göre değiştiğini de fark etmişti Sofia. Bazen Krio yerine birden İngilizceye dönüyordu, bir başka zamansa Sofia'nın daha önce hiç duymadığı bir lehçe konuşuyordu. Tıpkı beden dili ve sesi gibi konuya göre gözleri de değişiyordu. Bazen dimdik oturuyor, gözleri parlıyor, yüksek ve anlaşılır bir dille gelecekte nasıl bir restoran açmayı düşündüğünü anlatıyordu. Bazen omuzları çöküyor, bakışları donuklaşıyor ve o garip lehçeyle mırıldanıyordu.

Eğer Sofia'nın tahmin ettiği gibi Victoria Bergman'da disosiyatif bozukluk özellikleri varsa Samuel Bai'de de aynı belirtiler görülmeye başlamıştı. Sofia, Samuel'in küçükken yaşadığı bütün

o iğrenç olaylardan dolayı posttravmatik stres bozukluğunun olduğundan şüphelendi. Bu bir çeşit kişilik parçalanmasına yol açardı. Samuel'in içinde birbirinin yerini alan farklı kişilikler var gibiydi.

Bazen buna çoğul kişilik bozukluğu adı verilirdi ama Sofia'ya göre disosiyatif bozukluk daha doğru bir tanımdı.

Bu tür kişilerin tedavisinin zor olduğunu biliyordu.

Her şeyden önce uzun zamana ihtiyaç vardı, hem her bir seans hem de bütün tedavi için. Sofia, kırk beş ila altmış dakikalık klasik seansların yeterli olmayacağını anlamıştı. Samuel'le doksan dakikalık seanslara ihtiyacı vardı, ayrıca sosyal hizmetler görevlisine haftada üç defa buluşmayı önerecekti.

İkinci bir zorluk, seanslarda terapistin dikkatini iyi toplamak zorunda olmasıydı.

Samuel Bai'yle yaptığı ilk seansta, Victoria Bergman'ın monologları sırasında yaşadığı bir şeyi keşfetti. Samuel, tıpkı Victoria gibi yetenekli bir hipnozcuymuştu, kendi kendini hipnotize ediyor ve ondaki uyku hali Sofia'ya da bulaşıyordu.

Oysa Samuel'e yardım edebilmek için çok uyanık olması gerekiyordu.

Adli tıptaki işinden farklı olarak burada insanları tedavi etmesi gerekiyordu.

Bir saatten fazla konuştular. Samuel muayenehaneden ayrılırken onun örselenmiş ruhuna ait bir resmin zihninde belirmeye başladığını düşünüyordu Sofia.

Yorgundu. Ama işinin bitmediğini biliyordu. Tyra Mäkelä raporunu hazırlaması gerekiyordu. Ayrıca çocuk asker konulu kitabının somut verilerini gözden geçirmek için hazırlık yapmalıydı. Kitap, çocuklara öldürme yetkisi verildiğine neler olacağını anlatıyordu.

Kitabın taslağını çıkardı, İngilizce versiyonunu biraz karıştırdı. Yayınevi bir sürü soru göndermişti. Göteborg'ta yapacakları

toplantıda bunları cevaplamasını bekliyorlardı. Sofia bu sorulara doğrudan cevap veremeyeceğini anladı.

Fazlasıyla karmaşıktı.

Kitap çoktan çevrilmişti, artık sadece teknik konularda katkıda bulunabilirdi.

Ama Samuel Bai'nin kitabı henüz yazılmamıştı. Boş sayfalar önünde duruyordu.

Umurumda değil, diye düşündü.

Göteborg tren biletini ve otelde ayırttığı odayı iptal etmesini söyledi Ann-Britt'e. Yayınevi ne derse desindi.

Bazen ani bir dürtüyle verilen karar en iyisiydi.

Tyra Mäkelä raporuna son noktayı koyup Huddinge'deki araştırma grubuna postaladı.

Zaten sadece bazı teknik konular kalmıştı.

Sofia'nın önerdiği gibi, Tyra Mäkelä'nin cezai ehliyeti olmadığına, psikiyatrik tedavi görmesi gerektiğine dair görüş birliğine varılmıştı.

Bu kararda kendisinin payı olduğunu biliyordu.

Kararı etkilemişti.

Monumentet

Akşam yemeğinden sonra Sofia ile Mikael masayı kaldırıp tabakları bulaşık makinesine yerleştirdiler. Mikael yalnızca televizyonun karşısına oturmak istediğini söyledi. Yapacak işleri olduğundan Sofia'nın işine geldi bu. Mikael'in çalışma odasına girip masanın başına oturdu. Yine yağmur başlamıştı, pencereyi kapattı ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Üzerinde "Victoria Bergman 14" yazan kaseti çantasından çıkardı, kasetçalara taktı.

Victoria Bergman'm özellikle bu seansta ne kadar üzgün olduğunu hatırlıyordu, bir şey olmuştu ama sorduğunda Victoria yalnızca başını sallamıştı.

Sofia, kendi sesini duydu.

"Ne istiyorsan anlatabilirsin. Eğer istiyorsan hiç konuşmadan oturabiliriz de."

"Hm, olabilir. Eğer sessizliğin o kadar rahatsız edici bir şey olabileceğini düşünmesem. O kadar mahrem..."

Victoria Bergman'ın sesi giderek karanlıklaştı, Sofia geriye yaslanıp gözlerini kapadı.

On yaşımdan bir anım var. Dalar'na'da. Bir kuş yuvasının peşindeydim, küçük bir delik gördüğümde ağaca doğru sessizce yaklaştım. Yanına vardığımda elimi sertçe gövdesine vurdum, içindeki civiltılar sustu. Niçin böyle yaptım bilmiyorum ama kendimi iyi

hissettim. Sonra birkaç adım geriledim, böğürtlen çalılarının arasına oturup beklemeye başladım. Bir süre sonra küçük bir kuş geldi, deliğin ağzına kondu. Sonra içine daldı, civıltılar tekrar duyuldu. Nasıl sinirlendiğimi hatırlıyorum. Sonra kuş delikten çıktı, uçup gitti. Bir ağaç kütüğü buldum, ağaca doğru sürükledim. Yeterli uzunlukta bir çubuk aldım elime, kütüğün üzerine çıktım. Sonra yuvanın içine doğru sertçe dürtmeye başladım. Kuşların çığlıkları susana kadar devam ettim. Kütükten aşağı indim, birazdan döneceğini düşündüğüm kuşu beklemeye başladım, yavrularının öldüğünü görünce ne yapacağını merak ediyordum.

Sofia'nın ağzı kurumuştu, mutfağa gitti, bir bardak su doldurup içti.

Victoria'nın anlattığı öyküde tanıdık bir şey vardı.

Bir şeyi hatırlatıyordu.

Belki bir düş? Evet, öyle olmalıydı. Bir düş.

Tekrar çalışma odasına döndü. Açık bıraktığı kasetçalar vınlamaya devam ediyordu.

Victoria Bergman'ın sesi çatlak, ürperticiydi. Kuruydu.

Bant bittiğinde ürperdi Sofia. Sanki yeni uyanmış gibi etrafına baktı. Saat on ikiyi geçiyordu.

Sokak sessiz, ıssızdı. Yağmur durmuş ama yollar hâlâ ıslaktı, sokak lambalarının ışıkları yansiyordu.

Bilgisayarı kapattı, oturma odasına döndü. Mikael gitmiş, yatağına yatmıştı. Dikkatlice onun arkasına kıvrıldı.

Uzun süre uyuyamadı, Victoria Bergman'ı düşündü.

En tuhafı, monologlarından hemen sonra Victoria'nın o bildik, kontrollü "ben"e dönmesiydi.

Sanki kanal değiştirip başka bir programa geçiyordu. Uzaktan kumandanın bir düğmesine basarak... Sonra yeni bir kanal.

Başka bir ses.

Samuel Bai de aynı mıydı? Farklı sesler birbirini mi izliyordu?
Büyük ihtimalle öyleydi.

Sofia, Mikael'in uyumadığını fark etti, omzunu öptü.

"Seni uyandırmak istemedim," dedi Mikael. "Orada otururken o kadar güzeldin ki... Bir de uykunda konuşuyordun."

Saat üç civarında tekrar yataktan kalktı, kasetlerden birini daha çıkardı, kasetçalara yerleştirdi, geriye yaslandı ve kendini sese bıraktı.

Victoria Bergman'ın kişilik parçaları dökülmeye başladı, Sofia anlamaya başladığını düşündü. Sempati duyabileceğini.

Victoria Bergman'ın sözcüklerle çizdiği resimleri gördü, bir film gibi açıktı.

Ama Victoria'nın karanlık acısı korkuttu onu.

Anlayamayacağı kadar büyük bir acıydı.

Her geçen yıl burkularak etinin daha derinlerine işlemiş, uçurum gibi derin bir acı.

Belli ki durmadan anılarıyla boğuşmuştu, günbegün. Bazen kendisini teselli ettiği, bazen olanlardan kendisini sorumlu tutup suçladığı özel bir düşünce dünyası yaratmıştı.

Sofia, Victoria Bergman'm hırıltılı sesiyle ürperdi.

Bazen fısıltılıydı. Bazen de öyle ateşliydi ki tükürükler saçıyordu.

Sofia uyudu, Mikael kapıyı çalıp sabah olduğunu söyleyene kadar uyanmadı.

"Bütün bir gece burada oturdun mu?"

"Evet, hemen hemen. Bugün bir hastamla buluşacağım, onunla ne yapacağıma karar vermek istiyorum."

"İyi bakalım. Ben şimdi çıkmak zorundayım. Akşama görüşürüz."

"Tamam. Seni ararım."

Mikael kapıyı kapattı. Sofia biraz daha dinlemeye karar verdi, kasetin arkasını çevirdi. Victoria Bergman sustuğunda kendi nefesini duydu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi olgunlaşmıştı Victoria'nın.

...terledi, çok sıcak olmasına rağmen sıkıca kucaklaşmak istedi ve saunanın taşlarının üzerine su dökmeye devam etti. Tahta kaptan su dökmek için eğildiğinde bacaklarının arasından yumurtalarını gördüm. Onu itip kor gibi sıcak taşların üstüne düşürmek istedim. O bir türlü soğumayan taşların. Her çarşamba ısıtılmasına rağmen asla insanın kemiklerine işlemeyen sıcaklığın. Orada, tıpkı küçük bir fare gibi sessizce durdum ve hep bana nasıl baktığını gördüm. Gözlerinin tuhaflaştığını, nefes alışının ağırlaşmaya başladığını gördüm. Sonra duşa girip oyundan geriye kalanları bedenimden kazıdım. Asla temizlenmeyeceğimi bilmeme rağmen.

Bana bir sürü sırrı öğrettiği için ona minnet duymalıyım. O güne hazırlıklı olacaktım, beceriksiz ve telaşlı erkeklerle karşılaşabilirdim. Ama neyse ki o, hayatı boyunca alıştırmaya yaptığından öyle erkeklerden değildi. Ninesi ve ninesinin kardeşinden eğitim almış, bunun hiçbir yararını görmemiş, yalnızca gücü ve dayanıklılığı artmıştı. Kırık kaburga kemiği ve sakat diziyile en küçük bir şikâyette bile bulunmadan yüz defa Vasa Maratonu'na katılmış, sadece Evertsberg'de kusmuştu. Saunada oynadığı oyunu bitirip parmaklarını çektiğinde içimin derisinin çekilmesinden yakınmamalıyım. Benimle işini bitirip saunanın kapısını kapattığında, çiftleşmeden sonra erkeğini yiyen dişi örümcekleri düşündüm...

Sofia ürperdi. Midesi bulandı.

Belli ki tekrar uykuya dalmış, rüyasında bir sürü uğursuz şey görmüştü. Bunu kasetin hâlâ çalışmasına bağladı. Tekdüze ses düşüncelerini ve düşlerini yönetmişti.

Victoria Bergman'ın mırıltıları bilinçaltına işlemişti.

Geçmiş Zaman

Kanatları ciklete yapışan sinek çok çaresiz. Uçmaya çalışmanın anlamı yok, diye düşündü Karga Kız. Bir daha asla uçamayacaksınız. Yarın sabah güneş yine her zamanki gibi parlayacak ama senin üzerine değil.

Martin'in babası ona dokunduğunda içgüdüsel olarak geri çekildi Victoria. Elsa teyzenin evinin önündeki çakıllı yolda duruyorlardı. Adam bisikletinden inmişti.

"Martin seni sorup durdu. Herhalde bir oyun arkadaşına ihtiyacı var."

Elini uzatıp Victoria'nın yanağını okşadı.

"Bir gün göle inip bizimle yüzersen çok seviniriz."

Victoria bakışlarını kaçırdı. Kendisine dokunulmasına alışıkta ve bunun gideceği yeri biliyordu.

Adamın başını sallayarak hoşça kal derken gözlerinde belirgen bakışlarda görmüştü bunu. Bisikletini göle doğru süren adam, Victoria'nın tahmin ettiği gibi durup geri döndü.

"Ah, bak unuttuyordum. Çim biçme makineniz var mı, diye soracaktım."

Tıpkı diğerleri gibi, diye düşündü Victoria.

"Ambarda," diyerek elini salladı.

Çim biçme makinesini almaya ne zaman geleceğini merak etti.

Bunu düşünürken kalbi sıkıştı, adamın kendisine tekrar dolunacağını biliyordu.

Bunu biliyordu ama yine de kumsaldan uzak duramadı.

Her şeye rağmen aile ile vakit geçirmekten anlam veremediği bir zevk alıyordu. Özellikle de Martin'le.

Çocuk henüz konuşamıyordu ama yine de sevgisini ilan ederken kullandığı kıt ve bazen anlaşılması güç sözcükler, şimdiye kadar duyduğu en güzel sözcükler gibi geliyordu Victoria'ya. Birbirlerini gördükleri her gün gözleri parlıyordu Martin'in, Victoria'ya koşup ona sıkıca sarılıyordu. Oynuyor, yüzüyor ve ormanda dolaşıyorlardı. Martin engembeli arazide sendeleyerek yürüyor, bir şeyleri işaret ediyor, Victoria da sevecen bir dille adlarını söylüyordu.

“Mantar, çam, tespihböceği.”

Martin onun söylediklerini tekrar etmeye çalışıyordu.

Victoria ona ormanı öğretiyordu.

Önce ayakkabılarını çıkardı, kumların ayak parmaklarının arasına girmesi, gıdıklaması hoşuna gidiyordu. Kazağını çıkardı, güneşin ısısını teninde hissetti. Bacaklarını yalayan hayat dolu, serin dalgalara attı kendini.

Derisi buruşana kadar suda kaldı. Derisinin gevşeyip bedeninden soyulmasını, yerine yepyeni, dokunulmamış bir derinin gelmesini diliyordu.

Patikadan ailenin geldiğini duydu. Victoria'yı gördüğünde sevinç dolu bir çılgılık attı Martin. Göle doğru koşmaya başladı, suya girip elbiselerini ıslatmasın diye aceleyle sudan çıktı Victoria.

“Pippi'm!” diye kucakladı Victoria'yı.

“Martin, biliyorsun tatil bitene kadar burada kalmaya karar verdik,” dedi baba, göz ucuyla Victoria’ya bakarak. “Böyle kucaklayarak sakatlama kızı.”

Victoria, Martin’in kucaklamasına karşılık verirken birden kafasına dank etti.

Çok kısa bir süre.

“Keşke yalnızca sen ve ben olsaydık,” diye fısıldadı Martin’in kulağına.

“Sen ve ben,” diye tekrarladı Martin.

Onun Victoria’ya ihtiyacı vardı ve Victoria da ona gittikçe daha çok bağlanıyordu. Kulübede daha fazla kalabilmek için babasının başının etini yemeye karar verdi.

Victoria ıslak mayosunun üzerine kazağını giydi, sandaletlerini ayağına geçirdi. Martin’in elinden tuttu, kumsal boyunca yürümeye başladılar. Ayna gibi parlak suda emekleyen bir kerevit gördü.

“Şu bitkinin adını biliyor musun?” diye sorarak Martin’in dikkatini bir eğreltiotuna çekerken kerevite uzandı. Sert kabuğundan sıkıca tutup aldı ve arkasına sakladı.

“Eğreltiotu,” dedi Martin. Meraklı gözlerini Victoria’ya dikti.

Victoria kahkahalar atarak gülmeye başladı, Martin de güldü. “Eğreltiotu,” diye tekrarladı.

Gülerlerken birden kereviti Martin’in yüzüne doğru tuttu. Dehşete kapılan Martin, şiddetli bir ağlama nöbetine tutuldu. Victoria kendisini affettirmek için kereviti yere atıp iyice ezene kadar üzerinde tepindi. Kollarını Martin’in boynuna doladı ama ağlaması duracak gibi değildi.

Onun üzerindeki etkisini kaybettiğini anladı Victoria, artık yalnızca varlığı yeterli değildi. Daha fazlası gerekiyordu ama ne olduğunu bilmiyordu.

Martin'in üzerindeki kontrolü kaybetmek kendi üzerindeki kontrolü kaybetmek gibiydi.

Martin'in Victoria'ya duyduğu güven ilk kez sarsılıyordu. Victoria'nın kendisine kötülük edeceğini düşünmüştü, zarar vermek isteyen başkaları gibi.

Martin'le geçirdiği zaman hiç bitmesin istiyordu ama babası pazar günü onu almaya gelecekti.

Bütün hayatını bu kulübede geçirmek istiyordu.

Martin'le birlikte olmak.

Her zaman.

Martin onu tamamlıyordu. Martin uyurken oturup onu izliyor, gözlerinin göz kapaklarının altında nasıl hareket ettiği görüyor, onun küçük hırıltılarını dinliyordu. O huzurlu uyku... Victoria'ya huzurlu bir uykunun varlığını, neye benzediğini göstermişti.

Ama hiç gecikmeden geldi cumartesi.

Her zamanki gibi kumsaldalardı. Martin, yarı uykulu uzanan anne babasının ayaklarının ucunda oturmuş, Gagnef'teki birlikkândan aldıkları iki tahta atla oynuyordu. Dalgın bir hali vardı.

Gökyüzü giderek daha çok bulutla kaplanmıştı, güneş arada bir yüzünü gösteriyordu.

Victoria korktuğu anın devasa adımlarla yaklaştığını biliyordu. Veda anı.

"Hadi, bugünlük bu kadar, eve gitme vakti geldi," dedi anne. Başını kocasının kolundan kaldırdı. Ayağa kalkıp piknik sepetini toplamaya başladı. Martin'in elinden tahta atları aldı, boş kalan ellerine şaşkınlıkla baktı Martin.

Baba ayağa fırlayıp yere serdikleri örtüyü topladı.

Bedenlerinin bıraktığı hafif izler kaldı çimenlerin üzerinde. Bedenlerin ağırlığıyla eğilen çimenlerin, kısa bir süre sonra nasıl

gökyüzüne doğrulacaklarını hayal etti Victoria, bir dahaki sefer buraya döndüğünde aileden geriye hiçbir iz kalmayacaktı.

“Victoria, bu akşam bizimle yemek yemeye ne dersin?” dedi anne. “Hem yeni kroket oyununu deneriz. Sen ve Martin bir olursunuz.”

İçi kıpır kıpır oldu. Biraz daha zaman, diye düşündü. Biraz daha zaman kazanacağım.

Son akşamını onunla geçirmeyeceği için Elsa teyzenin üzüleceğini biliyordu ama bu teklife hayır diyemezdi. İmkânsızdı.

Patikada uzaklaşan ailenin arkasından bakarken sessiz bir beklentiyle doldu içi.

Eşyalarını toplayıp özenle çantasına yerleştirdi ama hemen yola koyulmadı. Gölün yakınındaki kereste kulübelerin etrafında oyalanarak sessizliğin ve yalnızlığın tadını çıkardı. Yumuşak keresteleri okşadı, üzerlerinden geçen zamanı düşündü; onlara dokunan, onları cilalayan ve bütün dirençlerini yok eden elleri düşündü. Artık onlar hiçbir şeyi umursamazlardı.

Onlar gibi olmak istiyordu, onlar gibi umursamaz.

Ormanda saatlerce dolaştı. Yaprakları güneş görsün diye ağaçların nasıl gökyüzüne uzandıklarını, rüzgârda nasıl eğildiklerini, nasıl parazit ve yosunların hücumuna uğradıklarını gördü. Ama her gövdenin içinde sağlıklı bir çekirdek vardı. Onu bulmak gerekir sadece, diye düşündü ve kendi kendine şarkı söylemeye başladı.

Bisikletle dolaşıyoruz dünyayı.

Müzik yapıyoruz sokaklarda, meydanlarda.

Ses veren her şeyle.

Evet, bisikletlerimizle bile.

Ormanda bir açıklığa geldi.

Ormanın ortasında, ağaçların tepelerinden süzülen güneşle aydınlanan, yumuşak yosun ve otlarla bezeli yemyeşil bir yerd.

Tıpkı bir düş gibi.

Daha sonra burayı bulmak için günlerce gezecek ama ne kadar ucuca arasın bulamayacak, bu yerin gerçekliğinden şüphe edecekti.

Ama şimdi karşısında, tıpkı kendisi gibi gerçektir.

Elsa teyzenin kulübesinin merdivenine geldiğinde içini yine bir meliğe kapladı. Hayal kırıklığına uğrayan insanlar, istememelerine rağmen kötülük yapabilirlerdi. Bunu öğrenmişti.

Kapıyı açtı. Elsa teyze terliklerini sürüyerek hole geldi. Sırtı her zamankinden daha kambur, yüzü her zamankinden daha sarı gibiydi.

“Merhaba, küçük hanım,” dedi. Victoria cevap vermedi.

“Hadi, içeri gel de biraz konuşalım,” diyen Elsa teyze mutfağa yöneldi.

Victoria, ayakkabılarını çıkarıp onun peşinden gitti. Bir sandalye çekip karşısına oturdu. Bu masada Japon iskambili oynarlardı. Elsa her kaybettiğinde çınlayan kahkahalar atar, kırış kırış eliyle Victoria'nın elini tutup sıkardı.

“Benim yenilmez iskambil kraliçem,” derdi, “Söyle, ne ödül istersen vereyim.”

Her zaman soğuk çikolata ve tereyağlı sıcak çörek olurdu ödül.

Ama şimdi başkaydı.

Elsa'nın bakışlarında bir yorgunluk vardı, sıkıca kapattığı dudaklarının uçları sarkmıştı.

“Benim küçük Victoria'm,” dedi, gülümsemeye çalıştı.

Sanki ağlamış gibi gözlerinde ıslak bir parıltı vardı.

“Bugün son günün, biliyorum,” diye devam etti Elsa, “Senin için bir yemek hazırlayıp bütün akşam iskambil oynamak isterdim... Ama kendimi iyi hissetmiyorum, anlıyor musun?”

Victoria rahat bir nefes aldı, Elsa'nın gözlerine bir suçluluk duygusu yerleşmişti. Tanıdık, kendinden bildiği bir duyguydu bu. Sanki Elsa, kendisinin başından aşağı soğuk süt dökülürken hissettiklerini hissediyordu, kusana kadar bezelye yemeye zorlandığında hissettiklerini, sesinin tonu beğenilmediği için doğum günü hediyesi alamadığında, her hatası için cezalandırıldığında hissettiklerini.

Elsa teyzenin gözlerine bakarken ne yaparsa yapsın kimseyi memnun edemeyeceğini onun da öğrendiğini görmüştü.

"Sana çay yaparım," dedi Victoria neşeyle. "Sarıp sarmalarım, belki uyuyana kadar da bir şeyler okurum."

Elsa'nın yüzü yumuşadı, dudaklarına bir gülümseme yerleşti.

"Çok tatlısın," diyerek Victoria'nın yanağına okşadı. "Ama güzel bir veda akşamı olmayacak, ben uyuduktan sonra ne yapacaksın peki? Karanlıkta yalnız başına oturmanın ne keyfi var?"

"Üzülme," dedi Victoria. "Martin'in ailesi bu gece onlarda kalabileceğini söylediler, ayrıca yemek de yiyebilirmişim. Önce seni uyutayım, sonra Martinlere giderim, karnımı da bir güzel doyururum."

Elsa gülerken başını salladı.

"Hadi o zaman bir salata yapalım da elin boş gitme."

Mutfak tezgâhında beraber yeşillik doğradılar. Victoria, Elsa'ya her yaklaştığında keskin bir idrar kokusu aldı. Bu, ona babasını hatırlattı.

O sert babayı.

Kokudan kusacak gibiydi. Tadının nasıl olduğunu da biliyordu.

Elsa teyzenin portakallı şekerlemeleri de vardı, sormadan alabilirdi. Mutfak masasının üzerindeki teneke kutudaydı. Babasını kafasından atmak istediğinde bu kutuyu açardı. Babasının anısının kendisini ne zaman gafil avlayacağını önceden bilemediği için şekerlemeleri asla ısırarak yemezdi, hatta jilet gibi incecik parçalar

bulduğunda bile. Anılar karşısında savunmasız kalmaktansa damagındaki acıya tahammül ederdi.

Salatalığı istenen kalınlıkta halka halka doğrarken, şekerlemeyi emiyordu. Elsa'nın özenle yıkamasına rağmen marul yapraklarında hâlâ bir parça toprak kalmıştı. Ama Victoria bir şey demedi, Elsa'nın gözlerinin bu tür ayrıntıları göremeyecek kadar yaklaşmış olduğunu anlamıştı.

Onu bunun için suçlamayacak ama salatayı da yemeyecekti. Kime daha fazla kir dolmasını istemiyordu.

Söz verdiği gibi Elsa'yı yatağına yatırıp sarmaladı. Ama aklında hep Martin vardı.

"Sen iyi bir kızsın. Bunu unutma," dedi Elsa, Victoria kapıyı üzerine kapamadan önce.

Victoria, elinde salata kâsesiyle Martinlere giderken gergin bir bekleyiş içindeydi.

Babasını bir hafta daha kulübede kalmak için ikna edebilse ne güzel olurdu. Herkes için iyi olurdu böylesi. Etrafta Martin'e göstermesi gereken daha bir sürü heyecanlı yer vardı.

Hayalindeki bu güzelliği bozan tek şey Martin'in babasıydı. Adamın bakışlarının giderek daha da yoğunlaştığını düşünüyordu Victoria. Kahkahaları daha samimiydi, elleri omzunda daha uzun süre kalıyordu. Ama bu kadarına razıydı, yeter ki kendi babasından bir hafta daha uzak kalabilsindi. Genellikle ilk seferinde o kadar tehlikeli olmazlardı. Onu çantada keklik gibi görmeye başladıklarında daha bir cüretkârlaşırldı.

Külübenin bahçe kapısından girerken içeride birinin bağırdığını duydu. Babanın sesine benziyordu, adımlarını yavaşlattı. Kapı aralıktı, suya vuruluyormuş gibi bir ses de geliyordu içeriden.

Kapıya doğru yürüyüp sonuna kadar açtı, kapının girişinde sarkan eski çana dokundu. Birkaç boğuk çınlama duyuldu.

“Pippi sen misin?” diye bağırdı baba mutfaktan. “İçeri gel, içeri gel.”

Holde güzel bir koku vardı.

Victoria mutfağa girdi. Martin bir banyo leğeninin içinde duruyordu. Annesi pencerenin kenarında, sallanan koltukta oturmuş örgü örüyordu. Arkası dönüktü ama başını çevirip Victoria’ya, “Hoş geldin,” dedi. Baba, Martin’in içinde durduğu leğenin yanına oturmuştu, üzerinde sadece bir şort vardı.

Adamım ne yaptığını gördüğünde Victoria donakaldı.

Martin’in bütün vücudu sabun köpüğüyle kaplıydı ve baba, yüzünde geniş bir gülümsemeye Victoria’ya baktı. Bir kolunu Martin’in kalçalarına dolamış, diğer eliyle onun vücudunu sabunluyordu.

Victoria öylece baktı.

“Şey, küçük bir kaza geçirdik,” dedi baba. “Ormanda oynarken Martin altına yaptı.”

Martin’in kışını özenle sabunlayan baba: “İyice temizlemek lazım,” dedi.

Martin’in minik pipisini baş parmağıyla işaret parmağının arasına alıp diğer eliyle ucunu ovdu.

Bu resmi tanıyordu Victoria. Babayla çocuk. Anne aynı odada ama arkası onlara dönük.

Salata kâsesi birden ağırlaşmış ellerinden kaydı. Gürültüyle yere düşen kâsedden domates, hiyar, soğan ve marul parçaları saçıldı. Martin ağlamaya başladı. Anne örgüyü bir kenara koyup sallanan koltuktan ayağa fırladı.

Victoria kapıya doğru giletti.

Hole çıktığında dönüp dışarı koştu.

Merdivenlerden koşarak inerken tökezledi, paldır küldür çakılların üzerine düştü, hemen ayağa kalkıp koşmaya devam etti.

Bahçe kapısından koşarak çıktı, kulübeye giden yolu koşarak geçti. Kulübenin kapısını ağlayarak açıp kendini yatağa attı.

İçinde fırtınalar kopuyordu. Martin'in bozulacağını anladı. Büyüyecekti, erkek olacaktı, o da tıpkı diğerleri gibi olacaktı. Onu bundan koruyabilmeyi isterdi, onu kurtarmak için kendini feda etmeyi.

Ama geç kalmıştı.

Güzel olan her şey kaybedilmişti ve bu kendi hatasıydı.

Kapı yavaşça çalındı. Dışarıdan Martin'in babasının sesini duydu. Emekleyerek gidip kapıyı kilitledi.

"Bir şey mi oldu, Victoria? Niçin bu kadar öfkelenedin?"

Victoria, ayağa kalkmaya çalıştı ama tahta döşemeler gıcırdayarak kapının birkaç santim gerisinde olduğunu belli edebileceğinden vazgeçti.

"Lütfen, Victoria. Şu kapıyı açar mısın? Orada olduğunu biliyoruz."

Kapıyı şimdi açamazdı. Çok tatsız bir durumdu.

Ayaklarının ucuna basarak yatak odasına girdi, arka pencereyi açıp aşağı atladı. Kulübenin etrafında bir yay çizip çakıl yola çıktı. Ayak seslerine yönelip ona doğru geldiler.

"Ama sen burada mısın? Biz de kulübedesin sanıyorduk. Nereye kayboldun?"

Gülmemek için kendini zor tuttu.

Anne ve kucağında bir havluya sardığı çocuğuyla baba.

Çok komik bir halleri vardı.

Ve korkmuş.

"Birden çok kakam geldi," diye yalan söyledi, bunu nereden uydurduğunu bilemiyordu ama iyi bir bahaneydi.

Hep birlikte güldüler. Kucakladılar Victoria'yı.

Anne onu kucağına aldı, kulübelerine doğru yürümeye başladılar. Bir tuhaflık yoktu bunda.

Annenin kolları, her şey yoluna girmiş gibi güvenliydi.

Korkacak bir şey yoktu.

Victoria'nın ayağı, attığı her adımda annenin kalçalarını dövüyordu ama kadın bundan rahatsız görünmüyordu. Yürümeye devam etti, kararlılıkla. Victoria da aileden biriymiş gibi.

“Bir sonraki yaz da buraya gelecek misiniz?” diye sordu, annenin yanağı yanağına dokunuyordu.

“Evet, geleceğiz,” diye fısıldadı anne. “Her sonbahar sana geleceğiz.”

O yaz, Martin'in altı yazlık ömrü kalmıştı.

Huddinge Hastanesi

Karl Lundström çocuk pornografisi ve kızı Linea'yı cinsel istismar suçlarından yargılanacaktı. Sofia Zetterlund, direksiyonu Huddinge Hastanesi'ne kırarken adamın geçmişi hakkında öğrendiklerini aklından geçirdi.

Karl Lundström kırk dört yaşındaydı, devasa bina ve tesislerin yapımına imza atan uluslararası inşaat şirketi Skanska'nın üst düzey yöneticilerindendi. Karısı Annette kırk bir, kızı Linnea on dört yaşındaydı. Aile son on yılda kuzeydeki Umeå ile güneydeki Malmö arasında kalan bölgede altı kez taşınmıştı. Şimdi, Stockholm'ün en zengin semtlerinden Danderyd'de, yüzyılın başından kalma bir villada yaşıyorlardı. Adamın da içinde olabileceği muhtemel bir pedofil grubunun açığa çıkarılabilmesi için polis kapsamlı bir faaliyet yürütüyordu.

Sürekli taşınma, diye düşündü Sofia otoparka girerken. Tipik pedofil davranışı: Açığa çıkmamak ve aile içindeki iğrençlikleri gözlerden saklamak için kaçmak.

Annette Lundström ve kızı Linnea olaydan haberdar değillermiş gibi davranıyorlardı. Anne şaşkıncı, her şeyi inkâr ediyordu. Çocuk sanki duyularını yitirmiş gibi sessiz ve kapalıydı.

Arabayı ana girişe yakın bir yere park etti. Asansörle yukarı çıkarken elindeki belgeleri bir kez daha gözden geçirmeye karar verdi.

Polisteki sorgu tutanaklarına ve adli tıbbın ön araştırma raporuna bakılarak Karl Lundström'ün çelişkilerle dolu olduğuna hükmedilebilirdi.

Sorgu tutanaklarına göre, diğer şeylerin yanı sıra kendisinin ve büyük ihtimalle pedofil olan diğer erkeklerin nasıl düşünüp neler yaptıklarını anlatmıştı.

Lundström'e göre, gördükleri bir şeyden ve çocuklarla kurdukları ilişki tarzından yola çıkarak birbirlerini her yerde tanıyabiliyorlardı. Çocuklara karşı fiziksel bir ilgi duyuyorlardı, bunu başka insanlar çok nadir fark edebilirken pedofiller birbirlerini içgüdüleriyle seziyorlardı. Bazen, eğer durum uygunsuzsa hiç konuşmadan, yalnızca bakışlardan veya beden dilinden birbirlerinin eğilimini anlayabiliyorlardı.

Yüzeysel bir bakışla Karl Lundström'de pedofili veya efebofili⁷ vardı. Sofia bu tür vakalarla çok karşılaşmıştı.

En büyük silahları baskı altına alma, manipülasyon, güven kazanma, suçluluk hissettirme ve boyun eğdirmeydi. En sonunda kurbanla cellat birbirlerine bağımlı hale geliyorlardı.

Ortak yanları yalnızca çocuklara ilgi duymak değildi. Aynı zamanda ortak bir kadın algıları vardı. Boyun eğdirdikleri eşleri neler döndüğünü biliyor ama asla olanlara müdahale etmiyorlardı. Sofia dosyayı çantasına koydu.

“Evet, şu işi halledelim bakalım. Benim psikolojik yeterliliğimi değerlendireceksin. Ne bilmek istiyorsun?”

Sofia karşısında oturan adama baktı.

Açık, ince saçları kırışmaya başlamıştı. Gözleri yorgun ve biraz şişti. Bakışlarında hüznü bir ciddiyet varmış gibi geldi Sofia'ya.

7 Ephebophilia. Yetişkin birinin ergenlik çağındaki (genellikle 15-19 yaş arası) kişileri cinsel olarak çekici bulması durumu. (yay. n.)

“Kızınla ilişkini konuşmak istiyorum,” dedi. En iyisi konuya doğrudan girmektir.

Adam kirli sakalını sıvazladı.

“Linnea’yı seviyorum ama o beni sevmiyor. Ona tecavüz ettim. Hepimiz adına işi kolaylaştırmak için bunu itiraf ettim. Yani aile içinde. Ailemi seviyorum.”

Sesi yorgun ve lakayttı. Rahat ses tonu söylediklerine sahte bir hava katıyordu.

Uzun bir takibin sonunda yakalanmıştı, bilgisayarında çocuk pornografisi ve kızının film sekansları bulunmuştu. İtiraf etmeyip de ne yapacaktı ki?

“Peki, onlar için işi nasıl kolaylaştırdın?”

“Korunmaları gerekiyor. Benden ve başkalarından.”

Bu öyle tuhaf bir iddiaydı ki Sofia bunu açmasını istemek zorunda kaldı.

“Bşkalarından korumak derken, kimleri kastediyorsun?”

“Yalnızca benim baş edebileceğim türde insanlardan.”

Bir kolunu açarak bir yay çizdi. Sofia’nın burnuna ter kokusu geldi. Adam belli ki birkaç gündür yıkanmamıştı.

“Annette ile Linnea’ya niçin yeni kimlikler vermeleri gerektiğini anlattım polislere. Kısacası, çok şey biliyorlar. Tehlikeli birtakım adamlar var. Onların gözünde insan hayatının hiçbir değeri yok. İnan bana, bunu biliyorum. Tanrı bu insanlara hiç dokunmamış, onlar Tanrı’nın çocukları değiller.”

Sofia, Karl Lundström’ün çocuk tacirlerini kastettiğini anlamıştı. Polis sorgusunda Rus mafyasından bahsedip durmuş, kendisini defalarca tehdit ettiklerinden, ailesinin hayatından endişe ettiğinden bahsetmişti. Sofia’nın konuştuğu Lars Mikkelsen’e göre, Karl Lundström yalan söylüyordu. Rus mafyası onun söylediği gibi

çalışmıyordu, anlattığı şeyler arasında yığınla çelişki vardı. Ayrıca tehdit edildiğine dair elle tutulur tek bir delil sunamamıştı.

Mikkelsen'e göre Karl Lundström'ün ailesine yeni kimlikler verilmesini istemesinin tek bir nedeni vardı: onları utançtan korumak.

Karl Lundström'ün, tehdit altında olduğu tezini cezasını hafifletebilmek için uydurduğundan şüpheleniyordu Sofia. Gerçekte yaşananları çarpıtarak kahraman rolüne soyunuyordu.

"Yaptıklarından pişman mısınız?" Bu soruyu er ya da geç sorması gerekiyordu.

Lundström sanki uzaklarda bir yerdeydi.

"Pişman mıyım?" dedi, bir süre sustuktan sonra. "Bu çok karmaşık... Affedersin, adın neydi? Sofia?"

"Sofia Zetterlund."

"Evet, ya. Sofia, bilgelik demek. Bir psikolog için iyi bir isim... Bağışlayın. Şöyle söyleyeyim..." Derin bir nefes aldı. "Biz... Yani ben ve diğerleri, karılarımızı ve çocuklarımızı serbestçe değiştiririz. Son kez, sanırım Annette'nin sessiz onayıyla oldu. Tabii diğerlerinin eşlerinin de. Birbirimizi nasıl içgüdülerimizle buluyorsak kadınlarımızı da öyle buluruz. Biz gölgeler evinde bir araya geldik, anlıyorsunuz herhalde."

Gölgeler evi, diye düşündü Sofia. Soruşturma dosyasında buna rastlamıştı.

"Annette'nin beyni kapalı gibi," diye devam etti, Sofia'nın cevap vermesini beklemeden. "Aptal değil, ama hoşlanmadığı şeyleri görmemeyi tercih eder. Bir tür kendini savunma yöntemi."

Sofia, bunun olağanüstü bir fenomen olmadığını biliyordu. Pedofillerin etrafındaki insanların pasif tutumu, istismarın devam etmesine neden oluyordu.

Ama Karl Lundström'ün cevabı kaçamaktı. Ona pişman olup olmadığını sormuştu.

“Hiç, yanlış bir şey yaptım, diye düşünmüyor musun?” diye tekrar denedi.

Bir süre susan Lundström, iç çekti ve masanın üzerinden Sofia’ya doğru eğildi.

“Şu ‘yanlış’ sözcüğünü tanımla da ne dediğini anlayabileyim. Kültürel yanlış, sosyal yanlış veya başka bir yanlış mı, ne?”

Üzerine bir canlılık gelmişti. Gözleri bir başka ışıyor, bedeni daha güvenle hareket ediyordu.

“Karl, sen kendi bildiğin yanlış neyse onu anlat, öyle sağa sola sapma.”

“Ben hiç yanlış yaptığımı söylemedim. Ben yalnızca her erkeğin sahip olduğu ama bastırıldığı bir dürtüyle hareket ettim.”

Sofia savunma konuşmasının başladığını anladı.

“Sen hiç kitap okumaz mısınız?” diye devam etti Karl. “Antik çağlardan bu yana kırmızı bir çizgi söz konusu. Arkhilokhos’u oku... *Elinde neşeyle bir mersin dalı tutuyor ve saçlarında güzel bir gül var, gölgem omuzlarına düşüyor, yaşlı adamların aşk ateşini besliyor bakir bedeni...* Yunanlar böyle yazmış. Alkman’ın koro şarkıları çocuklara karşı duyulan şehveti yüceltiyor. *Hayatını yalnız yaşayan çocuksuz, şehvetle özler onları ve kendini yiyip bitiren bir özlemle gider gölgeler evine...* Yirminci yüzyılda Nabokov ve Pasolini aynı konuyu işlediler, eğer birkaç isim vermem gerekirse. Ama Pasolini oğlan çocukları hakkında yazdı.”

Adamın bu fikirleri sorgu tutanağından tanıdıktı Sofia’ya.

“Gölgeler evinde buluşacağınızı söylerken ne demek istedin?”

Adam gülümsedi.

“Yalnızca bir imge bu. Gizli, yasak bir mekânın metaforu. Eğer insan anlaşıldığını hissetmek isterse teselli bulacağı bir sürü şiir, psikoloji, etnoloji ve felsefe var. Ben yalnız değilim ama kendi çağımda yalnız gibiyim. Arzu etmem niçin yanlış olsun ki?”

Sofia adamın uzun zamandır bu soruyla boğuştuğunu anladı. Pedofili bozukluklarının tedavi edilemeyeceğini biliyordu. Asıl amaç, pedofilin, sapkınlığın kabul görmeyeceğini ve başkalarına zarar verdiğini anlamasını sağlamaktı. Ama adamın sözünü kesmedi, davranışlarını nasıl izah ettiğini duymak istiyordu.

“Temelde yanlış bir şey yok, ne bende ne de kanımca Linnea’da bir yanlışlık var. Yanlış denen şey, sosyal veya kültürel bir kurgu. Yani yaptığım yanlış değil. İki bin yıl öncesinin duygu ve düşüncelerini yaşıyorum ama o zamanın kültürel doğrusu, bugünün kültürel yanlışına dönüştü. Biz bunun yanlış olduğunu öğrendik.”

Sofia, adamın muhakeme tarzını kışkırtıcı derecede akıldışı buldu.

“Yani sana göre eski algıları yeniden değerlendirmemek gerek, öyle mi?”

Adam tereddüt etti.

“Evet. Eğer doğayla çatışmıyorsa.”

Kollarını göğsünde kavuşturan Karl Lundström, birden düşmanca bir tavır takındı.

“Tanrı doğadır...” diye mırıldandı.

Sofia sustu ve devam etmesini bekledi ama devam etmeyince konuşmayı başka bir yöne çekmeye karar verdi.

Tekrar utanca döndü.

“Birtakım insanlardan bahsedip aileni onlara karşı koruman gerektiğini söylüyorsun. Poliste verdiğin ifadenin bir kısmını alıp okudum. Rus mafyasının tehdit ettiğini iddia ediyorsun.”

Lundström başını salladı.

“Peki, Annette ile Linnea’nın kimliklerini değiştirmelerini istemenin başka bir nedeni var mı?”

“Hayır.”

Adamın kesin tutumu Sofia'yı ikna etmedi. Açıklama yapmanın kaçınması, bırakmak istediği izlenimin aksine şüphe sinyali veriyordu. Bu adamda hâlâ, çok derinlerinde bir yerde gömülü kalmış olsa da bir parça utanma duygusu vardı."

Yeni bir girişimde bulundu Sofia.

"Günümüz toplumunun, senin davranışlarını kınadığını düşünüyorsun, öyle mi?"

Öfkeyle başını salladı.

"Sence ailen yaptıklarından utanç duyuyor mudur?"

İç çekti ama cevap vermedi.

"Modern hukuk sistemi davranışlarını kabul etmediğinden dolayı kızına zarar verdiğinin bilincinde olduğunı söylemiştin..."

"Ben onların geçimini üstlendim," diye araya girdi, "hiçbir eksikleri olmadı. Baba ve aile reisi olarak utanılacak hiçbir şey yapmadım."

Bir kez daha masanın üzerinden Sofia'ya doğru eğildi. Bakışları tekrar bir yoğunluk kazanmıştı, adamdan yayılan kokuyla geriledi Sofia.

Yalnızca ter kokusu değildi. Nefesi aseton kokuyordu.

"Madem utaniyor musun diye soracak kadar edepsizleşebildin," diye devam etti, "sana bir şey anlatacağım, polise anlatmadığım bir şeyi..."

Adamın mizacındaki ani değişiklik Sofia'yı endişelendirdi. Aseton kokusu, kalori ve gıda eksikliğinin işareti olabilirdi. Belki yemek yememişti. İlaç mı alıyordu?

"Erkekler var, etrafımızda bütünüyle normal gördüğümüz erkekler, belki bunlardan biri senin meslektaşın, akraban, ne bileyim işte... Ben hiç çocuk satın almadım ama o adamlar aldı..." Adamın gözbebekleri normaldi ama Sofia'nın psikotropik tecrübeleri yanlış bir şeyler olduğunu söylüyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

Adam geriye yaslandı, biraz rahatlamış gibiydi.

“Polisler beni suçlamak için bilgisayarımda bir şeyler buldular ama gerçek bir şey bulmak istiyorlarsa Ånge'deki kulübeye gitsinler. Orada Anders Wikström diye bir adam var. Bodrumuna bir baksınlar bakalım.”

Bakışları sağa sola kayan Lundström'ün anlattıklarının gerçekliğinden şüpheye düştü Sofia.

“Anders Wikström, Rus mafyasına bağlı bir adamdan çocuk satın aldı. Adları üçüncü tugay veya onun gibi bir şeydi. Solntsevskaya Bratva.⁸ Bir dolapta iki video filmi var. Birinci filmde, dört yaşında bir çocukla Güney İsveçli bir çocuk doktoru var. Adamın yüzünü göremezsiniz ama kalçasında yoncaya benzeyen bir doğum lekesi var, yani kolayca bulunabilir. Diğer filmde, Anders'le birlikte olan yedi yaşında bir kız çocuğu ve Taylandlı bir kızla birlikte olan iki adam var. Geçen yaz çekildiler. İğrenç ötesi filmler.”

Karl Lundström hafifçe burnundan soluyor, konuşurken âdemelması inip kalkıyordu. Sofia adama bakarken fiziksel bir iğrenme hissetti. Daha fazla dinlemek isteyip istemediğinden emin değildi, anlattıkları karşısında tarafsız kalmakta zorlanıyordu.

Ama ne düşünürse düşünsün adamı dinlemek ve anlamaya çalışmak göreviydi.

“Bu anlattıkların geçen yaz mı oldu?”

“Evet... Filmdeki şişko Anders Wikström. Diğer adamlar adlarını söylemediler, Taylandlı kızın istemediği belli oluyordu. Durmadan içti o kız. Anders bir seferinde söylediğini yapmadı diye tokatladı kızını.”

Sofia neye inanacağını bilemiyordu.

8 (Rus.) Solntsevskaya Kardeşliği. Büyük bir Rus suç örgütü. (yay. n.)

"Anladığım kadarıyla filmleri izlemiŝsin," dedi. "Ama çekim
umunda yaŝananların ayrıntılarını nereden biliyorsun?"

"Çünkü film çekilirken ben de oradaydım."

Sofia adamın anlattıklarını polise iletmesi gerektiğini biliyordu.

"Bildiğin bu tür başka olaylar var mı?"

Karl Lundström kederlenmiŝ gibiydi. "Bu işlerin nasıl yürüdü-
ğünü sana anlatayım," diye başladı. "Tam şu anda internete bağlı
beş yüz bin insan var, resim veya film halinde çocuk pornosu
paylaşıyorlar. Herhangi bir filme ya da resme eriŝmek istiyorsan
karşılığında kendi yaptığın bir şeyi vermek gerekiyor. Eğer doğru
bağlantıların varsa bu zor bir şey değil. Hatta internetten bir çocuk
bile ısmarlamak mümkün. Yüz elli bin kronu bastırırsan güvenli
bir yerde Latin Amerikalı bir çocuğu sana teslim ederler. Resmi
kayıtlarda olmayan bir çocuğu. Yani bütünüyle senin olur çocuk.
Canın ne istiyorsa yapabilirsin, bu işler genellikle çocuğun kaybol-
masıyla son bulur. Eğer çocuğun canını alacak kadar cesaretiniz
yoksa -ki genellikle yoktur- bu ekstra bir ödemeye patlar. Ödediğin
yüz elli bine ekleme yapman gerekir, belki maliyet ikiye katlanır.
Bu tür adamlarla pazarlık yapılmaz."

Bunlar yeni bilgiler değildi Sofia için. Daha önce ifade tuta-
naklarında okumuŝtu. Ama yine de midesi bulandı. Midesinde bir
baskı, boğazında bir kuruma hissetti.

"Yani sen bir çocuk mu satın aldın?"

Lundström'ün yüzüne inkârcı bir gülümseme yerleşti.

"Hayır. Ama alanları tanıyorum. Biraz önce anlattığım film-
lerdeki Anders Wikström böyle bir çocuk aldı."

Sofia yutkundu. Boğazı yandı, elleri titredi.

"Peki, bunlara şahit olmak nasıl bir şey?"

Sırttı Lundström.

"Tahrik oldum. Ne sandın?"

“Sen de katıldın mı?”

Güldü.

“Hayır, yalnızca izledim... Tanrı şahidimdir.”

Sofia dikkatle baktı adama. Dudakları gülüyordu ama gözleri hüznü ve boştu.

“Tanrı’dan çok sık bahsediyorsun. Biraz inançlarını anlatabilir misin?”

Omuzlarını silkti, bu da ne, der gibi bir kaşını kaldırdı.

“İnancım?”

“Evet.”

Bir kez daha iç çekti. Artık kendini bırakmış gibiydi.

“Tanrısal gerçeğe inanırım. Bizim algı yeteneklerimizin üzerinde bir Tanrı’nın varlığına. Dünya kurulduğunda insana yakındı o Tanrı, ama içimizdeki sesi giderek zayıfladı. Kilise, papaz gibi insani buluşlar sayesinde kurumsallaştı, artık o ilk Tanrı yok.”

“O ilk Tanrı ne?”

“Marifet. Temizlik ve bilgelik. Linnea küçükken Tanrı’nın onun içinde olduğuna inanırdım... Onu bulduğumu düşünmüştüm. Ama bilemiyorum, herhalde yanıldım. Bugünkü çocuklar doğuştan kirliler, dış dünyanın karmaşasıyla daha anne rahminde kirleniyorlar. Dünyevi sahteliğin, küçük hesapların, anlamsız sözlerin, maddiyatçılığın, ölümlü şeylerin...”

Bir süre sustular, Sofia söylenenleri düşündü.

Karl Lundström’ün dinsel kurgularının kızını istismar etmesini açıklayıp açıklamayacağını düşünüyordu. Artık konunun özüne yaklaşmak zorunda hissetti kendini.

“Linnea’yı ilk kez kaç yaşında cinsel olarak istismar ettin?”

Adamın cevabı bir refleks gibiydi.

“Ne zaman? Şey... Üç yaşındaydı. Aslında birkaç yıl daha beklemeliydim ama oldu işte... Bir tesadüf eseri.”

“O zaman bunu nasıl yaşadığını anlat. Sonra da o anı şimdi nasıl gördüğünü.”

“Evet... Bilemiyorum. Zor bir şey.” Lundström olduğu yerde kıvrandı, birkaç kez anlatmaya başlayacak gibi oldu, ağzı defalarca açılıp kapandı, yutkunurken âdemelması aşağı yukarı hareket etti.

“Dediğim gibi... Bir tesadüfle başladı,” dedi en sonunda. “Doğrusu, iyi bir tesadüf değildi. Kristianstad’ın merkezinde bir villada oturuyorduk. Şehrin ortasında neler olduğunu herkes görebilirdi.”

Sustu, düşünüyor gibiydi.

“Linnea’yı bahçede yıkıyordum. Şişme bir havuzun içindeydi. Ben de yıkanabilir miyim, diye sordum. Evet, dedi. Su biraz soğuktu, biraz sıcak su doldurabilmek için hortumu aldım. Ucunda minik bir topuzu olan, eski, metal bir ağızlığı vardı. Bütün gün güneşin altında kaldığından sıcaktı, elde hoş bir his bırakıyordu. Birdenbire onun bir çük olduğunu söyledi...”

Tedirgin olmuş gibiydi. Sofia devam etmesini işaret etti.

“O zaman benimkini kastediyor sandım. Ya da... Bilemiyorum işte...”

“Peki neler hissettin o zaman?”

“Ben.. Biraz sersemlemiş gibiydim... Ağzımda bir demir tadı vardı, kan gibi. Belki de kalbimden geliyordu. Her şeyi kan yapıyor ya.”

Sustu.

“Yani hortumun metal ağızlığını kızın içine soktun ve şimdi bunun yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi?”

Midesi bulanana Sofia, duyduğu tiksintiyi gizlemeye çalıştı.

Karl Lundström yorgun görünüyordu, cevap vermedi.

Sofia devam etmeye karar verdi.

“Daha önce Linnea’nın içinde Tanrı’yı bulduğuna inandığını söyledin. Kristianstad’da yaşanan bir olayla ilgili bir şey mi bu? Doğru ve yanlışla dair fikirlerinle mi ilgili?”

Yavaşça başını salladı.

“Anlamıyorsun...”

Gözlerini Sofia’nın gözlerine dikti ve düşünce tarzını tane tane anlatmaya başladı.

“Toplumumuz yapay bir ahlak kavramının üzerinde yükseliyor... Tanrı’nın sureti olan insan niçin mükemmel değil?”

Ellerini iki yana açarak kendi sorusunu kendi cevapladı.

“Çünkü İncil Tanrı tarafından yazılmadı, insan eliyle yazıldı... Gerçek Tanrı, doğru ve yanlış duygusunun ötesinde, İncil’in ötesinde...”

Sofia, doğru ve yanlış sorununun etrafında dolaşacağını anladı.

Belki de soruyu baştan yanlış sormuştu.

“Eski Ahit’teki Tanrı hesaplanamaz ve kindar, çünkü gerçekte bir insan. İnsan denen yaratık hakkında İncil’in Tanrısı’nın bilmediği temel bir gerçek var.”

Sofia saatine baktı, süreleri birazdan bitecekti, devam etmesine engel olmadı.

“Marifet. Hakikat ve bilgelik. Adın Sofia olduğuna göre bunları bilmen gerek. Yunanca bir sözcük, bilgelik. Gnostisizme göre Sofia, vakaların nedeni olan dışı bir varlıktır.”

Lundström’ü alıp hüccesine götürdüklerinde Sofia bir süre düşüncelere daldı. Lundström’ün kızı Linnea’yı düşünmekten kendini alamıyordu. Onlu yaşlarına daha yeni basmıştı ama daha şimdiden hayatı boyunca taşıyacağı derin bir yarası vardı. Ona ne olacaktı? Linnea da tıpkı Tyra Mäkelä gibi suç mu işleyecekti? İnsan paramparça olup bir canavara dönüşmeden ne kadar eziyete katlanabilirdi?

Elindeki dosyayı karıştırarak kız hakkında bilgi aradı. Bir tek okuldaki durumu hakkında çok sınırlı bilgiler vardı. İlkokulu Sigtuna'da yatılı okumuştı. Notları iyiydi. Özellikle sporda başarılıydı. Sekiz yüz metrede okul şampiyonuydu.

Geçmiş Zaman

Moruk herhangi biri olabilirdi, onu daha önce hiç görmemişti. Ama belli ki elbisesi hakkında yorum yapma hakkını görüyordu kendinde. Karga Kız'a göre onun gemici ceketi gayet iyiydi. Yani yüzüne tükürmeyip de ne yapacaktı?

Sigtuna Yatılı Okulu'nun solundaki tepede on tane yurt binası vardı. Kral XVI. Gustav, Olof Palme, Peter ve Marcus Wallenberg gibi ünlüler, ihtişamlı bir geçmişe ve geleneklere sahip bu okulda okumuşlardı.

Sarıya boyalı, şaşaalı ana bina, tam da bu nedenle skandallara karşı korunaklıydı.

Victoria Bergman'ın öğreneceği ilk şey, *burada yaşanan her şey burada kalır* kuralıydı ve o bu kurala çoktandır aşınaydı.

Böyle dilsiz bir korkunun içinde geçmişti bütün çocukluğu. Her şeyden çok daha açıktı bu, herhangi bir olaydan çok daha açık.

Hiçbir yer Sigtuna Yatılı Okulu'yla kıyaslanamazdı.

Daha arabadan iner inmez, Dala-Floda'da yalnız başınayken yaşadığı o özgürlük duygusunu hissetti. Hemen rahat bir nefes aldı. Artık yatak odasının önündeki ayak seslerini dinlemek zorunda kalmayacaktı.

Danışmada aynı odayı paylaşacağı kızlarla tanıştırıldı.

Hannah ve Jessica da Stockholm'den geliyorlardı. Sıkıcı degillerse de sessiz ve düzenliydiiler. Anne babalarının Stockholm adliyesinde yüksek mevki sahibi olduklarını anlatmayı pek seviyor, anne babalarının izinden giderek hukuk eğitimi alacaklarını ima ediyorlardı.

Kızların saf mavi gözlerine bakan Victoria, kendisi için bir tehlike arz etmediklerine karar verdi.

Çok zayıflardı.

Victoria'ya göre, kendi adlarına başkalarının düşünüp plan yapmasına itiraz etmeyecek iki iradesiz bebektiler. Pek birey olamamışlardı. Hiçbir şeye ilgileri yoktu. Hiçbir şeye bulaşmak istemezlerdi.

Okuldaki ilk haftasında, son sınıfa giden kızlardan birkaçının bir şeyler planladıklarını fark etti Victoria. Yemek salonunda masadan masaya atılan hınzır bakışlar, kendisine ve yeni gelen diğer öğrencilere gösterilen yakınlık ve abartılı nezaket bir şeylerin habercisiydi. İyice pirelenmişti.

Ve haklı olduğu ortaya çıkacaktı.

Bakışları ve davranışları dikkatle gözleyerek, grubun liderinin kim olduğunu çabucak tespit etti. Fredrika Grünewald adlı uzun, siyah saçlı bir kızdı. Uzun yüzü ve kocaman ön dişleriyle bir ata benziyordu.

Öğle yemeği tatilinde kızı göz hapsine aldı.

Tuvalete giderken gizlice peşine takıldı.

“Yenilere ne yapılacağını biliyorum,” diye zarf atarak Fredrika'yı şaşırttı. “Bunu bana dünyada yaptıramazsın.” Ellerini göğsünde kavuşturup başını gururla havaya kaldırdı. “Yani kavgasız, asla.”

Fredrika, Victoria'nın kurumlu dobralığı ve kendine güveninden etkilenmişti. Entrikacı bir muhabbetle sigaralarını tellendi-

rirlerken, hoş geldin töreninin çıtasını yükselteceğini iddia ettiği planını anlattı Victoria.

Bir kere kesinlikle skandal olacaktı ama Fredrika Grünewald'ı en çok kendisinden geçiren şey, Victoria'nın ballandırarak anlattığı akşam gazetesi manşetleriydi: KRALIN OKULUNDA SKANDAL! GENÇ KIZLAR TÖRENLE AŞAĞILANDI.

Victoria o hafta oda arkadaşları Hannah ve Jessica'ya daha fazla yakınlık gösterdi. Kendisiyle samimiyet kurmaları için onları yüreklendirdi ve kısa zamanda kendisiyle sıkı arkadaş olmalarını sağladı.

Cuma akşamı odalarında bir araya geldiklerinde, Victoria gururlu ve gizemli bir gülümsemeye sırt çantasını açtı.

“Bakın, burada ne var?”

Hannah ve Jessica gözleri büyüyerek Victoria'nın gizlice okula soktuğu üç şişe Aurora'ya baktılar.

“Paylaşmak isteyen var mı?”

Hannah ile Jessica çekimser bir ifadeyle güldüler, onay almak için birbirlerine baktılar ve hevesle başlarını salladılar.

Victoria kızlara büyük bardaklarla içki verdi, sınırlarını bilmediklerinden emindi.

Hızla, merakla ve çene çalarak içtiler.

Kıkırdamaların yerini birazdan yorgunluk ve hafif baş dönmesi alacaktı. Saat iki civarında şişeler bitti. Hannah çoktan yerde sızmış, kendini binbir çabayla yatağa atan Jessica ise hemen uykuya dalmıştı.

Victoria uzanmış, gözünü kırpmadan bekliyordu.

Anlaştıkları gibi son sınıftan kızlar sabahın dördünde geldiler. Koridorda taşınırlarken Hannah ile Jessica uyandılar ama karşı koyacak durumda değillerdi. Merdivenlerden bahçeye indirilip bekçi evlerinin yanındaki alet edevat deposuna götürüldüler.

Son sınıftan kızlar kapüşonlu pembe mantolar giyip domuz maskeleri taktılar. Maskeler plastik bardaklar ve pembe kumaştan yapılmıştı. Kumaşın üzerinde göz delikleri açılmış, siyah keçeli kalemle gülümseyen dudaklar çizilmiş, burun deliklerinin yerleri işaretlenmişti.

Plastik bardakların içi, şeritler halinde kesilmiş alüminyum folyoyla doldurulmuştu. Maskeleri lastiklerle başlarına geçirmişlerdi. Hazırlıklarını bitirdiklerinde kızlardan biri bir kamera çıkardı. Bir diğeri konuşmaya başladı. Burundan, titrek ve metalik bir sesle konuşuyordu.

Victoria kızlardan birinin kulübeyi terk ettiğini gördü.

“Bağlayın,” diye tısladı biri.

Maskeliler Hannah, Jessica ve Victoria'nın üzerine atlayıp her birini bir sandalyeye oturtular. Ellerini arkalarından koli bandıyla bantlayıp gözlerini bağladılar.

Neşeyle sandalyesinde geriye yaslanan Victoria, dışarı çıkan kızın geldiğini duydu.

Kızla birlikte içeri dolan koku Victoria'yı çok şaşırttı.

Sabaha karşı banyoya giren Victoria, bedenini fırçalayarak derisine işleyen kokudan kurtulmaya çalıştı ama sanki varlığına işlemişti koku.

Tahmin edemeyeceği kadar kötü gelişmişti olaylar.

Hava aydınlanırken Fredrika'nın kapısını maymuncukla açtı. Fredrika uyandığında Victoria göğsünde oturuyordu.

Fredrika kendini kurtarmaya çalışırken Victoria: “Şu kaseti ver bakalım,” diye tısladı.

Fredrika'nın ellerini sıkıca tuttu.

“Seni alçak!” diye karşı koymaya çalıştı Fredrika, ama Victoria onun ne kadar korktuğunu anladı.

“Sizin kım olduğunuzu bildiğimi unutmuş gibisin. O maske-lerin ardındaki yüzleri bilen tek kişi benim. Babacığının bize neler yaptığını bilmesini ister misin, ha?”

Fredrika seçme şansının olmadığını anladı.

Victoria basın odasına girip kasetlerin iki kopyasını çıkardı. Kasetlerden birini zarfa koydu, üzerine kendi ev adresini yazarak otobüs durağının yanındaki posta kutusuna attı. Diğerini, kendisine bir daha bir şey yapmaya kalkarlarsa bir gazeteye postalamak için yanında tuttu.

X2000

Ivo Andrić, daha iki hafta dolmadan ikinci bir cinayet soruşturmasına katılıyordu. Maktullerin ikisi de çocuktü. X2000 treninin restoranında oturmuş kahvesini içiyordu, Stockholm'e 13.40'ta vaktiydi. Sabahleyin Stockholm emniyetinden aranmış, amiriyle görüştüktan sonra tatilini yarıda keserek ilk trene atlamıştı.

Kendisine gönderilen dosyayı açtı. Dört renkli, altı resim çıktısı vardı. Çok detaylı resimlerdi. Birilerinin bakıp bakmadığını görmek için etrafını kontrol etti.

İlk fotoğraf kuş bakışı çekilmişti, bir iskelenin üzerinde parçalanmış bir beden. İlk seferindeki gibi kurban bir erkek çocuğuydu. Svartsjölandet'te, sabahın erken bir saatinde spor yapmaya çıkmış yaşlı bir çift bulmuştu cesedi. İkinci fotoğraf çocuğun sırtının yakın çekimiydi. Tıpkı diğeri gibi bu çocuğun da aşırı bir şiddete maruz kaldığı ortadaydı.

Diğeri resimler ayrıntılara odaklanıyor, daha öncekilerden fazla bir şey göstermiyordu.

Thorildsplan'da bulunan çocuk cesedinden farklı olarak bu defa kurbanın kimliği biliniyordu.

Adı Yuri Krilov'du, Beyaz Rus'tu. Mart ayının başlarında, Upplands Väsby yakınlarındaki göçmen kampından kaçtığı bildirilmişti. Göçmenlik Bürosu'na göre çocuğun ne İsveç'te ne de Beyaz Rusya'da akrabaları vardı.

KARGA KIZ

Ivo Andrić masadan kalkıp boşalan kahve fincanını doldurmaya gitti ama kahveden vazgeçip bir kadeh şarap aldı. Ne de olsa tatildaydı, bir kadeh şarabı kendinden esirgememeliydi. Seyahatin geri kalanını ilk raporu okuyup iki olay arasındaki benzerlik ve farkları not ederek geçirdi.

İlk bakışta iki olayın faili, çok büyük bir ihtimalle aynı kişiydi. Yani karşılarında çifte cinayet işleyen bir katil vardı. Katil yakalanana kadar daha kaç çocuk kaybolup ölü bulunacaktı?

Svartsjölandet

Hurtig, sabah erkenden Jeanette Kihlberg'i arayarak cinayeti haber verdi. Soruşturmanın başına geçmek için hemen Svartsjölandet'e gitti Jeanette. Bir araba tekeri ve iki ayakkabı izinin dışında kayda değer bir şey bulamamışlardı. Ayakkabı izlerinin biri büyük, diğeri çocuk ayakkabısı denebilecek kadar küçüktü. Teknisyenler bu izlerin kalıplarını aldılar. Karşılaştırma yapıldıktan sonra işe yarayıp yaramadıkları anlaşılacaktı.

Åhlund, olay yerinden birkaç yüz metre ileride, teker izi alınan arabanın bir ağacı sıyırılmış olduğunu fark etti, eğer bu şüphelinin arabasıysa rengi maviydi.

Savcı von Kwist öğleden önce Yuri Krilov'un otopsisinin kapsamlı bir şekilde yapılmasına karar verdi. İsteddiği, İsveç'te yapılabilecek en ayrıntılı otopsi türüydü. Ancak bu türden vakalarda buna başvurulurdu.

Jeanette, otopsiye Ivo Andrić'in de katılmasını umuyordu.

Çabuk sonuç almaları için savcının yaptığı baskıya rağmen kendini oldukça iyi hissediyordu Jeanette.

Savcı çabuk sonuç istiyordu ama Jimmie Furugård hakkında arama kararı çıkarmaya hâlâ yanaşmıyordu.

Beceriksiz, diye düşündü Jeanette. Eğer işinin ehli biri olsaydı Furugård soruşturmasının derinleştirilmesine karar verirdi.

Biri, kimsenin aramayacağı sahipsiz çocukları kaçırıp öldürene kadar işkence ediyordu. Gazeteler ve televizyonlar aracılığıyla halktan yardım istemelerine rağmen Thorildsplan'da cesedi bulunan çocuk hakkında hiçbir bilgiye ulaşamamışlardı.

Bununla birlikte TV3'te yayınlanan *Efterlyst*⁹ programına, aklından zoru olan çok sayıda insan telefon açıp cinayeti üstlenmişti. Bu tür programlar tıkanan bir soruşturmaya genellikle ipucu sağlardı ama bu olayda zaman kaybından başka bir şeye yaramamışlardı. Her ne kadar bir şey çıkmayacağını bilseler de kanalı arayan herkesle konuşmak zorundaydılar.

Arayanların çoğu erkekti, eğer birtakım politik kararlar olmasa hepsi şöyle iyi bir tedavi için akıl hastanesinde olurdu. Ama Stockholm'ün sokaklarında dolaşiyor, şeytanlarını eroin ve alkolle uyutuyorlardı.

Refah toplumuymuş, canı cehenneme, diye düşünürken öfkesi daha da arttı.

9 (İs.) Aranıyor. (yay. n.)

Patoloji Enstitüsü

Ivo Andrić gri, naylon ceset torbasının fermuarını açtı. Burnuna berbat bir koku geldi. Uzun süre suda kaldığından yağları macu-numsu bir kıvam alan cesetten ekşimsi, iğrenç bir koku yayılı-yordu. Tahminlere göre en az üç haftadır Svartsjölandet'te, sazların arasındaydı.

Çok fazla su emen elleri ve ayaklarının üst derileri eldiven ve çorap gibi sarkmıştı. Bununla birlikte parmak izleri alınabilecek durumdaydı.

Ceset suda belirli bir hal alır; baş, kollar ve bacaklar aşağı sarkar, bel ve sırt yukarı kalkardı. Baştaki damarlarda kan toplandığından, çürüme oradan başlardı.

Çocuğun ciğerlerinde, suda boğulduğunu gösterecek miktarda sıvı yoktu. Büyük ihtimalle suya atıldığında çoktan ölmüştü.

Suda yalnızca birkaç saat kaldıktan sonra ceset sineklerin saldırısına uğramıştı, göz kenarlarında, burnunda ve ağzında sarı, kırmızı sarı renklerde küçük tohumlar vardı. Birkaç hafta sonra kurtçuğa ya da bazen ceset solucanı denen şeylere dönüşecek sinek yumurtalarıydı bunlar. Çok hareketlilerdi, bedenini yumuşak dokularını oyarak içine girer, yerleşirlerdi. Birkaç hafta sonra pupa evresi tamamlanır, yeni kuşak sinekler ortaya çıkardı. Ivo Andrić bir keresinde her tarafında sarı beyaz kurtçukların kaynaştığı bir ceset görmüştü.

KARGA KIZ

Suda çürüyen cesetlerin balıkların saldırısına uğraması olağan bir vakaydı. Çocuğun cesedine de saldırmışlardı.

Gözleri kısmen yenmişti. Yanaklarının kenarlarında ve çenesinin ucunda hematom vardı.

Bu çocuğun da cinsel organları kesilmişti, tıpkı bir öncekinde olduğu gibi gayet özenli yapılmıştı bu işlem.

Sırtını incelemek için cesedi çevirmeye çalıştı. O kadar gevşek ve yumuşaktı ki zarar vermemek için çok dikkat etmesi gerekiyordu.

Sırtındaki deri altı kanamaları bu çocuğun da kırbaçlandığını gösteriyordu.

Bu çocuğun vücudunda da yüklü miktarda Xylocaine-adrenalin çıkmasına şaşırılmazdı. Adli kimya laboratuvarının analizi kısa zamanda yapmasını diledi.

Emniyet Müdürlüğü

“Furugård’ı unut,” dedi von Kwist.

“Ne? Ne demek, unut?” Jeanette Kihlberg ayağa kalktı, gidip pencerenin önüne dikildi. “O adam birinci derece şüpheli... Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Furugård suçun işlendiği tarihte nerede olduğunu ispat edebilecek durumda, bu işle bir ilgisi yok. Seni dinlemem büyük bir hataydı.”

Savcının sesinden ne kadar öfkeli olduğunu anladı Jeanette, yüzünün nasıl kızardığını hayal edebiliyordu.

“Furugård temiz,” diye devam etti, “şahidi var.”

“Öyle mi, nasıl bir şahit?”

Von Kwist bir süre sustu.

“Şimdi söyleyeceğim gizli bir şey, aramızda kalacak. Yalnızca duyduğum bir şeyi aktarıyorum. Tamam mı?”

“Tamam, tamam. Merak etme.”

“Sudan, İsveç Barış Gücü, diyeyim sen anla.”

“Ne?”

“Furugård, Afganistan’da askerlik yaptı. İlkbahardan bu yana da Sudan’da. Yani bu olayla ilgisi yok.”

Jeanette ne diyeceğini bilemedi.

“Sudan,” diyebilirdi yalnızca ve kendini çok çaresiz hissetti.

Tekrar başa dönmüştü. İzini sürebilecekleri hiçbir şüpheli yoktu. Yalnızca kurbanlardan birinin adı biliniyordu.

Svartsjölandet'te bulunan çocuğun adı Yuri Krilov'du. Molodeçnolu yetim bir çocuktur. Beyaz Rusya'nın başkenti Minsk'e yarım saat uzaklıkta bir yerdur burası. İsveç'e niçin ve nasıl geldiği hakkında ancak tahmin yürütülebilirdi. Beyaz Rusya Elçisi bu konuda pek yardımsever değildi.

Thorildsplan metrosunun yakınlarında bulunan mumyalaşmış çocuğun kimliği hâlâ belirsizdi. Jeanette, Europol'un Lahey'deki genel merkeziyle irtibata geçmiş ama bir bilgi edinememişti. Avrupa yasadışı göçmen çocuk kaynıyordu. Her tarafta ortaya çıkıp kaybolan ve nereye gittikleri bilinmeyen bir sürü çocuk vardı ve kimsenin bu konuyu dert ettiği yoktu.

Ne de olsa göçmen çocuklardı işte.

Ivo Andrić, Yuri Krilov'un çok büyük ihtimalle öldürülmeden önce hadım edildiğini söylemişti.

Bunun anlamını düşündü Jeanette. Böylesi bir zalimlik, işkence ve şiddetin bu düzeyde uygulanması saldırganın erkek olduğuna işaret ediyordu. Tecrübeleri bunu söylüyordu.

Tabii cinayetlerin bir çeşit törenle işlendiğini de atlamamak gerekti, yani suçluların birkaç kişi olduğu düşünülebilirdi. Belki de insan taciriydiler.

Ama şimdi en gerçekçi olasılığa yönelmeliydi. Şiddet eğilimli yalnız bir adam. Büyük ihtimalle emniyette kaydı vardı. Tek mesele, kayıtlarda böyle tanımlanacak yığınla erkeğin bulunmasıydı.

Masadaki kâğıt yığımına baktı.

Yaklaşık yüz potansiyel suçluya ait binlerce sayfa.

İşe mahkeme kararlarından başlamaya karar verdi. İfade tutanaklarını bir kez daha gözden geçirecekti.

Üç saat sonra ilginç bir şey bulabildi. Masadan kalktı, koridora çıkıp Jens Hurtig'in kapısını çaldı.

“Biraz vaktin var mı?”

“Buyur,” dedi Hurtig gülümseyerek.

Karşılıklı masaya oturdular. Jeanette, Hurtig'e bir dosya uzattı.

Dosyayı açan Hurtig şaşırıldı.

“Karl Lundström? Bizim aldığımız adam bu. Bilgisayarı çocuk pornosu doluydu. Sorun ne?”

“Açıklayacağım. Önündeki ifade tutanaklarında Lundström, bir çocuğun nasıl satın alınacağına dair detaylı bilgiler veriyor.”

Hurtig dikkat kesildi.

“Çocuk satın almak mı?”

“Evet. Dediğim gibi, Lundström çok detaylı bilgiler vermiş. Para konusunda kesin rakamlardan bahsediyor. Kendisinin çocuk ticaretine karışmadığını ama bu işi yapanları tanıdığını iddia ediyor.”

Hurtig geriye yaslanıp derin bir nefes aldı.

“Vay be, çok ilginç. Hiç isim vermiş mi?”

“Hayır. Ama Lundström dosyası henüz tamamlanmamış. Soruyla paralel olarak adli tıp psikolojik durumunu araştırıyor. Belki de şimdi psikologlara daha fazlasını anlatıyordur.”

Hurtig önündeki kâğıt yığını karıştırdı.

“Başka bir şey var mı?”

“Evet, birkaç şey daha var. Karl Lundström, pedofillerin ve tecavüzcülerin hadım edilmesini savunuyor. Ama satır aralarından bununla yetinmediği anlaşılıyor. Bütün erkekler hadım edilmeli diyor.”

Hurtig gözlerini devirdi.

“Ama yine de bunu elimizdeki olaya bağlamak biraz zorlama değil mi? Bizim olay küçük oğlan çocuklarıyla ilgili.”

“Belki öyle ama bu adamı araştırmak için birkaç neden daha var,” diye devam etti Jeanette. “Küçük çocuklara tecavüz, işkence ve alkoymadan hakkında dava açılmış, dava düşmüş. Yedi yıl önce. Ulrika Wendin adında on dört yaşında bir kız şikâyet etmiş. Tahmin et, davayı hangi savcı kapatmış?”

Hurtig sıırttı.

“Sanırım Kennet von Kwist.”

Jeanette başını salladı.

“Ulrika Wendin, Hammarbyhöjden adresine kayıtlı, hemen oraya gidelim derim.”

“Tamam... Başka ne var?”

Hurtig daha fazlasını bekleyerek baktı, Jeanette bir süre tereddüt etti.

“Karl Lundström’ün karısı dış hekimi.”

Hurtig bir şey anlamamış gibiydi.

“Dış hekimi mi?”

“Evet, Lundström’ün karısı dış hekimi, yani ilaç bulma sorunu yok. En azından kurbanlardan birini dış hekimlerinin kullandığı anestezi ilacıyla zehirlendiğini biliyoruz. Xylocaine-adrenalin. Elde var bir. Krilov’un kanında da bu ilacın izlerine rastlanması beni şaşırtmaz. Sözün kısası, aralarında bir bağlantı olması mümkün.”

Hurtig elindeki dosyayı bırakıp ayağa kalktı.

“Tamam, beni ikna ettin. Lundström bizim için ilginç bir vaka.”

“Billing’i arayacağım,” dedi Jeanette. “Umarım sorgu için savcuyu ikna edebilir.”

Hurtig odadan çıkarken kapıda durdu, Jeanette’ye döndü.

“Bu işe Kwist’i bulaştırmak zorunda mıyız? Şunun şurasında bir keşif konuşması yapacağız.”

“Maalesef,” dedi Jeanette, “Adam şimdiden bir davayla karşı karşıya, en azından bilgi vermek zorundayız.”

Hurtig iç çekip dışarı çıktı.

Emniyet Müdürü Dennis Billing'i arayan Jeanette, onun hiç beklenmedik yardımseverliği karşısında şaşırıldı. Savcıyı arayıp ikna edebilmek için elinden geleni yapacağını söyledi Billing. Jeanette onun ardından cinayet masasından Sorgu Amiri Lars Mikkelsen'i aradı.

Konuyu anlattı. Karl Lundström'ün adını duyunca bir kahkaha attı Mikkelsen.

“Yok, olacak şey değil” diye boğazını temizledi Mikkelsen. “O katil değil. Yıllarca katillerle karşılaştım, bir katili hemen tanırım. Bu adam akıl hastası. Ama katil değil.”

“Belki öyle,” dedi Jeanette. “Ama yine de çocuk ticaretiyle ilgili bağlantıları hakkında bilgi almak isterim.”

“Lundström bir şeyler bildiği havasını veriyor ama işin aslı, ben dişe dokunur bir şey çıkacağını sanmıyorum. Çocuk ticareti uluslararası bir şey, Interpol'e başvurursan bile pek bir sonuç alamazsın. İnan bana, yirmi yıldır bu bokun içindeyim ve hâlâ çırpınıp duruyoruz.”

“Lundström'ün katil olmadığından nasıl bu kadar eminsin?” diye sordu Jeanette.

Mikkelsen bir kez daha boğazını temizledi, “Tabii her şey mümkün ama bir kez konuşursan sen de anlayacaksın. Bence adli tıptaki psikologlarla konuş. Sofia Zetterlund adında biri bilirkişi olarak atandı ama soruşturma daha yeni başladı. Huddinge Hastanesi'nde bir gün geçirmen gerekebilir.

Telefonu kapadılar.

KARGA KIZ

Jeanette'nin kaybedecek bir şeyi yoktu, belki psikoloğun bir faydası dokunurdu. Ufacık bir ayrıntı yeterdi. Daha önce bu tür şeyler olmuştu. Sofia Zetterlund'u aramak için yeterli bir nedendi bu.

Ama mesai saati çoktan bitmişti, telefonu daha sonra açmaya karar verdi. Şimdi eve gidecekti.

Gamla Enskede

Jeanette arabayla giderken Åke'yi arayıp evde yemek olup olmadığını sordu. Pizza ısmarlayıp yemişlerdi, buzdolabı boştu. Benzinlikte durup birkaç ızgara sosis yedi.

Sıcak olmuştu, arabanın camını indirdi, serin bir hava yüzünü okşadı. Arabayı park edip bahçeye girdiğinde yeni kesilmiş çimen kokusu aldı. Evin kenarından dolaştığında taraçaya oturmuş, bira içen Åke'yi gördü. Engebeli ve taşlı bahçede çalışarak terlemiş, kirlenmişti. Jeanette onun tıraşsız yanağını öptü.

“Merhaba yakışıklı,” dedi eski bir alışkanlıkla. “Bahçeyi ne güzel yapmışsın. Zamanı gelmişti doğrusu! Çitlerin üzerinden nasıl baktıklarını gördüm.” Başıyla komşu evi işaret etti ve kusacakmış gibi yüzünü buruşturdu. Åke gülererek başını salladı.

“Johan nerede?”

“Arkadaşlarıyla top oynamaya gitti.”

Başını eğip gülümseyerek baktı Jeanette.

“Ne kadar yorgun görünsen de hâlâ güzelsin,” Beline sarıldığı Jeanette'yi çekerek dizine oturttu. Åke'nin kısa kesilmiş saçlarını okşayan Jeanette, ayağa kalkıp mutfağa yöneldi.

“Evde şarap var mı? Canım bir kadeh şarap çekti.”

“Tezgâhın üzerinde açık bir şişe, buzdolabında da birkaç parça pizza var. Ama madem bir saat yalnızız, biraz yatak odasına girelim derim.”

Haftalardır sevişmemişlerdi. Åke'nin ihtiyacını tuvalette giderdiğini biliyordu Jeanette, ama şimdi aşırı yorgundu. Bir kadeh şarap alıp oturarak yaz akşamının tadını çıkarmak istiyordu yalnızca. Geriye dönüp Åke'nin geldiğini gördü.

“Tamam,” dedi hiçbir heves göstermeden.

Sesindeki isteksizliği kendisi de fark etti ama numara yapmak istemiyordu.

“Eğer böyle olacaksa boş ver gitsin.”

Åke tekrar taraçaya çıkıp bir bira daha açtı.

“Affedersin ama aşırı yorgunum,” dedi Jeanette. “Johan eve gelmeden üzerime rahat bir şeyler giyip biraz kafa dinlemek istiyorum. O işi uyumadan önce de yapabiliriz.”

Åke başını çevirerek mırıldandı. “Tamam, boş ver gitsin.”

Jeanette, hiçbir şeye yetişemediği duygusuyla derin bir iç çekti.

Kararlı adımlarla Åke'nin yanına gitti, bacaklarını açarak önünde dikildi.

“Hayır, boş vermeyelim! Şu çeneni kapa, içeri gelip şöyle bir geçir de hevesin geçsin! Ne laf ne de ön sevişme!” Åke'yi elinden çekerek sandalyeden kaldırdı. “Mutfak zemini çok uygun!”

“Defol git! Attırma kafamın tasını!” Jeanette'nin elinden kurtuldu. “Ben gidip Johan'ı alacağım.”

Şu erkekler, diye düşündü Jeanette, canları ne istiyorsa talep etmeye ve suçu hep onun üzerine atmaya çok heveslilerdi. Amirleri, Åke ve içeri tıkmaya çalıştığı bütün o iğrenç adamlar.

Bütün erkeler şu ya da bu biçimde onun hayatına tesir ediyordu, aslında onlarsız bir hayat çok daha kolay olurdu.

Huddinge Hastanesi

Lunna Lundström'ün babası pedofil Karl Lundström odadan çıktığında Sofia bitkin bir haldeydi. Ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın utandığını fark etmişti adamın. Kristianstad'da olanları anlatırken gözlerinde beliren utanç, dinsel düşüncelerin ve çocuk ticareti öykülerinin arkasına saklanıyordu.

Bu bir tür bilinçaltına atma çabasıydı.

Suçlu ve utancı sahiplenmekten kaçınıyor, bütün insanlığın vicdanı ya da Rus mafyasının üzerine yıkıyordu.

Anlattığı şeyler bilinçsiz birer uydurma mıydı?

Sofia, adamın konuşmaları sırasında ortaya döktüklerini Lars Mikkelsen'e iletmeye karar verdi. Ama polislerin, ne Norrland'da Anders Wikström diye birini ne de böyle bir adamın bodrum merdiveninin altındaki dolapta videokasetleri bulacaklarına inanıyordu.

Polisi arayıp Mikkelsen'e bağlandı, Karl Lundström'ün anlatıklarını kısaca özetledi.

Konuşmaya retorik bir soruyla son verdi: "İsveç'in en büyük hastanelerinden birinde sakinleştirici ilaç verilmesi olmaz mı?"

"Lundström uyusuk muydu?"

"Evet, işimi yapabilmem için karşımdakinin ayık olması gerekir."

Sofia, Huddinge Hastanesi'nin 112 numaralı bölümünden ayrılırken işe nasıl devam edeceğini düşünüyordu.

Ne tür hastalarla çalışmak istiyordu gerçekten?

En çok nasıl ve ne zaman faydalı olurdu? Ve bu kaç uykusuz gecesine ve mide sancısına mal olurdu?

Samuel Bai ve Victoria Bergman gibi hastalarla çalışmak istiyordu ama onların karşısında yetersiz kaldığı da ortadaydı.

Victoria Bergman'ın sorunlarıyla fazla içli dışlı olmuş, muhakkeme yetisini kaybetmişti.

Peki, başka?

Otoparka doğru yürüdü, anahtarları çıkardı, hastane binasına şöyle bir baktı.

Bir yandan da buradaki iş vardı, Karl Lundström gibi adamlarla uğraşıyordu. Kendisi karar mercii değildi. Soruşturmayı yürütenlere verdiği rapor, en iyi ihtimalle bir tavsiye niteliğinde mahkemeye sunuluyordu.

Kulaktan kulağa oynamak gibi geliyordu bu iş ona.

Kendi görüşünü birinin kulağına fısıldıyor, o da bir diğerine, o diğeri de son kararı verecek olan hâkime fısıldıyordu.

Arabasının kapısını açıp koltuğa çöktü.

Diğer taraftan muayenehanesindeki iş vardı, Carolina Glanz gibi hastalarla uğraşiyor, saat ücreti alıyordu.

Önceden belirlenmiş bir çerçevede, diye düşündü motoru çalıştırırken. Koşullar hakkında önceden yazılmış bir sözleşme vardı.

Kullan ve kendini kullandır.

Belirli bir saat ücreti ödeyen hastalar bütün dikkatin yüzde yüz kendilerine verilmesini bekliyor, para karşılığı kullanılmaya hazır olan terapisti kullanıyorlardı.

Acı bir totoloji, diye düşündü otoparktan çıkarken.

Bir fahişe gibiyim.

Mariatorget

Linnea Boks Kulübü, Sankt Paulsgatan'da Sofia Zetterlund'un muayenehanesinin olduğu binadaydı. Kulübün isminin nereden geldiğine dair çeşitli rivayetler vardı. Bir rivayete göre kulübün kurucuları Linnea adlı bir çayırılıkta antrenman yaptıklarından, başka bir rivayete göre kulüp Linnea Günü'nde kurulduğundan kulübe bu ad verilmişti. Bir üçüncü rivayete göre ise çakırkeyif çair Evert Taube bir seferinde yeryüzünün en güzel isminin Linnea olduğunu söylemiş, şaire hayran olan boksörler de kulüplerine bu adı vermişlerdi.

Linnea.

Sofia muayenehaneye geldiğinde içi boşalmış gibiydi. Diğer hastasıyla bir saat sonra görüşecekti. Daha önce iki seans yaptığı orta yaşlı kadının temel sorunu, bir sorununun olmasıydı.

İlk seans, başta sorun olmayan bir sorunun anlaşılmaya çalışılmasıyla geçmişti. Başta sorun olmayan bu şey, konuşmanın seyri içinde belli belirsiz bir soruna dönmüştü.

Sofia kendini çok çaresiz hissediyordu. Bu defa karşısına neyle çıkacaktı? Kocasını işe gitmek için çıkarken kapıyı sert çektiğinden bir tablonun eğilmesi mi? Tablonun yana eğilmesi sarsılan bir evliliği simgelerdi, şimdiye kadar yolunda giden her şey bozulacaktı evde. Kadına göre kendisini kötü hissetmesinin nedeni, kocasıydı. Çocukları el attıkları her işte başarısız olurlarken yirmi yıl boyunca

çikolata yemekten başka bir şey yapmamasına rağmen, kadına göre kendini kötü hissetmesinin sebebi kocasıydı.

Sofia bilgisayarını açtı, aldığı notları gözden geçirdi ve hazırlanması gereken bir şey olmadığını gördü.

Kadından sonra Samuel Bai gelecekti.

Gerçek insan sorunu, diye düşündü.

Bir saat.

Victoria Bergman.

Kulaklıklarını taktı.

Victoria'nın sesi duyuldu:

On öreye¹⁰ kola aldığımında ciddi yüzlerine bakarken gülmemek elde değildi ve cebim şekerleme doluydu beni göğsümden ya da bacaklarımın arasından tutmaya kim cesaret edebilecek diye yarışanlara satabilirdim onları ve sonra öfkelenip güldüm ve geç kalmaları için kilit deliğine zank siktim ve o sakallı moruk yasa kitabını kafama öyle bir vurdu ki dişlerim takırdadı ve artık tadını kaybeden cikleti tükürmem için beni zorladı ve ben de onu öfkeyle ezip attım...

Sofia, sesin çağrışımlarla böylesine değişmesine hayret etti. Sanki bir medyum aracılığıyla konuşan farklı kişiliklerin anıları söz konusuydu. Bir cümlemin tam ortasında Victoria'nın sesi hüznü bir hal aldı.

...tabii birkaç yedek cikletim vardı, gizlice bir tane daha atabilirdim ağzıma o orada oturmuş okur ve hile yapıyor muyum diye beni dikizlerken avucumdaki sözcükler terden dağıldı ve ben yalnızca tedirgin olduğumdan yanlış yazdım hiç yorulmadan bin defa top sektiren zavallılar gibi aptal olduğumdan değil, o zavallılar başkentler ya da savaşlar hakkında bir şey bilmezlerdi oysa asıl onların bilmeleri gerekirdi çünkü savaşları onlar çıkarıyorlardı ve durmak nedir hiç bilmiyorlar farklı olana karşı hemen saldırıya geçiyorlardı ve yanlış

10 Öre: İsveç kronunun yüzde biri. (yay. n.)

marka pantolon giyenlere ya da saçları çirkin kesilmiş olanlara ya da çok yağlılara...

Ses keskinleşti. Sofia, Victoria'nın öfkelenmişliğini hatırladı.

...kocaman olana, etrafta üç tekerlekli bisikletiyle dolaşan, yüzü bulanık görünen ve durmadan salyaları akan şişko kıza bir seferinde elbiselerini çıkarmasını söylediler ama o pantolonunu çıkarmasına razı edilmeye kadar bunu anlamadı. Her zaman onun büyük bir çocuk olduğunu düşündüklerinden bedeninin geliştiğini gördüklerinde şaşırıyorlardı ve eğer karnınıza yumruk atıldığında ağlamak yerine gülüyorsanız, dedikodu yapmıyorsanız yahut sızlanmayıp dik duruyorsanız ve kararlıysanız dayak yerdiniz...

Ses kesildi. Sofia kendi nefesini duydu. Victoria'dan niçin devam etmesini istememişti?

Kaseti ileri sardı. Neredeyse üç dakika ses yoktu. Dört, beş ve altı dakika. Kaydı niçin durdurmamıştı? Duyulan tek şey soluk alıp vermeler ve kâğıtların hisşirtisiydi.

Yedi dakika sonra kalemini sivirtirken çıkan sesi duydu. Sesizliği Victoria bozdu:

Martin'e hiç vurmadım. Hiç!

Victoria bağırır gibi konuşmaya başlamıştı, Sofia kayıt cihazının sesini kıstı:

Asla! Ben ihanet etmem. Onlar için bok yedim. Köpek boku. İhtiyacına çıktığımın, bok yemeye alıştım! Alçak Sigtuna züppeleri! Onlar için bok yedim!

Sofia kulaklıklarını çıkardı.

Victoria anılarını karıştırıyor, çok kez birkaç dakika önce söylediklerini unutuyordu.

Ama bunlar olağan bellek kayıpları değil miydi?

Samuel’le buluşacak olması onu kaygılandırıyor. Son seansta, sohbetleri önceki seanslarda olduğu gibi bir çıkmaza saplanmamıştı.

İş işten geçmeden onun içine nüfuz edebilmeliydi, yoksa Samuel ellerinden bütünüyle kayıp gidecekti. Diyaloğu sürdürebilmek için bütün gücünü toplaması gerektiğini biliyordu.

Samuel Bai, her zamanki gibi Hässelby Sosyal Hizmetler Müdürlüğü’nden bir görevliyle birlikte tam zamanında geldi.

“İki buçuk.”

“Bu kez daha uzun konuşmayı düşünüyorum,” dedi Sofia görevliye. “Saat üçte gel.”

Sosyal hizmetler görevlisi asansöre binip gitti. Sofia ıslık çalan Samuel Bai’ye döndü.

“Görüştüğümüze sevindim, hanımefendi,” diyen Samuel Bai’nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Samuel’in hangi kişiliğiyle karşı karşıya olduğunu anladığında rahatladı Sofia.

“Samimi Samuel” ile karşı karşıyaydı. Bu kişiliğine büründüğünde her cümlesine “Yani, samimi olmak gerekirse...” diye başladığından, rapor için tuttuğu notlarda Sofia samimi, dışa dönük ve eğlenceli olan Samuel’e bu adı vermişti. Her zaman yapay bir İngilizceyle konuşuyordu. Sofia’ya biraz komik geliyordu bu.

Sosyal hizmetler görevlisi ortadan kaybolur kaybolmaz Samuel samimileşti, el sıkıştılar.

Benimle buluştuğunda samimi kimliğine bürünmesi ilginç, diye düşünen Sofia, onu içeri buyur etti.

Seanslar sırasında keşfettiği Samuel kimliklerinden en çok ilgisini çeken, bu Samimi Samuel’di. “Normal” olan Samuel –Sofia buna *Olağan Samuel* diyordu– onun gerçek kişiliği idi: Kapalı, doğrucu ve az konuşan.

Samimi Samuel, kişiliğinin bir parçasıydı, çocukken ne kadar korkunç şeyler yaptığını anlatmıştı. Onu izlemek biraz tuhaftı, gülümseyerek Sofia'nın güzel gözleri ve biçimli göğüsleri üzerine hoş iltifatlarda bulunurken birdenbire cümlesini yarıda kesiyor, Westown'un kenar semtlerinden Lunney Beach'teki karanlık bir lülübede, bir kız çocuğunun kulağını nasıl özenle kestiğini anlatıyordu. Hemen arkasından Zlatan İbrahimoviç'in kahkahalarını andıran bulaşıcı bir kahkaha atıyordu. Neşeli ve soluklanırcasına derin birkaç ha ha... Sonra yüzü ışıyordu.

Gözünde çakan şimşeklere bakan Sofia, onun içinde henüz kendisini göstermeyen başka bir Samuel'in daha olduğuna inanmıştı.

Sofia'nın terapisteki amacı bütün bu farklı kişilikleri tek bir kişilikte kaynaştırmaktı. Bu tür vakalarda çok hızlı yol almamak gerektiğini biliyordu. Hastaların üzerlerindeki ağırlığı tartmalarına müsaade etmeliydi.

Victoria Bergman'la bu düzeye ulaşmışlardı.

Victoria, öğretücü monologlarıyla kötülükleri silkeleyip atmaya çalışan insani bir arıtma tesisi gibiydi.

Ama Samuel Bai farklıydı.

Ona karşı dikkatli olmalıydı, ama etkisiz kalacak kadar da değil.

Samimi Samuel, yaşadığı korkunç şeyleri anlatırken hiç öyle derin duygulanımlar göstermiyordu. Bununla birlikte Sofia, içinde bomba taşıyan biriyle karşı karşıya olduğuna giderek daha fazla inanıyordu.

Samimi Samuel'den oturmasını rica etti, Samuel kıvrak bir hareketle sandalyeye oturdu. Bu tür elastik, kıvrak hareketler kişiliğinin bir parçasıydı.

Sofia, ihtiyatlı bir gülümsemeyle baktı Samuel'e.

"Ee... Nasılsın, Samuel?"

Kocaman gümüş yüzüğüyle masanın kenarına vuran Samuel, neşeli gözlerle inceledi Sofia'yı. Sonra sanki bir omzundan diğerine bir dalga yayılıyormuş gibi bir hareket yaptı.

“Çok daha iyiyim... Yani, samimi olmak gerekirse...”

Samimi Samuel konuşmaktan hoşlanıyordu. Sofia'ya gerçek bir ilgi gösteriyor, kişisel sorular soruyor, ondan değişik konularda görüş bildirmesini istiyordu. Bu iyiydi, tedavi açısından önemli gördüğü konulara girme imkânı veriyordu Sofia'ya.

Yarım saatlik bir sohbetten sonra Samuel, birdenbire Olağan Samuel kimliğine geçerek Sofia'yı hayal kırıklığına uğrattı. Sofia nerede yanlış yapmıştı?

Ayrımcılıktan bahsediyorlardı, Yani Samuel'in ilgi duyduğu bir konuydu bu. Sofia'ya nerede oturduğunu, onu ziyaret etmek isterse hangi metro durağında inmesi gerektiğini sormuştu.

Södermalm'de oturduğunu, Skanstull ya da Medborgarplatsen durağında inebileceğini söylemişti Sofia. Bunun üzerine Samuel'in gülümsemesi donmuş, mesafeli bir hal almıştı.

“Monumental'de, siktir ya...” demişti, bozuk bir İsveççyle.

“Samuel?”

“Ya onlar? Yüzümün ortasına tükürdü... Kollarında örümcekler. Dövme.”

Sofia hangi olaydan bahsettiğini biliyordu. Sosyal Hizmetler görevlileri, Samuel'in metro çıkışında saldırıya uğradığını söylemişlerdi. Monumental derken Skanstull metrosunun çıkışına yakın Monumentet semtini kastediyordu.

Mikael'in dairesine yakın bir yer, diye düşündü Sofia.

“Benim de dövmem var, *revolution*'ın R'si, *united*'ın U'su, *front*'un F'si. Bak!”

Kazağının yakasını aşağı doğru çekti, göğsünün üzerinde bir dövme vardı.

Çarpık harflerle RUF yazıyordu. Sofia bu sembolün ağırlığını biliyordu.

Uğradığı saldırının anısı mı çağırmişti Olağan Samuel'i?

Sofia bu sorunun cevabını düşünürken, Samuel sessizce önündeki sehpaye bakıyordu.

Belki uğradığı saldırının yarattığı aşağılanmayı Samimi Samuel kaldıramamış, işi Olağan Samuel'e havale etmişti. Polis ve sosyal hizmet görevlileriyle resmî ilişkileri bu kişiliği yürütüyordu. Monumentet semtinin adı geçtiğinde Samimi Samuel, bu nedenle kaybolmuştu.

Böyle olmalı, diye düşündü Sofia. Dil, psikolojik sembol taşıyıcısıydı.

Birden aklına, Samimi Samuel'i nasıl geri getireceğine dair bir fikir geldi.

"Bana biraz müsaade edebilir misin Samuel?"

"Ne?"

Sofia gülümsedi.

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Beni burada bekle. Bir dakikaya gelirim."

Odadan çıktı, sağa döndü, diş hekimi Johansson'un bekleme odasına girdi.

Kapısını çalmadan doktorun muayenehanesine daldı. Yaşlı bir kadının dişlerini temizlemekle meşgul olan Johansson şaşkın gözlerle bakarken, rahatsızlık verdiği için özür dileyen Sofia, rafta duran motosiklet maketini almak için izin istedi.

"Yalnızca bir saatliğine. Bunun üzerine ne kadar titrediğini biliyorum, söz veriyorum çok dikkat edeceğim."

Tatlı bir ifadeyle güldü altmış yaşındaki diş hekimine. Adamın kendinde gözü vardı, bunu biliyordu. Biraz da yaşlılık krizinden, diye düşündü içinden.

“Psikologlar, ah Şu psikologlar...” diye kıkırdadı diş hekimini ağız maskesinin altından. Ayağa kalktı, raftaki metal motosiklet maketini aldı.

Kırmızı boyalı bir Harley-Davidson’dı. Çok iyi yapılmıştı. Johansson’a göre, 1959 yılında gerçek bir Harley-Davidson’ın eritilmesiyle yapılmıştı.

Mükemmel, diye düşündü Sofia.

Johansson, maketi uzatırken değerini hatırlatmayı ihmal etmedi. Açık arttırmada en az iki bin papeldi, Japonlara veya yankilere daha pahalıya da satılabilirdi.

Muayenehanesine dönerken, en az bir kilo var, diye düşündü Sofia. Samuel’den özür diledi, motosiklet maketini sehpanın solundaki pencerenin kenarına koydu.

“Aman Tanrım!” diye bir çığlık attı Samuel.

Sofia, bu kadar çabuk deđiŐeceđini bekleliyordu.

Samimi Samuel’in gözleri coşkuyla parladı. Pencereye doğru atıldı, motosikleti dikkatle eline aldı, ıŐlık çalarak ve hayranlık ifade eden sesler çıkararak inceledi. Sofia da memnun bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Tanrım, çok güzel...”

Sofia, daha önceki seansta Samimi Samuel’in motosiklet tutkusunun farkına varmıŐtı. Freetown’daki motosiklet kulübünden, yan yana sıralanmış motosikletlere nasıl hayranlıkla baktığından defalarca bahsetmişti. On dördüne bastığında arzularına karşı koymayıp bir Harley-Davidson almıŐ, Şehrin dışında, sahil boyunca uzanan yollarda son srat sürmüştü.

Samuel oturmuş, kucağına yerleŐtirdiđi motosikleti küçük bir köpek gibi okŐamaya başlamıştı. Gözleri parlıyordu, yüzüne geniş, ıŐıltılı bir gülümseme yayılmıştı.

“Özgürlük, özgürlük bu... Bebekler için anne memesi neyse benim için de motosikletler o.”

Motosiklete olan ilgisini anlatmaya başladı. Motosiklet sahibi olmak onun için yalnızca özgürlük değil, ayrıca kız tavlama ve yeni arkadaşlar edinmek demektir.

“Biraz onlardan bahset. Arkadaşlarından.”

“Hangi arkadaşlar? Fiyakalılar mı çaylaklar mı? Ben çaylakları daha çok severim! Aslında Freetown’da çok var onlardan... Mesela çaylak Collin var...”

Sofia, gülümsemesini gizleyerek ondan Collin ve diğer arkadaşlarından bahsetmesini istedi. Hepsi birbirinden havalıydı. On on beş dakika sonra, Samuel bazen hayranlıkla, bazen övünerek arkadaşlarına dair anekdotlar anlatırken Sofia zamanın tükenmekte olduğunu fark etti.

Dikkati elden bırakmamalıydı. Samimi Samuel’in arka arkaya sıraladığı sözcükler ve hareketler dikkatini dağıtıyordu.

Konuyu başka bir yöne çekmeliydi.

İşte o zaman, daha önce düşündüğü ama o anda beklemediği bir şey oldu.

Bir başka Samuel daha çıktı ortaya.

Geçmiş Zaman

Lakka'daki Kızılhaç kampı, hasta ve yaralıların kaldığı üç büyük çadırla, ilaç ve tıbbi malzemelerin bulunduğu kerpiç bir evden ibaretti.

Haydutlar ilaç peşinde olduklarından kerpiç evin önünde ağır silahlı iki nöbetçi duruyordu.

Dizini sararken çıkık olduğunu fark ettiler. Doktorlar dizini geri yerleştirirken inanılmaz bir acı duydu ama aldırmadı, morfin teklifini geri çevirdi.

Bunu hak ettiğini düşünmüyordu.

Sedyeye işgal etmemek için bir taburede oturmak istediğinde doktorlar başlarını sallayarak kahramanlığın Sierra Leone'de hiçbir işe yaramayacağını söylediler.

Bacağındaki müthiş ağrıya rağmen çok geçmeden uykuya daldı. Gözlerini açtığı anda hava kararmıştı. Çadırın girişinde asılı birkaç fenerin dışında ortadaki sobadan da ışık yayılıyordu.

“Uyandın mı?” dedi siyah bir adam sesi. “Adım Marcus. UNICEF’e çalışıyorum, çocuk doktoruyum. Yarın sabah seni havaalanına götüreceğim.”

Bir bardak su uzattı, saatine baktı.

“Gördüğüm kadarıyla artık burada bir şey yapabilecek durumda değilsin. Eve dönme vaktin gelmiş.”

Bir hafta sonra Marcus öldürülecekti.

Yardım etmeye geldiği çocuklar öldürecek onu.

Öldürme yetkisine sahip silahlı çocuklar.
Çocuk askerler.

Freetown'ın kuzeyindeki havaalanına giden yolun bir kısmı can-
gıldan geçiyordu, ilerlemek zordu.

Arabayı Marcus sürüyor, o ise cipin arkasında sarılı bacağının
altına bir şey koymuş uzanıyordu.

Lungi'den çıktıklarında, şiddetli yağmurun çamura buladığı
orman yolunda saplanıp kaldılar. Yardım almaksızın kurtulmaları
imkânsızdı.

Tam cipten inip yürümeye karar vermişken araba ışıkları gör-
düler. Bağırıp çağırılmalar ve bangır bangır bir müzik sesi duydular.

Arabanın ön camından arabaların durduğunu gördü. Ama
bardaktan boşanır gibi yağın yağmur ve karanlıktan dolayı hay-
dutların ne kadar kalabalık olduklarını çıkaramadı.

Marcus'un yardım görevlisi olduklarını, Lungi Havaalanı'na
gittiklerini açıklamaya çalıştığını duydu. Daha iyi görebilmek için
başını pencereden uzatıp baktı.

Yanlarındaki eşyaların haydutlar için ne kadar değerli olduğunu
biliyordu: Dolar, benzin, iki otomatik silah, fotoğraf makineleri,
tıbbi malzemeler ve alkol oranı yüksek –yüzde doksan altı– dezen-
fektan. Ama en çok aranan şeyin kendisi olduğunun farkındaydı.

Grubun lideri yirmi yaşlarındaydı, bir kısmı on iki, bazıları
da altı yediden fazla değildi.

Kafaları kıyaktı. Belki, amfetaminle birlikte halüsinatif bir
karışım almışlardı. Sanki toplu bir trans halindeydiler.

Genç liderleri bir kahkaha attı ve herhangi bir uyarıya gerek
duymadan silahın dipçliğini Marcus'un suratına indirdi.

Onu sürükleyerek arabadan çıkardılar.

Acı bedenini uyuşturdu.

Saçlarını eline dolayan lider, gömleğini yırtarak çıkardıktan sonra küçük çocuklara döndü:

“Dokunmak ister misiniz?”

Bir kahkaha daha attı, üzerine eğilip bir memesini sertçe sıktı. Sanki bir sisin ardından gülümseyen yüzünü gördü genç adamın, alev ve patlamalar vardı gözlerinde. Sesler kaybolmuştu. Duyma yetisini kaybetmişti.

Sanki kendisini dışarıdan izliyordu. Sanki bedenini terk etmişti. Bacağındaki ağrıdan başka hiçbir şey hissetmiyordu, bütün dikkatini o ağrıya verirse her şeye daha kolay katlanırdı.

Çocuklar tekrar saldıracaklar, diye düşündü.

Biri pantolonunu parçaladı. Başı geriye eğilmişti, bir el ağzını açmayı zorluyordu onu. Palmiye şarabının boğucu tadını aldı.

Duyuları tekrar yerine geldiğinde davul gibi çalınan benzin bidonlarından gelen sesleri duydu, bir de bir erkek çocuğu ağlıyordu. Bedenine tekrar dönmüş, beyni tekrar çalışmaya başlamıştı.

Bir çocuk önünde dikilmiş, pantolonunun düğmelerini çözüyordu. Diğerleri gülüyorlardı. Çocuk eğilerek yaklaşırken daha büyüklerden bir tanesi sırtını sıvazladı. Kasıklarından aşağı kan aktığını gördü, pantolonunun bacakları kırmızıya boyanmıştı.

Çılgılık attığını sanıyordu ama emin değildi.

On dakika sonra tekrar gözlerini açtı. Yanı başında iki büklüm uzanan Marcus vardı, bedeninde derin yaralar açılmıştı. Bilinci yerinde değil gibiydi.

Başını kaldırdı, liderleri üzerine doğru eğilmişti. Pantolonunun kemerini çözdü, fermuarını aşağı indirdi.

“Üstüne işeyeceğim, orospu.”

Sıcak sidiğin tuhaf, tatlımsı bir kokusu vardı. Gözünü kapamadan önce kırmızı olduğunu gördü.

Etrafındaki dünya artık üç boyutlu değildi. Bir tablo gibi düzdü. Kan mı işiyor, diye düşündü.

Adam, işemesi bittiğinde onu boğazından tutarak oyuncak bir bebek gibi ayağa kaldırdı. Çıplak karnında adamın ıslak organını hissetti.

Adam dilini ağzına soktu, burnunu ve gözünü yaladı. O kırmızı sıvının tuhaf bir tadı vardı.

Belki de pancar yemiştir, diye düşünürken bilincini kaybedip karanlığa daldı.

Başını yukarı kaldırdı, üzerinde zayıf bir ışık gördü. Bir ampul müydü?

Rüzgârın şişirdiği kirli bir bezden sızıyordu ışık.

Hayır, ay ışığıydı. Gözleri zayıf ışığa alıştığında toprak duvarları gördü.

Zihnini toparlamaya çalıştı.

Marcus'la birlikte bir çukura atılmışlardı, çukurun ağzı kaba bir kumaşla örtülüydü. Diri diri gömecekler miydi onları?

Kendini toparlamalıydı, etrafını inceledi, içinde buldukları durumu anladı.

Yumuşak toprak duvar hafif eğimliydi, belki emekleyerek yukarı çıkabilirdi. İki üç metre derinliğindeydi. Bir denemede bulundu ama acı onu geri dönmeye zorladı.

Tırnakları yumuşak toprağa batıyordu, en sonunda yukarıya çıkmayı başardı.

Kaba kumaştan sızan ampul ışığı. Hayır, ay.

Sürünerek devam edip kumaşa ulaştı. Birkaç santim aralayarak dışarı baktı.

Hafif bir yağmur yağıyordu. Ay ışığında uzanmış, uyuyan çocukları gördü. Birden birinin bağırdığını duyup başını geri çekti.

“Mambaa manyani... mamani manyimi.”

Kurbanlar suçlulara dönüşür, diye düşündü.

Büyükler çocukluklarını ellerinden almışlardı ve şimdi geri veriyorlardı. Kurban ve suçlu kaynaşmıştı. Böyle olmalıydı.

Çukurdan çıktı, bir taşın üzerine atılmış bir battaniyeyi alıp sarındı. Dirseklerine dayanarak süründü. Ancak çalılıklara geldiğinde ayağa kalkmaya cesaret edebildi. Bir dala tutunup topallayarak tepeden aşağı indi. Acı ve yorgunluktan bir kez daha bedenini terk etti.

Kendisini dışarıdan izledi. İleri atılan bacaklarını görüyor ama tanıyamıyordu.

Gece ilerliyordu, nerede olduğunu bilmiyordu. Ağaçların arasından görünen ay, karanlık gökyüzünde kendi yoluna gidiyor gibiydi.

Akan suyun sesini duydu, küçük bir akarsuyun kenarında uyudu.

Kaç gün geçmişti?

Bilmiyordu.

Her şey olup bittiğinde yabancı sesler ve gölgeler hatırlayacaktı sadece.

Kadın sesleri duyarak uyandı.

Sonra bir adam hükümet yanlısı olduklarını söyledi. Ağaç gölgelerinin arasından taşındı, nereye gittiklerini bilmiyordu. Yeni sesler. Ve bir çadırın önünde silüetler.

Bir yatakta uzanıyordu. Yandan bir ses, Freetown'ın belediye binasının merdivenlerinde, bir karton kutuda Marcus'un kesik başını bulduklarını söyledi.

Gölge üzerine eğildi, saçlarının kazınmış, üzerine üç harf işlenmiş olduğunu söyledi: RUF.

Oturma Odası

televizyondan gelen titrek ışıkla aydınlanıyordu, Discovery Channel bütün bir gece açık kalmıştı. Bir sunucunun sözcükleri öğüten tekdüze sesiyle saat beş buçukta uyandı.

“*Pla Kat*, Tayca bir sözcük, eser hırsızlığı anlamına gelir, aynı zamanda peyda eden demektir. Tayland’da yapılan olağanüstü yarışmalardan biri olan balık dövüşlerinin en büyüğü ve en vahşisine de bu ad verilir. Küçük bir akvaryumun içine kapatılan iki erkek balık, doğal bölge içgüdüleriyle birbirlerine saldırırlar. Vahşi, kanlı güç kavgası, balıklardan biri ölene kadar devam eder.”

Gülümsedi, kalktı, mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırdı.

Kahvenin olmasını beklerken mutfak penceresine dikilip so-kağa baktı.

parka,

yemyeşil ağaçlara, arabalara, buzları çözülmüş insanlara baktı.

Stockholm.

Södermalm.

Ev?

Hayır, ev bambaşka başka şeydi.

Bir durumdu. Onun asla yaşayamayacağı bir duygu. Hiçbir zaman.

Yavaşıca, parça parça, bir fikir oluştu zihninde.

Kahvesini içip masayı topladıktan sonra tekrar oturma odasına döndü.

Ayaklı lambayı bir kenara çekti, mandalı kaldırdı ve kitaplığın arkasındaki kapıyı açtı.

Çocuk ağır bir uykudaydı.

Oturma odasındaki masa, bir hafta öncesinin gazeteleriyle doluydu. En azından kayıp çocuk ilanı görmeyi ummuştu, aslında gazetelerin başlıklarını süsleyeceğine inanıyordu.

Bir çocuğun buharlaşmış gibi kaybolması büyük bir haberdir herhalde?

Böylesi bir haberin akşam gazetelerinde en az bir hafta yer alması gerekirdi.

Genellikle böyle olurdu.

Ama çocuğun eksikliğinin hissedildiğine dair hiçbir şey bulamadı. Radyonun kayıp ilanlarında da sözü geçmedi. Bu çocuğun umduğundan da mükemmel olduğunu anlamaya başladı. Hiç kimse aramadığına göre, en temel ihtiyaçlarını doyurduğu sürece çocuk kendisinin demekti ve bunu yapacağını biliyordu.

Hatta fazlasını yapacaktı.

Çocuğun arzularını iyice rafine edip kendininkilerle kaynaştıracak, ikisinin birleşiminden tek bir kişi ortaya çıkaracaktı. Kendisi yeni yaratığın zeki başı, çocuk da kasları olacaktı.

Şimdi döşegin üzerinde yarı bilinçsiz uzanan çocuk, yalnızca bir embriyoydu. Ama kendisi gibi düşünmeyi öğrendiğinde, kendileri için tek bir gerçek olacaktı.

Aynı zamanda hem kurban hem suçlu olmanın nasıl bir duygu olduğunu öğrendiğinde her şeyi anlayacaktı çocuk.

Çocuk bir hayvan, kendisi de içgüdülerinin peşinden giden hayvanın sahibi olacaktı. İki birlikte kusursuz bir insan olacaktı.

Bilinç tarafından yönetilen özgür irade ve başka bir şey tarafından yönetilen fiziksel güdüler.

Kendi güdüleri onun aracılığıyla özgürleşecek, çocuk bundan zevk alacaktı.

Hiçbiri bir diğèrinin yaptığından sorumlu olmayacaktı.

beden

iki yaratıktan meydana gelecekti: bir hayvan ve bir insan.

Bir kurban, bir suçlu

Bir suçlu, bir kurban.

Özgür irade, fiziksel dürtüyle birleşecek.

Bir bedende iki zıt şey.

Oda yarı karanlıktı, tavan lambasını yaktı. İnleyen çocuğa içecek bir şey verdi. Alnındaki terleri sildi.

Küçük tuvaletteki lavabonun tıpasını kapatıp ılık suyla doldurdu, geri döndü. Çocuğuşu, sabun ve küçük bir havluyla yıkadı. Sonra özenle kuruladı.

Çocuğuşa yeni bir uyku ilacı enjekte edip kendinden geçene kadar bekledi.

Çocuk, başı onun göğsündeyken uykuya daldı.

Harvest Home

Misafirler her zamanki gibi yerel sanatçılar, bazı az ünlü müzisyenler, aktörler ya da bohem olduğu söylenen Södermalm'ı yaşamaya çalışan gelip geçici turistlerden ibaretti.

Aslında bu bölge, İsveç'in etnik açıdan en homojen, ayrıca en çok küçük burjuva nüfusun ve gazetecinin oturduğu bölgesiydi.

Aynı zamanda en fazla suç işlenen yerdi ama basın tarafından şiddetin ve tehlikenin değil, hep entelektüelliğin ve yeniliğin merkezi olarak yansıtılıyordu.

Zayıflık, diye burnundan soluyarak kendi kendine söylendi Victoria Bergman. Altı aydır Sofia Zetterlund'a terapiye gidiyordu ama sonuç neydi?

İlk başta konuşmalarından bir şey elde ettiğini sanıyor, kendi duyguları ve düşünceleriyle yüzleşiyordu. Sofia Zetterlund da iyi bir dinleyiciydi.

Ama başta öyleydi.

Daha sonra hiçbir faydası olmamıştı. Sofia Zetterlund öylece oturuyor, sanki uyukluyordu. Victoria kendisini gerçekten açtığında Sofia soğuk bir ifadeyle başını sallıyor, not alıyor, kâğıtlarını karıştırıyor, küçük kayıt cihazıyla oynuyordu. Dalgın bir hali vardı.

Çantasından sigara paketini çıkarıp masaya koydu, parmaklarını trampet çalar gibi öfkeyle masaya vurmaya başladı. Göğsü bir isteksizlikle sıkıştı.

Uzun zamandır vardı bu sıkışma.

Birkaç gün, birkaç ay.

Yıl.

Dayanabilmek için çok uzun bir süreydi.

Bondegatan'da bir restoranın bahçesinde oturuyordu, Victoria. Södermalm'e taşındıktan sonra buraya sık geliyor, bazen de birkaç kadeh şarap içiyordu.

Daha ilk günden benimsemişti burayı. Çalışanlar fazla laubali olmadan hoş davranıyorlardı. Daha önce karşılaştığı garsonların birkaç günden sonra kendisine ilk adıyla seslenmeye başlamalarından iğrenmişti. Ona kendisini bir bar müdavimi gibi hissettiriyorlardı, böyle bir imajı kabullenemezdi.

Victoria Bergman gözlerinin önüne Sofia Zetterlund'un uykulu, ilgisiz yüzünü getirdi ve birden aklma bir fikir geldi. Ceketin cebinden bir kalem çıkardı, masanın üzerine yan yana üç sigara koydu. Birinin üzerine SOFIA yazdı, diğerinin üzerine ZAYIF, üçüncünün üzerine de UYKULU.

Arkasından paketinin üzerine SOFIA ZZZZZZZZ..... Yazdı, bütün yüzeyine!

SOFIA yazan sigarayı yaktı.

Hepsi aynı bokun soyu, diye düşündü. Artık şu seanslara son verecekti. Ne gerek vardı ki? Sofia Zetterlund kendisine psikoterapist diyordu ama zayıf bir insandı.

Aşçı dışarı çıktı, bir ince puro yaktı. Tanıdığını belli eden bir hareketle selamladı Victoria'yı. Victoria gülümseyerek karşılık verdi.

Cuma öğle sonrası olmasına rağmen restoran yarı doluydu. Belki kapalı ve biraz soğuk olan hava yüzündendi. Ayrıca Avrupa Şampiyonası'nın eleme maçları vardı.

Restoranın sahipleri yarı Hollandalı bir aileydi. Maçları izlemek için büyük ekran bir televizyon koymuşlardı restorana. Birkaç

gün önce, Hollanda-Fransa maçı oynanırken Victoria da oradaydı. İsveç'te yaşayan Hollandalılarla dolmuştu restoran.

Duvarlar siyah Hollanda aslanlı, portakal renkli flamalar ve bayraklarla süslüydü.

Hâlâ duruyorlardı, herhalde Hollanda ekibi elenene kadar da duracaklardı.

Gao'yu düşündü. O ve Gao zayıf değillerdi.

Son günlerin olayları retinasında kalmıştı ve bedeninde neredeyse bir öfori hissi vardı. Bu coşkuya rağmen bir tatminsizlik duygusu, bir hoşnutsuzluk kemiriyordu içini. Sanki daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Gao'yu geçemeyeceği bir sınava sokması gerektiğini düşündü. Belki o zaman başta hissettiği şeyi hissedebilirdi. Başka birinin değil, yalnızca Gao'nun bakışlarını tecrübe etmek istiyordu. İhanete uğradığı kafasına dank ettiğinde Gao'nun gözlerinde belirecek bakışları yaşamak.

Kendisini ihanetle uyuşturduğunu, kendini iyi hissedebilmek için yalana başvurduğunu biliyordu Victoria. İki insan üzerinde iktidar sahibi olmaktan, kimi okşayacağına ve kime vuracağına kendisi karar verebilmekten hoşnuttu. Eğer davranışlarını çeşitlendirip kurbanları değiştirirse kurbanlar birbirlerinden nefret edecek ve onun sevgisini kazanmak için ellerinden geleni yapacaklardı.

Yeterince güvensiz bir duruma düştiklerinde birbirlerini öldürme isteği uyandırılabilirdi.

Gao onun çocuğuydu. Onun sorumluluğu, onun her şeyi. On dan önce böyle hissettiği yalnızca bir kişi vardı. Martin.

Şarabını yudumladı. Martin'in kaybolması kendi hatası mıydı? Hayır, değildi. Kendi hatası değildi, o zamanlar çocuktu.

Suç babasmdaydı. Büyüklere karşı güvenini sarsmıştı. Martin'in babası da bütün erkeklerin suçluluğunu taşıyordu.

ERIK AXL SUND

O yalnızca beni seviyordu, dokunuşlarını yanlış yorumladım,
diye düşündü Victoria.

Şaşkın bir çocuktü.

Şarabından büyük bir yudum aldı, bir şey yemeyeceğini bili-
yordu ama yine de menüyü karıştırdı.

Bondegatan

Sofia Zetterlund gardırobu için iyi bir şey bulmak umuduyla Bondegatan'da Tjallamalla butiğine gitti ama elbise yerine, çocukken çok dinlediği, Lou Reed'in eski grubu Velvet Underground'un küçük bir tablosuyla çıktı.

Butiğin sanat eserleri de satmasına çok şaşırmişti, daha önce bu tür şeyler satmazlardı. Tabloyu, kelepirci fiyatına satıldığını düşünerek tereddüt etmeden almıştı.

Butikten bir taş atımı uzaklıktaki Harvest Homes restoranının bahçesinde bir masaya oturdu, tabloyu yanındaki sandalyenin üzerine koydu.

Alışveriş yapmak endişesini dindirmemişti. Belki şarap indirirdi.

Yarım karaf beyaz şarap ısmarladı. Kendisini tanıyarak gülümseyen garsona gülümseyerek karşılık verdi, bir sigara yaktı.

Sigarayı bırakmak için çabalamış ama bırakamayacağını giderek daha çok anlamaya başlamıştı. Nikotin düşünmesine yardımcı oluyordu, bazen arka arkaya on on beş sigara içiyordu.

Samuel Bai'yi ve birkaç saat önceki terapi seansını düşündü. Neyi dışarı salıverdiğini ve nasıl tepki gösterdiğini hatırlayarak ürperdi.

Öfkelendiğinde ne yapacağı kestirilemiyordu Samuel Bai'nin, dışarıya kapanıyor ve rasyonel olan her şeyle ilişkisini kesiyordu.

Sofia, gürültülü ve kaotik bilinci nasıl kesmeye çalıştığını hatırladı: Oraya inmiş, ona tutunabileceği bir şey uzatmıştı. Ama başaramamıştı.

Boynuna doladığı şalı gevşetti, eliyle sızlayan boynunu yokladı. Hayatta kaldığı için şanslıydı.

Samuel Bai'nin tedavisine nasıl devam edeceğini bilemiyordu.

Yeni Samuel ortaya çıkana kadar her şey yolundaydı.

Kucağında diş hekiminin model motosikletiyle oturmuş, çocukluk arkadaşlarını anlatırken birdenbire korkutucu bir değişim göstermişti.

Disosiyatif kişiliğin çok hızla kimlik değiştirdiğini biliyordu. Bir sözcük ya da küçük bir jest, Samuel'in kişilik değiştirmesi için yeterliydi.

Çocukluk arkadaşlarından biriyle ilgili bir cümlede, Pademba Road Prison diye bir şeyden bahsediyordu.

Daha üçüncü kelimedede sesi değişmiş, bastırılmış bir hırıltıya dönüşmüştü.

“Prisson...”

Öyle bir kahkaha atmıştı ki Sofia'nın ödü kopmuştu. Yüzündeki o geniş gülümseme kaybolmamıştı ama bütünüyle boş bir gülümsemeydi, bakışları kararmıştı.

Sofia sigarasını kül tablasına bastırdı. Ağlayacak gibiydi.

Kendini topla. Sen daha güçlü birisin.

Anıları daha şimdiden belirsizdi.

Samuel'in sandalyeden kalktığını, yazı masasına çarptığını, masanın üzerindeki kalem kutusunun devrilip yuvarlanarak dizine düştüğünü hatırlıyordu.

Ve Samuel'in nasıl tısladığını.

Önce Krio dilinde.

"I redi, an a de foyu. If yu ple wit faya yugo soori!"

"Ben hazırım, sana geçirmeye geldim. Eğer ateşle oynarsan pişman olursun."

Daha sonra Mende dilinde.

"Mambaa, manyani... mamani manyini."

Çocuk diline benziyordu, grameri tuhaftı ama anlamı konusunda hiç kuşkusu yoktu. Bunu daha önce de duymuştu.

Sonra onu boğazından tutup oyuncak bir bebek gibi havaya kaldırmıştı.

Sonrası karanlıktı, hiçbir şey hatırlamıyordu.

Şarap kadehini eli titreyerek dudagina götüren Sofia, ağladığını fark etti. Bluzunun koluyla gözyaşlarını silerken, hatırlayabildiği görüntüleri bir düzene sokması gerektiğine karar verdi.

Samuel'i almaya sosyal hizmetler görevlisi geldi, diye düşündü.

Onu görevliye gülümseyerek teslim etmişti. Olağanüstü bir şey yaşanmamış gibi davranmıştı. Peki, sonra ne olmuştu?

Tuhaf olan, hatırladığı anılardan birinin tanıdığı bir parfüm kokusu olmasıydı.

Victoria Bergman'ın kullandığı parfüme benziyordu.

Şoktan, diye düşündü. Belki beni boğmaya çalıştığı için, oksijen eksikliğinden. Öyle olmalı.

Ama bütün gerçeğin bundan ibaret olmadığını biliyordu.

Şarap kadehini doldurdu.

Hastalarımı birbirinden ayıramıyorum, dedi ve arka arkaya birkaç yudum aldı. Bu işi başaramamamın nedeni bu.

Samuel Bai ve Victoria Bergman.

İkisi de ani kişilik değiştiriyor.

Şok ve oksijen eksikliği bir araya gelerek karar verme yetisini etkilemişti. Muayenehanede Samuel'le yaşadığı olaya dair belleğinde

kalan tek görüntünün Victoria Bergman'a ait olmasının nedeni de buydu.

Ben bu işi yapamayacağım, diye kendi kendine tekrarladı. Bir sonraki seansı ertelemem yetmez, tamamını ertelemeliyim. Ona şimdi yardım edemem.

İşte bu kadar, diye düşündü ve karar verdiği için büyük bir ferahlık hissetti.

İnsan bazen zayıf olabilmeliydi.

Düşünceleri telefonla kesildi. Tanımadığı bir numaraydı.

“Efendim?” dedi, tereddütlü bir sesle.

“Adım Jeanette Kihlberg, Stockholm Emniyet Müdürlüğü'nden arıyorum. Sofia Zetterlund'la mı konuşuyorum?”

Telefonu bir profesyonel gibi açmamıştı. İçinden kendine lanetler yağdırırken yalan söyledi. “Affedersiniz. Bir toplantıdayım, telefonu kapatmayı unutmuşum...”

“Tamam. Sonra arayabilir miyim?”

“Yo, affedersiniz, bir saniye.”

Sofia kalkıp restorana girdi. İçerisi neredeyse boştu ama işi sağlama almak için tuvalete girip kapıyı kapattı. Bardan veya mutfaktan gelen seslerin yalanını ortaya çıkarmasını istemiyordu. Tuvaletin kapısını sürgüledi.

“Evet, şimdi rahatsız edilmeden konuşabiliriz.”

“Gecikmiş bir cuma toplantısı mı?”

“Evet... Şey... Bürokratik işler diyelim.” Bazen yalanlar birbirini izliyordu, yaratıcılığına hayran oldu.

“Hastalarınızdan biriyle ilgili aramıştım, Karl Lundström. Soruşturduğum bir olayla bağlantısı olabileceğini düşünüyoruz. Lars Mikkelsen, sizinle konuşmamı salık verdi. Karl Lundström'ün işimize yarayacak bir şey anlatıp anlatmadığını merak ediyorum.”

“Konunun ne olduğuna bağlı bu tabii. Ayrıca benim susma yükümlülüğüm olduğunu biliyorsunuzdur. Eğer yanılmıyorsam, devam eden bir soruşturma ile ilgili benimle konuşabilmeniz için savcılık kararı gerekiyor.”

“O karar çıkmak üzere.”

Sofia klozete oturdu, gözlerini fayansların üzerindeki yazılara dikti.

“İşkenceyle öldürülen iki çocukla ilgili bir soruşturma yürütüyorum. Sanırım gazete okuyor ya da haberleri diniliyorsunuzdur, yani bu olayı kaçırmamışsınızdır. Ne kadar ilgisiz görünürse görünsün Lundström hakkında bir şeyler anlatırsanız minnettar olurum.”

Sofia kadının ses tonundan hoşlanmadı. Yağcı ama tepeden bakan bir sestti. Sanki onu aldatmak için bir öykü uydurmuş da vermemesi gereken bir bilgiyi sızdırmaya çalışıyordu.

Sofia aşağıldığını hissetti. Bu kadın kendisini ne sanıyordu?

“Dediğim gibi savcılık kararı olmadan konuşamam, ayrıca Karl Lundström’ün raporları şu an elimde değil.”

Kadının sesindeki hayal kırıklığını hissetti.

“Anlıyorum, eğer fikrinizi değiştirirseniz lütfen beni arayın. Çok minnettar olurum.”

Tuvaletin kapısına vuruldu. Sofia, telefonu kapamak zorunda olduğunu söyledi.

Monumentet

Sofia ve Mikael, televizyonun karşısına geçip oradan buradan konuşmaya başladılar. Mikael, her zamanki gibi, işindeki ilerlemelerinden bahsediyordu. Sofia onun bencilliğine alıştı. Anlattıklarından değil, sesinden hoşlanıyordu. Ama bu akşam, kendi yaşadıklarıyla yüzleşmeye ihtiyacı vardı. Boynundaki morluğu Mikael'in görmemesi için şalını dikkatle düzeltti.

“Bugün bir hastanın saldırısına uğradım.”

“Ne?” diye şaşkınlıkla ona döndü Mikael.

“Çok ciddi bir şey değil, yalnızca bir tokat ama... O hastayla ilişkiyi kesmek istiyorum.”

Samuel'in ruhsal durumunu nasıl yanlış değerlendirdiğini anlattı. Daha önceki seanslarda korkmasını gerektirecek bir durumla karşılaşmamış, kendini güvende hissetmişti. Ama bu kez korkmuştu. Gerçekten korkmuştu.

Terapiye son vermek durumunda kaldığı için üzgündü, çocuğun düzeleceğine dair büyük umutları vardı, üstelik kendisi için ilginç bir vakaydı.

“Ama bu tür şeyler hep olur herhalde,” diyerek kolunu okşadı Mikael. “Tehlikeli bir hastayla elbette ki devam etmeyeceksin.”

Sofia, sarılmaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

Başını Mikael'in omzuna dayayarak uzanan Sofia, yatak odasının yarı karanlık ışığında, Mikael'in profilini çok yakından görüyordu.

"Birkaç hafta önce, seninle New York'a gelmek isteyip istemediğimi sormuştun. Hatırlıyor musun?" Mikael'in yanağını okşadı, Mikael başını ona çevirdi.

"Elbette hatırlıyorum. Sen de istemediğini söylemiştin. Fikrini değiştirdin mi? Eğer istiyorsan hemen yarın sabah bilet ayarlarım."

Mikael'in nasıl coşkuya kapıldığını hisseden Sofia, bir an bu konuyu açtığına pişman oldu. Ama belki artık anlatmanın vakti gelmişti.

"Lasse'yle ben geçen yıl oradaydık ve..."

"Tamam, anladım. Başka bir yere gidebiliriz. Londra'ya veya Roma'ya. Ben hiç..."

"Lütfen, bırak konuşayım," dedi dikkatli bir ifadeyle. Mikael, bunun kendisi için ne kadar zor olduğunu niçin anlamıyordu ki?

"Affedersin ama o kadar sevindim ki... Ne anlatmak istiyordun?"

"O seyahatte Lasse'yle birbirimize çok yakınlaştık. Nasıl anlatılır, bilmiyorum ama sanki birbirimizi gerçek anlamda ilk defa görüyorduk. Sonra korkuya kapıldım. O an olandan değil, sonra olanlardan."

"Bunları bilmem gerektiğinden emin misin?"

"Bilemiyorum. Ama yaşananlar benim için önemliydi. Ondan bir çocuğum olsun istedim..."

"Bak sen... Dinlemem gereken bu mu yani?" diye iç çekti Mikael.

Sofia sinirlendi, yattığı yerde dönerek Mikael'den uzaklaştı, uzanıp yatak lambasını yaktı ve yatağa oturdu. Mikael yüzünü buruşturdu, bir koluyla yüzünü kapattı.

"Dinlemeni istiyorum," dedi Sofia. "İlk defa benim için anlamlı olan bir şeyi anlatıyorum sana."

Mikael yorganı üzerine çekip sırtını döndü.

“Ondan bir çocuğum olsun istiyordum. On yıldır birlikteydik ama çocuk yapmamıştık, çünkü istemiyordu. Ama o seyahat sırasında ne olduysa fikrini değiştirdi.”

“Işık gözümü kamaştırıyor, kapatabilir misin?”

Sofia, Mikael’in ilgisizliğine kırılrsa da ışığı söndürüp arkasına kıvrıldı.

“Bir çocuğumuz olsun ister misin, Mikael?” diye sordu bir süre sonra.

Mikael kolunu tutup bedenine sardı.

“Hm... Belki daha sonra.”

Çocuk konusu her açıldığında Lasse’nin ne söylediğini hatırladı Sofia, on yıl boyunca, “Daha sonra,” demişti. Ama New York’ta fikrini değiştirmişti.

Gerçekten istediğinden emindi, her ne kadar eve döndüklerinde değiştiyse de o zaman gerçekten istemişti.

Daha sonra yaşananları düşünmek istemiyordu. İnsanlar nasıl değişiyordu, sanki her bireyin içinde birkaç farklı kişilik vardı. Lasse ona yakındı, onu seçmişti. Aynı zamanda onu iten bir Lasse daha vardı. Temel psikoloji, diye düşündü. Ama bunu bilmesinin bir faydası yoktu, korkmuştu işte.

“Korktuğun bir şey var mı, Mikael?” diye sordu usulca, “Seni özellikle korkutan bir şey.”

Mikael cevap vermedi, uyuduğunu düşündü Sofia.

Bir süre gözleri açık Mikael’i düşündü.

Onda ne bulmuştu?

Yakışıklıydı.

Lasse’ye benziyordu.

Normal olmasına rağmen –ya da öyle olduğu için– ilgisini çekmişti.

Klasik bir küçük burjuva geçmişi vardı. Saltsjöbaden'de annesi, babası ve kız kardeşinin yanında büyümüştü. Güvenli ve rahat bir hayat. Para sorunu yoktu. Okumuş, futbol oynamış ve babasının izinden gitmişti. El bebek gül bebek büyümüştü.

Sofia'yla karşılaşmadan kısa bir süre önce babası intihar etmişti, Mikael bu konuyu hiç konuşmak istemezdi. Bu konuyu açmaya çalıştığı her seferinde odadan çıkmıştı.

Babasının ölümü açık bir yaraydı. Sofia, onun babasıyla ne kadar yakın olduğunu anlamıştı. Annesi ve kız kardeşiyle ise sadece bir kez buluşmuştu.

Mikael'in arkasında uyuyakaldı.

Gecenin üç buçuğunda uyandığında ter içindeydi. Üç gecedir üst üste Sierra Leone'yi görüyordu düşlerinde, tekrar uyuyamayacak kadar bitkindi. Mikael derin uykudaydı, onu uyandırmamaya özen göstererek kalktı.

Mikael içeride sigara içmesinden hoşlanmıyordu, mutfak havalandırmasını çalıştırıp oturdu, bir sigara yaktı.

Sierra Leone'yi düşündü, yeterince araştırma yapmadan bu görevi kabul etmekle yanlış yapıp yapmadığını sorguladı.

Samuel Bai gibi bir çocuk askerle karşı karşıya gelmeden önce, orada yaşadığı olayları ölçüp tartması daha akıllıca olurdu.

Sierra Leone'de birçok açıdan hüsrana uğramıştı. Daha iyi bir hayata kavuşmaları için yardım etmeyi planladığı çocuklarla gerçek bir yakınlık kuramamıştı. Çocukların ifadesiz yüzlerini ve yardım gönüllülerine nasıl bir tikslenmeyle baktıklarını hatırlıyordu. O da o yardım gönüllülerinden biriydi, bunu kısa zamanda anlayacaktı. Bir yetişkindi, yardım etmekten çok korkutan bir beyaz. Çocuklar arkasından taş atmışlardı. Yetişkinlere olan güvenlerini

Laybetmişlerdi. Hiçbir zaman orada olduğu kadar çaresiz hissetmemişti kendisini.

Ve şimdi Samuel Bai ile de başarısızlığa uğramıştı.

Hayal kırıklığı, diye düşündü. Eğer Sierra Leone bir hayal kırıklığıysa şimdiki hayatı da öyleydi. Yedi yıl sonra, aynı büyüklükte bir hayal kırıklığı.

Birkaç sandviç hazırladı, Lasse'yle Mikael'i düşünürken bir bardak meyve suyu içti.

Lasse ihanet etmişti ona.

Peki, Mikael de bir hayal kırıklığı değil miydi? Oysa her şey çok iyi başlamıştı.

Daha birbirleriyle tam kaynaşmadan uzaklaşmaya mı başlamışlardı?

İşiyle özel hayatı arasında gerçekten hiçbir fark yoktu. Yüzler iç içe geçiyordu: Lasse, Samuel Bai, Mikael, Tyra Mäkelä, Karl Lundström.

Etrafındaki herkes yabancıydı.

Ondan uzaklaşıyorlar, kontrol alanından çıkıyorlardı.

Tekrar ocağın yanına oturdu, bir sigara daha yaktı, havalandırmaya doğru çekilen dumanları izledi. Masanın üzerinde duran küçük kayıt cihazına uzandı.

Saat geç olmuştu, uyumaya çalışmalıydı ama duyduğu isteğe karşı koyamayıp kayıt cihazının düğmesine bastı.

...yükseklik korkusu vardı ama yine de dönme dolaba binmek istedi. Eğer bunu yapmasaydı hiçbir şey olmayacaktı, o an Skâne lehçesiyle konuştu. Büyümüş, ayakkabılarını doğru dürüst bağlamayı öğrenmişti. Lanet olsun, hatırlamak bu kadar mı zor? Ama çok ukalaydı, hep kendi dediği olsun istiyordu.

Sofia nasıl rahatladığını hissetti.

Uykudan önce düşünceleri özgürleşmişti.

Kapı

açıldı, sarışın kadın içeri girdi. Kadın çıplaktı. İlk defa çıplak bir kadın görüyordu. Annesini bile çıplak görmemişti.

Gözlerini kapattı.

Kadın yatağına sokuldu, sessizce uzandı, saçlarını kokladı ve usulca göğsünü okşadı. Annesi değildi ama onu seçmişti işte. Onu görmüş ve gülümseyerek elinden tutmuştu.

Daha önce hiç kimse onu bu şekilde okşamamıştı, daha önce kendisini hiç bu kadar güvende hissetmemişti.

Diğerleri hep kuşkuyla yaklaşırlardı. Dokunmazlar, mıncıklarlardı. Yeteneklerini test ederlerdi.

Ama sarışın kadın kuşkulu değildi.

Tekrar gözlerini kapattı, istediğini yapmasına izin verdi kadının.

döşek

alıştırmalarından ıslanmıştı. Birkaç gündür yatakta uzanmaktan başka bir şey yapmıyorlardı, alıştıрма ve dönüşümlü uyku.

Kadının ne istediği konusunda tereddüde kapılırsa, ona özenle gösteriyordu kadın. Onun için her şey yeniydi ama çabuk öğrenip uyum sağlamış ve zamanla ustalaşmıştı.

Öğrenmekte en çok güçlük çektiği şey, pençe benzeri aleti kullanmaktı.

Genellikle çok zayıf çekiyordu. Derisini nasıl çizmesi gerektiğini, nasıl kan çıkana kadar bastırması gerektiğini ona göstermesi gerekmişti kadının.

Sert çektiğinde kadın inledi ama onu cezalandırmaya kalkmamalı. Nedenini anlayamamıştı ama ne kadar sert çekerse kadının o kadar çok hoşuna gidiyordu.

Belki de kadın bir melekti, acı hissetmiyordu.

Tavan,

düvarlar, yer, döşek, ayaklarının altında gıcırdayan plastik, duş ve tuvaletin olduğu küçük oda, her şey onundu.

Günleri ağırlık kaldırmakla, eziyetli karın hareketleriyle ve kadının odanın bir köşesine koyduğu antrenman bisikletinde pedal çevirmekle geçiyordu.

Tuvalette küçük bir dolap vardı. Kadının her gün bedenine sürdüğü yağ ve kremlerle doluydu. Bazıları çok ağır kokuyordu ama antrenman sızılarını gideriyorlardı. Bazılarının kokuları harikaydı ve derisine esnek, kadifemsi bir his veriyorlardı.

Aynada kendine baktı, kaslarını şişirdi ve gülümsedi.

oda

geldiği ülkenin minyatürü gibiydi; sessiz, güvenli ve temiz.

Büyük Çinli filozofun insanın öğrenme yetisi hakkında söylediklerini hatırladı:

Duyar, unuturum. Görür, hatırlarım. Yapar, anlarım.

Sözler gereksizdi.

Yalnızca kadını izleyecek, ne yapmasını istediğini öğrenecekti. Sonra yapacak ve anlayacaktı.

Oda sessizdi.

Bir şey söylemeye çalıştığı her seferinde kadın elini dudaklarına kapatarak onu susturuyordu. Onunla iletişim kurmak isterse küçük, kesin ve bastırılmış seslere ya da işaret diline başvuruyordu. Bir süre sonra tek kelime etmez oldu.

Kadının kendisini görünce ne kadar keyiflendiğinin farkındaydı. Başını dizlerine koyduğu kadın kısa kesilmiş saçlarını okşarken bedenini bir huzur kaplıyordu. Mırıldanarak hoşlandığını gösteriyordu kadına.

Oda güvenliydi.

Kadını izleyip öğrendi, kendisinden neler yapmasını istediğini anlayıp kafasına kaydetti ve bir süre sonra bütün bu öğrendiklerini kendi bedenine aktarabilmek için sözcükler ve cümlelerle düşünmeyi bıraktı. Mutluluk karnında bir sıcaklıktı, endişe boyun kaslarında bir gerginlik.

Oda temizdi.

Sadece yaptı ve anladı. Temiz duygular.

Asla tek bir söz etmedi. Resimlerle düşündü.

O yalnızca bir beden olacaktı, başka bir şey değil.

Sözcükler anlamsızdı. Düşünürken bile sözcüklere yer yoktu.

Ama şimdi oradalardı ve elinden bir şey gelmezdi.

Gao, dedi içinden. Adım, Gao Lian.

Emniyet Müdürlüğü

Sofia Zetterlund'la konuştuktan sonra Jeanette Kihlberg'in üzerine bir bıkkınlık çöktü. Savcıdan izin almanın sorun olacağını biliyordu. Von Kwist böyle bir talebi hemen reddedecekti, bundan hiç kuşkusu yoktu.

Ve sonra şu Sofia Zetterlund denen kadın.

Jeanette, kadının ifadesindeki soğukluktan hiç hoşlanmamıştı. Çok rasyonel ve soğuktu. İki çocuğun ölümü söz konusuydu, böyle bir konuda yardım edebilecek durumdaysa niçin kaçınıyordu? Yoksa meslek onuru ve gizlilik ilkesi miydi onu engelleyen?

Her şeyin yerinde saydığını düşündü.

Kendisine tecavüz edip işkence yaptığı için Karl Lundström'ü şikâyet eden Ulrika Wendin'e ulaşmak için Hurtig'le birlikte öğlene kadar çabalamış ama bir sonuç alamamışlardı. Buldukları telefon numarası artık kullanılmıyordu. Hammarbyhöjden'deki adresine gitmişlerdi ama kapıyı açan olmamıştı. Jeanette, eve döndüğünde kendisini araması için bir mesaj yazıp kapıdaki posta deliğinden içeri atmıştı. Ama arayan soran yoktu.

Bu iş gittikçe daha çetrefilli bir hal alıyordu.

Bir değişikliğe ihtiyacı vardı. Yeni sınavlara.

Eğer meslekte daha yukarılara tırmanacaksa bu, büro işleri veya idari işler demekti.

Bunu istiyor muydu?

Polis teşkilatının kendi içinde verilen personel ilanlarını dikkatle gözden geçirdi, çocuk suçluların sorgulanması konusunda üç haftalık uzmanlık eğitimden bahsediliyordu. Kapı çaldı.

Hurtig'le birlikte Åhlund girdi odaya.

"Gidip birer bira içeceğiz. Takılır mısınız?"

Saatine baktı. Dört buçuktu. Åke akşam yemeği yapıyordu, televizyonun karşısına geçip makarnayla köfte yiyeceklerdi. Son zamanlarda paylaştıkları tek şey bıkkınlık ve sessizlikti.

Değişiklik, diye düşündü.

Çıktısını aldığı personel ilanını kırıstırıp çöp kutusuna attı.

Okul sırasında üç hafta.

"Hayır, gelemem. Belki başka zaman," dedi ve der demez, daha önce böyle bir teklif gelirse geri çevirmeme kararı verdiğini hatırladı.

Hurtig başını sallayıp gülümsedi.

"İyi. Yarın sabah görüşürüz o zaman. Kendini işle helak etme."

Kapıyı çekip çıktılar.

Jeanette, eve gitmek için toparlanırken bir karar verdi.

Johan'ı aradı, Johan'ın David'i arayıp bu gece onlarda kalıp kalamayacağını sormasına karar verdiler. Erken bir saate iki sinema bileti ayırttı. Büyük bir değişiklik değildi ama hiç değilse renksiz bir günden daha iyiydi. Önce sinemaya giderler, sonra akşam yemeği yer ve belki bir de bira içerlerdi.

Telefonu açtığında Åke biraz sinirli gibiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jeanette.

"Bu saatte hep yaptığım şeyi. Sen ne yapıyorsun?"

"İşten çıkmaya hazırlanıyorum. Şehirde buluşsak mı diye soracaktım."

"Öyle mi, özel bir şey mi var?"

“Yo, yalnızca uzun zamandır eğlenceli bir şey yapmadık diye düşündüm.”

“Johan eve geliyor ve ben şimdi...”

“Johan bu gece David’lerde kalacak.”

“İyi o zaman. Nerede buluşalım?”

“Söderhallarna’nın¹¹ önünde, altıyı çeyrek geçe.”

Jeanette telefonu kapatıp cebine koydu. Åke’nin sevineceğini ummuştu ama daha çok sıkılmış gibiydi. Tamam, şunun şurasında yalnızca sinemaya gideceklerdi ama yine de insan biraz sevinir diye düşünerek bilgisayarını kapattı.

Jeanette, cinayete kurban giden İçişleri Bakanı Anna Lindh’in anısına dikilen anıtı geçtiğinde Åke’yi gördü. Öfkeli bir hali vardı. Jeanette, durup bir süre onu gözledi. Birlikte yirmi yıl geçirmişlerdi.

Åke’ye doğru yürüdü.

“Yuvarlak hesap yedi bin,” diyerek gülümsedi.

“Ne?” Åke soran gözlerle baktı.

“Belki daha fazla. Matematikte iyi değilim.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Yaklaşık yedi bin gündür birlikteyiz diyorum, anlıyor musun? Yirmi yıl.”

“Hım...”

11 Bir alışveriş merkezi. (yay. n.)

Indira

En enastående studie i mänsklig förnedring (İnsanın Alçalması Üzerine Eşsiz Bir İnceleme), cep telefonuyla çekilen ilk uzun film. Belki Jeanette'nin gördüğü en iyi film değildi ama Åke'nin dediği kadar da kötü değildi.

“Benim dediğimi yapacaktık,” diye fısıldadı Åke, Jeanette'nin kulağına. “*Indiana Jones*'a gidecektik. İki yüz kronu çöpe attık.”

Jeanette hızla başını çevirdi ve ayağa kalktı.

Sessizce salondan çıktılar, Medborgarplatsen'e çıkıp Götgatan'da yürümeye başladılar.

“Aç mısın?” diye sordu Jeanette. “Yoksa bir yerde bir bira mı içelim?”

“Sanırım biraz açım,” dedi Åke, “Senin canın ne istiyor?”

Jeanette içinden bir öfkenin kabardığını hissetti.

Sinemaya gitme işini o ayarlamış, aç olup olmadığını sormuş, bira içmeyi önermiş ama gönülsüzlük ve ilgisizlikle karşılaşmıştı.

“Bilemiyorum. Belki de en iyisi eve dönmek. Bugün yaptıklarından sonra çok yorulmuşsundur,” dedi alaycı bir ifadeyle.

“Evet, öyle. Gerçekten tükendim.”

Jeanette durdu, Åke'nin ceketinin yakasına yapıştı.

“Bırak bu ayakları. Ben yalnızca şaka yaptım. Elbette bir yerlere gidip bir şeyler yiyeceğiz, Bondegatan'a, Indira restoranına gidiyoruz.”

“Tamam, tamam,” dedi Åke, “Biraz yemek iyi gelir.”

Sanki bana lütufta bulunuyormuş gibi, diye düşündü Jeanette. Benimle birlikte birkaç saat geçirmeye katlanıyormuş gibi.

Hint restoranı ağzına kadar doluydu, bir masa boşalana kadar on dakika beklemeleri gerekti. Bu Åke’yi daha da sinirlendirmiş gibiydi, restoranın bodrum katında kendilerine gösterilen masaya oturduklarında suratı iyice asılmıştı.

Jeanette en son ne zaman Hint yemeği yediklerini düşündü. Beş yıl önce miydi? En son ne zaman bir restorana gitmişlerdi? İki yıl önce herhalde. Johan doğmadan bir yıl önce, doksanlı yılların ortasında, şehrin değişik yerlerinde giderek daha fazla Hint restoranı açılmaya başlamıştı. Bir ara neredeyse haftada bir kez Hint restoranına gidiyorlardı.

İki büyük bardak bira ısmarladılar, yemeklerin servisi gecikmedi. Jeanette basit bir yemek seçmişti: *palak paneer*, peynirli ıspanak. Åke acı kırmızı biber soslu tavuk ısmarlamıştı. Yemeklerin çabuk getirilmesi keyfini biraz yerine getirmiş gibiydi. Belki de sadece biradandı. Çoktan ikincisine başlamıştı.

“Lezzetli,” dedi Jeanette yemeğini çiğnerken, “ama ben biraz korkağım galiba.”

“Evet, hep aynı şeyi seçiyorsun,” dedi Åke.

Hep aynı şeyi mi? Jeanette onun da en az kendisi kadar kestirilebilir olduğunu biliyordu. Her zaman en acılı yemeği seçer, niçin acılı yemek gerektiğini anlatır, yemeğin sonunda kendisini kötü hissederdi. Sonra eve gitmeye karar verirlerdi.

“Hep aynı yemeği yiyorsun,” diye devam etti Åke. “Niçin yeni bir şey denemiyorsun?”

“Dediğim gibi, sanırım korkağım. Senin yemeğin nasıl peki?”

Åke sırttı, “Acı. Tadına bakmak ister misin?”

“Çok isterim.”

Jeanette yarım kaşık aldı, yetti de arttı bile. Bira ve su içerek kendine gelmeye çalıştı.

“Bunu nasıl yiyebiliyorsun?” diye güldü. “Acıdan başka bir şey değil.” Gözlerinden yaşlar geliyordu, bir peçete alıp gözlerini kuruladı.

Åke'nin söyledikleri onda bir dejavu hissi yarattı.

“Birincisi, çok faydalı. Acı midedeki bakterileri öldürür ve vücudu terletir. Bedenin soğutma sistemi devreye girer. Sıcak ülkelerde acı yenmesinin nedeni bu. İkincisi, acı insanı zinde tutar. Beyninde endorfinler tur atmaya başlar, neredeyse kafayı çekmiş gibi olursun.”

“Üçüncüsü, adamı felaket maço yapar,” diye tamamladı Jeanette. Åke'nin bunu sırtarak onaylayacağını biliyordu.

“Sağlıklı ve maço,” diye gülümsedi Åke.

Jeanette, Åke'nin tabağına baktı. Çok az bir şey kalmıştı. Birazdan kendini kötü hissedeceği kesindi. Acı koması diyordu buna.

Birer bira daha ısmarladılar. Åke, yavaş yavaş sarhoş olmaya başlamıştı. Acı yemekten yüzü kızarmış, terlemişti. Ama tabağındakileri silip süpürmeden teslim olmayacaktı.

Garsonlara yemeği ne kadar beğendiğini göstermek istiyordu, ah keşke biraz daha acı olsaydı. Biraz önce acı yemek konusunda Jeanette'ye neler söylediğini anlattı garsona. Kız onaylayarak başını salladı.

Jeanette kızın canını sıktığını fark etti. Konuyu değiştirmeye çalıştı ama Åke aldırmadı. Bunun üzerine Jeanette kendisinin de Åke'yi sıktığını düşündü.

Bir saattir yalnızca yemek üzerine konuşmuşlardı ve bu konuşma on beş yıl önce, en az on defa yaptıkları konuşmanın aynısıydı.

Yerinde sayma, diye düşünerek Åke'ye baktı.

Åke, bir bira daha ısmarlamıştı. Son on beş dakikadır telefonuyla meşguldü. Dakikada bir birasından büyük bir yudum alıyor, beş dakikada bir saatine bakıyordu. Arada bir telefonu titriyordu.

“Kime yazıyorsun?”

Başını kaldırıp Jeanette'ye baktı.

“Şey... Yeni bir sanat projesi. Yeni bir bağlantı.”

Jeanette ilgilendi. Nihayet bir şey mi oluyordu?

“Ne projesi, anlatsana?”

Åke birasından bir yudum daha aldı.

“Bir dakika, şunu bir yollayayım da.”

Bir süre hiç konuşmadılar. Åke'nin rengi değişmeye başlamıştı. Telefonu masaya bırakıp eliyle ağzını kapattı. Kusacak gibiydi.

“Samarin'in var mı?” Gözleri parlıyordu.

“Boğazın mı yanıyor?”

Åke gülümsemeye çalıştı ama olmadı.

“Yok, ama bu kadar acıdan sonra alkali bir şeyler iyi olur.”

“Maalesef yok,” dedi Jeanette, “yanımda Samarin taşımıyorum ama personele soralım. Eğer yoksa belki bir kaşık bikarbonat alabilirsin.”

Şaka yapmıştı ama belli ki Åke anlamamıştı.

“Boş ver,” dedi. “Ben tuvalete gidiyorum. Bu arada sen hesabı öde de döndüğümde hemen çıkalım.”

Åke sandalyesinden kalkıp tuvalete gitti. Jeanette, orada epeyce uzun kalacağını biliyordu, döndüğünde de taksi tutmayı önerecekti. Hesabı ödeyip beklemeye başladı.

Yeni bir sanat projesi, diye düşündü, şu yeni bağlantı dediği neydi ki?

Yirmi dakika sonra Åke masaya döndü. Gözlerinde yaş, yüzünde acı bir ifade vardı. Oturmadan sandalyenin arkalığındaki ceketi aldı, “Hesabı ödedin mi?”

“Evet. Nasılsın?”

Ceketi üzerine geçirdi, cevap vermedi.

“Taksiyi aradın mı?”

“Hayır, metroyla gideriz diye düşündüm.”

“Unut metroyu. Benim hemen eve gitmem gerek. Midem kayıyor.”

Acı koması geceye noktayı koymuştu.

Restorandan çıktıklarında Jeanette yine şu sanat projesini sordu. Sözcükleri ağzında geveleyerek, “Herhalde olmayacak,” gibisinden bir şeyler mırıldadı.

“Daha önce bitmek üzere demiştin ya,” dedi Jeanette. Boş bir taksiye el salladı. “Tablo bitti mi?”

Åke iç çekti. Kusacak gibiydi. Bir saat gibi bir sürede dört büyük bira içmişti ve sonra şu yemek... Bir de taksiye kusarsa her şey tam olacaktı.

“Hayır,” dedi en sonunda. Taksi şoförü taksimetrenin çalıştığını belirtmek için hafifçe kornaya bastı. “Eski şeyleri karıştırıp adam edebileceğim bir şeyler bulabilir miyim diye baktım.”

“Öyle mi, ne güzel...” Jeanette, Åke’nin eski tabloları adam etmekten bahsettiği bir sürü zaman hatırlıyordu. El attığı tabloların daha da kötüleştiğini düşünür ya da onları tamamen işe yaramaz hale getirirdi.

Jeanette arabanın kapısını açtı.

“Gamla Enskede. Kaça götürürsünüz?”

“Taksimetre bilir,” dedi şoför, “iki yüz, belki üç yüz.”

Jeanette şoförün yanına oturdu. Gecenin epey pahaliya patlayacağına anlamıştı. Ake arka koltuğa uzanırken, neye yaradı ki, diye düşündü Jeanette.

Şoföre döndü, “Yolu bulursunuz değil mi? Yaklaştığımızda evi tarif ederim.”

Şoför alnını kırıştıtarak baktı, “Gözüme tanıdık geldiniz.”

Jeanette yüzleri hatırlamada iyiydi, birkaç saniye sonra şoförün yüzünü de tanıdı. İlkokuldan sınıf arkadaşıydı, gözleri ve burnu eskisi gibiydi, dudakları da eskiyi biraz andırıyordu ama artık o kadar dolgun değildi. Sanki birkaç kat yağın altına gömülmüş bir çocuk yüzüydü bu, derisi biraz sarkmıştı. Jeanette elinde olmadan gülümsedi.

“Aman Tanrım... Magnus? Sen misin!?”

Şoför güldü, eliyle neredeyse kelleşmiş başını sıvazladı, yılların götürdüklerini saklamak ister gibiydi. Uzun, kıvrırcık saçları vardı eskiden, kızıl kahverengiydi. Şimdi pas rengi birkaç tutam kalmıştı başında.

“Nettan?”

Jeanette başını salladı. Eskiden ona böyle hitap ederlerdi.

Şoför taksimetreyi kapattı, “Yüz elli papel diyelim, eski arkadaşlığın hatırına.” Jeanette’ye gülümsedi.

Eski arkadaşlığın hatırına, dedi içinden Jeanette. Magnus sınıfın haydutlarındandı. Bir seferinde kendisine de vurmuştu. Yedinci sınıfta, jimnastik dersinde. Kaçınılması gereken oğlanlardan biriydi. Ama Jeanette hiç boyun eğmemişti.

Yüzüne baktığında, Magnus’un da eski yılları düşündüğünü anladı.

“Ee...” dedi Magnus. Ringvågen’den Skanstull’a yöneldi. “Ne işle uğraşıyorsun?”

“Polisim.”

Gülerek Jeanette'ye baktı, "Hadi be, şunu tekrar çalıştırayım mı?" diyerek eliyle taksimetreye vurdu.

"Bırak kalsın."

Ringen'de kırmızı ışıkta durdular. Magnus elini arkaya uzatıp perişan haldeki Åke'ye selam verdi.

"Evlî misiniz?" Soru ikisine birden yöneltilmişti ama Åke başını çevirip koltuğa gömüldü.

"Evet," dedi Jeanette. Trafik ışığı yeşile döndü, araba tekrar yola koyuldu. "Peki, sen?"

"Bekârım. Taksicilik yapıyorum." Skanstull Köprüsü'ne döndü. "Biliyor musun, polis olmana hiç şaşırmadım."

"Bak sen, niye?"

"Belliydi," anlamlı bir ifadeyle Jeanette'ye baktı. "Daha o zamandan sınıfın polisiydin. Her konuda bir görüşün vardı. Şimdi geriye dönüp bakıyorum da gerçekten delikanlı kızdın."

Delikanlı mı? Jeanette küçükken kaç kez ağladığının sayısını unutmıştu. Okulda her türden zorba vardı. Magnus da onlardan biriydi, Jeanette kendini savunabilmişti ama başka çocukların nelere maruz kaldıklarını düşünerek içi acıdı.

"Demek istediğim," diye devam etti Magnus, "biz birkaç kişi biraz belalı tiplerdik. Hani gözlüklü bir oğlan vardı, bir de şu sessiz kız?"

"Hatırlamaz mıyım? Fredrik ve Ann-Christine."

Jeanette, çok iyi hatırlıyordu.

"Evet, onlar. Onlara karşı biraz zalimdik ama sen çok çetin cevizedin. Hep üstümüze geldin... Polis olduğuna şükret sen. Baban da polisti, değil mi?" Tekrar bir kahkaha attı.

"Çok hızlı sürüyorsun," dedi Jeanette, soğuk bir ifadeyle.

Magnus hızını azalttı, yüzündeki gülümseme silindi.

“Affedersin,” dedi, “biraz daldım.”

Jeanette birilerini korumak için araya girdiği o günleri hatırladı. Sırtarak bir kenara iterlerdi onu.

Şimdi Magnus hemen hizaya gelmişti.

Åke, o akşam yatakla tuvalet arasında gidip geldi. Gece yarısından önce uykuya dalar gibi oldu. Jeanette oturma odasındaki kanepeye oturdu, Amerikalı polislerin terörist avladıkları boktan bir film izledi. Sıkıntıdan patlayacak gibiydi, bir şişe şarap açtı.

Çok kestirilebilir, dedi içinden, yarı filmi yarı kendisini düşünerek. Ama daha çok Åke’yle kendi arasındaki ilişkiyi düşündü.

Kendisi de gerçekten kestirilebilir miydi?

Muhtemelen.

Palak paneer.

Daha ortaokuldan sınıfın aynasız.

Geçmiş Zaman

Yaz işindeki tek kızdı. On beş oğlan birbirini kışkırtıp duruyordu, laboratuvar o kadar büyük değildi. Özellikle de aralıksız yağan yağmurda kimse dışarıda oturamazken. Aralarında yan odaya Karga Kız'la kim gidecek diye kâğıt oynuyorlardı.

Polackbacken'in altındaki eski kışlanın büyük çayırılığına dönme dolap, şans tekeri ve pazar tezgâhları kurulmuştu. Ağustos ortasıydı. Uppsala'ya bir haftalığına gezici lunapark gelmişti.

Anne ve babası yemek için şehre inmiş olan Martin'e çevreyi gezdirecekti.

Martin'in neşesi yerindeydi, kendisiyle baş başa kalmaktan özellikle hoşlandığını fark etmişti. Birlikte geçirdikleri birkaç yazdan sonra en iyi arkadaşı olmuştu onun. Konuşmak istediği önemli bir şey olduğunda hep ona geliyordu Martin. Üzgünse, heyecanlı veya yasak bir şey yapmak istiyorsa hep onun yanına geliyordu.

İlkbahar döneminde Martin'e duyduğu özlem öyle dayanılmaz olmuştu ki haftada birkaç kez otobüse atlayıp Bergsbrunna'ya onu ziyarete gitmişti.

Birlikte geçirdikleri yazları, oynadıkları oyunları ve paylaştıkları sırları özlüyordu. Martin'in anne ve babası yanlarındayken aynı heyecanı yaşayamıyorlardı. Çünkü durmadan ne yapacakla-

rına karar verip onları yönetmek istiyorlardı. Martin'in aslında ne istediğini, neye ihtiyaç duyduğunu anlayabilecek bilgi ve hayal gücünden yoksundular.

Bunun Martin'le birlikte geçirecekleri son yaz tatili olduğunu düşünüyordu. Martin'in babasına Skâne'de dolgun bir maaşla yeni bir iş önerilmişti. Aile ağustos sonunda taşınacaktı, Martin'in annesi daha şimdiden bir bakıcı kız bulduklarını söylemişti. Çalışkan ve sorumlu bir kızdı.

Victoria, Martin'in anne ve babasına saat sekizde dönme dolabın orada buluşma sözü vermişti. Martin'in son akşamında dönme dolaba binip kilometrelerce uzanan Uppsala düzlüğüne bakacaklardı. Bergsbrunna'ya kadar her yeri görebilirlerdi. Martin dönme dolaba binecekleri saati büyük bir heyecanla beklemişti. Yerden otuz metre kadar yükselen dönme dolabın gondolları her yerden görülebiliyordu.

Ama kendisi, dönme dolaba binmeyi Martin kadar istemiyordu. Çünkü bu yalnızca akşamın son etkinliği değil, belki de birlikte yapacakları son şey olacaktı.

Daha sonrası yoktu.

O nedenle Martin'le yalnız kalmak istemişti. Dönme dolaba hemen binmeyi teklif etti, böylece Martin'in anne babası döndüklerinde bir kez daha binerlerdi. O zaman Martin anne ve babasının henüz keşfetmediği farklı yerleri gösterip adlarını söyleyebilirdi.

Martin bu fikre bayıldı. Dönme dolap kuyruğuna girmeden önce birer meyve suyu aldılar. Dönme dolabın altına geldiklerinde başlarını kaldırıp yukarı bakınca ürperdiler. İnanılmaz yüksekti. Kolunu Martin'in boynuna doladı ve ona korkup korkmadığını sordu.

"Biraz," dedi Martin. Ama Victoria inanmıyormuş gibi baktı Martin'e.

Eliyle saçlarını karıştırıp gözlerini gözlerine dikti.

“Korkacak bir şey yok, Martin,” dedi, ikna edici bir sesle “Ben yanındayım ya. Sana hiçbir zarar gelmez.”

Martin gülümsedi, dönme dolabın gondoluna bindiklerinde vücuduna kramp girmiş gibi koluna yapıştı. Yeni müşteriler geldikçe yukarı tırmanıyorlardı ve Martin kolunu gittikçe daha fazla sıkıyordu. Dönme dolabın tepesine geldiklerinde aşağıdaki son gondol da dolmuştu. Martin artık binmek istemediğini söyledi.

“Aşağı inmek istiyorum.”

“Ama Martin,” dedi, “buraya kadar çıktık. Bergsbrunna’ya kadar her yeri göreceğiz, görmek istemiyor musun?” Tıpkı ormanda etrafı gösterirken yaptığı gibi kollarını açarak dönme dolabın etrafındaki düzlüğü gösterdi. “Bak işte orada,” dedi, “iskele, daha ileride de fabrika var.”

Ama Martin görmek istemiyordu.

“Lütfen... İnemez miyiz?” dedi çaresiz bir sesle.

Anlamıyordu. Martin, dönme dolaba binme fikrine bayılmış, dönme dolap diye başının etini yemişti. Şimdiyse birden istemiyorum diye tutturmuştu.

Bir an kollarından tutup onu sarsmak istedi ama ağlamaya başladığını görünce kendine engel oldu.

Dolap dönmeye başladığında Martin, ona bakarak gömleğinin koluyla gözyaşlarını kuruladı. Teker üçüncü devrini tamamladığında korkusu tamamen geçmiş gibiydi. Korkunun yerini önlerinde uzanan manzaraya duyduğu merak almıştı.

“Sen dünyanın en iyi çocuğusun,” diye kulağına fısıldadı Martin’in. Kahkahalar atarak birbirlerini kucakladılar.

Bir sürü tanıdık yer görmüşlerdi. Oyun alanlarını, kışları kızak kaydıkları tepeleri. Sävja Ormanları’nın arkasında kaldığından, Martin’in Bergsbrunna’daki evini görememişlerdi. Polakbacken

kışla binalarının ilerisinde Fyr Irmağı görünüyordu. Kungsäng Köprüsü ve arıtma merkezi de.

Ağaçların arasından ırmak boyunca sıralanan yüzen evler de görünüyordu. İskelenin yanında yüzen birkaç çocuk vardı, kahkahaları onlara kadar ulaşıyordu.

“Ben de yüzmek istiyorum,” dedi Martin.

Martin’in anne ve babasıyla buluşmalarına yaklaşık kırk beş dakika vardı ve ırmak da çok uzakta değildi. Ama hava biraz soğumuştur, üstelik mayoları yanlarında değildi. Hem rüzgâr ters estiğinde nasıl iğrenç bir koku geldiğini biliyordu. Arıtma merkezinden tatlı, boğucu, iğrenç bir lağım kokusu gelirdi.

Ama Martin inatçıydı. Yüzmek istiyordu. O akşamın özelliğini düşünerek fazla direnmeden Martin’in isteğini kabul etti.

Akşamın dilediği kadar mükemmel olmayacağı duygusuna kapıldı tekrar.

Dönme dolap durduğunda Martin nehre inmek için acele etti. Lunaparkın kalabalığını geride bıraktılar, kışla binalarının etrafından dolaştılar, dik bir bayırdan aşağı, Fyr Irmağı’na indiler. Çocukların yüzdüğü iskele boştu, bir kazığın üzerinde asılı unutulmuş bir plaj havlusunun dışında hiçbir şey yoktu. Irmağın siyah sularında kayık evler salınıyordu.

Kararlı adımlarla iskelenin ucuna gitti, eğilip suyu yokladı.

Daha sonra onu nasıl kaybettiğini hiç hatırlamayacaktı.

Birdenbire yok olmuştu.

Bağırarak ismiyle sesledi. Çaresizce çalıkların ve ırmağın kıyısındaki sazlıkların arasını dolaştı. Yere düştü, keskin bir taş elini kesip kanattı, Martin yoktu.

Tekrar iskeleye koştu, suya baktı, çarşaf gibi dümdüzdü.

Hiçbir şey yoktu.

Hareketsiz.

Sanki bütün sesleri, bütün görüntüleri dışarıda bırakan puslu bir kabarcığın içindeydi.

Martin'i bulamayacağını anladığında gücü tükenmiş bacaklarıyla koşarak lunaparka döndü. Bira çadırlarının ve salıncakların etrafında amaçsızca dolaştı. En sonunda en kalabalık yürüyüş yollarından birinin ortasına oturdu. Önünden ayak ve bacaklar geçiyordu, havada bunaltıcı bir patlamış mısır kokusu vardı. Her renkten ışık göz kırpiyordu.

Birinin Martin'e kötü bir şey yaptığı duygusuna kapıldı. İşte o zaman ağlamaya başladı.

Martin'in ailesi bulunduğu her türlü iletişime kapalıydı. Dipsiz bir ağıt tutturmuştu ve altına işemişti.

"Martin kayboldu," diyordu durmadan. Martin'in babasının bir sağlık görevlisiyle konuştuğunu duydu, üzerine bir battaniye sarıldı. Biri onu omuzlarından tutup kurtarma pozisyonunda yatırdı.

Başta Martin için endişelenmediler, nihayetinde küçük bir alandı ve etrafta yalnız bir çocukla ilgilenecek çok sayıda insan vardı.

Ama yarım saatlik bir aramadan sonra endişelenmeye başladılar, Martin ortalıkta yoktu. Bir yarım saat daha geçtikten sonra babası polisi aradı. Lunaparkın etrafı sistematik bir şekilde arandı.

Ama o akşam Martin'i bulamadılar. Ancak ertesi gün, ırmağı taradıktan sonra cesedini bulabildiler.

Belki düşmüş, kafasını bir taşa vurmuş ve boğulmuştu. Bedeni büyük ihtimalle akşam ya da gece motorlu bir teknenin pervanesine takılarak parçalanmıştı.

Victoria, üniversite hastanesinde birkaç gün gözetim altında tutuldu. İlk gün tek bir söz etmedi, doktorlar ağır bir şok geçirdiğini söylediler.

İkinci gün polisler ifadesini almak istediğinde, en az yirmi dakika süren bir histeri nöbetine yakalandı.

İfadesini alan polise Martin'in dönme dolaptan indikten sonra kaybolduğunu, onu bulamadığı için paniğe kapıldığını anlattı.

Hastanede kaldığı üçüncü gün tam gece yarısı uyandı Victoria. Birinin kendisini izlediğini ve odanın iğrenç koktuğunu hissetti. Gözleri karanlığa alıştığında kimseyi göremedi ama izlendiği duygusundan da kurtulamadı. Sonra o boğucu koku, dışkı kokusu gibi bir şey.

Dikkatle yataktan kalktı, odadan koridora çıktı. Koridor aydınlık ama sessizdi.

Endişesinin kaynağını bulmak için etrafına baktı. Ve gördü. Göz kırpan kırmızı bir ışık. Korkunç bir histi, iliklerine kadar titredi.

"Kapat şunu!" diye bağırdı. "Beni filme çekmeye hakkınız yok!"

Her taraftan hızla yaklaşan ayak sesleri duydu. Biliyordu. Onu tuzağa düşürmüşlerdi. İzlemiş, her hareketini kaydetmiş, söylediği her bir sözcüğü dikkatle not etmişlerdi.

Belki bütün hayatı boyunca.

Bunu daha önce hissetmemesi ne büyük bir aptallıktı?

Gece nöbetçilerinden üç kişi birden ortaya çıktı.

İkisi kollarından tutarken üçüncüsü, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Defolun!" diye bağırdı. "Bırakın beni, filme almayı da kesin! Ben bir şey yapmadım!"

Bakıcılar onu bırakmadılar, direndikçe daha sıkı tuttular.

"Tamam, tamam sakın ol," dedi içlerinden biri.

Arkasından nasıl konuştuklarını, kendisine karşı nasıl bir araya geldiklerini duydu. Kurulan komplo, gülünç denecek kadar belliydi.

"Şu lanet şifrelerinizle konuşmayı bırakın! Fısıldamayın artık birbirinize!" dedi öfkeyle. "Neler olduğunu anlatın. Sakın bana suç atmaya kalkmayın, ben bir şey yapmadım, pencereye bok süren ben değilim."

“Tabii ki sen değilsin, senin olmadığını biliyoruz,” dedi birisi.

Onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Yüzüne karşı yalan söylüyorlardı, yardım isteyeceği hiç kimsesi yoktu, ona kimse yardım edemezdi. Bakıcıların insafına kalmıştı.

“Bırak onu!” diye bağırdı, içlerinden birinin şırınga hazırladığını gördüğünde. “Bırakın kollarımı!”

Sonra derin bir uykuya daldı.

Dinlenme.

Ertesi sabah bir psikiyatrist geldi. Kendisini nasıl hissettiğini sordu.

“Ne demek istiyorsun?” dedi, “Benim bir şeyim yok.”

Psikiyatrist, Martin’in ölümünden kaynaklanan suçluluk duygusuyıa halüsinasyonlar gördüğünü açıkladı ona. Psikoz, paranoya, travma sonrası stres.

Victoria, adamın söylediklerini hiç hareket etmeden dinledi. Ama içinde tıpkı bir fırtına gibi sessiz, şiddetli bir direniş yükseliyordu.

Mutfak

basit bir otopsi odası gibi döşenmişti. Kilerin raflarında artık konserve kutuları ve yiyecekler değil, gliserin, potasyum asetat ve diğer kimyasal maddelerin bulunduğu şişeler vardı.

Bir kliniğinki kadar temiz tezgâhın üstünde aletler duruyordu: Balta, testere, kerpeten, penseler, karga burunlar ve büyük bir çekiç.

Bir mendilin üzerine de küçük aletler dizilmişti: neşter, cımbız, iğne iplik ve değişik boylarda çengeller.

İşini bitirdiğinde cesedi temiz, beyaz bir keten beze sardı. Kesilmiş cinsel organların olduğu kavanozu mutfak dolabına, kapların yanına koydu.

Çocuğun yüzüne biraz pudra sürdü, gözlerine kalem çekti ve dudaklarını açık renk rujla boyadı.

Son olarak bedenindeki ince tüyleri kazıdı, çünkü formalin cesedi biraz taştırtıp deriyi şişirmişti. Şimdi tüyler içeri çekilecek ve deri daha pürüzsüz olacaktı.

İşini bitirdiğinde çocuk neredeyse canlı gibi görünüyordu.

Uyuyormuş gibi.

Danvikstull

Üçüncü çocuk Danvikstull'da petank sahasında bulundu. İşin uzmanlarına göre başarılı bir mumyalama örneği idi.

Jeanette Kihlberg'in hiç keyfi yoktu. Yalnızca Gröndal'la yaptıkları maçı kaybetmeleri değildi bunun nedeni. Eve gidip düş almak varken yine bir cinayet mahalline gidiyordu.

Cesedin bulunduğu yere geldiğinde ter içindeydi ve üzerinde hâlâ takım üniforması vardı. Schwarz ve Åhlund'u selamlayıp polis kordonunun yanında sigara içen Hurtig'e doğru gitti.

“Maç nasıl geçti?” diye sordu Åhlund.

“3-2. Hatalı bir penaltı, bir kendi kalemize gol, bir de kalecinin gözünün önüne düşen saç bandı.”

“Tabii, tabii. Ben hep söylerim,” diyerek sırtı Schwarz, “kızların futbol oynamaması lazım. Sizin dizlerinizde sorun var. Kısacası, bu iş için yaratılmamışınız.”

İçinde yükselen öfkeyi bastırdı, didişmeye takati yoktu. Ne zaman top oynamasından laf açılrsa, meslektaşları hep bu tür yorumlar yaparlardı. Ama Schwarz gibi genç birinin böyle paslanmış, modası geçmiş düşünceleri savunmasına şaşırıyordu.

“Belki de. Siz buradan haber verin. Cesedin kimliği belli mi?”

“Henüz değil,” dedi Hurtig. “Ama korkarım daha önceki olaylara benziyor. Çocuk mumyalanmış, canlı gibi görünüyor, yalnızca biraz

...ararmış. Bir battaniyenin üzerine yatırılmış. Sanki öyle uzanmış
...la güneşlenir gibi bir hali var.”

Åhlund, petank sahasının yanındaki koruluğu işaret etti.

“Başka?”

“Andrić’e göre çocuğun cesedi birkaç gündür burada olabi-
lirmiş,” dedi Hurtig. “Bu bana imkânsız geliyor. Çok göz önünde.
Gece yarısı bir battaniyenin üzerinde yatan bir çocuk görseydim
kesin garip karşılardım.”

“Belki gece buradan kimse geçmemiştir.”

“Tamam ama yine de...”

Jeanette Kihlberg, yapması gerekenleri yaptıktan sonra, Ivo
Andrić’ten raporunu tamamlar tamamlamaz kendisini aramasını
istedi. Sözlü bir rapor istiyordu, günün hangi saati olursa olsun
aramalıydı.

Åhlund ve Schwarz’a, uzmanlar ilk raporlarını yazana kadar
orada beklemeleri talimatını verdi.

Olay yerine geldikten iki saat sonra eve dönmek için arabasına
bindi ve kaslarındaki ağrıyı ancak o zaman hissetti.

Sickla’yı geçtiğinde Dennis Billing’i aradı.

“Merhaba, ben Jeanette, meşgul müsün?”

Emniyet müdürü, hafifçe soludu.

“Eve gidiyorum. Durum nasıl?”

Jeanette, Hammarbyhöjden’e yöneldi.

“Bir çocuk cesedi daha. Şu Lundström ve von Kwist işi ne oldu?”

“Von Kwist maalesef Lundström’ü sorgulama izni vermiyor.
Şu an bu konuda fazla bir şey yapamam.”

“Bu adam niye bu kadar ters davranıyor ki? Lundström’le golf
falan mı oynuyor?”

“Sözlerine dikkat et, Jeanette. İkimiz de von Kwist’in ne kadar becerikli ol..”

“Geç bu lafları!”

“Neyse, durum bu. Şimdi kapatmak zorundayım, yarın sabah konuşuruz.” Dennis Billing telefonu kapattı.

Jeanette sağa, Enskede yoluna döndü, kırmızıda durduğunda telefonu çaldı.

“Jeanette Kihlberg.”

“Şey... Merhaba, adım Ulrika. Beni aramışsın.”

Gevrek bir sestti. Arayanın Ulrika Wendin olduğunu anladı Jeanette.

“Ulrika? Aradığın için teşekkür ederim.”

“Hı hı, ne vardı?”

“Karl Lundström,” dedi Jeanette.

Bir süre sessizlik oldu.

“Tamam,” dedi kız bir süre sonra. “Niçin?”

“Adamın sana yaptıkları konusunda konuşmak istiyorum, umarım bu konuda bana yardım edersin.”

“Lanet olsun,” diye iç çekti Ulrika. “Bu konuyu konuşmaya bir daha dayanabilir miyim, bilmiyorum.”

“Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama iyi bir şeye yarayacak. Bildiklerini anlatarak başkalarına yardım edeceksin. Şu an yargılandığı suçtan ceza alırsa sen de temize çıkarsın.”

“Neden yargılanıyor?”

“Eğer görüşebilirsek yarın sabah anlatırım. Sana gelmeme ne dersin?”

Birkaç saniye kızın derin solumalarını dinledi Jeanette.

“İyi bakalım... Ne zaman gelirsin?”

Patoloji Enstitüsü

Ceset otopsi odasına taşındığında saat gece yarısını geçiyordu. Ivo Andrić yardım alması gerektiğini anladı. Daha olay yerindeyken cesedin profesyonel birinin elinden çıktığını anlamıştı.

Tesadüf eseri o gece patoloji laboratuvarında çalışan Ukraynalı temizlikçi, Charkov Üniversitesi'nde tıp okumuş birisiydi. Cesedi görür görmez Lenin'i hatırladığını söyledi. Ivo Andrić, bunun nedenini merak etti. Temizlikçi, 1920'li yıllarda Lenin'i mumyalama görevini üstlenen Profesör Vorobyov'un yazdıklarını hatırlamıştı.

Ivo Andrić bir odaya girdi, dizüstü bilgisayarından internete bağlandı ve araştırmaya başladı.

Lenin öldükten bir hafta sonra cesedinde çürüme belirtileri baş göstermiş. Derisi sararmış, kararmaya ve mantar benzeri lekeler çıkarmaya başlamış. Lenin'in bedenini koruma görevi, temizlikçinin söylediği gibi, Charkov Üniversitesi Anatomi Enstitüsü profesörü Vorobyov'a verilmiş.

Ivo Andrić, adamın yaptıklarını hayranlıkla okudu. Önce iç organları çıkarmış. Cesedi sirke asidiyle yıkayıp yumuşak dokuların üzerine formaldehit püskürtmüştü. Birkaç günlük yoğun çalışmadan sonra Lenin'i cam bir teknenin içine koymuşlar, gliserin ve kalsiyum asetat gibi farklı kimyasallarla karıştırılmış su dökmüşler üzerine.

Ivo Andrić tekrar otopsi odasına döndü. Cesedi mumyalayan her kimse, Vorobyov'un notlarını okumuş olabilirdi. Bu işi yap-

nın profesyonel biri olduğunu söylerken belki de acele bir yargıda bulunmuştı.

Günümüzde *internet* aracılığıyla her türlü bilgiye ulaşıyordu.

Eğer daha önceki çocukların da katili aynı kişiye –ki büyük ihtimalle öyleydi– önemli miktarda uyuşturucu ilaca ulaşabildiği biliniyordu. Bir cesedi mumyalamak için gereken kimyasalları elde etmesi de zor olmamalıydı.

Bu çocuk on iki ila on beş yaşlarındaydı. Bedenindeki hasarlar diğer çocuklarınkıyla aynıydı: yüzlerce morluk, iğne ve sırt yaraları. Andrić'in tahmin ettiği gibi çocuğun cinsel organları da kesilmişti. Yine keskin bir bıçakla ve aynı özenle.

Ivo Andrić çocuğun dişlerinin kalıbını çıkarmaya karar verdi. Dişler mucizevi bir şekilde ağızda duruyordu. Adli diş hekimliği laboratuvarında kimlik tespiti yapılabilirdi.

Saat iki buçuğu bulmuştu. Tespitlerini anlatmak için Jeanette Kihlberg'i aramak konusunda çekimserdi. Ama Jeanette araması için ısrar etmişti. Üç çocuğun katili şimdi sokaklarda dolaşıyordu ve bu üç cinayetle yetinmeyeceği de belliydi.

Jeanette'nin telefon numarasını tuşlarken üşüdüğünü hissetti.

Gamla Enskede

Jeanette Kihlberg, Ivo Andrić'le konuştuktan sonra bir türlü uyuyamadı. Åke'nin horultuları da cabasıydı ama neyse ki buna karşı ne yapacağını biliyordu. Åke'yi hafifçe itti, mırıldanarak yan döndü Åke.

Saat dört buçukta, uykusuzlukla boğuşarak dönüp durmaya daha fazla tahammül edemeyip kalktı. Sessizce mutfığa gitti ve kahve suyu koydu.

Kahve makinesi hırıldayarak çalışırken bodruma inip çamaşır makinesine kirlileri attı. Birkaç sandviç hazırladı, kahvesini alıp bahçeye çıktı.

Bahçenin girişindeki posta kutusundan gazeteyi alıp oturdu.

Tabii ki gazetenin ana haberi Danvikstull'da bulunan cesetti. İzlendiği hissine kapıldı Jeanette.

Yolun karşı tarafında, komşunun posta kutusunun yanında sahipsiz bir bebek arabası vardı.

Çitlerin arasından sızan sabah güneşi gözlerini kamaştırdı, elini siper ederek dikkatle baktı.

Çalılarda bir hareketlilik vardı. Genç bir adam hızla sokağa çıktı, pantolonunu ilikliyordu. Belli ki çitlere işemişti.

Bebek arabasına doğru giden genç adam, bir gazete alıp komşunun posta kutusuna attı. Sonra diğer evlere doğru devam etti.

Bebek arabası, dedi Jeanette kendi kendine, aklına bir fikir gelmişti.

Emniyet Müdürlüğü

Jeanette Kihlberg bürosuna geldiğinde ilk işi gazete dağıtım şirketini aramak oldu.

“Merhaba, adım Jeanette Kihlberg, Stockholm Emniyet Müdürlüğü'nden arıyorum. 9 Mayıs sabahı, Öğretmen Yüksekokulu'nun bulunduğu civarda hangi personelinizin çalıştığını söyleyebilir misiniz?”

Telefona bakan kız biraz heyecanlanmış gibiydi.

“Şey... Sanırım söyleyebiliriz, konu neydi?”

“Cinayet.”

Dağıtım şirketinin kendisine dönmesine beklerken Hurtig'i odasına çağırdı Jeanette.

“Bazı gazete dağıtıcıları bisiklet römorku yerine bebek arabası kullanıyor, biliyor muydun?” dedi gelip karşısına oturan Hurtig'e.

“Hayır, bilmiyordum. Ne demek istiyorsun yani?”

“Thorildsplan'da cesedin yakınında bebek arabası izine rastlanmıştı, hatırlıyor musun?”

“Elbette.”

“Peki, sabahın erken saatinde sokakta kimler dolaşıyor?”

Hurtig gülümseyerek başını salladı.

“Gazete dağıtıcıları...”

“Birazdan telefon gelecek,” dedi Jeanette. “İstersen sen konuş.”

Bir dakikaya kadar telefon çaldı, Jeanette telefonun hoparlörünü açtı.

“Jens Hurtig, Stockholm polisi.”

Gazete dağıtım şirketinden arayan kız kendini tanıttı.

“Biraz önce bir kadın meslektaşınızla konuştum, 9 Mayıs sabahı Batı Kungsholmen’de kimin çalıştığını öğrenmek istemişti.”

“Evet, buyurun.”

Jeanette, Hurtig’in konuya hemen adapte olduğunu gördü.

“Adı Martin Thelin ama bir süre önce işten ayrıldı.”

“Ulaşabileceğimiz bir telefon numarası var mı?”

“Evet, cep telefonu var.”

Hurtig telefonu not ettikten sonra gazete dağıtıcısı hakkında başka bilgilerin olup olmadığını sordu.

“Evet, kimlik bilgileri var, ister misiniz?”

“Teşekkürler, çok sevinirim.”

Hurtig, Martin Thelin’in vatandaşlık numarasını kaydetti ve telefonu kapattı.

“Ee, ne diyorsun?” dedi Jeanette. “Nihayet bir şüpheli.”

“Ya da bir tanık.” dedi Hurtig, “Bebek arabasıyla ceset taşınabilir herhalde?”

Jeanette başını salladı. “Belki de şu Martin Thelin, gazete dağıtırken çocuğun cesedini gördü ve polisi aradı.”

Jeanette, Åhlund’u arayıp Thelin hakkında bilgi toplamasını rica etti, telefon numarasını verdi.

“Şimdi elimizi çabuk tutmalıyız,” dedi. “Söyle bakalım, hangi isim daha ilginç?”

“Karl Lundström,” dedi Hurtig hiç beklemeden.

“Öyle mi, niçin?”

Hurtig durumdan eğlenir gibiydi.

“Bir kere adam pedofil. Üçüncü dünyadan nasıl çocuk alınacağını biliyor. Hadım etme fikrini savunuyor. Diş hekimi eşi vasıtasıyla anestezi ilaçlara ulaşabiliyor.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Jeanette. “Yani bütün enerjimizi onun için kullanacağız. Bu sabah, Ulrika Wendin olayı hakkındaki ön inceleme raporlarını aldım. Yola çıkmadan önce biraz bakalım derim.”

Hammarbyhöjden

En fazla on sekizinde gösteren, ufak tefek, zayıf bir kız açtı kapıyı.

“Merhaba, ben Jeanette Kihlberg. Meslektaşımanın adı Jens Hurtig.”

Kız bakışlarını kaçırdı, başını salladı, önlerine düşüp mutfağa girdi.

“Kahve ister misiniz?” diye sorarak masaya oturdu.

Jeanette, kızın gergin olduğunu kafasına not etti.

“Hayır, teşekkürler. Çok nazıksınız, ama fazla kalmayacağız.”

Jeanette, kızın karışısına otururken Hurtig kapının girişinde kaldı.

“Kapıda başka bir isim yazıyor,” dedi Jeanette.

“nc, belki de dördüncü elden kiraladım.”

“yle ya, nasıl olduğunu bilirim. Stockholm umutsuz bir yer. Başıınızı sokabileceğiniz bir çatı bulmak çok zor, tabii milyoner değilseniz,” diyerek gülümsedi Jeanette.

Kızın gerginliği azalmış gibiydi. Dudaklarına arpık bir glmsemi yerleşti.

“Ulrika, fazla vaktini almamak için hemen konuya girmek istiyorum.”

Ulrika Wendin başını salladı. Huzursuz gibiydi, parmaklarını masaya vuruyordu.

Karl Lundström hakkındaki soruşturmayı kısaca anlattı Jeanette. Pedofilin ceza almasını sağlayacak kadar sağlam delillerin bulunduğunu anlayınca biraz gevşedi.

“Yedi yıl önce sana tecavüz ettiği için polise başvurmuşsun. Davan yeniden açılabilir, çok büyük bir ihtimalle kazanacağına inanıyorum.”

“Kazanmak mı?” Ulrika Wendin omuzlarını silkti. “Aynı şeyleri bir daha yaşamak istemiyorum...”

“Neler olduğunu anlatmak ister misin?”

Kız susup gözlerini masa örtüsüne dikerken Jeanette dikkatle yüzünü inceledi.

Korku ve tereddüt vardı yüzünde.

“Nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

“Baştan başla,” dedi Jeanette.

“Şey olmuştu...” diye başladı kız. “Bir kız arkadaşımın birlikte internetteki bir ilana cevap vermiştik.”

Ulrika Wendin sustu, kapıda duran Hurtig’e baktı.

Hurtig’in varlığının Ulrika’yı rahatsız ettiğini anlayan Jeanette, kendilerini yalnız bırakmasını işaret etti Hurtig’e.

“Şaka olarak başlamıştı,” diye devam etti kız, Hurtig hole çıktığında. “Ama çok geçmeden bu işten para kazanabileceğimizi anladık. İlanı veren adam iki kızla aynı anda yatmak istediğini söylüyordu. Beş bin kron verecekti...”

Kız anlatmakta zorlanıyordu.

“Evet. Sonra ne oldu?”

Ulrika Wendin hâlâ masaya bakıyordu.

“O zamanlar pek çılgındım... Sarhoş olduk ve adamla buluşmaya karar verdik, arabayla gelip bizi aldı.”

“Karl Lundström mü?”

“Evet.”

“Tamam. Devam et.”

“Yakınlarda bir bara gittik. Bize içki ısmarladı. Bu arada arkadaşım toz oldu. Yüzü asıldı adamın, bunun üzerine yarı fiyata onunla gidebileceğimi söyledim...”

Jeanette kızın utandığını gördü.

“Bunu niçin yaptığımı bilmiyorum...”

Sesi zayıflamıştı.

“Etrafımdaki her şey dönüyordu, adam beni arabaya götürdü. Gerisini hatırlamıyorum. Uyandığımda bir otel odasındaydım.”

Jeanette kızın uyuşturulduğunu anladı.

“Hangi otel olduğunu biliyor musun?”

Ulrika Wendin ilk defa başını kaldırıp Jeanette'nin gözlerine baktı.

“Hayır.”

Başta kızın anlatımı tereddütlü ve kopuktu ama şimdi daha doğrudan ve konuyla bağlantılıydı. Üç adamla cinsel ilişkiye zorlandığını, Karl Lundström'ün de yanlarında durup olanları filme çektiğini anlattı. En sonunda o da kıza tecavüz etmişti.

“Peki, adamın Karl Lundström olduğunu nereden biliyordun?”

“Tasadüfen bir gazetede resmini görene kadar bilmiyordum.”

“Ve şikâyet ettin, öyle mi?”

“Evet.”

“Ve emniyette teşhis ettin.”

Ulrika Wendin bitkin görünüyordu.

“Evet, ama olay anında başka bir yerde olduğuna dair tanığı varmış.”

“Adamın kim olduğu konusunda yanılmış olmaz mısınız?”

Kızın gözünde aşağılayıcı bir ışık belirdi.

KARGA KIZ

“Boş versene. Basbayağı oydu işte.”

Ulrika Wendin iç çekti, dalgın bir ifadeyle gözlerini masaya dikti.

Jeanette, başını salladı.

“Sana inanıyorum.”

Kärrtorp

Jeanette ile Hurtig kızın dairesinden çıkıp park alanına gidene kadar konuşmadılar. Arabanın başına vardıklarında sessizliği Hurtig bozdu:

“Ee, ne diyorsun?”

Jeanette arabanın kapısını açtı.

“Von Kwist bu kızın davasını yeniden ele almak zorunda. Yoksa görevini kötüye kullanmış olur.”

“Peki ya bizim dava?”

“O konuda bazı tereddütlerim var.”

Arabaya bindiler Jeanette kontağı çevirdi.

“Tereddüt,” diyerek güldü Hurtig.

Jeanette başını salladı.

“Başka ne diyebilirim ki, Jens? Olayın üzerinden yedi yıl geçmiş. Kız zil zurna sarhoşmuş, üstelik uyuşturulmuş. Bizim araştırdığımız suçla herhangi bir benzerlik yok.”

Bir yol ayrımında yavaşlarken telefonu çaldı. Bu da kim şimdi, diye düşünerek açtı.

Åhlund’du.

“Neredesiniz?”

“Hammarbyhöjden’deyiz, şehre dönüyoruz,” dedi Jeanette.

“İyi, şimdi geri dönün. Gazete dağıtıcısı Martin Thelin, Kärrtorp’ta oturuyor.”

Eski gazete dağıtıcısı Martin Thelin akşamdan kalma gibiydi. Altında siyah bir eşofman altı, üstünde düğmeleri açık bir gömlek vardı. Tıraşsızdı, saçlarının her tutamı başka bir yöne bakıyordu, nefesinin kokusuyla bir fili öldürebilirdi.

“Ne vardı?”

Martin Thelin boğazını temizledi, adamın kusacağını sanan Jeanette bir adım geriledi.

“İçeri girebilir miyiz?” dedi Hurtig. Polis kimliğini göstererek içeriyi işaret etti.

“Girin ama içerisi biraz dağınık.” Martin Thelin omuzlarını silkerek kapıdan çekildi.

Jeanette, adamın karşısında polis görmekten pek etkilenmediğini fark etti. Belki er ya da geç ziyaret edileceğini bildiğindendi bu.

İçerisi bira ve çöp kokuyordu. Jeanette yalnızca ağzından nefes almaya çalıştı. Onları oturma odasına alan Thelin, odadaki tek koltuğa otururken Jeanette ve Hurtig’e de kanepeyi gösterdi.

“Bir pencere açsam olur mu?”

Jeanette etrafına baktı. İçkiden berbat bir haldeki adamın başını sallamasıyla pencerelerden birini ardına kadar açtı, sonra Hurtig’in yanına oturdu.

“Şu Thorildsplan’da olanları anlatın.” Jeanette not defterini çıkardı. “Orada olduğunuzu biliyoruz.”

“İyi düşünün,” diye ekledi Hurtig, “Hiçbir ayrıntıyı atlama-maya çalışın.”

Martin Thelin ileri geri sallandı. Jeanette onun içkiye boğulmuş, dağınık belleğinden bir şeyler toplamaya çalıştığını fark etti.

“Yani o gün pek ayık değildim,” diye konuşmaya başladı, sigara paketini alıp silkeleyerek bir sigara çıkardı. “Bütün bir akşam içmiştim, içki faslı gece yarısına sarktı...”

“Ama yine de işe çıktın,” dedi Jeanette.

“Aynen. İşimi bitirdiğimde işemek için metro yakınlarında durdum. Çöp torbasını da işte o zaman gördüm.”

Pek ayık sayılmazdı ama olayı ayrıntılı anlatıyordu, belleğinde boşluklar yoktu. Metronun sol tarafındaki çalılığa gitmiş, işemiş ve siyah çöp torbasını fark etmişti. Torbayı açıp baktığında donup kalmıştı.

Gerileyerek yaya yoluna dönmüş, içine gazeteleri koyduğu çocuk arabasını almış, hızla parkın içinden geçip Rålambsvägen'e çıkmıştı.

Dagens Nyheter binasının önünden polisi aramıştı.

Hepsi buydu.

Başka bir şey görmemişti.

Hurtig adamı dikkatle inceledi.

“Aslında gelip ifade vermediğin için seni içeri almamız gerekiyor, ama eğer merkeze gelip tükürük örneği bırakırsan bunu görmezlikten geliriz.”

“Tükürük örneği de ne?”

“Olay yerinde bulduğumuz DNA'lardan seninkini düşeriz,” diye açıklama yaptı Jeanette. “Çöp torbasının üzerinde idrarın var ya, ondan.”

Plastik

gıcırdadı. Öteki çocuk uykusunda kımıldamıştı. Uzun zamandır uyuyordu. Gao, yaklaşık on iki saat saymıştı. Uzaktan gelen çan seslerinin saatte bir tekrar ettiğini keşfettikten sonra zamanı hesaplayabiliyordu.

Tam o anda bir kez daha çan çaldı. Acaba bir kilise miydi? İstememesine rağmen sözcüklerle düşündü.

Maria, Petrus, Jakob, Magdalena.

Gao Lian, Wuhanlı.

Ötekinin uyandığını duydu.

karanlık

öteki çocuğun seslerini büyüttü. Ağlama, çektiğinde şakırdayan zincir, inleme, yabancı şikâyet sözcükleri.

Gao'nun zincirleri yoktu. İstedikini yapabiliirdi ötekine. Eğer o çocuğa bir şey yaparsa belki kadın geri gelirdi. Kadını özlemişti, niçin gelmediğini bilmiyordu.

Ötekinin bir şey arıyormuş gibi karanlıkta dönüp durduğunu fark etti. Bazen garip bir dilde bağıırıyordu: *Şto, şto, şto*.

Oğlanın kaybolmasını istiyordu. Nefret ediyordu ondan, odadaki varlığı yalnızlık hissi veriyordu Gao'ya.

En sonunda kadın geldi.

O kadar uzun süredir karanlıkta kalmıştı ki içeri giren ışıktan gözleri yandı. Öteki çocuk çılgık attı, ağladı, etrafına tekmeler savurdu. Gao'yu görünce biraz sakinleşti, nefret dolu gözlerle ona baktı. Belki de zincire vurulmayan Gao'yu kıskanıyordu.

Sarışın kadın odaya girdi, elinde bir kâseyle Gao'nun yanına gitti. Buharı tüten çorbayı önüne koydu, alnından öptü, elini saçlarında gezdirdi. Kadının dokunuşlarından ne kadar hoşlandığını hatırladı Gao.

Kadın bir süre sonra öteki çocuğa da bir kâse çorba getirdi. İştahla yemeye başladı çocuk, ama Gao çorbasına dokunmadı. Kadın dışarı çıkıp oda tekrar karanlığa gömülene kadar bekledi. Kadının, ne kadar aç olduğunu görmesini istemiyordu.

Bir saat geçmeden kadın bir kez daha içeri girdi. Omzunda bir çanta vardı, elinde ise kocaman bir böceğe benzeyen siyah bir alet.

tavan

beyaz ışıklarla aydınlanıp karardı diğer çocuk öldüğünde. Gao artık kendini yalnız hissetmiyordu. Odada özgürce dolaşabilirdi, ötekinden saklanması gerekiyordu artık. Kadın daha sık gelmeye başlamıştı, bu da iyiydi.

Ama hoşlanmadığı bir şey vardı.

Ayakları sızlamaya başlamıştı. Tırnakları uzamış, bükülüp etine saplanmıştı, yürürken canı acıyordu.

Bir gece uyurken sessizce içeri girmişti kadın. Uyandığında elleri arkasından bağlıydı, ayakları da bağlanmıştı. Kadın üzerine oturmuştu, sırtının silüetini görüyordu.

Ne yapmak istediğini hemen anladı. Daha önce de böyle yapan biri vardı, Wuhan'da, yetiştiği öksüzler yurdunda. Yüzünde yara izi olan yaşlı adam defalarca koridorlarda kovalamıştı onu. Her seferinde yakalanmış, yaşlı adam bıçağını çıkarmıştı. Gao'nun

ayaklarını tutup öyle sıkılmıştı ki ağlamaya başlamıştı Gao. Küçük tahta kınından çıkardığı bıçağı havaya kaldırırken dişsiz ağzıyla kahkahalar atmıştı adam.

O kadar çok sevdiği kadının kendisine böyle davranması hiç hoşuna gitmemişti.

Kadın, işini bitirdiğinde iplerini çözmüş, yiyecek ve içecek vermişti ona.

Yemeğe dokunmayı reddetti, alnını ovmaktan yorulan kadın odadan çıktı. Uzun süre uyumadan kadının yaptıklarını düşündü.

İşte o zaman kadından nefret etmeye başladı, artık orada kalmak istemiyordu. İstemediğini açık bir şekilde göstermesine rağmen niçin canını acıtmıştı? Daha önce hiç böyle yapmamıştı, çok kötü bir şeydi bu.

Daha sonra tekrar yanına geldiğinde ağladığını fark etti kadının, ayakları artık ağrıyordu, yaşlı adam tırnaklarını kestiğinde kanadığı gibi kanamıyordu da.

İşte o an kadınla ilk kez konuştu.

“Gao,” dedi, “Gao Lian.”

Gamla Enskede

Güneş doğalı birkaç saat olmuş, çimenlerin üzerindeki çiğler kurumuştu.

Mutfak penceresinden dışarı bakan Jeanette Kihlberg sıcak bir gün olacağını anladı. Rüzgâr yoktu, yolun karşı tarafındaki kiremit çatıların üzerinde daha şimdiden ısı titreşimleri vardı.

Saat yedi civarında bebek arabasıyla gazete dağıtıcısı geçti.

Martin Thelin aklına geldi. Tıpkı Jimmie Furugård gibi Thelin'in mazereti de çürütülemez gibiydi. Furugård gizli bir görevle Sudan'da bulunurken, gazete dağıtıcısı da tedavi görüyordu. Altı ay Hälsingland'da, bir klinikte kalmıştı. Hurtig adamın izin hikâyesini iki defa kontrol etmişti. Martin Thelin olaya karışmamıştı.

Saat yedi buçukta mutfak masasına oturup yalnız başına kahvaltı yaptı

Johan hâlâ derin uykundaydı. Åke'nin nerede olduğunu bilmiyordu. Önceki akşam bir arkadaşıyla dışarı çıkmıştı. Henüz eve gelmemiş, yarım saat önce aradığında da cevap vermemişti.

Şu parasız halimizde nasıl bara gider, diye düşündü.

Babasından aldığı beş binin iki binini Åke'ye vermişti. Arkadaşlar ısmarlıyorlar, demişti. Tabii ya. Birkaç kadehten sonra nasıl davranacağını çok iyi bilirdi. Büyüklük yapıp herkese ısmarlardı. Cömert arkadaş Åke. Grubun para kaynağı. Hayır, babasından borç aldığı para kendi parasıydı, Johan'a da yetirmek durumundaydı.

Åke'yle birkaç gündür çok az görüşebilmişlerdi, sinema ve restorana gittikleri o başarısız akşamı düşündü.

Ne kadar da değişmişlerdi.

Bu değişim bir gecede olmamıştı, usulca sokulmuştu hayatlarına, zamanını söylemek imkânsızdı. Beş yıl önce, iki yıl önce, yarım yıl önce? Bilemiyordu.

Bildiği tek şey, bir zamanlar sahip oldukları o iletişimi özlediğiydi. Birçok konuda çok farklı fikirleri vardı ama tartışılar, konuşurlar, merak ederler, birbirlerini şaşırtırlardı. Aralarındaki diyalog yavaşça iki sessiz monoloğa dönüşmüştü. Artık temel konu iş ve ekonomiydi, bütün basitliğine rağmen bu konuda bile bir diyalog kuramıyorlardı.

Ölü iletişim.

Kendisini dırdırcı, Åke'yi de sinirli ve ilgisiz buluyordu.

Jeanette fincandaki son yudum kahveyi de içti, masayı topladı. Banyoya girdi, dişlerini fırçaladı, duş aldı.

İletişim, diye düşündü. Nerede buluyordu onu?

Takımdaki kızlarda, kesinlikle. Her zaman değil ama yeterince sıklıkla, maçların ve antrenmanların arası uzarsa özlüyordu kızları.

Onlarla iletişim kurabiliyordu. Yalnızca sözlü değil, fiziksel iletişim de. Oyun, sahada işbirliği, bakışlar ve beden diliyle anlaşmak. Kolektif fiziksel hareketlerle kurulan içgüdüsel bir iletişim.

Başardıklarında harika oluyordu. Her şey çok kolaylaşıyordu. Sonra sözlü iletişim kendiliğinden geliyordu.

On on beş farklı kişilik, farklı görüşler, farklı tecrübeler ve varsayımlar, hepsi bir bütün oluşturuyordu. Elbette herkes herkesle anlayamıyordu. Ama hemen hemen her konuda açıkça konuşabiliyorlardı. Kahkaha, şaka veya kavgayla olsun, fark etmiyordu.

Sahada birlikte hareket edebilen iki oyuncu, kişilikleri ne kadar farklı olursa olsun birbiriyle arkadaş olabiliyordu.

Yine de sahanın dışında hiç kimseyle ahbaplık etmemiști Jeanette. Birbirlerini yıllardır tanıyorlardı, partilerde bir araya gelmişler, dışarı çıkıp bira içmişlerdi. Ama hiçbirini evine davet etmemiști.

Nedenini biliyordu. Öyle bir arkadaşlığa yetecek gücü yoktu. Bu kadar basitti. Enerjisini işe veriyordu. Bu kadar uzun süre çalıştıktan sonra yaptıklarının kesinlikle zorunlu olduğunu anlamıştı.

Duștan çıktı, kurulandı, giyinmeye başladı.

Saate baktı, geç kalabilirdi. Banyodan çıkıp Johan'ın odasının kapısını araladı, hâlâ derin uykundaydı. Mutfağa geçti, kısa bir not bıraktı.

“Günaydın. Eve geç geleceğim. Akşam yemeği buzdolabında. Yalnızca ısıtacaksın. İyi günler diler, kucaklarım. Annen.”

Dışarısı otuz dereceye yakındı, şimdi Johan'la birlikte bir kumsalda uzansa ne iyi olurdu... Ne var ki uzun bir süre tatil yapacak durumda değildi.

Ama bu süre düşündüğü kadar uzun değildi.

Emniyet Müdürlüğü

Jeanette, yarım saat sonra emniyet müdürlüğündeydi. Hurtig, Schwarz ve Åhlund'la birlikte kısa ve pek umut verici olmayan bir değerlendirme yaptılar.

Öğlene doğru, soruşturmayı sürdürmesine sırf hemen rafa kaldırdıkları düşünülmesin diye izin verildiğini öğrendi.

İşin açıkçası bu üç çocuk kimsenin umurunda değildi. Satır aralarını okuyan Jeanette'nin anladığına göre yaptığı işin asıl amacı bilgi toplamaktı. Bir gün arayanı soranı olan bir çocuk kaybolduğunda bilgiler işe yarardı.

İşkenceyle öldürülen İsveçli bir çocuğun akrabaları medyayla irtibata geçip polisin olayı yeterince ciddiye almadığından yakınabilirdi.

Jeanette, katilin kurbanlarını rastgele seçmediğine inandığından böyle bir şeyin olmayacağını biliyordu.

Çocukların zalim yöntemlerle öldürülmesi tek bir katili işaret ediyordu. Ama yine de o kadar emin olmamak gerekirdi. Bazen işin içine bu tür tesadüfler karışıp olayın görünümünü etkilerdi.

Sıradan cinayetlerin hepsini elemiştii. Kıskanç bir kocanın karısını öldürmesi, ölümlle sonuçlanan sarhoş kavgaları vesaire. Bunlarla şimdi soruşturduğu olaylar arasında bir bağlantı yoktu. Bir cinnet anında cinayet işlemiş biri, kafasındaki katil profiline uymuyordu. Çocuklar işkenceyle ve özenle uygulanan bir şiddetle öldürülmüştü.

Ayrıca fail yalnızca anesteziik maddelere ulaşma imkânına değil, bu tür maddelerin bilgisine de sahipti. Kurbanlar küçük erkek çocuklarıydı, cinsel organları kesiliyordu. Eğer normal denebilecek bir cinayet varsa, bu cinayetler anormaldi.

Yavaşça kapısı vuruldu, içeri Hurtig girdi. Ziyaretçi koltuğuna oturdu, bıkkın bir hali vardı.

“Ee, ne yapıyoruz şimdi?” diye sordu.

“Gerçekten bilemiyorum,” dedi Jeanette, Hurtig’in bıkkınlığı ona da bulaşmıştı.

“Bize ne kadar zaman verdiler? Sanırım bu soruşturmayla fazla ilgilenmiyorlar.”

“Birkaç hafta. Ama belli olmaz, kısa sürede bir şeyler bulamazsak soruşturmayı rafa kaldırırlar.”

“İyi. Ben Interpol’de bir kez daha dolaşalım derim. Sonra bir kez daha göçmen kamplarını gezeriz. Bir sonuç çıkmazsa bir kez daha Centralbron Köprüsü’nün altına gideriz. Arayan soran kimse olmadan bir çocuğun kaybolmasını sindiremiyorum.”

“Öyle ama bu durum tam tersi,” dedi Jeanette, Hurtig’in gözüne bakarak.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani bu çocuklar kaybolmaktan çok ortaya çıktılar.”

Saat iki buçukta Åke aradı. O kadar heyecanlıydı ki ne dediğini başta anlayamadı Jeanette, anlaşılır bir şekilde konuşabilmesi için biraz sakinleşmesi gerekiyordu.

“Düşünebiliyor musun? Tablolarım sergilenecek. Çok harika bir galeri, kadın daha şimdiden üç tablomu satmış.”

Hangi kadın, diye düşündü Jeanette.

“Şehir merkezinde, Östermalm’de! Vay be, inanamıyorum.”

“Åke sakın ol. Daha önce niçin anlatmadın?”

Aslında sinemadan sonra restorana gittiklerinde bir şeyler çıtlatmıştı. Yirmi yıl boyunca Åke'nin günlerini nasıl evde geçirdiğini düşünmeden edemedi. Onu beslemiş, teşvik etmiş, sanatını icra etsin diye çabalamıştı. Şimdiyse o, kendisine hiçbir şey demeden tablolarını alıp bir galeriye gidiyordu.

Solumalarını duydu ama bir şey demiyordu.

“Åke?”

Bir süre sonra uyandı.

“Şey... Bilemiyorum. Aklıma esti işte. *Konstperspektiv*¹² dergisinde bir makalesini okuduktan sonra gidip kadınla konuşmaya karar verdim. Her şey makalede bahsettiği gibiydi. Başta biraz çekiniyordum ama bir adım atmak gerekiyordu işte. Kısacası, zamanı gelmişti.”

Demek dün akşam bu yüzden gelmedi, diye düşündü Jeanette.

“Åke, bilmece gibi konuşuyorsun. Kime gittin?”

Kadın Stockholm'un en büyük galerilerinden birinin sahibiymiş, eserlerini coşkuyla karşılamış. Bu kadın aracılığıyla, daha sergi açılmadan kırk beş bin kronluk tablo satmış.

Kadına göre bu rakam dörde katlanabilirmiş, ayrıca Kopenhag şubesinde de sergi sözü vermiş.

“Neredeyse Louisiana gibi,” diye bir kahkaha attı Åke, “Nyhamn'da küçük bir yer, ama yine de öyle işte.”

Jeanette'nin içi cız etti, karnına tuhaf bir sancı saplandı ama nihayet bir şey olduğu için de sevinmişti.

Onun sanatı yalnızca ona mı aitti?

Tabloları hakkında tartışarak geçirdikleri gecelerin sayısını unutmuştu. Bu konuşmalar genellikle bir işe yaramıyorum diye

12 (İs.) Sanat perspektifi. (yay. n.)

ağlamasıyla sonuçlanırdı. Jeanette onu teselli eder, pes etmemesi için cesaretlendirirdi. Ona güvenmişti.

Yetenekli olduğunu biliyordu, resim konusunda otorite değildi ama ondaki yeteneği sezmişti.

“Åke beni durmadan şaşırtıyorsun. Ama bu seferki güzeldi doğrusu.”

Kahkahasına engel olamadı, aslına bakılırsa niçin kendisine haber vermeden gizlice adım attığını sormak istiyordu, niçin onu dışladığını. Uzun zamandır hep bunu düşlemiyorlar mıydı?

“Sanırım başaramamaktan korkuyordum,” dedi en sonunda. “Bana her zaman destek oldun. Devam edebileyim diye para ödeyip durdun, tıpkı bir hami gibi. Benim için yaptıklarını gerçekten takdir ediyorum.”

Jeanette ne diyeceğini bilemedi. Hami mi? Kendisini böyle mi görüyordu? Özel bir bankamatik gibi?

“Biliyor musun? Kopenhag’da benimle birlikte kimin sergisi var? Aynı salonda?”

“D i e s e l - F r a n k,” dedi harflerin üzerlerine basarak ve gürültülü bir kahkaha attı. “Adam Diesel-Frank! Oo, şimdi telefonu kapamak zorundayım. Birazdan Alexandra ile buluşup ayrıntıları konuşacağız. Akşama görüşürüz.”

Demek kadının adı Alexandra’ydı.

Jeanette, çalışma masasının başında bir süre sessizce oturdu. Yirmi yıl boyunca satacak bir şeyler yapmamıştı Åke. Şimdi hepsini birden satıyordu. Tanrım... Onun için bulduğu bağlantıları defalarca reddetmişti. Göteborg’dan bir galerici görüşmek için gelecekti. “Takati” yok diye görüşmeyi iptal etmişti. Başka bir seferinde “hastaydı”, üçüncüsünde “değersiz” olduğundan görüşmenin bir anlamı yoktu.

Gamla Enskede

Jeanette evin girişine döndüğünde garajın kapısına park eden yabancı arabaya çarpmamak için sertçe frene bastı. Kırmızı spor arabanın plakası sahibini belli ediyordu: KOWALSKA. Åke'nin iş yaptığı galeri. Demek ki Alexandra Kowalska ziyarete gelmişti.

Kapıyı açıp içeri girdi.

“Merhaba.”

Cevap alamadı, merdivenlerden üst kata çıktı.

Åke'nin atölyesinden, konuşma ve gülüşme sesleri geliyordu, kapıya vurdu.

İçeride bir sessizlik oldu, kapıyı açtı. Yerde Åke'nin tablolarından birkaçı vardı, masanın başında kırklı yaşlarda, dikkat çekici güzellikte, sarışın bir kadın oturuyordu. Kadının üzerinde bedenini saran siyah bir elbise vardı, hafif makyajlıydı. Demek Alexandra buydu.

“Kutlamaya katılmak ister misin?” Åke masada duran şarap şişesini işaret etti. “Tabii bir kadeh getirmen lazım,” diye ekledi.

Neler oluyor, diye düşündü Jeanette, masanın üzerinde ekmek, peynir ve zeytin vardı.

Alexandra bir kahkaha atarak Jeanette'ye baktı. Kadının kahkahasından hiç hoşlanmadı Jeanette, çok yapmacıktı.

“Herhalde tanışma işi bize düşüyor?” dedi Alexandra, bir kaşını anlamlı bir şekilde kaldırdı. Uzundu, Jeanette'den biraz daha uzun.

Jeanette'ye doğru gelip elini uzattı.

"Alex Kowalska," dedi.

Aksanına bakılırsa İsveçli değildi.

"Jeanette... Gidip bir kadeh alacağım."

Alexandra –veya kendisini takdim ettiği şekliyle, Alex– gece yarısına kadar kaldıktan sonra bir taksi çağırdı. Åke oturma odasındaki kanepede sızmıştı. Jeanette elinde bir bardak viskiyle mutlakta yalnız başına kaldı.

Alex Kowalska'nın dalaverecinin teki olduğunu anlaması fazla zamanını almamıştı Jeanette'nin. Görüldüğü kadarıyla yalnızca Åke'nin sanatıyla ilgilenmiyordu. Bütün bir akşam hiç utanmadan anlamlı bakışlar fırlatmıştı Åke'ye, Jeanette'nin gözlerinin önünde iltifatlarda bulunmuştu.

Jeanette, kabalaşmamaya özen göstererek, ona artık evine dönme vaktinin geldiğini defalarca ima etmişti. Ama kadın aldırmadan oturmuş, eve gelirken getirdiği o güzel şaraplardan bir şişe daha açmasını istemişti Åke'den.

Åke'ye bir sergi daha açma sözü vermişti. Köklerinin uzandığı ve önemli ilişkilerinin olduğu Krakov'da açacaktı sergiyi. Durmadan atılım ve ilerlemeden bahsediyordu. Åke'nin sanatını göklere çıkarıyor, büyük gelecek hayalleri kuruyordu. Sonra bütün o övgüler. Åke'nin ahbablığı çok özeldi, sanatçılığı küstah denilecek kadar muhteşem ve heyecan vericiydi. Gözleri samimiydi, anlamlı ve entelektüeldi ve daha bir sürü şey. Åke'nin bileklerinin güzelliğini de atlamamıştı kadın. Åke gülümseyerek kendi bileklerine bakarken parmaklarını elinin damarlarında gezdiren Alex, "Ressam çizgileri bunlar," demişti. Jeanette'ye göre Alex'in durumu acınasıydı ama Åke kadının bütün bu övgüleriyle coşkuya kapılmıştı.

Yılan gibi bir kadın, diye düşündü Jeanette. Umutların boşa çıkmasıyla Åke'nin nasıl bir hayal kırıklığı yaşayacağını kestirebiliyordu.

Mutfağın ışığını kapattı, horlayarak uyuyan Åke'yi uyandırmak için oturma odasına geçti. Ama uyanacak gibi değildi. Gidip yalnız başına yatağa uzandı.

Jeanette kötü uyumuş, karabasanlarla boğuşmuştu, uyandığında berbat durumdaydı. Yatak örtüsü terden ıslanmıştı, hiç kalkmak istemiyordu. Ama ne yazık ki kalkmak zorundaydı.

Keşke sıradan bir işi olaydı. İşyerini arayıp hasta olduğunu söyleyerek izin alabileceği bir iş. İşlerin bir iki gün ertelenebileceği ya da işe gelmeyen personelin yerini başka birinin doldurabileceği bir iş.

Gerindi, ürperdi ve yorganı bir kenara itti. Nasıl olduğunu anlamadan birden ayağa kalkmıştı. Bedeni onun adına karar vermişti. Sorumluluğunu bil, demişti ona. Görevini yap, kendini bırakma.

Duş aldı, giyinip mutfağa döndü. Johan oturmuş kahvaltı yapıyordu. İsteksizliği dağılmaya başlamıştı Jeanette'nin, yeni bir iş günü için kendini hazır hissediyordu.

"Uyandın mı sen? Saat daha sekiz."

Kahve suyu koydu.

"Uyuyamadım ki. Bu akşam maçımız var," dedi Johan, önündeki gazetenin spor sayfasını açarak okumaya başladı.

"Önemli bir maç mı?" Jeanette bir fincan ve bir tabak koydu masaya. Buzdolabından süt ve mısır gevreği çıkardı.

Johan cevap vermedi.

Jeanette kahve sürahisini aldı, fincanını doldurdu, Johan'ın karşısına oturup sorusunu tekrarladı.

"Kupa maçı," diye mırıldandı, başını gazeteden kaldırmadan.

Jeanette, çocuęu hakkında bir Őey bilmedięini dūŐündü ĉaresizce. Gūnlerinin nasıl geĉtięini bile bilemiyordu. Mezuniyet dıŐında okuluna hiĉ gitmedięini hatırladı.

“Kimle karŐılaŐıyorsunuz, ne kupası?”

“Bıraksana!” Gazeteyi katlayıp ayağa kalktı, “Sanki ilgileniyormuŐsun gibi.”

“Ama Johan. Elbette ilgileniyorum. Biliyorsun ĉok ĉalıŐmam gerekiyor...” Durdu, dūŐünmeye baŐladı.

Ne kadar kōtū bahaneleri vardı. Utandı.

“Djurgården’le karŐılaŐacaęız,” dedi Johan, tabağını alıp bulaşık tezgāhına koydu. “Final maĉı, sanırım babam gelip izleyecek.” Hole ĉıktı.

“Kazanırsınız,” diye bağırdı arkasından Jeanette, “Djurgården bu sene ĉok kōtū.”

Johan cevap vermedi, odasına girip kapısını kapattı.

Jeanette ĉıkmaya hazırlanırken Åke’nin kanepede hareket ettiğini duydu. Oturma odasına girdi, Åke yeni uyanmış, gözlerini ovuyordu. Saĉları darmadağınıktı, gözleri kan ĉanaęına dönmüştü.

“Ben ĉıkıyorum,” dedi Jeanette. “Ne zaman geleceğimi de bilemiyorum, gecikebilirim.”

“İyi, iyi,” diyerek Jeanette’ye baktı Åke. Bu bakıŐlarıyla eve gelip gelmemesini umursamadığını anladı Jeanette.

“Unutma, bu akşam Johan’ın maĉı var. Senin izlemeni istiyor.”

“Bakalım,” diye ayağa kalktı Åke. “Vaktim olursa giderim ama emin değilim. Alex’le buluşup sergi kataloğunu hazırlayacağız, zaman alabilir. Olmazsa sen gidersin.” Alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

“Bırak Şimdi. Gidemeyeceğimi biliyorsun.” Dış kapıya doğru yürüdü Jeanette. Ayakkabılar ve ĉizmeler toz ve ĉakıl taŐlarına karışmıştı.

KARGA KIZ

Yetersiz, dedi kendi kendine. Değersiz ve bencil.

“Daha sonra arayıp nasıl geçtiğini sorarım.”

Kapıyı açıp dışarı çıktı ve Åke'nin cevap vermesini beklemeden kapıyı kapattı.

Emniyet Müdürlüğü

Şehre inen yollardaki trafik her zamanki gibi sıkıştı ama Gullmarsplan'dan sonra rahatladı. Arabasını park ettiğinde saate baktı, dokuzu biraz geçiyordu. İşe başlamadan önce Kungsholmen'de uzun bir yürüyüş yapmaya karar verdi, kafasını özel sıkıntılarından arındırıp işiyle ilgili düşüncelere yer açması gerekiyordu.

Odasına geldiğinde, Hurtig masasının arkasındaki koltuğuna oturmuş bekliyordu.

“Patronlar geç gelir,” diye sırttı.

“Niye orada oturuyorsun?” Jeanette masaya doğru gidip ziyaretçi koltuğuna geçmesini işaret etti.

“Eğer yanlışımla varsa düzelt, Jeanette,” diye söze başladı Hurtig. “Boktan bir durumdayız, değil mi?”

Jeanette başını salladı.

“Çıkar şu ağzındaki baklayı.”

“Aklıma esti, eski defterleri yokladım. Olağanüstü şiddet dosyalarını...”

“Ee, devam et.” Jeanette birden canlanmıştı, dişe dokunur bir şeyler bulmasa Hurtig'in kendisini rahatsız etmeyeceğini biliyordu.

“Ve bir tesadüf eseri şunu buldum.” Masanın üzerine kahverengi bir dosya attı. Üzerinde, “Bengt Bergman. Soruşturma kapandı,” yazıyordu.

Jeanette dosyayı açtı, içinde yirmi daktilo sayfası vardı.

“Sen anlat bakalım. İlginç bir şeyler varsa okurum,” diyerek dosyayı kapadı.

“İlginç, ilginç. Bengt Bergman bu yıl yedi defa sorgulanmış, en sonuncusu geçen pazartesi.”

“Geçen pazartesi mi? Niçin?”

“Tatyana Ahatova diye bir kadın, tecavüz suçlamasıyla şikâyet etmiş. Kadın fahişe ve...” Hurtig sustu. “Neyse boş ver kadını, benim ilgimi çeken başka bir şey var: Vahşet. Şikâyetlerin hepsinde karşımıza çıkıyor.”

“Vahşet?”

“Evet. Kızlara ağır işkenceler yapılmış, çoğu kemerle dövülmüş. Hepsine bir aletle anal tecavüzde bulunulmuş. Büyük ihtimalle şişeyle.”

“Kayıtlarda karşıma çıkmadığına göre hiç ceza almamış sanırım.”

“Aynen. Deliller zayıfmış, bir de kurbanların çoğu fahişe olunca! Onların sözüne karşı adamın sözü. Eğer yanlış okumadıysam karısı da tüm olaylarda adamın lehine şahitlik yapmış.”

“Yani adamı alalım mı diyorsun?”

Hurtig gülümsedi. Jeanette, en önemlisini sona sakladığını anladı.

“İki defa küçük yaştaki çocuklara cinsel tacizle suçlanmış. Kurbanlarının biri kız, diğeri oğlan. Eritreli iki kardeş. Orada da şiddete maruz kalmışlar...”

Jeanette, masada duran dosyayı alıp aceleyle karıştırmaya başladı. “Vay be, Hurtig. Seninle çalıştığım için çok mutluyum. Bakalım... İşte burada!”

Bir kâğıdı çıkarıp göz gezdirdi:

“Haziran 1999. Kız on iki, oğlan dokuz yaşında. Vahşice bir şiddet, kırbaç yaraları, tecavüz. Çocuklar yabancı kökenli. Soruşturmanın kapatılma nedeni... Ne diyor? Çocukları inandırıcı bulmamışlar,

ifadeleri çelişiyormuş. Ayrıca adam karısının yanında olduğunu söyleyerek onu şahit göstermiş. Bunu bizim soruşturmamıza bağlamak biraz zor. Daha fazlasına ihtiyacımız var.”

Hurtig bunu çoktan düşünmüştü.

“Şansımızı deneyebiliriz,” dedi. “Bergman’ın dosyasında kızının ismini buldum. Belki kızıyla konuşmayı denemeliyiz.”

“Bak, şimdi bir şey anlamadım. Kızın bize ne gibi bir faydası olur ki?”

“Kim bilir? Belki annesinin aksine babasını aklamaya o kadar gönüllü değildir. Dedğim gibi, şansımızı deneyeceğiz. Daha önce işe yaradı. Ne dersin?”

“Tamam. Ama sen arayacaksın.” Jeanette telefonu uzattı, “Telefon numarası var mı?”

“Elbette,” dedi Hurtig, incinmiş gibi bir hareket yaptı. Not defterini açıp telefon numarasını buldu. “Cep telefonu, maalesef adres yok.”

Jeanette bir kahkaha attı.

“Benim bunu kabul edeceğimi biliyordun, değil mi?”

Hurtig gülümseyerek telefonun açılmasını bekledi.

“Merhaba... Victoria Bergman’la konuşacaktım. Doğru numara mı?” Hurtig şaşırılmış gibiydi, “Aloo?” alnını kırıştırdı. “Kız kapattı,” dedi.

Birbirlerine baktılar.

“Bir süre bekleyelim, sonra bir de ben deneyeyim,” dedi Jeanette. Ayağa kalktı, “Belki bir kadınla konuşur. Ayrıca bir fincan kahveye ihtiyacım var.”

Koridora çıkıp küçük mutfığa gitti.

Kahve makinesinden plastik kahve bardağını almıştı ki telaşla gelen Schwarz’ı gördü, hemen arkasında Åhlund vardı.

“Duydunuz mu?” dedi Schwarz, silahının kılıfını düzelterek.

“Neyi duyduk mu?”

“Söder’de bir banka arabası soymuşlar. Folkkungagatan’da.

Schwarz gülümsüyormuş gibi geldi Jeanette’ye. “Billing olay yerine gidip yardım etmemizi istedi. Belli ki personel kıtlığı var.”

“Tamam, tamam,” dedi Jeanette omuzlarını silkererek. “Eğer öyle istiyorsa gidin.”

İki meslektaş başlarını sallayıp aceleyle koridordan çıktılar.

“Edi ile Būdū,” dedi Hurtig gülümseyerek. “Bana sorarsan, Schwarz burada oturup eski raporları okumaktansa soyguncu kovalamayı tercih eder gibi.”

“Kim etmez ki?”

On dakika sonra telefon numarasını bir kez daha çeviren Hurtig, ahizeyi Jeanette’ye uzattı. Jeanette bilgisayarın saatine baktı 10.22, not aldı. TLF, BENGT BERGMAN’IN KIZI.

Üç çalmadan sonra bir kadın telefonu açtı.

“Bergman.” Karanlık bir sestti, erkek sesi gibi.

“Victoria Bergman mı? Bengt Bergman’ın kızı, değil mi?”

“Evet.”

“Merhaba, adım Jeanette Kihlberg, Stockholm Emniyet Müdürlüğü’nden arıyorum.”

“Öyle mi, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Şey... Telefonun numaranızı babanızın avukatından aldık. Yeni açılan bir soruşturmayla ilgili babanız için karakter tanıklığı yapar mısınız, diye soracaktık.”

Hurtig başını sallayarak yalanı beğendiğini gösterdi.

“Zekice,” diye fısıldadı.

Karşı taraf bir süre sustu.

“Bunun için aradınız yani.”

“Rahatsız edici bir şey olduğunu söylerseniz anlarım ama bana babanızın lehine anlatabileceğiniz şeyler olduğu söylendi. Herhalde neyle suçladığınızı biliyorsunuzdur.”

Hurtig takdirle başını salladı.

“Çılgınsın sen.”

Jeanette, eliyle susmasını işaret etti. Kadının iç çektiğini duydu.

“Hayır, üzgünüm ama on yıldır ne babamla ne de annemle konuşuyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse babamın lehine tanıklık yapacağımın düşünülmesine şaşırırım.”

Kadının cevabı, Hurtig’in tahminini doğrular gibiydi.

“Öyle mi? Ben başka türlü duymuştum da,” diye yalana devam etti Jeanette.

“Öyle olmuş, benim yapacağım bir şey yok. Ama eğer ilgilerseniz suçlarını sayıp dökebilirim. Özellikle de bacaklarının arasında sallanıp duranla ilgili. Orada sallananı daha üç dört yaşlarımdayken bana sokmaya çalıştı.”

Kadının dobralığı karşısında Jeanette’nin nutku tutuldu, konuşabilmek için boğazını temizledi.

“Eğer söyledikleriniz doğruysa neden polise bildirmediniz?”

Jeanette, ne boktan bir şey bu, diye düşünürken Hurtig sevinçle başparmağını havaya kaldırdı.

“Kendime sakladım. Beni arayıp onun hakkında sorular sorma hakkınız yok. Benim için o öldü.”

“Tamam, anladım. Bir daha rahatsız etmem.”

Kadın telefonu kapattı.

Nasıl bir şeydi bu?

Bengt Bergman’ın kızını ararken belki her türlü şeyi duymayı bekliyordu ama az önce duydukları asla aklına gelmezdi.

Hurtig, hiçbir şey sormadan, Jeanette'nin bir şeyler söylemesini bekledi.

“Adamı alıyoruz,” dedi en sonunda Jeanette.

“İşte bu kadar,” diye ayağa kalktı Hurtig. “Sen mi sorgulayacaksın? Yoksa bu işi ben mi yapayım?”

“Ben sorgulayacağım ama istersen sen de katıl.”

Hurtig odadan çıkıp kapıyı kapattığında Jeanette'nin telefonu çaldı. Numaraya baktı, şefi arıyordu.

“Hangi cehennemdesin sen?” dedi Billing, sesi biraz öfkeliydi.

“Odamdayım, ne oldu?”

“On beş dakikadır seni bekliyoruz. Yönetim toplantısı olduğunu unuttun mu yoksa?”

Jeanette elini alınına vurdu.

“Hayır, hiç unuttur muyum? Hemen geliyorum.”

Telefonu kapattı, aceleyle koridora çıktı, koşar adım toplantı salonuna giderken uzun bir gün geçireceğini anlamıştı.

Gamla Enskede

Jeanette, ertesi gün kahvaltı yaparken gazeteyi açtığında resmi gördü ve bir kez daha utandı.

Gazetenin spor sayfasında Johan'm takımının resmi vardı.

Hammarby, final maçında Djurgården'i 4-1 yenmişti. Hammarby'nin iki golünü Johan atmıştı.

Johan'ın final maçı olduğunu söylemesine rağmen maçın nasıl geçtiğini sormak için aramayı unuttuğu için çok utandı Jeanette.

Yönetim toplantısı Billing'in kılı kırk yaran tutumu nedeniyle uzamış, öğleden sonra Bengt Bergman'a ulaşmaya çalışmış ve onu şikâyet eden fahişeye konuşmuştu. Kadın fazla bir şey dememiş, daha önce polise anlattıklarını tekrar etmişti. Emniyet müdürlüğünden ancak saat sekizde ayrılabilmişti Jeanette. Eve döndüğünde, Åke ile Johan eve gelmeden televizyonun karşısında uyuyakalmış, gece yarısı uyandığında da onlar çoktan uyumuştular.

Artık sormanın bir anlamı kalmamıştı. Olan olmuştu, değiştirme şansı yoktu

Jeanette, öldürülen çocukların soruşturmasıyla, yaşayan oğlundan çok daha fazla ilgilendiğini fark etti. Ama yapabileceği bir şey yoktu. Oğlu bugün hoşnutsuzdu belki, ama ihmal edildiği için haksız da sayılmazdı. Johan'm bir gün kendisini anlayabileceğini umdu. Başının üzerinde bir çatı, masasında yemek ve her ne kadar

kendi kendileriyle meşgul gibi görünseler de onu her şeyden çok seven bir anne babası vardı.

Ama ya büyüdüğünde olayları Jeanette'nin gördüğü gibi görmez, yalnızca kötü şeyleri hatırlarsa?

Johan'ın odasından çıkıp banyoya girdiğini duydu, Åke de merdivenlerden aşağı iniyordu. Jeanette ayağa kalkıp masaya iki tabak ve iki fincan koydu.

"Günaydın," dedi Åke. Buzdolabından meyve suyunu aldı, direkt paketten içti. "Johan'la konuştun mu?"

Bir sandalye çekip oturdu, pencereden dışarı bakmaya başladı. Güneş parlıyordu, gökyüzü açıktı. Çayırıların üzerinde birkaç kırlangıç uçuyordu.

Kahvaltıyı bahçede yapmayı düşünen Jeanette:

"Hayır konuşmadım. Yeni uyandı, şimdi duşta," dedi.

"Bize çok kırgın."

"Bize mi?" Jeanette, Åke'yle göz göze gelmeye çalıştı ama o, pencereden dışarı bakmaya devam ediyordu. "Ben yalnızca bana sinir oluyor diye düşünüyordum."

"Hayır," Åke, Jeanette'ye döndü.

"Sana sinir olması için ne yaptın ki?"

Åke kahve fincanını öfkeyle masaya koydu, sandalyesini geriye itip hiddetle ayağa kalktı.

"Sinir olmak mı dedin?" Masanın üzerinden Jeanette'ye doğru eğildi. "Demek böyle düşünüyorsun? Johan bize sinir oluyor."

Jeanette bu ani öfke karşısında şaşırmıştı.

"Ama..."

"Sinir olduğu falan yok. Onu hayal kırıklığına uğrattık, üzgün. Kendisiyle ilgilenmediğimizi ve durmadan kavga ettiğimizi düşünüyor."

“Sen dün maça gitmedin mi?”

“Hayır, yetişemedim.”

“Ne demek yetişemedim?” Jeanette kendi ihmali nedeniyle Åke’yi suçlamaya hazırlandığını fark etti. Ama bir yandan da evdeki işleri yoluna koymanın Åke’nin görevi olduğunu düşünüyordu. Kendisi evin geçimini sağlamak için didinip duruyor, bu yetmezmiş gibi ailesini arayıp para dileniyordu. Peki ya Åke’ye ne kalıyordu? Biraz bulaşık, arada bir çamaşır yıkıyor, bazen de Johan’ın ödevlerine yardım ediyordu.

“Evet, yetişemedim! Bu kadar basit.”

Çok öfkelenmiş gibiydi.

“Bu duvarların dışında benim de bir hayatım var,” diye devam etti, kollarını açarak. “Lanet olsun! Artık nefes alamıyorum. Boğulacak gibiyim.”

Jeanette’nin içinde de öfke kabarıyordu.

“O zaman bir şeyler yap!” diye bağırdı. “Evde oturup paslanacağına gerçek bir iş bul.”

“Yine neden kavga ediyorsunuz?” Johan kapının kenarında durmuş onlara bakıyordu, giyinmişti ama saçları hâlâ ıslaktı. Çok üzgün görünüyordu.

“Kavga etmiyoruz,” Åke kahve makinesine yöneldi. “Annenle biraz konuşuyoruz.”

“Pek öyle görünmüyor.” Johan odasına gitmek için döndü.

“Gel otur, Johan.”

Jeanette ağır bir iç çekti, göz ucuyla kol saatine baktı.

“Dün maçını kaçırdığımız için çok üzgünüz. Görüyorum ki kazanmışsınız, kutlarım.” Jeanette gazeteyi kaldırıp resmi gösterdi.

“Hıh,” diye iç çeken Johan masaya oturdu.

“Biliyorsun işte,” diye konuya girdi Jeanette, “bu aralar babanın da benim de çok işimiz var.” Uygun bir sözcük bulmaya çalışırken ekmeğe yağ sürdü ama bütün sözcükler onu yarı yolda bırakıyordu. Geçerli bir özür yoktu.

Hazırladığı sandviçi Johan’ın önüne koydu, yüzünü buruşturarak baktı Johan.

“Diğer çocukların anne babaları da çalışıyorlar ama geldiler.”

Jeanette yardım dilenerek Åke’ye baktı ama o gözlerini yine dışarı dikmişti.

Koşulsuz sevgi, diye düşündü Jeanette. Bu sevgiyi kendisinin taşıması gerekirdi ama farkına varmadan oğlunun omuzlarına yıkmıştı.

“Ama biliyorsun,” dedi yalvarır gibi, “sen, arkadaşların, onların anne babaları geceleri rahat uyuyabilesiniz diye annen haydutlarla uğraşiyor.”

Johan kaşlarını çattı, gözlerinde daha önce hiç görmediği bir öfke parlıyordu.

“Beş yaşımdan beri bana bunları anlatıyorsun,” diye bağıarak masadan kalktı. “Ben artık sümüklü bir çocuk değilim!”

Odasına girip kapıyı çarptı.

Jeanette elinde kahve fincanıyla kalakaldı.

Sıcaktı.

O anda hissettiği tek şey sıcaktı.

“Nasıl böyle oldu?”

Åke dönüp düşünceli bir ifadeyle ona baktı.

“Ben başka türlüünü hiç hatırlamıyorum,” dedi. “Gidip çamaşır makinesine bakacağım.”

Dönüp gitti.

Jeanette yüzünü ellerine gömdü. Gözyaşları gözkapaklarını ıslattı. Ayaklarının altından toprak çekildi. Sağlam bildiği her şey temelinden sarsılmaya başlamıştı.

Onlarsız kimdi ki?!

Kendini topladı, hole geçti, ceketini koluna attı ve hiçbir şey düşünmeden dışarı çıktı. Onu istemiyorlardı.

Arabaya oturdu, hâlâ kendisinin olan hayata doğru yola çıktı.

Emniyet Müdürlüğü

Von Kwist'in telefonuna ulaşmayı beklerken anestezi ilaçlarla, özellikle de ksilokainle ilgili yazılanları okudu.

Saat on buçukta nihayet savcıya ulaşabildi.

"Niçin inat ediyorsun?" diye başladı savcı. "Bildiğim kadarıyla senin bu soruşturmayla bir ilgin yok. İş Mikkelsen'in masasında. Öyle değil mi?"

Jeanette adamın otoriter ses tonuna sinir oldu.

"Evet, öyle ama açıklığa kavuşturmam gereken şeyler var. Sorguda söylediği bazı şeyleri incelemek istiyorum."

"Öyle mi, neymiş onlar?"

"En önemlisi, bir çocuğun nasıl satın alınabileceğini bildiğini söylüyor. Kimsenin yokluğunu hissetmeyeceği sahipsiz bir çocuğun satın alınıp nasıl kaybedildiğini. Ayrıca sorgusunda ifade ettiği birkaç şey daha var."

"Öyle mi, neymiş bakalım?"

"Öldürülen çocukların cinsel organları kesilmişti. Cesetlerinde diş hekimlerinin kullandığı anestezi ilaçlara rastlandı. Karl Lundström hadım etmeyi hararetle savunuyor ve sen de kesinlikle biliyorsundur ki karısı diş hekimi. Kısaca benim yürüttüğüm soruşturma için ilginç bir isim."

"Affedersin ama..." Von Kwist boğazını temizledi. "Bu söylediklerin çok muğlak. Somut bir şey yok. Sonra bilmediğin bir şey var." Sustu.

“Öyle mi, nedir o bilmediğim?”

“Sorgusu sırasında ağır ilaç etkisi altındaydı.”

“Tamam ama herhalde bu adamın...”

“Küçük hanım,” diye sözünü kesti Kwist, “ne tür ilaçlardan bahsettiğimizi bilmiyorsun.”

Savcının aşağılayıcı üslubuna ifrit olsa da öfkesini dizginledi Jeanette.

“Doğru, bilmiyorum. Ne tür ilaçlar olmuş bunlar?”

Savcının birtakım kâğıtları karıştırdığını duydu.

“Xanor, desem sana bir şey ifade eder mi?”

Jeanette bir süre düşündü.

“Hayır, etmez.”

“Tahmin etmiştim. Bilseydin, Lundström’ün uydurmalarını iddiye almazdın.”

“Ne demek istiyorsun yani?”

“Thomas Quick, faili bulunmamış bütün cinayetleri üstlendiğinde bu ilacın etkisindeydi. Eğer sorulsaydı büyük ihtimalle Palme cinayetini de Kennedy cinayetini de üstlenirdi. Hatta Ruanda’daki katliamı da.” Von Kwist kendi esprisine kendi güldü.

“Yani demek istiyorsun ki...”

“Yani isteğin akıl kârı değil,” diye sözünü kesti von Kwist. “Ya da şöyle ifade edeyim. Sana bu işi yasaklıyorum.”

“Buna yetkin var mı?”

“Hem de nasıl, Billing’le konuştum bile.”

Jeanette öfkeden titredi. Eğer savcı böylesine kibirli bir tonda konuşmasaydı kararını kabul edebilirdi, ama şimdi ona karşı koymaya karar vermişti. Lundström hangi ilacı kullanırsa kullansın söyledikleri göz ardı edilmeyecek kadar ilginçti.

Jeanette, pes etmeyecekti.

Mariatorget

München bira fabrikasının bakır çatısını karanlık yağmur damlaları dövüyor, Riddarfjärden'in üzeri şimşeklerle aydınlanıyordu.

Sofia Zetterlund, öğle tatilinde kafasını boşaltmak için Mariatorget'de dolaşmaya karar vermişti. Baş ağrısı tutacak gibiydi.

Hava sıcaktı, sabah yağın şiddetli yağmurdan sonra yüzünü gösteren yakıcı güneşle meydana buharlar kalkıyordu. Balık tutan tanrı Tor heykelinin sol tarafında birkaç ihtiyar toplanmış, petank oynuyordu. Çimlerin üzerine örtülerini serip oturan insanlar vardı. Hornsgatan'dan geçen arabaların egzoz dumanlarıyla çakıllı yollardan yükselen tozlar birbirine karışarak nefes almayı zorlaştırıyordu.

Sofia, Seven Eleven'in köşesinden dönüp Maria Kilisesi'ne doğru yürüdü.

Yirmi dakika sonra tekrar muayenehanesine döndü.

Baş ağrısı artmıştı. Lavaboya gitti, yüzünü yıkadı, sonra iki ağrı kesici aldı. Gücünü toplayabilmeyi umuyordu.

Yazı masasının altındaki dolabı açtı, Karl Lundström dosyasını çıkardı, okuyarak belleğini tazeledi.

Adamla yaptığı konuşmalara dayanarak zorunlu psikiyatrik tedavi görmesini gerektirecek bir duruma rastlamadığını belirtmişti raporunda. Çünkü Karl Lundström, davranışlarını ideolo-

mançlarıyla gerekçelendiriyordu. Lundström'ün hapis cezasına iptil edilmesini önermişti.

Ama böyle olmayacaktı.

Bütün işaretler, mahkemenin Lundström'ü tedaviye zorlayacağını gösteriyordu. Temel dayanakları, Huddinge Hastanesi'nde yapılan deney sırasında, adamın Xanor ilacının etkisi altında olmasıydı, bu Sofia'nın raporu mahkeme kararında kullanılamazdı.

Kısacası, adamla yaptığı konuşma geçersiz ilan edilmişti.

Mahkeme zavallı, şaşkın bir adamdan başka bir şey görmezken Sofia'ya göre adamın söyledikleri, uyuşturucu etkisinde söylenmiş devral ürünü şeyler değildi.

Karl Lundström, gerçeği yalnızca kendisinin gördüğü sanısına kapılmıştı. Güçlü olanın haklılığı inancıyla, zayıflara eziyet etmeyi Lundisi için bir ayrıcalık gibi görüyordu. Kendi yeteneklerine tapıyor, onlarla gurur duyuyordu.

Sofia, adamın söylediklerini hatırladı.

Baştan sona uzun bir savunmaydı.

"Yanlış yaptığımı düşünmüyorum," demişti. "Hata günümüzün toplumunda. Ahlakınız kirlenmiş. Dürtüleriniz arkaik. Tanrı'nın emesti yasaklayan hiçbir sözü yok. Benim arzuladıklarımı her erkek arzular, cinsiyete bağlı kadim bir arzu bu. Bütün bunlar çok eski yazıtlarda da var. Ben Tanrı'nın yaratığımı ve onun bana verdiği buyruklara uyuyorum."

Ahlak felsefesi ve yarı dinsel saçmalıkların arkasına sığınma çabaları.

Sofia, büyüklük kuruntularının Karl Lundström'ü çok tehlikeli bir adama dönüştürdüğünü düşünüyordu.

Kendisini üstün zekâlı gibi gören biri.

Empati duygusundan bütünüyle yoksun.

Karl Lundström, Säter veya başka bir psikiyatri kliniğinde bir süre kaldıktan sonra manipülasyon yeteneğini konuşarak izin almayı başaracaktı. Dışarıda geçireceği her saniye, insanların hayatlarının tehlikeye atılması demekti.

Sofia, Cinayet Masası Komiseri Jeanette Kihlberg'i aramaya karar verdi.

Olayın ciddiyeti prosedürlere aldırması gerektiğini söylüyordu.

Sofia kendisini tanıtip Karl Lundström hakkında konuşmak için randevu istediğinde Jeanette Kihlberg çok şaşırıldı.

“Fikrinizi neden değiştirdiniz?”

“Sizin soruşturmanızla bir ilgisi var mı bilmiyorum ama Lundström'ün çok ağır bir suça iştirak etmiş olabileceğini düşünüyorum. Mikkelsen, Lundström'ün, Anders Wikström ve videokasetlerle ilgili anlattıklarına dair bir girişimde bulundu mu?”

“Bildğim kadarıyla şu an o işle ilgileniyorlar. Ama Mikkelsen, bahsi geçen adamın da kasetlerin de Lundström'ün hayal ürünü olduğuna ve bir şey bulamayacaklarına inanıyor. Sanırım onun hakkında bir fikir edinmişsinizdir. Akıl hastası birine benziyor.”

“Evet, ama davranışlarından sorumlu tutulmayacak kadar hasta değil.”

“Hm... Tamam. Herhalde hastalığının bir düzeyi vardır, değil mi?”

“Evet, ceza alabilecek düzeyde.”

“Yani sizin değerlendirmelerinize göre ceza alması gerekiyor.”

“Kesinlikle. Ceza, failin durumuna uygun olmalı, ben bu davada hapis cezasını öneriyorum. Kanımca Lundström psikiyatrik tedaviyle düzelecek biri değil.”

“Size katılıyorum,” dedi Jeanette, “Peki, ifadelerini uyuşturucu etkisi altında verdiği fikrine ne diyorsunuz?”

Sofia güldü.

“Raporlara göre aldığı ilaç miktarı bu iddiayı destekleyecek düzeyde değil. Çok düşük dozda Xanor almış.”

“Şu Thomas Quick’in aldığı ilaçtan.”

“Evet, evet. Ama Quick’in aldığı ilaç miktarı, Lundström’ün aldığı miktarla kıyaslanamayacak kadar fazlaydı.”

“Yani ilaç tezine aldırmanın, diyorsunuz.”

“Aynen. Öldürülen çocuklarla ilgili Lundström’ün sorgulanması gerektiğini düşünüyorum. Açılan bir kapının rüzgârı başka bir kapıyı açabilir.”

Jeanette bir kahkaha attı.

“Açılan bir kapının rüzgârı ha?”

“Evet, adam bir çocuğun nasıl alınacağını bildiğini söylüyorsa bunun incelenmesi gerekir diye düşünüyorum.”

“Anlıyorum. Bana zaman ayırdığınız için sağ olun.”

“Bir şey değil. Ne zaman görüşebiliriz?”

“Sizi yarın sabah ararım. Öğle yemeğine ne dersiniz?”

“Tamam.”

Telefonu kapadılar, Sofia pencereden dışarı baktı.

Güneş parlıyordu.

Monumentet

Akşam yağmur başlarken her şey birdenbire çok kirlenmiş gibiydi. Sofia Zetterlund eşyalarını toplayıp muayenehaneden çıktı.

Hava ne kadar kötüyse Mikael'le akşam yemeği de bir o kadar kötüydü. Uzun bir süreliğine yiyecekleri son akşam yemeği olacağı için hazırlanırken gerçekten çok çaba sarf etmişti Sofia. Mikael şirketin Almanya'daki merkezine çağrılmıştı, birkaç ay dönme-yecekti. Keyifsiz bir konuşmadan ve Sofia'nın üzüm, taze peynir ve havuçla yaptığı keki yedikten sonra kanepede uykuya dalmıştı. Mikael'in oturma odasından gelen horultularının eşliğinde mutfakta bardakları yıkayan Sofia kendini kötü hissediyordu.

İşte de durum iyi gitmiyordu. Şu Lundström soruşturmasıyla ilgili şeyler iyice canını sıkıyordu: Danışmanlar, psikologlar ve adli tıp psikiyatru. Kendi hastaları da canını sıkıyordu. Carolina Glanz en azından bir süredir gevşemiş, son randevusunu iptal etmişti, akşam gazeteleri sayesinde hayatını erotik filmlerle sürdürdüğünü öğrenmişti Sofia. Artık Victoria Bergman da gelmiyordu. Bu bir kayıptı. Şimdi şirket yöneticilerine liderlik koçluğu yapıp konferanslar vererek dolduruyordu günlerini. Genellikle hazırlık gerektirmeyen, alışkanlıkla yürüttüğü işlerdi bunlar. O kadar sıkıcı işlerdi ki yapmaya değip değmediğini sormaya başlamıştı kendi kendine.

Bulaşığın kalanını bırakmaya karar verdi. Bir fincan kahve alıp çalışma odasına geçti, bilgisayarını açtı. Çantasından küçük kayıt cihazını çıkarıp masaya koydu.

Anlaşıldığı kadarıyla Victoria Bergman, küçükken kendi içindeki çocukla boğuşup durmuştu.

Belki de hayatını etkileyen özel bir şey yaşamıştı?

Victoria lise birdeyken yaşadığı bir olaya sık sık dönüyordu. Anlatırken hızla ileri sardığından bunun ne olduğunu bilmiyordu Sofia.

Belki de bir seferlik bir şey değildi. Uzun süren bir tacizdi, belki bütün yetişkinlik çağı boyunca yaşadığı bir şeydi.

Aşağı olmak, zayıf olmak?

Victoria'nın zayıflığı küçümsediğine inanma eğilimindeydi Sofia.

Not defterini karıştırıp temiz bir sayfa açtı ve kayıtları dinlerken sürekli not almaya karar verdi.

Kasetin üzerini okudu, kayıt yaklaşık bir ay önce yapılmıştı.

Victoria'nın kuru sesi geliyordu:

... sonra bir gün ellerim arkadan bantla bağlı halde öylece diki-liyordum, diğerlerinin elleri serbestti, ben istemezsem de istedikleri her şeyi yapabilirlerdi. Onlar ağlamazken benim ağlamam yakışık almaz diye ağlamak istemedim, hele ki kendi karıları yerine benimle yatabilmek için o kadar yol kat edip gelmişlerken. Karıları, sürüklenip kol ve bacaklarının yara bere içinde kalması yerine bütün bir gün evde oturup ufak tefek işlerle uğraşmaktan memnun olmalıydılar...

Sofia kahve fincanına uzandı, Mikael'in uyanıp oturma odasında dolaştığını duydu.

Kendini çaresiz, yorgun ve bıkkın hissetti.

Televizyonun gürültüsü.

Antrenman ağrısı gibi fiziksel bir yorgunluk.

Ve o acımasız, öğütücü ses.

Pencereye vuran yağmur damlaları.

Mikael.

Dinlemese miydi?

... moruklar sabah erkenden çıkacaklardı ve sonra evlerine gidip cinsel organ tadında, baharatsız ama daima faydalı ve besleyici olan yemeklerini yiyeceklerdi...

Victoria'nın nasıl ağlamaya başladığını duydu Sofia, ne gariptir ki kendisi bu olaya dair bir şey hatırlamıyordu.

Hiç kimse görmezken ağzınızı tencerele daldırabilir, normalde tuvalete dökeceğiniz şeyleri tıka basa yiyebilirdiniz. Sonra baba-annemin ve dedemin yanında kaldım. Babamla kavga etmekten kurtulacağım için iyiydi bu, o yokken daha rahat uyuyordum, kafayı bulmak istediğimde şarap veya ilaç aşırıbiliyordum. Durmadan aynı şeyleri tekrarlayarak başımın etini yiyen o sesi susturmak istedim ve kendime sordum, bugün cesaret edip de...

Sofia on iki buçukta bilgisayarın karşısında uyandı, bedeninde bir huzursuzluk vardı.

Belgeyi kapattı, bir bardak su almak için mutfığa giderken vazgeçip hole döndü, paltosunun cebinden sigara paketini aldı.

Mutfaktaki havalandırmanın altında sigarasını içerken Victoria'nın anlattıklarını düşündü.

İlk başta, birbirini tutmayan alakasız şeyler gibi görünse de anlattıklarının arasında bir bağ vardı, boşluklar yoktu. Anlattıkları uzun, tek bir olaydı. Lastik gibi uzatılarak bir saate yayılmış bir yaşantı.

Koparmadan ne kadar uzatabilir, diye düşündü. Dumanı tüten sigarasını kül tablasına koydu.

Tekrar çalışma odasına döndü, notlarına baktı: SAUNA, KUŞ YAVRULARI, BEZ KÖPEK, BÜYÜKANNE, KOŞMAK, BANT, SES, KOPENHAG. Sözcükler onun el yazısıyla, eğri büğrü ve dağınık yazılmıştı.

İlginç, diye düşünerek küçük kayıt cihazını alıp mutfığa geçti. Ocağın önüne bir sandalye çekti.

Kayıt cihazını geri sararken kül tablasından sigarasını aldı. Sarmayı durdurdu, düğmeye bastı. Önce kendi sesini duydu.

“O kadar uzaklarda nereye gittiniz?”

Victoria'nın oturuşunu nasıl değiştirdiğini, bacaklarının yukarısına çıkan eteğini nasıl düzelttiğini gözlerinin önüne getirdi.

“Evet. O zamanlar yaşım çok küçüktü ama Güney Lapland'a, Dorotea ve Vilhelmina'ya gittiğimizi hatırlıyorum. Daha uzaklara da gitmiş olabiliriz. İlk defa arabanın ön koltuğunda oturuyor ve kendimi büyümüş hissediyordum. Bana bir sürü şey anlattı, sonra hatırlayıp hatırlamadığımı anlamak için sorular sordu. Bir seferinde direksiyonun üzerinde bir ansiklopedi açıp dünyanın bütün başkentlerini saymamı istedi. Kitaba göre Filipinler'in başkenti Quezon City idi ama ben kesinlikle Manila olduğunu söyledim. Çok öfkelendi ve bir çift kayak botuna bahse girdik. Benim dediğim doğru olduğu anlaşılınca ikinci el deri botlar aldı, hiç kullanmadım.”

“Ne kadar sürdü bu yolculuk? Annen de sizinle birlikte miydi?”

Sofia, kaseti dinlerken çok zorladığını fark etti. Bir sigara daha yaktı ve hemen arkasından kül tablasına bastırarak söndürdü.

Victoria bir kahkaha attı.

“Yok canım, o hiç bizimle gelmedi.”

Bir dakika kadar sustular, sonra kendi sesini duydu, Victoria'ya sesler hakkında söylediği bir şeyi hatırlatıyordu.

“Ne tür sesler duyuyorsun? Hep duyduğun sesler mi bunlar?”

Sofia yaptığı tekrarlardan rahatsız oldu.

“Evet, küçükken duyuyordum,” dedi Victoria. “Başta hem yükselen hem de giderek tizleşen yoğun bir sestti. Artan bir uğultu gibiydi.”

“Hâlâ duyuyor musun?”

“Hayır, çok önceydi. Ama on altı on yedi yaşıma bastığımda o tekdüze ton gerçek bir sese dönüştü.”

“Peki, ne diyordu?”

“Genellikle, bugün göze alabilir misin, diyordu. Cesaretin var mı? Cesaret edebilir misin? Cesaret edebilir misin bugün? Bazen çok zorluyordu.”

“Cesaret edebilir misin, derken neyi kastediyordu?”

“Tabii ki intiharı! Lanet bir ses, bu sesle nasıl boğuştuğumu bilemezsin. Ancak cesaret ettiğimde sustu.”

“Yani intihara mı teşebbüs ettin?”

“Evet, on yedi yaşımdayken, bazı arkadaşlarla seyahate çıkmıştık. Sanırım Fransa’da bir yerde ayrıldık. Kopenhag’a geldiğimde perişan haldeydim, otel odasında kendimi asmaya kalktım.”

“Kendini asmaya mı kalktın?”

Sesindeki kararsızlığı hissetti Sofia.

“Evet... Kendime geldiğimde boynumda kemerle tuvalette, yerde uzanıyordum. Tavandaki çengel yerinden çıkmış, ağzımı burnumu fayanslara çarpmıştım. Her taraf kan içindeydi. Ön dişlerimden biri kırılmıştı.”

Ağzını açıp göstermişti. Sağ ön dişinde dolgu vardı, soldaki dişten farklıydı.

“Ve sonra sesler sustu, öyle mi?”

“Evet, öyle gibi. Cesaret edebileceğimi ispatlamıştım. Artık başımın etini yemesine gerek yoktu.” Victoria bir kahkaha attı.

Susmuşlardı, birkaç dakika yalnızca nefes alıp vermeleri duyuldu. Sonra Victoria’nın sandalyeyi çekişi. Arkasından ceketini alıp odadan çıkmıştı.

Sofia üçüncü sigarayı da söndürdü, havalandırmayı kapattı, gidip yattı. Saat gecenin üçüne geliyordu, yağmur durmuştu.

Neyi yanlış yapmıştı da Victoria terapiyi bırakmıştı? Halbuki bir yere varıyorlardı.

Victoria Bergman’la yaptığı konuşmaları özlediğini hissetti.

Yol

Svartsjölandet'e doğru kıvrılarak uzanıyordu, ıpsızdı. Ama en sonunda bir erkek çocuğu buldu.

Bozuk bir bisikletle şarapolün kenarında dikiliyordu.

Bir arabanın kendisini almasını bekliyordu.

Herkese güveniyordu.

İhanete uğramış insanları tanımayı öğrenmemiştii.

oda

tavandan sarkan ampulle aydınlanıyordu ve kadm, bir köşeye koyduğu bir sandalyeden izliyordu gösteriyi.

Gizli kapının karşısındaki duvara, tekneleri bağlamak için kullanılan sağlam demir halkalardan monte etmişti.

Çocuğu soymuş, boynuna bir tasma geçirmiş ve iki metrelik bir zincirle duvardaki halkaya bağlamışlardı.

Çocuk ancak dört metrekarelik bir alanda hareket edebilirdi, kadına ulaşma imkânı yoktu.

Yerde elektrik kablosu uzanıyordu. Gerektiğinde iki çelik ok atabilmek için elektrik tabancasını dizinin üstünde hazır tutuyordu. Oklar bedenine isabet ettiğinde beş saniyede elli bin voltluk elektrige maruz kalacaktı çocuğun bedeni. Kasları kramplarla kasılacak, bütünüyle etkisiz hale gelecekti.

Gösterinin başlaması için Gao'ya bir işaret yaptı.

Gao öğleden öncesini arınmaya vermiş ve meditasyon yaparak düşünme faaliyetini en aza indirmişti.

Mantık diye bir şey kalmamalıydı, yapmak üzere eğitildiği şeyi yapmasına engel oluşturacak her türlü duygudan uzaklaşmalıydı.

Şimdi, gösteriye saniyeler kala son düşünce kırıntılarını da yok edecekti.

Yalnızca dört yaşamsal desteğe ihtiyaç duyan bir beden olacaktı.

Oksijen.

Su.

Yemek.

Uyku.

Hepsi bu.

O bir makine, diye düşündü kadın.

nylon döşeme

zincire vurulmuş çocuğun hareket etmeye başlamasıyla gıcırdadı. Çocuk hâlâ şaşkındı, kendine yeni geldiğinden sersemdi, kuşkuyla etrafına bakındı. Çaresizce çırpınarak boynundaki halkadan kurtulmaya çalıştı, imkânsız olduğunu anladığında etrafını kollayarak duvara doğru sürünerek geriledi. Ayağa kalktı, sırtını duvara dayadı.

Çıplak ve savunmasız çocuğun önünde ileri geri dolaşıyordu Gao.

Çocuğun karın boşluğuna bir tekme attı, nefesi kesilen çocuk dizlerinin üzerine çöktü. Arkasından bir kulağının üzerine şiddetli bir tekme indirdi Gao, çocuk inleyerek yere yığıldı.

Bir şey kırıldı, çocuğun burnundan kan boşaldı.

Kadın, kavganın eşitsiz olduğunu görerek ağlayan çocuğun zincirini gevşetti.

tavan lambası

hafifçe sallandı, kıvrılmış yatan çocuğun sırtında gölgeler dolaştı. Gao durumu okumuş ve kendisinden ne istendiğini hemen anlamıştı.

Ama öteki çocuk ağlayıp yalvararak kurtulacağını sandığından işin ciddiyetini bir türlü anlayamamıştı.

Yattığı yerde terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi çırpınıp duruyordu.

Acaba gerçek bir fiziksel acıyla ilk kez karşılaştığından mı hayatta kalmak için gerekli refleksleri göstermiyor, diye merak ediyordu kadın. Belki de insanların içlerinde bir iyilik olduğu inancıyla yetiştirilmişti. Bu yanılısama kendini savunma şansından yoksun bırakıyordu onu.

Gao, tekmeler ve yumruklar yağdıırıyordu çocuğa.

Kadın, çocuğa bir bıçak vererek kavgayı dengelemeye çalıştı ama çocuk bıçağı elinden attı, dehşetle uludu.

Kadın sandalyeden kalktı, Gao'ya amfetamin ve bir şişe su verdi. Gao terlemişti, derin derin solurken kasları geriliyordu.

Kadın ve o tam ve bir bütün olacaklardı.

Gölgelerde ikisi bir bütündü.

Sadece açılış ve kapanışlar.

Kan ve acı. Elektriksel dürtüler.

Çocuğı elektrik kablosuyla yavaşça kırbaçlamaya başlayan kadın, hızını artırdı ve giderek vahşileşti.

Çocuğun sırtından kanlar aktı.

Kadın iğnelerden birini aldı, bedenine uyuşturuucu enjekte edecekken çocuğun artık yaşamadığını fark etti.

Bitmişti.

Emniyet Müdürlüğü

Şüpheliler listesindeki tek ilginç isim şimdilik Karl Lundström'dü. Jeanette Kihlberg, Sofia'nın kendisini aramasına şaşırmış ama aynı zamanda bunu minnetle karşılamıştı. Buluşmaları belki de soruşturmaya yeni bir soluk kazandırırdı.

Buna ihtiyaç vardı. Saplanıp kalmışlardı.

Theelin ve Furugård listeden çıkarılmış, tecavüz zanlısı Bengt Bergman'ın sorgusundan bir sonuç alınamamıştı.

Bergman'ın ne kadar itici bir tip olduğunu tecrübe etmişti Jeanette. Duygusal açıdan kestirilemezdi, aynı zamanda soğuk ve hesaplıydı. Tam tersi bir davranış göstermesine rağmen büyük empati yeteneğinden bahsetmişti defalarca.

Karl Lundström hakkında okuduklarıyla bu adam arasında apaçık bir benzerlik vardı.

Bergman'ın herhangi bir suçtan sorgulandığı her seferde karısı yardımına koşmuş, söz konusu olay sırasında yanında olduğuna dair şahitlik ederek kocasını kurtarmıştı. Bu konuya öfkeyle dikkat çeken Jeanette, kadınla bir kez daha konuşmayı talep etmişti Kwist'ten. Bergman ve karısının ilişkisinin, Karl Lundström ve karısı Annette'nin ilişkisine benzemesine de dikkat çekmişti. Kendi kızına tecavüz söz konusu olduğunda bile kocasının tarafını tutmuştu Annette.

Savcı her zamanki gibi dediğim dedikti. Bengt Bergman'la konuşma denemesinin çılgın bir girişim olduğunu kabul ediyordu Jeanette.

Sonuç vermeyecek bir girişimdi.

Bergman'ın kızıyla yaptığı kısa telefon konuşmasında adamın epeyce kirli çamaşırı olduğunu anlamıştı.

Bir evlat anne babasıyla selamı sabahı kesiyorsa bunun mutlaka bir nedeni olmalıydı.

Kısacası, Jeanette'ye göre savcı, ağır bir tecavüze maruz kalan fahişe Tatyana Ahatova'nın soruşturmasını da çok büyük bir ihtimalle kapatacaktı.

Uyuşturucu kullanmaktan defalarca hüküm giymiş orta yaşlı bir fahişenin, SIDA'in şeflerinden biri karşısında ne şansı olabilirdi? Söze karşı söz. Kwist'in kime inanacağını herkes kestirebilirdi.

Hayır, Tatyana Ahatova'nın hiç şansı yok, diye düşünen Jeanette, Bengt Bergman dosyasını bir kenara koydu.

Yine bir yorgunluk çöktü üzerine. Keşke tatile çıkıp yazın tadını çıkarabilseydi. Åke, Alexandra Kowalska'yla birlikte Krakov'a, Johan arkadaşlarıyla birlikte Dalarna'ya gitmişti. Şimdi tatile çıkarsa çok yalnız kalacaktı.

"Ziyaretçin var." Hurtig içeri girdi. "Aşağıda Ulrika Wendin bekliyor. Yukarı çıkmak istemiyor."

Genç kadın sokakta durmuş, sigara içiyordu. Sıcağa rağmen üzerinde kapüşonlu, kalın, siyah bir mont vardı, siyah bir kot giymiş, ayaklarına da askerlerin giydiği türden botlar geçirmişti. Montunun kapüşonunu başına geçirmişti. Kocaman, siyah bir güneş gözlüğü takmıştı. Jeanette ona doğru yürüdü.

"Davamın yeniden görülmesini istiyorum," dedi Ulrika. Sigarasını yere atıp ayağının ucuyla söndürdü.

“Tamam... Bir yere gidip konuşalım. Sana bir şeyler ısmarlayabilirim.”

“Olur, ama yanımda para yok.”

“Ben ısmarlayacağım dedim ya, gel hadi.”

Hantverkargatan boyunca sessizce yürüdüler. Oturacak bir yer bulana kadar Ulrika bir sigara daha içti. Kahve ve sandviç ısmarlayıp bahçeye oturdular.

Ulrika gözündeki kocaman gözlüğü çıkardı. Jeanette onun neden gözlük taktığını ancak o zaman anladı. Ulrika'nın sağ gözü şişmiş, morarmıştı. Birkaç günlük bir yumruk izine benziyordu.

“Bu da ne böyle?” diyerek küçük bir çığlık attı Jeanette. “Kim yaptı bunu?”

“Boş ver, aldırma. Tanıdığım bir herif işte. Aslında iyi bir adam. Yani içmediğinde.” Utanarak gülümsedi. “İçiyorduk, müziğin sesini kısmak istediğimde tartıştık.”

“Yapma Ulrika. Bir de kendini mi suçluyorsun? Nasıl adamlarla arkadaşlık ediyorsun? Komşuları düşünerek müziğin sesini kısmak istedin diye adam sana yumruk atıyor, bu mu yani?”

Ulrika Wendin omuzlarını silkti. Jeanette konuşmanın fayda etmeyeceğini anladı.

“Evet...” diye esas konuya girdi. “Eğer Lundström'ün yeniden yargılanmasını istiyorsan sana hukuki yardım ayarlayabilirim.” Kwist'in bu işe gönüllü olmayacağını biliyordu. “Bu karara nasıl vardın?”

“Benim evde konuştuğundan sonra,” diye başladı Ulrika, “bu adamlar işimin bitmediğini anladım. Her şeyi anlatmak istiyorum.”

“Her şeyi mi?”

“Evet, o zaman çok zordu. Utanıyordum...”

Jeanette genç kadının yüzüne dikkatle baktı, çok kırılğan bir hali vardı.

“Utaniyor muydun? Niçin?”

Ulrika oturduğu yerde kıvrandı.

“Bana yalnızca tecavüz etmediler.”

Jeanette araya girmek istemiyordu ama Ulrika'nın sessizliği, devam etmek için bir soru beklediğini gösteriyordu.

“Anlatmadığın ne var?”

“Çok aşağılayıcıydı,” dedi Ulrika en sonunda. “Bir şey yaptılar, belimden aşağısını hissedemedim. Tecavüz ettiklerinde öylece...”
Yeniden sustu.

Jeanette anlamıştı. “Öylece?”

Ulrika sigarasını söndürüp hemen arkasından bir tane daha yaktı.

“İçimden boşaldı işte. Dışkı, yani... Tıpkı bir bebek gibi.”

Ulrika neredeyse ağlayacaktı. Gözleri parlıyor, sesi titriyordu.

“Sanki bir çeşit törendi. Bundan zevk alıyorlardı. O kadar aşağılayıcıydı ki bunu polise anlatmadım.”

Ulrika montunun koluyla gözlerini sildi. Jeanette'nin içini kadına karşı bir şefkat duygusu kapladı.

“Yani anestezi bir ilaçla uyuşturdular mı?”

“Evet, öyle bir şey.”

Ulrika'nın gözündeki morluğa baktı Jeanette, kanlı siyah çatlaklar gibi kulağına doğru yayılıyordu.

Daha yeni, erkek arkadaşı olacak adam gözüne yumruk atmıştı.

İçlerinde Karl Lundström denen adamın da olduğu dört erkek tarafından yedi yıl önce tecavüze uğrayıp aşağılanmıştı.

“Hadi, benim odama gidelim de ifadeni yazalım.”

Ulrika Wendin başını salladı.

KARGA KIZ

Anestezik ilaç, diye düşündü Jeanette. Öldürülen çocukların bedenlerinde de anestezik ilaç kalıntılarına rastlanmıştı. Bu sadece bir tesadüf olamazdı.

Kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Mariatorget

Sofia Zetterlund derin düşüncelere dalmıştı, telefonun yüksek sesiyle irkildi, neredeyse kahvesini döküyordu. Lasse'yi düşünüyor, kendisine yaptığı onca şeye rağmen onu hâlâ özlüyordu.

Ahizeyi kaldırdı, Ann-Britt arıyordu.

“Jeanette Kihlberg diye bir polis arıyor.”

“Tamam, bağla.”

Tuş sesleri duyuldu.

“Sofia Zetterlund.”

“Jeanette Kihlberg. Öğle yemeğine biraz erken çıkabilir misiniz? Konuşmak için daha çok vaktimiz olur. Zinkensdamm Spor Tesisinde buluşuruz. Gelirken biraz yemek alırım, Çin yemeği sever misiniz?”

Bir solukta iki soru sormuş, bir de karar vermişti. Jeanette Kihlberg sözcükleri boşa harcamıyordu.

“Evet, hem bu sene Pekin Olimpiyatları var, hazırlık yapmış olurum,” dedi Sofia.

Jeanette güldü.

Telefonu kapadılar.

Sofia dikkatini toplayamıyordu. Aklında hâlâ Lasse vardı.

Masadaki çekmeceyi açıp onun fotoğrafını çıkardı.

Uzun ve esmerdi, masmavi gözleri vardı.

En çok da ellerini hatırlıyordu. Büro işinde çalışmasına rağmen doğa ona bir işçinin güçlü, nasırlı ellerini vermişti.

Onu ne kadar düşünse de özlemini bastırıp yerine kayıtsızlığı geçirebildiği için mutluydu Sofia. Özlemi hak etmiyordu o. İlişkileri mahvolmadan önce, New York seyahatinde kaldıkları Upper West Side Oteli'nde söylediklerini hatırladı.

Kendimi sana veriyorum, Lasse. Kendimi ellerine bırakıyorum, bütün varlığımı. Bana sahip çıkacağına inanıyorum.

Ne kadar da saftı. Bir daha asla öyle olmayacaktı. Hiç kimse ona bu kadar yaklaşamayacaktı.

Ceketini alıp çıktı.

Zinkensdamm Spor Tesisi

“İvet, ses nihayet bir yüze kavuştu,” dedi Jeanette Kihlberg. Tokalaşmak için elini Sofia’ya uzattı.

Gülümse.

“Öyle,” dedi Sofia Zetterlund gülümseyerek. Karşısındaki kadının kırklı yaşlarda ve kafasında canlandırdığından daha kısaydı.

Jeanette döndü. Kıvrak, güvenli adımlarla yürürken onun peşine takıldı Sofia. Zinkensdamm Spor Tesisi’nin yeni yapılan beton tribünlerine, yüzlerini yapay çimle kaplı sahaya dönerek oturdular.

“Öğle yemeği için ilginç bir yer,” dedi Sofia.

“Zinken klasik bir yer,” dedi Jeanette gülümseyerek. “Belki daha eğlenceli yerler bulunabilir. Mesela Kanalplan gibi.”

“Kanalplan?”

“Nacka’da. Bir zamanlar orada top oynadım. Şimdi Bajen kadının futbol takımının sahası. Bu kadar parantez açtığım için özür dilerim, en iyisi konuya girelim. Belki zamanınız kısıtlıdır.”

“Yok, zaman önemli değil. Gerekirse bütün gün oturabiliriz.”

Jeanette, bir tavuk kanadı alıp iştahla yemeye başladı. “İyi, biraz uzun sürebilir. Şu Lundström denen adam kolay anlaşılır birine benzemiyor. Üstelik ortaya dökülen şeyler de pek açık değil.”

Sofia, yemek paketini bir kenara koydu.

“Anders Wikström’ü buldunuz mu, Lundström’ün Ånge’den arkadaşını?”

“Hayır, bu sabah Mikkelsen’le konuştum. Ånge’de Anders Wikström diye biri gerçekten varmış. Daha doğrusu Anders Efraim Wikström. Ama adam seksenini aşkınmış, üstelik beş yıldır Timrå’da, huzurevinde kalıyormuş. Karl Lundström’ün adını bile duymamış.”

Sofia, duyduklarına şaşırmadı. Bunu çok önceden tahmin etmişti. Anders Wikström, Karl Lundström’ün hayal ürünüydü yalnızca.

“Peki. Araştırılacak başka bir şey var mı?”

Jeanette yemek artıklarını kâğıt torbaya doldurdu.

“Lundström’ün sicili epey kabarık. Dün akşam genç bir kız, yürüttüğüm soruşturma açısından önemli sayılacak ifadeler verdi. Şimdi daha fazla konuşmam ama soruşturduğum cinayetlerle bir bağlantılı bir şey.”

Jeanette bir sigara yaktı, öksürdü.

“Şunu bir bırakabilsem... Pardon, ister miydiniz?”

“Hiç hayır demem...”

Jeanette çakmağı uzattı.

“Karısına kasetlerden haberdar olup olmadığını sordunuz mu?”

Jeanette bir süre sustu.

“Mikkelsen bunu sorduğunda belirsiz cevaplar vermiş kadın. Bilmiyormuş, hatırlamıyormuş, o zamanlar orada değilmiş falan. Adamı korumak için yalan söylüyor. Karl Lundström’ün anlattıkları da birbirini tutmuyor. Şu Anders Wikström ve Rus mafyası hakkında anlattıkları... Mikkelsen düpedüz yalan söylediğini düşünüyor.”

“Karl Lundström’ün yalnızca yalan söylediğinden emin değilim,” dedi Sofia. Sigarasından derin bir nefes çekti. “Sizi arama nedenlerimden biri de bu.”

“Yani?”

“Bence görüldüğünden daha karmaşık.”

“Öyle mi? Hangi açıdan?”

“Demek istediğim, anlattığı bazı şeylerin doğru olma ihtimali var. Sıkça fantezileri devreye giriyor. Daha doğrusu kuruntuları, kendi aldatmacaları. Adam toplumun kesinlikle yasakladığı bir şey yapmış. Kendi kızına tecavüz etmiş.”

“Bu suçla baş edebilmek için bir şeyler uydurduğunu söylüyorsunuz yani.”

“Evet. Kendinden o kadar çok nefret ediyor ki hayali suçlar uydurarak gerçek suçtan kurtulmaya çalışıyor.”

Sofia sigarasından üst üste birkaç nefes çekti.

“Yetişkin erkeklerin küçük kızlara duyduğu ilgi üzerine konuşurken birkaç defa ‘yanlış’ kavramını tartışmaya açtı. Ona göre küçük kız çocuklarına duyulan ilgi az çok doğal bir şey. Kısacası, kendi kendini ikna edebilmek için olağanüstü şeyler uyduruyor.”

Sofia sigarasını söndürdü. “Peki, Linnea’nın durumu ne?”

Jeanette, temkinli bir hal aldı.

“Lundström’ün bilgisayarında bulduklarımız dışında bodrumunda birkaç tane eski VHS kaseti bulduk.”

“Evlerinde mi yani?”

“Evet, Lundström’ün parmak izlerinin yanı sıra Linnea’nın parmak izleri de bulundu kasetlerin üzerinde.”

Sofia ürperdi.

“Yani kasetleri birlikte izlemişler.”

“Evet, öyle düşünüyoruz. Yapılan incelemelerden sonra –böyle dememi mazur görün– klasik çocuk pornografisi oldukları açığa çıktı. Seksenli yılların sonlarında Brezilya’da kaydedilmişler. Pedofillerin dünyasında sık dolaşan kasetlerden. Yine mazur görün ama koleksiyoncular için efsanevi kasetler...”

“Bu kasetlerin Rus mafyasıyla bir ilgisi yok, öyle mi?”

“Evet. Rus mafyası da tıpkı Anders Wikström gibi Lundström’ün hayal ürünü ve bu olayla bir ilgisi yok. Bununla birlikte adamın anlattıklarıyla filmde geçen olaylar örtüşüyor, ama iddialarının aksine film yirmi yıl önce Brezilya’da çekilmiş.”

“Şimdi her şey yerine oturuyor. Demek ki Anders Wikström üzerinden uydurduğu yalanlar çocuk pornosu filmlerinden alınma. Yalanlarının bu kadar ayrıntılı olmasının nedeni de bu.”

“Lundström’ün çalışma masasının çekmecelerinden birinde bir saç tokasıyla kızına ait birkaç külot bulunmuş. Bunun bir açıklaması var mı?”

“Evet. Bilindik bir davranış. Adam hatıra topluyor,” dedi Sofia. “Amaç, mağdur üzerinde iktidar kurmak. Bu nesnelere vasıtasıyla hayal dünyasında tecavüz anına dönüp o anı tekrar yaşayabiliyor.”

Bir süre sustular. Belki de her şey o kadar korkunç olduğundan.

Linnea Lundström’ü düşünüyordu Sofia. Kim bilir kız neler yaşamıştı... Yaşadıklarıyla nasıl başa çıktığını merak ederken aklına Victoria Bergman geldi. Victoria yaşadıklarını başka bir yere aktarmayı öğrenmişti. Peki Linnea ne yapmıştı?

“Kızın durumu ne şimdi?”

Jeanette kollarını iki yana açtı, ne diyeceğini bilemedi.

“Mikkelsen, kızın davranışlarını daha önce karşılaştığı, benzer bir durumu yaşamış olan gençlerin davranışlarına benzetiyor. Öfkeli ve çok büyük bir ihanete uğramış. Kimseye güvenmiyor. Ağlamaya başlarsa bağırarak babasından nefret ettiğini söylüyor, ama aynı zamanda onu özlediğine de şüphe yok.”

Sofia, Victoria Bergman’ı düşündü yine. Hâlâ çocuk olan yetişkin bir kadın.

“Anlıyorum,” dedi.

Jeanette suni çimle kaplı sahaya baktı.

“Sizin çocuğunuz var mı?” diye sordu, bir sigara yaktı.

Sofia soruya şaşırıldı.

“Hayır... Pek fırsatım olmadı. Sizin var mı?”

“Evet, bir oğlum var.”

Sofia, Jeanette'nin dalgınlaştığını fark etti.

“Oğlum...” diye devam etti Jeanette, “Linnea'nın yaşında. İnanılmaz kırılğan, bilirsiniz.”

“Evet, bilirim.”

“Mikkelsen'in dediğine göre uzmanlık alanınız mı? Travma yaşayan çocuklar...” Jeanette iki elini yanlarına açtı: “Doğrusunu söylemek gerekirse böyle bir suçta bulaşanları anlayamıyorum. Nasıl aşâğılık bir dürtüyle hareket ediyorlar?”

Doğrudan bir soruydu bu. Sofia onun doğrudan bir cevap beklediğini hissetti ama ne diyeceğine hemen karar veremedi. Jeanette'nin enerjisi ve varlığı hem ilgisini çekiyor hem de onu rahatsız ediyordu.

“Bunun o kadar basit bir cevabı yok,” dedi bir süre sonra. “Siz sorunca aklıma geldi, Karl Lundström biraz farklı bir adam.”

“Nasıl yani?”

“Bir anlamı var mı bilemiyorum ama sık sık hadım etme konusuna dönüyordu. Bir seferinde geyiklerin nasıl hadım edildiklerini bilip bilmediğimi sordu. Testileri ezilerek parçalanıyormuş. Başka bir seferinde bayağı ileri gidip erkeklerin cinsel organlarını doğar doğmaz kesmek gerektiğini söyledi.”

Jeanette birkaç saniye sustu.

“Burada konuştuğlarımız aramızda kalsın ama bu söyledikleriniz şüphelerimi kesinlikle güçlendiriyor. Bulduğumuz çocuk cesetlerinin cinsel organları kesilmiş.”

“Yani adamın dedi...”

Jeanette, Sofia'ya sitemle baktı. “Keşke bunu ilk konuştuğumuzda anlatsaydınız.”

“Susma yükümlülüğümü çiğnemek için bir neden görememiştim o zaman. Yürüttüğünüz soruşturmayla bu adam arasında doğrudan bir bağlantı kuramıyordum.”

Jeanette onun bahanesini kabul ettiğini gösteren bir hareket yaptı.

Jeanette'nin fevri biri olduğunu anlayan Sofia, şaşırarak bundan hoşlandığını fark etti.

Jeanette Kihlberg'nin yüzü hiçbir duygusunu saklamıyordu. Şimdi şikâyetçi bakışları sönmüş, yerini bir hüzne bırakmıştı.

“Tamam. Tartışmanın anlamı yok. İşe yarar başka bir şey var mı?”

“Xylocaine ve adrenalin,” dedi Sofia.

Sigarasının dumanı boğazına takılan Jeanette, bir öksürük nöbetine yakalandı.

Bu tepki karşısında çok şaşırın Sofia ne yapacağını bilemezken Jeanette, öksürüklerinin arasında, “Ne diyorsun sen?” diyebildi.

“Şey... Karl Lundström, Anders Wikström'ün kurbanlarına Xylocaine-adrenalin enjekte ettiğini söyledi. Bildiğim bir ilaç değil. Kafayı bulmaya yarar mı bilmiyorum.”

Jeanette başını salladı, derin bir nefes aldı. “Uyuşturucu değil,” dedi bitkin bir sesle. “Anestezik bir ilaç. Öldürülen çocukların cesetlerinde bu ilacın izlerine rastlandı. Xylocaine-adrenalinini diş hekimleri kullanıyor ve Annette Lundström diş hekimi. Başka söze gerek var mı?”

Tekrar sustular.

“Of... İtiraf etmeliyim ki çok berbat bir durum,” dedi bir süre sonra Sofia.

Jeanette'nin telefonu çaldı, özür dileyerek açtı.

Sofia karşı taraftan söylenenleri duyamıyordu ama Jeanette'nin çok öfkelenildiği ortadaydı.

“Lanet olsun! Eee... Başka?”

Jeanette ayağa kalktı, tribündeki sıraların arasında dolaşmaya başladı.

“Evet, anlıyorum. Ama bu nasıl olur?”

Tekrar oturdu.

“Tamam, geliyorum.” Telefonu kapattı ve bitkinlikle iç çekti.
“Lanet olsun.”

“Ne olmuş?”

“Biz de oturmuş hakkında konuşup duruyoruz.”

“Ne olmuş ki?”

Jeanette Kihlberg geri yaslandı, bir küfür savurup sigarasının dumanını üfledi. Yüzü açık bir kitap gibiydi: hayal kırıklığı, öfke, bitkinlik.

Sofia ne diyeceğini bilemedi.

“Lundström’le bir daha asla konuşamayacağız,” diye mırıldandı Kihlberg. “Adam hücrede kendini asmış. Buna ne diyeceksiniz?”

Geçmiş Zaman

John F. Kennedy Havalimanı'na inecek olan 4592 sefer sayılı uçak, Amerika'nın doğu kıyısındaki fırtınadan dolayı Toronto Havalimanı'na yönlendirildi. Bu durumu telafi etmek için yolcular dört yıldızlı bir otele yerleştirildi, yolculuklarına ertesi sabah devam edeceklerdi.

Yolculuğun tozunu atmak için banyo yaptıktan sonra, otel odasında kalıp şampanya içmeye karar verdiler.

“Oh, ne harika! Nihayet dinlenebileceğiz.”

Lasse yatağa uzandı. Sofia, üzerinde yalnızca iç çamaşırlarıyla, yatağın yanındaki aynanın karşısına dikilmiş makyaj yapıyordu, ıslak bir havlu alıp Lasse'nin yüzüne attı.

“Hadi çocuk yapalım,” dedi Lasse birden, yüzündeki havluya dokunmamıştı. “Senden bir çocuk istiyorum.”

Sofia donup kaldı.

“Ne dedin?”

“Çocuk yapalım dedim.”

Sofia, şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi, anlamamıştı.

“Ciddi misin? Gerçekten çocuk mu istiyorsun?”

Lasse bazen bu tür şeyler söyler, bir saniye sonra da söylediklerini geri alırdı. Ama bu defa değişik bir tını vardı sesinde.

“Evet, ne var? Kırkına yaklaşıyorsun, beklersek iş işten geçebilir. Benim için değil, senin için. Ayrıca ilişkimizin kalıcı olacağını hissediyorum... Yani, ne demek istediğimi anla işte.”

Havluyu yüzünden aldı. Çok ciddi görünüyordu.

“Sevgilim! Ne kadar sevdiğimi bir bilsen!”

Belki alkolden, belki uzun ve yorucu yolculuk sinirlerini yıpratıldığından ağlamaya başladı Sofia. Belli ki birçok şey bir araya gelip etkilemişti onu.

“Ama canım, niçin ağlıyorsun şimdi?” Lasse yataktan kalkıp yanına gitti. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Hayır, hayır, hayır. Sevencimden ağlıyorum, inanılmaz sevindim. Elbette senden bir çocuğum olsun istiyorum. Bunu hep istediğimi biliyorsun.”

Aynada gözlerine baktı Lasse'nin.

“Evet. Hadi yapalım o zaman! Ya şimdi ya hiçbir zaman.”

Sofia yatağa yöneldi. Lasse arkadan sarılıp onun ensesini öptü, sutyenin kopçalarını çözmeye başladı.

Lasse'nin gözleri ışıyor, Sofia'nın içi karıncalanıyordu.

Daha sonra Nassau Caddesi'nde bir gece kulübüne gittiler. Cadde boyunca uzanan gece kulüpleri arasında, önünde az kuyruk olanlardan biriydi.

İçerisi yarı karanlıktı, kırmızı kadife perdelerle birbirinden ayrılan bir sürü oda sıralanıyordu. Odaların en büyüğünde küçük bir sahne vardı, kulübe girdiklerinde boştu.

Çok kalabalık değildi, bara oturup birer içki aldılar. Saatler ilerlerken kulüp dolmaya başladı. Sofia'nın kafası iyice hoş olurken müziğin sesi de yükselmişti.

Yanlarına bir kadınla bir adam oturdu.

Daha sonra isimlerini hatırlamayacaktı ama yaşanacakları da hiç unutmayacaktı.

İlk başta göz göze gelip gülümsediler. Kadın, Sofia'nın kıyafetinin bir ayrıntısı üzerine iltifatlarda bulundu.

Kadehler yuvarlandı, dördü birlikte daha sakin bir odada bir kanepeye geçtiler.

Büyükçe bir odaydı.

Müzik gibi ışık da azalmıştı. Kanepeler kalp şeklindeydi.

Lasse'nin kendisini nasıl bir yere getirdiğini işte o odada anladı Sofia.

Kulübe gitmeyi Lasse önermişti. Nassau Caddesi'ne gelmeleri de pek tesadüf gibi değildi.

Nereye geldiklerini anlaması uzun sürdüğünden kendini aptal gibi hissetti Sofia.

Sonra her şey çok hızlı ve çok kolay gelişti.

Yalnızca alkolden değildi. İki yabancıyla yanında, Lasse ile arasında geçen bir şeye bağlıydı.

Lasse, hayat arkadaşım, diye tanıtmıştı Sofia'yı. Beden dili birlikte olduklarının altını çiziyordu. Sofia bütün bunları kendisini güvende hissetmesi için yaptığını anladı.

Bir ara tuvalete gitmek için masadan kalktı, geri döndüğünde kadın, adamın yanından kalkıp Lasse'nin yanına geçmişti. Sofia heyecanlanmıştı, otururken şakaklarındaki damarlar atıyordu.

Lasse'ye baktı, neler döndüğünü fark ettiğini ve bir itirazı olmadığını anlamışa benziyordu.

Lasse'yi başkasıyla elbette paylaşabilirdi. Kendisi de oradaydı ve onayı olmadan Lasse'nin hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.

Artık aralarında sır yoktu. Ne yaşanırsa yaşansın birbirlerini daha çok seveceklerdi.

Birlikte çocuk da yapacaklardı.

Sofia, ertesi sabah çok fena bir baş ağrısıyla uyandı. Sadece esnerken bile gözünün önünde şimşekler çakıyordu.

“Hadi, Sofia... Bir saate kadar uçağımız kalkıyor.”

Sehpanın üzerindeki saate göz attı.

“Of ya, altıya çeyrek var... Ne kadar uyudum?”

“Şöyle böyle yarım saat,” diye güldü Lasse. “Dün kendini bir görmeliydin.”

“Dün mü?”

Sofia gülümsedi, bu bile baş ağrısını artırıyordu.

“Yani biraz önce demek istiyorsun? Gel buraya!”

Bir hareketle yorganı üzerinden kaydırıp, çıplaktı. Yüzüstü yatıp bir bacağına göğsüne çekti, “Gel!”

Lasse güldü. “Böyle yatarken o kadar çekicisin ki... Ama misafirlerimizi unutmadın herhalde?”

Banyodan su sesi duydu Sofia. Lasse’yi öpmek için döndüğünde aralık kapıdan çıplak bedenler gördü.

“Bu engel mi?”

Doğru bir şey mi yapmışlardı? Doğru ya da yanlış, kendini iyi hissediyordu. Lasse’nin de keyfi yerinde gibiydi.

“Şipşak olacak ama,” diye fısıldadı. “Uçak delileri beklemez.”

Baş ağrısının yerini hoş bir baş dönmesi almıştı.

Otelden aceleyle çıkıp uçağa yetişebilmek için taksi tuttular. Kadın ve adam gülererek el salladılar, telefon numarası ve adres alıp vermemişlerdi.

Kahvaltı niyetine paylaştıkları üç minik şişe votkanın da etkisiyle, uçakta biraz kestirdi Sofia.

Lasse’nin usulca dokunmasıyla uyandı.

“Sofia? Bunu mutlaka görmelisin. Fütürist bir şey...”

Lasse'nin omzundan başını kaldırdı, gerindi, pencereden dışarı baktı. New York'un üzerindeydiler, Hudson Nehri'nin iki yakasında karlar vardı. Bronx ve Bergen'in sokakları beyaz bir kâğıdın üzerine çekilmiş ince çizgilere benziyordu. Gökdelenlerin gölgeleri diyagramlara benziyordu.

Lasse'nin yanında kendini güvende hissediyordu Sofia.

Manhattan Upper West Side Oteli'ne geldiklerinde berrak mavi gökyüzünde güneş parlıyordu. New York'a daha önce birkaç kez gelmişti Sofia. Ama en sonuncusunun üzerinden on yıl geçtiği için şehrin ne kadar güzel olduğunu unutmuştu.

Pencerenin yanına sarmaş dolaş oturdular. On beşinci kattan, gece yağın karla süslenmiş muhteşem Central Park manzarasına bakıyorlardı.

"Dün yaşadıklarımızdan pişman değilsin, değil mi?" diye sordu Lasse, Sofia'nın alınına dökülen saçlarını parmaklarıyla yana taradı.

Sofia dönüp dudaklarından öptü.

"Lasse... Bunu çok uzun zaman önce hissettim... Şimdi birbirimize çok daha yakınız."

"Onlarla bir daha buluşalım ister misin?"

Sofia yalandan şaşırılmış gibi yaptı.

"Kimlerle?"

Kahkaha attılar. Sofia şakacı bir ifadeyle işaret parmağını Lasse'nin burnuna bastırdı.

Sonra birden ciddileşti.

"Lasse, önemli değil, bir geceydi işte ve... Özel bir şeydi. Kendimi yeni tanıştığımız günlerdeki gibi hissettim."

Susup Lasse'nin yanağını okşadı.

“Ama bunun nedeni onlar değildi. Seninle benim aramda bir şey oldu. Tıpkı eski günlerdeki gibi... Daha da iyiydi. Yeni bir duygu da hissettim. Artık sana güveniyorum... Şey, tabii daha önce de güveniyordum ama şimdi...” Aradığı sözcüğü bulamadı.

“Evet?”

Lasse hem neşeli hem de biraz hüzünlüydü.

“Şimdi kendimi sana veriyorum Lasse. Bütün benliğimi, bana ait her şeyi. Bana sahip çıkacağına inanıyorum.”

Lasse'nin gözlerinin içine baktı. Lasse üzgün gibi görünüyordu.

“Ben...” Lasse sustu, Sofia'ya sımsıkı sarıldı. Önemli bir şey anlatmak üzereymiş gibi bir his bıraktı Sofia'nın üzerinde.

“Ben de seni seviyorum,” dedi bir süre sonra ama Sofia, söylemeye hazırlandığı şeyin bu olmadığını anladı.

Lasse'nin yüzünün yansıdığı pencereyi görebiliyordu aynada. Sanki ağlıyordu. Yalnızca birkaç hafta önce hissettiklerini düşündü Sofia. Her şey bambaşkaydı o zaman. Şimdi Lasse ondan bir çocuk istiyordu, her şey çok farklı olacaktı.

Lasse kollarını açıp yüzüne baktı Sofia'nın. Evet, ağlamıştı Lasse. Ama şimdi bütün yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

“Ne yapacağız, biliyor musun?”

“Hayır... Ne yapacağız? Buraya neredeyse yüz kere geldin, ne yapacağımıza sen karar vereceksin,” diyerek güldü Sofia.

“Önce otelin restoranında erken bir öğle yemeği yiyeceğiz. Yemekleri muhteşem, en azından bir yıl önce geldiğimde öyleydi. Birkaç saat dinlendikten sonra seni bir yere götüreceğim. Bu mevsimde harika olur.”

“Bu mevsimde mi?”

“Evet, seks kulübü değil. Gideceğimiz yeri heyecanlı kılan başka nedenler var. Göreceksin. Sürpriz.”

Üstlerini değiştirip asansörle restorana indiler.

Sıra tatlılara geldiğinde Sofia dinlenmeyi boş verip doğrudan sürprize geçmeye ikna etti Lasse'yi. Lasse'nin gözlerine muzip bir ifade yerleşti, müsaade isteyerek kalktı, restorandan çıktı. On dakika sonra geri geldi ama masaya değil, bara gitti. Tezgâhın arkasında duran adama bir şey verdi. Bir süre sessizce konuştular, sonra gülümseyerek masaya döndü.

Birden hoparlörlerden gitar ve trompet sesi duyuldu. Restoran neredeyse boştu, Sofia müziğin kendisi için çalındığını anladı. Melodiyi hemen tanıdı ama nerede dinlediğini hatırlayamadı başta.

Çatal bıçağı bırakıp Lasse'ye baktı, öylece durmuş gülümsüyordu. "Vay, Lasse! Ben bunu çok severim... Nereden biliyordun?"

Derken şarkıyı ilk nerede duyduğunu hatırladı.

Birkaç yıl önceydi. Sinemaya gidip bir Uzakdoğu filmi izlemişti, Tayland veya Vietnam filmiydi. O filmin müziğiymiş çalan. Öyle çok iyi bir film değildi ama filmdeki çift uyanıp gerinirken, sabah güneşinde sigara içerken ya da sevişirken hep çalan şarkıyı unutmamıştı.

Eve döndüğünde filmin adını çoktan unutmuştu. Ama hatırladığı kadarıyla Lasse'ye filmin müziğinden hoşlandığını söylemişti. Şarkıyı söylemeye çalışırken kahkahalar atarak gülmüştü Lasse, ama belli ki hangi parçayı kastettiğini de anlamıştı.

Peki niçin daha önce söylememişti?

Lasse susuyor, Sofia giderek daha çok sabırsızlanıyordu.

"Kim söylüyor bunu? Bu o filmin müziği... Ama sen filmi görmedin ki."

Lasse ona doğru eğildi.

"Hayır ama seni söylerken duydum. Hadi birer kadeh yuvarlayalım da anlatayım."

Kadehlerini doldurup devam etti Lasse.

“Şarkıyı söyleyen kız, şimdi gideceğimiz yerden geliyor. Bu plak, en az on yıldır müzik setinin altındaki dolapta duruyordu. Ama bu plağı çalmama izin verdiğin sayılı zamanlarda da sonuna kadar dinlemek istemedin. İhtiyar işi, dedin hep. İşte bu şarkı, plağın son parçası.”

Kadeh tokuşturdular. Lasse sessizce otururken Sofia sakinleşti, şarkının sözlerini dinledi, düşündü ve nereye gideceklerini çıkarttı.

And the straightest dude I ever knew was standing right for me all the time... Oh, my Coney Island baby, now. I'm a Coney Island baby, now.

İç çekip gülümseyerek sandalyenin arkasına yaslandı.

“Coney Island mı? Coney Island’a mı gideceğiz? Kış ortasında mı?”

Sofia’nın zihnindeki Coney Island adası, kumsallar ve yirmili yıllardan kalma perişan bir eğlence merkezinden ibaretti. Yazın gidilebilirdi belki. Ama kasım sonunda olacak iş değildi.

“Lasse, sen aklını kaçırmışsın.”

“İnan bana, orası şimdi harika,” dedi Lasse, gayet ciddiymi. “Kesinlikle seveceksin.”

Sofia, elinin dışıyla yanağını okşadı Lasse’nin. “Kumsallar, dönme dolaplar, kirli kar yığınları, rüzgârlar ve ıpıssız bir yer. Esrarkeşler ve sokak köpekleri. Bundan mı hoşlanacağım? Şu şarkıyı söyleyen aptal kim, söylesene?”

Uzun uzun öpüştüler. Sonra Lasse şarkıcının adını söyledi: Lou Reed.

“Lou Reed mi? Ama bizde Lou Reed plağı yok ki...” dedi Sofia.

Lasse gülümsedi.

“Plağın kapağını hatırlamıyor musun? Lou Reed, takım elbiseli, papyonlu, yüzünün yarısı siyah bir şapkaıyla kapalı.”

Sofia güldü.

“Lasse, benimle dalga geçiyorsun herhalde, sana evde böyle bir plağımız yok diyorum. Bazılarının aksine, arada bir dolabı temizliyorum.”

Lasse biraz bozulmuştu.

“Ama bu plak bizde var, öyle değil mi?”

Tereddüt etmesi Sofia’yı eğlendirdi.

“Olmadığından kesinlikle eminim, senin bana asla çalmadığından da. Ama önemi yok. Şu anda şaşkınlığını telafi ettin.”

“Öyle mi yaptım?”

“Evet, şarkıyı çaldın ya, aptal?” Sofia tekrar güldü, “Bu şarkıdan hoşlandığımı hatırladın.”

Lasse rahatlamış, yüzündeki endişe kaybolmuştu.

“Öyleyse... Hadi içelim!”

Kadeh tokuşturdular, Sofia onu ne kadar çok sevdiğini düşündü.

Sinemadan eve döndüğünde bu şarkıyı söylemiş ama Lasse şarkıyı bildiğine dair hiç renk vermemişti. Uygun bir anda çalarak Sofia’yı mutlu edebilmek için sabırla beklemişti.

Hiç aklından çıkarmamış, beklediği uygun anı bir yıl sonra bulmuştu.

Bu bir ayrıntıydı, Sofia’nın çok önem verdiği bir ayrıntı. Sofia’yı önemsiyor, ona değer veriyordu. Bunu dillendirmese de kendi tarzında gösteriyordu.

Son günlerini alışveriş yaparak ve oteldeki odalarında dinlenerek geçirdiler.

Coney Island, Lasse’nin söylediği gibi harikaydı.

Brooklyn’in dışındaki eğlence mekânı kışları kapalıydı, ama gecenin ilerleyen saatlerinde birkaç eğlenceli bara gitmişlerdi.

Kumsal ıssızdı, yarımada yürürlerken onlara sadece deniz kuşları eşlik etmişti.

Eve dönerlerken, uçakta, çok uzun zamandır böyle huzurlu bir birliktelik geçirmediğini düşündü Sofia. Varlığını her zaman bildiği ama yıllardır göremediği Lasse'yi ilk defa şimdi bulduğunu hissediyordu.

Bir zamanlar âşık olduğu o Lasse, birdenbire yeniden ortaya çıkmıştı.

Stockholm'e döndüklerinde her şey kararmaya başlamıştı. Her ne kadar aksini arzu etse de Sofia, yalnızca birkaç hafta içinde, Lasse'nin kendisini hayal kırıklığına uğratacağını anlamıştı.

Nasıl birdenbire Sofia'ya döndüyse, aynı hızla uzaklaşmıştı Lasse.

Kahvaltı masasında oturmuş gazete okuyorlardı.

"Lasse?"

"Hım..."

Lasse okuduğu şeyle meşguldü.

"Hamilelik testi."

Gazeteden başını bile kaldırmadı.

"Negatif."

Sonra başını kaldırdı. Şaşkındı.

"Ne?"

"Hamile değilim Lasse."

Bir süre sustu Lasse.

"Affedersin, unuttum..."

Mahcup bir gülümsemeyle başını tekrar gazeteye çevirdi.

Şaşkınlığı artık onu mazur göstermiyordu.

"Unuttun mu? New York'ta ne konuştuğumuzu unuttun, öyle mi?"

“Yok canım.” Yorgun bir hali vardı. “Yalnızca işler biraz yoğundu. Hangi günde olduğumuzu bile bilmiyorum artık.”

Gazete hıştırtısı.

Gazeteye bakıyordu Lasse ama okumadığını görüyordu Sofia. Gözlerinin hareket etmediğini, bir şeye odaklanmadığını. İç çekti Lasse, yorgunluğu artmış gibiydi.

New York'ta geçirdikleri günler bir düşün bulanık anlarına dönüşmeye başlamıştı. Lasse'nin yakınlığı, aralarındaki samimiyet, Coney Island'da geçirdikleri gün, yaşadıkları gün, her şey kaybolmuştu.

Düşlerin yerini renksiz, kestirilebilir günler almıştı. Birbirlerinin önünden gölge gibi geçtikleri sıradan günler.

Lasse'nin kendisini nasıl çantada keklik gördüğünü düşündü Sofia. Senden bir çocuk istiyorum, dediğini de unutuvermişti. Bunu bir türlü anlayamıyordu Sofia.

Patlamak üzere olduğunu hissetti.

“Ha, aklıma gelmişken Sofia, sana bir şey diyecektim,” dedi Lasse, nihayet gazeteyi bir kenara koydu. “Hamburg'dan aradılar. Başları sıkışmış. Bana ihtiyaçları varmış, hayır diyemedim.”

Meyve suyuna uzandı, ürkek gözlerle Sofia'ya baktı. Önce onunkini, sonra kendi bardağını doldurdu.

“Biliyorsun, şu Almanlar dinlenmek nedir bilmezler. Ne Noel'de ne de yılbaşında.”

İşte bunun üzerine patladı Sofia.

“Yeter artık, canın ne bok istiyorsa onu yap!” diye bağırarak gazeteyi Lasse'nin üzerine attı. “Midsommar'da¹³ yoktun. Lucia Günü'nde¹⁴ yoktun. Şimdi hem Noel hem yılbaşı! Artık sabrım

13 Yaz gündönümü bayramı. Kuzey Avrupa ülkelerinde yaygın olarak kutlanır. (yay. n.)

14 Azize Lucia Günü. Özellikle İskandinav ülkelerinde ve İtalya'da kutlanan dini bayram. (yay. n.)

kalmadı. Sen şef değil misin? Hiç değilse tatillerde işini başkalarına aktarabilirsin!”

“Ama lütfen Sofia, sakın ol.”

Kollarını iki yana açıp başını salladı.

Sırtıyormuş gibi geldi Sofia’ya. Demek ki öfkelenildiğinde bile kendisini ciddiye almıyordu.

“Sandığın kadar kolay değil. Sırtımı döndüğümde her şey çöküyor. Tamam, Almanlar akıllılar ama bağımsız davranamıyorlar. Biliyorsun, kural ve düzenden hoşlanıyorlar, çizgiden ayrılmıyorlar.”

Lasse güldü, Sofia’ya yaklaşmaya çalıştı.

Ama Sofia çileden çıkmıştı.

“Belki de sırtını döndüğünde yalnızca Almanya’da bir şeyler çökmeyecek!” diye bağırdı.

“Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?”

Lasse’nin içine bir korku düşmüş gibiydi.

“Çökmekle neyi kastediyorsun? Bir şey mi oldu?”

Lasse ’den beklediği tepki bu değildi, öfkesi dindi.

“Olan bir şey yok, ne demek istediğimi bilmiyorum. Yalnızca çok kızdım ve bir tatili daha yalnız başıma geçireceğim için hayal kırıklığına uğradım.”

“Anlıyorum ama elimden bir şey gelmez,” diyen Lasse ayağa kalktı. Sırtını dönüp kahvaltılıkları buzdolabına koymaya başladı. Sanki birden sonsuz uzaklıklara gitmişti.

Lasse duşa girdiğinde, birlikte yaşadıkları on yıl boyunca asla yapmadığı bir şeyi yaptı Sofia. Lasse’nin holde asılı ceketinin cebinden telefonunu aldı. Evdeyken her zaman sesini kapatırdı Lasse. Tuş kilidini açan Sofia, aranan numaraları kontrol etti.

İlk dört numara Almanya’dandı, beşincisi Stockholm’den.

Birkaç Alman numarası daha ve Stockholm'den aynı numara.

Sofia karıştırmaya devam etti, Stockholm numarası düzenli aralıklarla karşısına çıktı. Tarihlerini kontrol etti, aynı numara her gün defalarca aranmıştı.

Lasse'nin banyoda işinin bittiğini duydu, telefonu tekrar ceketinin cebine koydu.

Bir şey saklıyor.

İçindeki öfkenin tekrar kaynadığını hissetti.

Holde bekledi. Lavabonun suyunun açıldığını duydu. Tıraş olacaktı. Sofia, beş dakika kadar süreceğini biliyordu.

Telefonu tekrar aldı, o numarayı bulup aradı, sinyal seslerini dinlerken bir gözü banyo kapısında idi.

Yumuşak bir kadın sesi cevapladı.

"Merhaba sevgilim! Hani meşgul olacaktın..."

Sofia buz gibi oldu.

"Aloo... Orada mısınız?" Kadının sesi neşeliydi.

Kapatma düğmesine bastı Sofia.

Mutfığa gidip masanın başına oturdu

Arkamı döndüğümde, diye düşündü. Arkamı döndüğümde her şey çöküyor.

Lasse beline bağladığı havluyla banyodan çıktı. Sofia'ya gü-lümsedi, giyinmek için yatak odasına geçti. İşini bitirdiğinde gelip kahve suyu koyacağını biliyordu Sofia.

Buzdolabını açtı, süt paketini çıkarıp evyeye döktü. Kutuyu buruşturup çöplerin arasına gömdü.

Lasse mutfığa girdi.

"Eğer kahve yapmayı düşünüyorsan gidip süt almalısın. Süt yok."

"Süt yok da ne demek, daha dün bir paket aldım ya?"

"Ne bileyim, bitmiş işte. Ben süt kullanmıyorum."

Lasse, iç çekerek buzdolabının kapağını açıp kontrol etti, süt yoktu.

“İyi ben gidip süt alırken sen de kahve suyu koyarsın.”

Kapının kapandığını duyunca hole çıktı Sofia, Lasse ceketini almadan gitmişti.

Telefonu alıp inceledi, cevapsız iki arama vardı.

Büyük ihtimal o kadın aramıştı ama numara kaybolur korkusuyla bakamadı.

Mesajlar simgesini tıklayıp, mesajlar kutusunu açtı.

Lasse ile meçhul kadın arasında birkaç aydır gidip gelen otuz mesajı okuduğunda beyninden vurulmuşa döndü.

Emniyet Müdürlüğü

Stockholm Emniyet Müdürlüğü ile adliye sarayını birbirine bağlayan yer altı tüneli yoluyla zanlılar emniyetten mahkemeye iç çekmeler eşliğinde götürülürdü. Söylentilere göre, kıvrılarak uzanan bu tüneller birçok intihara mekân olmuştu.

Hücrelerinde kendisini asan Karl Lundström, komadaydı.

Jeanette Kihlberg, bunun belki de adamın suçlarının hiçbir zaman açıklığa kavuşmayacağı anlamına geldiğini biliyordu.

Daha intihar girişiminin olduğu akşam, televizyonlar olaydan bahsetti ve o bilindik profesyonel çokbilmişlerden birkaçı ekranlarda boy göstererek cezaevlerindeki güvenlik zaaflarına ateş püskürdüler. Lundström'ün intihar eğilimini sezemeyen psikologlar da gülünç duruma düşmüşlerdi.

Jeanette aşınmış büro koltuğunun arkasına yaslanarak pencereden dışarı bakmaya başladı.

O üzerine düşeni elinden geldiğince yapmıştı.

Ulrika Wendin'i arayıp bu yeni gelişmeden haberdar etmeliydi.

Jeanette, intihar girişimini anlatıp Karl Lundström komada kaldığı sürece yeniden yargılanmasının söz konusu olamayacağını söylediğinde Ulrika hiç şaşırmadı.

Åhlund ile Schwarz, Svartsjölandet'de ağacın gövdesini çizip geçen arabanın Karl Lundström'ün mavi Volvosu olup olmadığını araştırma görevini üstlenmişlerdi. İlk analizlere göre öyle değildi.

ERIK AXL SUND

Boyalarda birbirlerini tutmuyordu. Mavinin farklı tonlarıydı.

Karl Lundström'ü düşündü.

Dışarıda yakıcı bir güneş vardı.

Telefon çaldı, yeni bir çocuk cesedi bulunmuştu.

Karl Lundström emniyet müdürlüğünün gözaltı hüccresinde, bir çarşafı kement yapıp kendisini asarken Skanstull'da, bir binanın çatı depolarından birinde bir çocuk cesedi bulunmuştu.

Monumentet

Ivo Andrić öldürülen dördüncü çocukla ilgilenmeyecekti aslında. Fakat çocuğun cesedini inceleyecek olan adli tıp doktoru Rydén, yardımcısı tatile çıktığı için Ivo'dan yardım istemiş, o da kabul etmişti.

Eğer çocuğun yüzü bütünüyle tahrip edilmiş olmasaydı daha önceki çocuk kurbanların katiliyle bu olay arasında bir bağ kurulamayacaktı.

Bir zamanlar gözlerin durduğu yerde iki kara delik vardı, burun ve dudakların ancak yerleri seçilebiliyordu. Yüzü sıvı dolu kabarcıklarla kaplıydı, saçlarından geriye yalnızca yanık topaklar kalmıştı.

Çatı depolarının koridoruna açılan ağır demir kapının sesi duyuldu, Cinayet Masası Komiseri Jeanette Kihlberg içeri girdi.

“Merhabalar, Rydén. Umarım her şey yolundadır,” dedi ve Ivo Andrić'e döndü. “Vay, demek senin yolun da buraya düştü.”

“Geçici bir şey. Biri tatile çıkmış, yerine ben geldim,” dedi Ivo Andrić başını kaşıyarak.

Uzman olmayan biri, ilk bakışta, çocuğun yüzünün yandığına hükmedebilirdi. Ama biraz dikkat ettiğinde çocuğun başka yerlerinin yanmamış, elbiselerinde de kül ya da ise rastlanmamış olmasından dolayı fikrini değiştirdi.

“Aside benziyor,” dedi Ivo Andrić. Rydén başını sallayarak onayladı.

Yerde ve duvarlarda damlalar vardı. Rydén, pamuklu çubuk alıp sarı sıvı damlacıklarından birine batırdı, kokladı, yüzü düşünceli bir hal aldı.

“Göründüğü kadarıyla tuzruhu,” dedi. “Çocuğun yüzündeki tahribata bakılırsa epey güçlüymüş. Bunu yapan ne kadar riskli bir şey yaptığını biliyor muydu acaba? Kendine zarar verme ihtimali çok yüksekmiş.”

Ivo Andrić çenesini kaşdı.

“Şu duvar yeni yapılmışa benziyor.” Solundaki duvarı göstererek devam etti. “Duvarcılar bir çeşit asit kullanırlar. Harç iyi tutsun diye tuğlaları asitle temizlerler.”

“Kulağa mantıklı geliyor,” dedi Rydén.

“Çocuğun kimliğini biliyor muyuz?” diye sordu Jeanette.

“Bunu araştırmak sanırım senin işin,” dedi Rydén. “Ben ve Ivo sadece *nasil* sorusunun cevabını ararız. *Kim*, hele ki *niçin* bizim işimiz değil. Ama çocuğun üzerinde çok garip bir kolye vardı. Fotoğrafını çektikten sonra çıkardık. Etnoloji bilgim kıttır ama Afrika’dan bir şeye benziyor.”

“Cesedi kim bulmuş?” diye sordu Jeanette.

“Binada yaşayan bir esrarkeş. Söylediğine göre buraya depodaki bir kutu plağı almaya çıkmış, satacakmış. Ama koridordaki çoğu deponun kapısının patlatıldığına bakılırsa başka işlerle ilgileniyormuş, o sırada tavana asılı çocuğu görmüş. Bence ödü bokuna karışmıştır.”

Jeanette Kihlberg çatı katı koridorunun sorunda bekleyen Schwarz ile Åhlund’un yanına gitti.

“Edi ile BÜdü de gelmiş,” diyerek gülümsedi Jeanette.

Åhlund gülerek karşılık verdi, cesedi bulan adamın sorgu için emniyet müdürlüğüne götürüldüğünü söyledi. Adamın işe karıştığına dair hiçbir işaret yoktu ama yine de sorgulanmalıydı.

Birkaç saat içerisinde olay yeri güvenlik altına alındı, birçok nesne laboratuvarda incelenmek üzere poşetlere konularak numaralandı. İp, sıradan çamaşır ipiydi, acemi işi bir düğümle kement yapılmıştı. Çocuğun boynundaki ters V'ye benzeyen ip izi böyle durumlar için tipikti, düğümün ucu bir santimetre kadar etine gömülmüştü. Kırmızı-kahverengi ip izi, kuruyup derimsi bir hal almıştı. Yaranın etrafında hafif kanamalar vardı.

İpin ucunda sallanan cesedin ayaklarının altında idrar ve dışkı göllenmişti.

“Çocuğun intihar etmediği konusunda herhalde hepimiz hem-fikiriz,” diyen Rydén, çocuğun tahrip edilmiş yüzünü işaret etti. “Bana göre, ipi tavana kendisinin bağladığını, kement yapıp boynuna geçirdiğini, sonra da yüzüne bir kova asit döktüğünü düşünmek çok zorlama bir tahmin olur. Demek istediğim, psikolojik açıdan dengesiz bir erkek çocuğu intihara karar vermişse, bu kararını ne kadar hastalıklı bir şekilde icra ederse etsin, ortada bir suçun olduğunu söyleyemeyiz. Tabii şimdi karşı karşıya olduğumuz durumdaki gibi, intihar için seçtiği yolun fiziksel açıdan imkânsız olmaması gerekir.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Jeanette.

“Çocuğun asıldığı ip en az on santim kısa.”

“Kısa mı?”

“Aynen öyle. Şu sehpanın üzerinde durduğunda tavana bağlayamayacağı kadar kısa. Çok basit, sevgili Watson.”

Rydén tavanı işaret etti

“Ayrıca onu canlıyken asmışlar. Altına yapmış. Biraz dikkatli incelersek kesinlikle boşaldığını da görürüz.”

“Yani boğulurken boşaldığını mı söylüyorsun?”

Schwarz, Rydén'e döndü. Schwarz kahkaha atacakmış gibi güldü Jeanette'ye.

“Evet. Bu olağan bir şey. Ama, dediğim gibi. Onu birisi tavana asmış, büyük ihtimalle oradaki merdiveni kullanmış.” Rydén, duvara dayalı merdiveni gösterdi. “İntihar süsü vermek için de altına sehpayı çekmiş ve sonra yüzüne asit serpmiş. İnsan bunu niçin yapar ki?”

“İyi soru...”

“Bence çocuğun kimliğini gizlemek için,” dedi Ivo, Jeanette'ye dönerek. “Ama bunu araştırmak bizim işimiz değil. Ve son olarak özel bir ayrıntı, ipin çok kısa olması. Dişe dokunur bir şey var yani.”

“Ne tuhaf, görece kısa sayılacak bir zaman aralığında aynı manzarayı ikinci kez görüyorum,” dedi Rydén. Anlaşılmaz şekilde neşeli bir hali vardı.

“Nasıl yani?”

“Şey, asidi kastetmiyorum. Ama şu ip, çok kısa.”

“Ee?” dedi Jeanette merakla.

“O da benzer bir şeydi. Birlikte yaşadığı kadını aldatan orta yaşlı bir adamdı, iki ailesi vardı. İpin kısalığı aklımızı kurcalıyordu. Bu ayrıntının dışında her şey intihara işaret ediyordu.”

“Hiç şüphelenmediniz mi?”

“Hayır, seyahatten döndüğünde adamı öyle bulduğunu söyledi sevgilisi. Ayrıca polisi arayıp olayı haber veren de o. Sandalyenin yanında telefon rehberleri vardı.”

“Siz de ipe ulaşmak için adamın sandalyenin üzerine telefon rehberleri koyduğunu düşündünüz.”

“Evet, vardığımız sonuç buydu. Adamın sevgilisi, adamı ipten almak isterken sandalyenin üzerinden katalogları yere kendisinin indirdiğini söyledi, şüphelenmek için bir neden yoktu. Ayrıca olay yerinde başka birine ait bir iz de bulamadık, hem kadının şahitleri

vardı. Bir park bekçisiyle tren kondüktörü kadının anlattıklarını doğruladı.”

“Adama kan tahlili yaptınız mı?”

Jeanette'nin içini kemiren bir şey vardı, sanki hemen önünde duran bir şey vardı da bir türlü göremiyordu. Tam olarak saptayamadığı bir bağlantı.

“Hayır, bildiğim kadarıyla yapmadık. Gerek duyulmadı. İntihar dendi, geçildi.”

“Yani sence o olayla bu olay arasında bir bağlantı yok.”

“O kadar uçma , Janne,” dedi Rydén. “İkisi çok farklı olaylar.”

“Öyledir herhalde. Ama çocuğu adli tıbbaya götürün, anestezi madde kalıntısı olup olmadığını araştırırsınlar.”

Rydén şaşırıldı. Jeanette'nin neyin peşinde olduğunu hemen anlayan Ivo Andrić, durumu açıkladı.

“Patolojide üç tane ceset var. Aynı katilin kurbanı olduğunu düşündüğümüz üç çocuk. Görüldüğü kadarıyla bu çocukla diğerleri arasında epey fark var. Üçü de şiddetli dayak yemiş, ayrıca cinsel organları kesilmiş. Üstüne üstlük uyuşturulmuşlar, kanlarında anestezi ilaç izine rastlandı. Eğer bu çocuğu da incelersek sanırım...” Bir jestle sözü Jeanette'ye bıraktı.

“Bilemiyorum. Yalnızca bir his işte.” Minnettar gözlerle baktı Ivo'ya.

Patoloji Enstitüsü

Çocuğun iç cebinde H sselby Sosyal Hizmetler Kurumu'ndan bir çağrı vardı. Birdenbire bir adı olmuşt  çocuğun. Schwarz ile  hlund, hiç vakit kaybetmeden arabaya atlayıp çocuğun anne babasını almaya gittiler ve teşhis için adli tıp kurumuna getirdiler.

Çocuğun boynundaki kolye, kuşaktan kuşağına geçen bir aile yadig ritydı.

Vücudundaki dövme olmasaydı, yüzü tamamen yandığından kimliğı tespit edilemeyecekti. Anne ve babası, bir cam parçasıyla göğsüne kazınmış RUF harflerini görünce onun kendi çocukları olduğına ikna oldular. Saat on biri yirmi geçe raporlara adını yazarak  l  çocuğına yüzünü geri kazandırdılar.

Asit derken Ryd n haklıydı. Çocuğun yüzü doksan beş derecelik asitle yakılmıştı.

Kan tahlilleri, çocuğun asılmadan önce ciddi miktarda amfetamin aldığını gösteriyordu.

Xylocaine-adrenalin alıp almadığı henüz belirsizdi.

Çocuğun bedeni, otopsi için boynundan cinsel organına kadar açılmıştı. Ivo Andri  çocuğun göğsünün sol tarafındaki küçük lekeleri fark etti. Ancak vücudunda iğne izi yoktu, demek ki aldığı ilaçları yiyecek yahut içecek yoluyla almıştı.

Raporunu  c saatte tamamlayan Ivo, Jeanette Kihlberg'i arayarak sonuçları kısaca açıkladı.

“Diğer çocukların durumunu andıran çok şey var,” diye başladı. “Şimdiye kadar yalnızca amfetamin izine rastladık ama vücuduna enjekte edilmemiş.”

“Nasıl yani?”

“Başka bir şekilde almış. Birde göğsünde de iki iz var.”

“Ne izi?”

“Şok tabancası izine benziyor ama emin değilim.”

“Diğer çocuklarda böyle bir izin olmadığından emin misin?”

“Emin değilim, bedenleri mahvolmuştu. Ama tekrar bakabilirim. Seni arayacağım.”

Telefonu kapattılar.

Şok tabancası, diye düşündü Jeanette Kihlberg.

Artık izini sürecekleri bir şey vardı.

Emniyet Müdürlüğü

Monumentet civarında, bir binanın çatı katındaki depoda asılı buldukları çocuğun adı Samuel Bai idi. On altı yaşındaydı ve evden kaçtığı ihbar edilmişti. Hässelby Sosyal Hizmetler Kurumu görevlileri çocuğun uyuşturucu kullanma, hırsızlık ve şiddet suçlarını işlediğini not etmişlerdi.

Anne ve babası Sierra Leone'deki savaştan kaçmışlardı ve haklarında birkaç defa tahkikat yapılmıştı. Ailenin en büyük sorunu, belirgin bir şekilde savaş travması sendromu yaşayan büyük oğulları Samuel idi. Belirli aralıklarla Maria Prästgårdsgata'daki çocuk psikiyatrisi kliniğinde tedavi görmüş, birkaç defa da Sofia Zetterlund adlı bir terapistin özel muayenehanesine gitmişti.

Jeanette irkildi. Yine Sofia. Önce Lundström'ün, şimdi de Samuel Bai'nin adıyla yan yana. Eğer dünya küçükse Stockholm daha da küçüktü.

Her taşın altından bu kadının çıkması ne garip, diye düşündü. Ama belki hiç garip değildi. Bütün İsveç'te, çocuklara karşı işlenen cinsel suçlar konusunda uzman olan yalnızca beş polis vardı. Travma geçiren çocuklar konusunda uzman kaç psikolog vardı ki?

İki, bilemedin üç.

Telefonun ahizesini kaldırıp Sofia Zetterlund'un numarasını tuşladı.

“Merhaba Sofia. Yine ben, Jeanette Kihlberg. Bu defa Sierra Leone’den gelen, Samuel Bai adında bir çocuk için arıyorum. Senin hastanmış. Cesedini bulduk.”

“Cesedini mi?”

“Evet. Öldürülmüş. Öğleden sonra buluşabilir miyiz?”

“Hemen buluşabiliriz. Eve gitmek üzereydim ama seni beklerim.”

“Tamam, geliyorum. On beş dakikaya oradayım.”

Mariatorget

Mariatorget civarında park yeri bulabilmek için iki tur atması gerekti Jeanette'nin.

Asansörle yukarı çıktı, girişte Sofia'nın sekreteri Ann-Britt kendisini karşıladı.

Sekreter onun geldiğini haber vermek için Sofia'nın odasına girerken Jeanette bekleme salonunu incelemeye başladı. Orijinal tabloları ve pahalı mobilyalarıyla seçkin bir yerdi, çok para kazanmak için böyle bir yerde çalışmak gerektiğini düşündü Jeanette. Emniyet müdürlüğünde köle gibi çalışarak para kazanılmazdı.

Sekreter, Sofia ile birlikte geri döndü. Sofia, bir şey içmek isteyip istemediğini sordu Jeanette'ye.

“Hayır, teşekkür ederim. Boş yere zamanınızı almak istemiyorum, bence hemen başlayalım.”

“Lütfen, o kadar aceleye gerek yok,” dedi Sofia. “Bir yardımım olacaksa seve seve yaparım. İnsanın işe yaradığını hissetmesi güzel bir şey.”

Sofia'ya dikkatle bakan Jeanette, ondan hoşlandığını düşündü. Daha önceki konuşmaları epey mesafeliydi ama şimdi, yalnızca bir dakikalık bir sürede, Sofia'nın bakışlarında gerçek bir samimiyet görüyordu.

“Kendimi Freudyen bir şekilde açığa vurmak istemiyorum,” dedi takılarak.

Sofia güldü.

“Çok tatlısın.”

Jeanette ne olduğunu, bu sıcak yaklaşımın nereden geldiğini anlayamıyordu ama önemsememişti. Kendini bu samimiyete bırakacak, anın tadını çıkaracaktı.

Bir masanın başına oturdular ve merakla birbirlerini incelediler.

“Evet, sana nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Sofia.

“Samuel Bai, şey... Öldü. Bir binanın çatı katında asılı bulundu.”

“İntihar mı?”

“Kesinlikle hayır. Cinayet ve...”

“Ama asılı bulundu dememiş mi...”

“Evet öyle. Ama onu başkası asmış. İntihar süsü vermek istemişler ama... Yok, yok, cinayet olduğunu gizlemeye çalışmamışlar bile.”

“Şimdi kafam karıştı. İntihar mı, değil mi?” Sofia, hiçbir şey anlamamış gibi başını iki yana salladı, bir sigara yaktı.

“Bence ayrıntıları geçelim. Samuel Bai öldürüldü. Durum bu. Belki başka bir zaman daha ayrıntılı konuşuruz ama şimdi onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. Nasıl biri olduğu hakkında fikir edinmemi sağlayacak bir şeyler.”

“Tamam, bilmek istediğin özel bir şey var mı?”

Sofia'nın sesindeki bir hayal kırıklığını fark etti Jeanette, ama ayrıntılara girmeye vakit yoktu.

“Şöyle başlayalım: sana niçin geldi?”

“Ashna bakılırsa ben çocuk psikolojisi eğitimi almadım ama Sierra Leone'de çalıştım, bu nedenle bir istisna yaptık.”

“Ah, çok ağır bir şey,” dedi Jeanette. “İstisna yaptık, dedin. Bu kararı başkalarıyla birlikte mi verdin?”

“Evet, H sselby Sosyal Hizmetler Kurumu, Samuel’le görüşebilir miyim diye bana başvurdu. Sierra Leone’den geliyor ya, onun için. Ama bunu zaten biliyordur.”

“Elbette.” Jeanette bir süre düşündü. “Peki, orada yaşadıkları hakkında bilgin var mı?”

“Freetown’da oturuyorlarmış,” dedi Sofia. “Birçok Şeyin yanısıra bir çeteye takıldığını anlattı, soygun ve hırsızlıkla geçiniyor-muş. Bazen yerel bir mafya Őefinden aldığı emirle halka gözdağı veriyormuş.” Sofia soluklandı. “Bunları anlayabiliyor musun bil-miyorum ama Sierra Leone kaos içinde bir  lke. Büyüklerin yap-maktan çekindikleri Şeyler için çocukları kullanıyorlar. Çocuklar daha kolay yönetiliyor...”

Sofia’nın bunları anlatırken zorlandığını hissetti Jeanette, ama yapacak bir Şey yoktu. Onu böyle bir tatsız konuyu konuşmaktan ne kadar esirgemek istese de bu bilgilere ihtiyacı vardı.

“Bunları yaparken kaç yaşındaymış Samuel?”

“İlk cinayetini yedi yaşındayken işlemiş. On yaşına geldiğinde işlediği cinayetlerin ve tecavüzlerin sayısını unutmuş. Bütün bunları uyuşturucu ve alkol etkisinde yapmış.”

“Ne kadar korkunç! İnanlık nereye gidiyor?”

“İnanlık değil, yalnızca erkekler... Diğerlerini hesaptan d şebilirsin.”

Sustular. Sofia’nın Afrika’da neler yaşamış olabileceğini düşündü, onu bir türlü orada hayal edemiyordu. O ayakkabılar, o sa.

Fazlasıyla temizdi.

“Bir tane alabilir miyim?” Jeanette telefonun yanında duran sigara paketini işaret etti.

Sofia, gözlerini gözlerinden ayırmadan, ağır hareketlerle sigara paketini Jeanette’ye uzattı. K l tablasını masanın ortasına koydu.

“Samuel, İsveç toplumuna ayak uyduramadı, İsveç’e ayak bastığı günden itibaren uyum sorunu yaşadı.”

“Kim yaşamıyor ki?”

Johan’ı düşündü Jeanette, o da bir süre konsantrasyon sorunu yaşamıştı. Hem de Samuel’in yaşadıklarıyla kıyaslanamayacak bir hayat yaşamasına rağmen.

“O da doğru ya,” diye başını salladı Sofia. “Okuldayken hareket etmeden duramıyormuş. Yüksek sesle konuşuyor, arkadaşlarını rahatsız ediyormuş. Aşağılandığını veya yanlış anlaşıldığını hissettiği birkaç kez çok sinirlenip şiddete başvurmuş.”

“Boş zamanlarında ne yaptığını biliyor musun? Yani okulda veya evde değilken? Herhangi bir şeyden korktuğunu hissettin mi?”

“Samuel’in huzursuzluğu, şiddet konusundaki engin tecrübesiyle birleşerek polis ve diğer resmi makamlarla ciddi çelişkiler yaşamasına neden olmuş. Geçen ilkbaharda kendisi de saldırıya uğramış ve soyulmuş.” Sofia kül tablasına uzandı.

“Peki, sence neden evden kaçmış?”

“Evden kaçmadan hemen önce, sonbaharda islahevine kapatılacağını öğrenmiş. Bence bu yüzden kaçmıştır.”

Sofia ayağa kalktı. “Artık bir kahve içmeliyim, istiyorsan sana da getireyim.”

“Çok iyi olur.”

Sofia bekleme odasına geçti.

Kahve makinesinden gelen sesleri dinleyen Jeanette, ne tuhaf bir durum, diye düşündü.

İki yetişkin, aklı başında kadın oturmuş, bir cinayete kurban giden, saldırgan ve davranış bozukluğu olan bir çocuk hakkında konuşuyorlardı.

Çocuğun yaşadığı gerçeklikle alakaları yoktu ama yine de konuşuyorlardı işte.

Onlardan beklenen neydi? Olmayan bir hakikati mi bulacaklardı? Anlaşılması imkânsız bir şeyi mi anlayacaklardı?

Sofia, buharı tüten iki fincan kahveyle geri döndü, fincanları masaya koydu.

“Beklediğin ölçüde yardımcı olamadığım için üzgünüm ama birkaç gün izin verirsen raporlarımı gözden geçiririm, bir şey bulursam bir kez daha görüşürüz.”

Garip kadın, diye düşündü Jeanette. Sanki düşüncelerini okuyordu. Hem etkileyici hem de –nedenini çıkaramasa da– korkutucuydu.

“Yapar mısın bunu? Çok minnettar olurum.” Gülümsedi. Sofia’ya olan güveninin giderek arttığını hissetti. “Eğer yanlış anlamazsan belki işle eğlenceyi birleştirip bir akşam yemeği yeriz.”

Bunları söyleyebilmesine şaşırды Jeanette. Şu akşam yemeği işini de nereden çıkarmıştı? Hiç bu kadar samimi olmazdı. Çok uzun zamandır tanışmalarına rağmen takımındaki kızları bile eve davet etmemişti.

Masanın üzerinden ona doğru eğilip gözlerinin içine bakan Sofia, “Bence harika bir fikir,” dedi. “Kendimden başkasıyla yemek yemeyeli çok uzun zaman oldu.” Bir süre sustu, gözleri hâlâ Jeanette’nin gözlerindeydi. “Ama mutfakta restorasyon var. Eğer dışarıdan yemek ısmarlamaya itirazın olmazsa eve gelebilirsin, olur mu?”

Jeanette başını salladı.

“Cumaya ne dersin?”

Mariatorget

Jeanette Kihlberg'e asansöre kadar eşlik ettikten sonra odasına döndü Sofia. Neşesi yerindeydi, mutluydu. Jeanette'yi akşam yemeğine eve davet etmişti. Akıllı bir karar mıydı bu?

Jeanette'ye karşı bir şeyler hissetmesi duygularının karşılanaçağı anlamına gelmezdi. Her neyse artık, baş başa görüşeceklerdi ve neler olacağını zaman gösterecekti.

Victoria Bergman kasetlerini çıkardı, bir tanesini kasetçalara koyup başlat düğmesine bastı. Victoria'nın sesini duyduğunda not defterini kucağına alıp geriye yaslandı, gözlerini kapattı.

... yalnız başına uyanmasında ve onu iğrenç kokan sarı lekeli döşemede yanı başımda altında donla dikilirken bulmasında her ne kadar bir gariplik yokmuş gibi davransa da kendisinin ödleğin teki olduğunu biliyordu.

Sofia, Victoria'nın sesinin taşıdığı sırnaşık imgelerden kendini sakınmaya çalıştı. Profesyonel olmalıyım, diye düşündü, bireysel düşünmemeliyim. Ama ne yaparsa yapsın zihnindeki baba imgesi gizlice kızın yanına doğru sokuluyordu.

Yanı başına uzandı.

Cinsel organ kokusu alıyordu Sofia, nefes almakta zorlandı, midesi bulanmaya başladı.

Her tarafta küf kokusu, geçecek gibi değildi.

... sızlanacak değildim, ağzımı açarsam tokadı yer, sonra ağ-
lumaya başlardım. Ciğer ezmesinin üzerindeki hıyar-turşusu yete-
rince tuzluydu, gözyaşı dökmeme gerek yoktu; en iyisi susmak, şarkı
mırıldanmak ve soruları cevaplamaktı. Gideceğimiz yere varmak
güzeldi. Östersund'da, Borgholm'da ya da her neredeyse işte, kuze-
nimi ziyaret edecektim. Babam çok sayıda aptal insanın olduğunu
söylüyordu, oysa yarısı kadar olsa yetermiş. Ne dese hak verirdim.
Şarkı mırıldanmaya devam ettim ve çikolata kâğıtlarıyla oturdum.
Annem görmediği sırada eli yine oradaydı...

Sofia, daha fazlasını dinlemeye tahammülünün olmadığını
hissetti ama bir şey kasetçaları kapatmasını engelledi.

... insan daha uzun ve daha hızlı koşabilirdi ama manzarayı
gördükten sonra yüzmek istemeyen çocuğun kitaplık rafındaki fo-
toğrafının yanına koymak için ödül alabilecek kadar hızlı değil...

Ses yükseldi, şiddeti arttı ama hâlâ monotondur. Frekansı ve
ses rengi değişti.

En başta bas.

... Sadece sarılmak istiyordu ama o beraber tatile gidecek başka
birini bulmuştu bile.

Sonra alto.

... ve Patjelanda'ya gidene kadar onunla oynayacaktı...

Mezzosoprano, soprano, sonra daha tiz ve daha tiz.

... günde üç kilometre gitmek ve altı pislik dolu olmadığından
gül kökü koklamanın heyecanını duymak...

Gözlerini açmadan el yordamıyla masanın üzerini yokladı,
kasetçaları bulup iterek yere attı.

Sessizlik.

Gözlerini açtı ve not defterine baktı.

İki sözcük: PATJELANDA, GÜL KÖKÜ.

Victoria ne anlatmıştı?

Hiç beklemediği bir anda, herhangi bir belirti olmadan aşağılanarak hayatından çekilip alınmasını mı?

Dokunulmazlık elde etmeye çalışmak ve ulaşılmaz olmak mı?

Sofia nasıl aradığının farkındaydı. Anlamak istiyordu ama sanki Victoria bütünüyle çözülyordu. Nereye bakarsa baksın kendisiyle göz göze geliyordu Victoria, kendini bulmaya çalışıyor ama sadece bir yabancı buluyordu.

Sofia not defterini kapattı ve eve gitmeye hazırlandı. Saate baktı. Ona yirmi vardı. Yani yaklaşık beş saat uyumuştu.

Demek ki başı ondan ağrıyordu.

Gamla Enskede

Sofia Zetterlund'la görüştüktan sonra Jeanette kendisini işe vermekte zorlanıyordu. Etkilenmişti ama nedenini bir türlü çıkaramıyordu. Sofia ile tekrar buluşmak için sabırsızlanıyordu. Hatta cuma gününü ipe çekiyordu.

Nynäsvägen'den döndüğünde neredeyse soldan gelen kırmızı bir spor arabayla çarpışacaktı. Aslında sağdan gelenin önceliği kuralına göre yol kendisinini. Öfkeyle kornaya basarken arabanın Alexandra Kowalska'nın olduğunu gördü.

İçinden aptal kadın, derken neşeyle el salladı. El sallayarak karşılık veren Alexandra, özür diler gibi başını salladı.

Jeanette, arabayı garaj çıkışına park edip eve girdiğinde Åke mutfakta köfte kızartıyordu. Keyfi yerindeydi.

Jeanette, yemek için hazırlanmış masanın başına oturdu.

“Düşünebiliyor musun?” diye başladı Åke. “Alex buradaydı, Kopenhag'daki sergi ziyaretçilere açılmış, daha şimdiden iki tablom satılmış. Şuna baksana!” Cebinden bir kâğıt çıkarıp masanın üzerine attı. Seksen bin kronluk bir çekti.

“Bu daha başlangıç,” diye güldü Åke, köfteleri çevirdikten sonra buzdolabına gidip iki bira aldı.

Sessizce oturan Jeanette düşüncelere dalmıştı. Demek işlerin değişmesi böyle bir şeydi. Daha bu sabah ellerindeki para ay sonuna

kadar yetecek mi diye kaygılanırken şimdi, yalnızca birkaç saat sonra, elinde iki aylık maaşından daha değerli bir çekle oturuyordu.

“Ee, niye böyle daldın?” diye sorarak önüne dikildi Åke. Biranın birini Jeanette’ye uzattı. “Yıllardır yalnızca bir hobi gibi gördüğün bir şeyden biraz para kazanmam hoşuna gitmedi mi?”

Jeanette onun sesindeki kırgınlığı fark etti.

“Yapma Åke, niçin böyle diyorsun? Sana her zaman inandığımı çok iyi biliyorsun.”

Kolunu tutmaya çalıştı ama Åke geriye çekilip ocağın başına gitti.

“Şimdi böyle diyorsun ama daha birkaç hafta önce ne kadar sorumsuz olduğumu söyleyerek başımın etini yiyordun.”

Jeanette’ye dönüp gülümseyerek baktı. O bildik gülümsemesi değildi dudaklarındaki, yukarıdan bakan bir gülümsemeydi.

Onun bu kendini beğenmiş hali karşısında içinden nasıl bir öfkenin yükseldiğini hissetti Jeanette. Bu yolu birlikte yürümemişler miydi? Birlikte geçirdikleri yıllar boyunca masasından yemeğin, paletinde boyanın eksik olmadığını ne çabuk unutmuştu?

Åke, gelip kucakladı Jeanette’yi.

“Özür dilerim. Aptalcaydı söylediklerim,” dedi. Ama bunları öylesine söylüyormuş gibi geldi Jeanette’ye.

“Alex, pazar günü *Dagens Nyheter* gazetesinde bir eleştiri yazısının çıkacağını söyledi. Sonra cumartesi eki için de bir röportaj yapacaklarmış. Nasıl da hak etmiştim bunları!”

Attığı gole sevinen bir futbolcu gibi kollarını havaya kaldırdı.

Vita Bergen

“Bulman zor oldu mu?” diye sordu Sofia, kapıyı Jeanette’ye açtığında.

“Hiç de bile,” dedi Jeanette. “Benim kariyerim GPS’den daha eski.”

Sofia, kıkırdayarak içeri davet etti Jeanette’yi.

“Dediğim gibi mutfak geçici olarak devre dışı, onun için oturma odasında yiyeceğiz.”

Jeanette içeri girdiğinde tanımadığı, garip bir kokuyla karşılaştı. Kendi evinde genellikle terebentin ve eşofmanlardan gelen ter kokusu olurdu, buradaki koku hafif bir çiçek ve Sofia’nın parfüm kokusuna karışan kimyasal bir temizlik maddesi kokusuydu. Koku-
kudan hoşlandı, belki de kendi evindekinden farklı olduğu içindi.

Çok uzun zamandır ilk defa birinin evine misafir oluyor ve ilk defa bu kadar içten kabul görüyordu.

“Bazıları şanslı doğuyor,” dedi Jeanette, kocaman, sade döşeli odaya bakarken. “Şehrin göbeğinde böyle bir daire, hem de tek başına.”

Asmak için Jeanette’nin paltosunu alan Sofia, kanepeye oturmasını söyledi.

Jeanette, mutlu ve derin bir iç çekişle oturdu.

“Eve döndüğümde sadece oturmak için neler vermem ki diye düşünürüm bazen.” Başını kanepenin arkasına yaslayıp Sofia’ya baktı. “Beklenti dolu bakışlardan, parmak uçlarına basarak yü-

rümelerden, akşam yemeği planlarından ve televizyonun önünde yapılan o zorlama konuşmalardan uzak kalmak ne harika bir düş.”

“Belki de,” dedi Sofia anlamlı bir gülümsemeyle. “Ama işin ucunda yalnızlık da var. Bazen daireyi satıp taşınmak istiyorum.”

Vitrinden çıkardığı iki kadehe şarap doldurup Jeanette'nin yanına oturdu.

“Çok aç mısın, yoksa biraz bekleyebilir miyiz? İtalyan yemeği atıştıracağız.”

“Tabii, bekleyebilirim.”

Göz göze geldiler.

“Peki, nereye taşınmak isterdin?” dedi Jeanette.

“Bak bu güzel bir soru işte. Cevabını bilseydim bu daireyi hemen yarın satardım ama hiçbir fikrim yok. Belki başka bir ülkeye.”

Kadehlerini tokuşturdular.

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Jeanette, kadehini Sofia'ya doğru kaldırdı. “Ama o zaman insan kendini daha az yalnız hisseder mi, bilemiyorum.”

Sofia güldü. “Herhalde ben şu içe kapanık İsveçli efsanesine inanıyorum ve yurt dışına çıktığımda daha samimi, daha neşeli bir ortam bulacağımı düşünüyorum.”

Jeanette de güldü ama şu efsane olayını ciddiye aldı. Soğukluk. Bunu kendisi de hissetmiyor muydu? “İnsanların dediklerini anlama zorunluluğundan kaçma fikri beni çok cezbediyor.”

Sofia'nın gülümsemesi söndü. “Ciddi misin? Gerçekten öyle mi?”

“Yok, aslında öyle değil, ama bazen insanların dediklerini anlamamak için dil bahanesinin arkasına sığınmak hiç fena olmuyor...”

Jeanette kendisini fazla açığa vurduğunu düşündü. Düşüncelerini sözcüklere döküp telaffuz etmeden önce sansüre başvurmasını engelleyen bir şeyler vardı Sofia'da.

“Diyelim ki dünyada başka bir yer seçmek zorunda kaldın, nereyi seçersin?” dedi konuyu değiştirmek için.

Sofia bir süre düşündü. “Amsterdam beni hep cezbedi ama gerçekten bilemiyorum. Belki biraz klişe gibi gelecek ama bir yere taşınmak istesem de hiçbir yerden ayrılmak istemiyorum, bilmem bulatabildim mi?”

“İnsanın özlemini çektiği her şey klişe mi oluyor?” diye sordu Jeanette, alaycı bir ifadeyle. Sofia güldü.

“O duyguyu biliyorum, dürüst olmak gerekirse –ki gerekir– güzel...”

Jeanette bir süre susup yeniden başladı.

“Yani, sen ve ben birbirimizi henüz fazla tanımıyoruz.” Sofia’nın gözlerinin içine bakarak şarabından bir yudum aldı. “Sır saklayabilir misin?” dedi.

Bunu der demez, ifade tarzının yarattığı dramatik havadan ısınanlık duydu. Sanki onlu yaşlarda iki çocuk oturmuş, dünyayı keşfediyorlardı. Sanki insanın kendisini güvende hissetmesi için söz yetermiş gibi.

“Kanka olabilir miyiz?” diye de sorabilirdi pekâlâ. Gerçeklemin söylenenleri belirlemesine izin vermek varken kaotik gerçekliği sözle, safça kontrol etme arzusu.

Davranıştan önce söz.

Güvenlik yerine söz.

“Eğer sırrın bir suç değilse. Ama susma yükümlülüğüm olduğunu da biliyorsundur herhalde,” diye güldü Sofia.

O çocuksu sorusunu Sofia’nın böylesine güzel karşılmasına minnettar oldu Jeanette.

Sofia, gerçekten görmek için bakıyor. Gerçekten anlamak için dinliyordu.

“Eğer Hristiyan Demokrat olsaydın suç gibi algılayabilirdin.”

Sofia bir kahkahayla başını geriye attı. Boynu uzun ve kaslı, hem kolay incinebilir hem de güçlüydü.

Jeanette de kıkırdadı. Sofia'ya yaklaştı, ayaklarını kanepenin üstünde toplayarak oturdu. Kendisini evinde gibi hissediyordu. Demek bu kadar basitmiş, diye düşünüyordu, yalnızca işe öncelik verdiği için arkadaş çevresi her geçen yıl daha da azalmıştı.

Bu bambaşka bir şeydi.

Apaçık bir şey.

“Åke'yle yirmi yıldır evliyim ve bunun nasıl bir şey olduğunu artık iyi biliyorum.” Sofia'ya dönerek oturdu. “Ne diyeceğini, nasıl tepki vereceğini tam olarak bildiğim için bazen öyle üzülüyorum ki...”

“Bazıları buna güvenli ilişki der,” dedi Sofia, profesyonel ve sorgulayıcı bir tonla.

“Belki öyle. İşin acı tarafı, o tam da bu tür şeylerden hoşlanıyor. Sen ve ben Jeanette, der, tesadüfen aynı anda aynı şeyi söylediğimizde. Ben de derim ki: Evet öyle, sen ve ben. Durmadan birlikte yaşamamızı açıklayacak nedenler buluruz. O hiç olmayan benzerlikler icat eder, bunlara olmadık anlamlar yükler. Daha doğrusu eskiden böyle yapardı. Şimdi bilemiyorum. Bazen acaba o da yoruldu mu, diye düşünüyorum.”

Sofia sessizce oturuyordu. Yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa derin düşüncelere dalmış gibiydi.

“Birinin bu kadar yakınında olması elbette insana güven veriyor... Ama bir yandan da kardeşinle yaşamak gibi bir şey. Gerçi yakınlık nedir, onu da bilmiyorum ya... Herhalde yalnızca coğrafi bir durum değil. Öff, ne kadar sıkıcı biriyim!”

Her ne kadar Sofia'nın kendisine kusur bulmayacağını bilse de kollarını özür diler gibi iki yana açtı.

“Takma kafana,” dedi Sofia, anlayışlı bir gülümsemeyle. Jeanette gülümseyerek karşılık verdi. “Seni dinlemek hoşuma gidiyor, yalnızca arkadaşın gibi dinlediğimi bilmeni istiyorum.”

“Elbette. Senin gibi bir danışmana başvuracak param yok. Ben yoksul bir polisim. Herhalde saatin bin kron vardır.”

“Evet, vergiyi düşükten sonra.”

Güldüler. Sofia boş kadehleri doldurdu.

“Yani, Åke’yi elbette seviyorum ama sanırım onunla yaşamak istemiyorum. Daha doğrusu, yaşamak istemediğimden eminim. Beni evde tutan tek şey oğlum, Johan. On üç yaşında. Anne babasının ayrılığını kaldırabilir mi bilmiyorum. Ama üstesinden gelir herhalde. Bu tür şeylerin yaşandığını bilecek kadar büyüdü.”

“Åke bu duygularından haberdar mı?”

“Benim artık koşulsuzca yanında olmadığımı seziyor sanırım.”

“Ama hiç konuşmadınız?”

“Konuştuk diyemem. Yalnızca aramızda böyle bir atmosfer var. Ben kendi işime, o da kendi işine bakıyor.”

Jeanette parmağını kadehin kenarında dolaştırdı. “Ya da kendi... Doğrusunu söylemek gerekirse ne yaptığını pek bilemiyorum. Çamaşır yıkamaya vakti yok, temizliğe vakti yok, bu aralar Johan’la ilgilenmeye bile vakti yok.”

“Hep yakında ve hep uzakta,” dedi Sofia, alaycı bir ifadeyle.

“Üstelik galericisiyle birlikte olduğunu düşünüyorum,” dedi Jeanette.

Acaba Sofia psikolog olduğu için mi böyle rahat konuşuyordu?

“İnsanın kendini güvende hissetmesi için görülmesi de gerekir herhalde,” dedi Sofia. Şarabından bir yudum aldı. “Ama çoğu ilişkide temel bir eksiklik bu. Birbirlerini görmeyi unutuyorlar, bir diğerinin yaptıklarını takdir etmeyi de. Çünkü uğraşmaya değer tek şey kendi yaptıkları. Kendi ilgi duydukları şeyler her şeyden

önce gelmeli. Ne kadar acı olsa da bunda kesinlikle bir tuhaflık yok. Ben bireyciliği suçluyorum. Artık bir dine dönüştü. Savaş ve acılarla dolu bir dünyada güvenin ve sadakatin bu kadar küçüm-senmesi hakikaten tuhaf bir şey. İnsan güçlü olmalı ama kendi başına. Aksine zayıflık deniyor. Ne iğrenç bir paradoks!”

Jeanette, Sofia'nın nasıl değiştiğini gördü, sesi kararlı, sertleşmişti. Bu ani mizaç değişiminin sebebini anlayamadı.

“Affedersin, seni üzmememiştin.”

“Yok, aldırma. Ama şu çantada keklik gibi görülme işi benim de başımdan geçti.” Sofia ayağa kalktı. “Neyse, biraz yemeğe ne dersin?”

“Çok iyi olur, yoksa şarap başıma vuracak.”

Sofia mutfağa giderken onu endişeli gözlerle izledi Jeanette. Sofia elinde bir tepsiyle döndü, tepsiyi masaya koydu.

“Özür dilerim,” dedi. “Aslında sen konuşacaktın. Ben yalnızca sırf başkalarına yakınlık gösterdikleri için birbirlerini nasıl yaraladıklarını anlayamayan insanlara ne kadar kızdığımı söylemek istedim.”

Jeanette, Sofia'nın sesinin nasıl derinleşip melodisini kaybetmeye başladığını çok daha açık hissetti. Belli ki eski, derin bir yarayı deşmişti.

“Demek istediğim,” dedi Sofia zorlanarak, “eğer insan kendisini kötü hissediyor, heyecan ve adrenalin arıyorsa faydalı bir şeyler yapmak için Afrika'ya gidebilir, değil mi? Ama yok. Onun yerine paraşütle atıyor veya dağa tırmanıyorlar, karılarını aldatıyor veya hep onların arkasında olacaklarına dair verdikleri sözleri çiğniyorlar. Düşene yardım eli uzatmak yerine kahkahalarla gülüyorlar.”

Sofia masaya oturdu. Tabaklarına yemek aldılar.

Jeanette onun ne kadar yaralı olduğunu anladı, onu teselli etmek istedi ama bunu nasıl yapılacağını unutmuydu. Gerçi bildiği bir zaman var mıydı? Makarna salatısından bir lokma aldı.

“Sanırım ne demek istediğini anlıyorum,” dedi ihtiyatlı bir şekilde. “Sence insanların peşinde oldukları şey sadece heyecan mı? Demek istediğim, değişiklik tek başına kötü bir şey değil, insan bazen sere serpe yaşamak ister.”

“Kesinlikle öyle, ama ne yapıyorsa gizli saklı yapmamalı ve gereksiz yere yaralamaktan kaçınmalı.”

Sofia tekrar normal sesine dönmüştü, hatta yemeğe bile başladı.

Bir müddet sessizce yemeklerini yediler. Sofia'nın sakinleştiğini gören Jeanette:

“Elbette o kadar basit değil,” dedi Sofia'ya hak verme isteğiyle. “Åke iyi bir adam. Bana karşı nazik, Johan'a tapıyor. Ama aynı zamanda her şey ve herkes hakkında iyi şeyler düşünen iflah olmaz bir romantik. Ama insan benim gibi polis olunca olaylara onun gibi bakamıyor. Ben hep şüpheliyim. Åke ekonomik açıdan tam bir felaket. Bunun kötülükten olmasa da en azından kesin bir empati eksikliğinden kaynaklandığını söylemeliyim.”

Sofia kadehleri doldurdu.

“Neler hissettiğini ona anlattın mı? Evlilik problemlerinin en bilindik nedenlerinden biri ekonomik strestir.”

“Elbette tartıştığımız oluyor ama sanki... Bilemiyorum, faturaları ödeyemeyip borç almak için anne babamı ararken neler hissettiğimi anlayamadığımı düşünüyorum. Sanki bütün bunlar yalnızca benim işimmiş gibi.”

Sofia ciddi bir ifadeyle baktı.

“Bana sorumluluk almaktan kaçınıyormuş gibi geliyor. Bütün hayatı boyunca ona birileri bakmış gibi.”

Jeanette sessizce başını salladı. Şimdi bütün parçalar yerlerini bulmuş gibiydi.

“Yeter artık,” dedi. “Bırakalım bunları.” Elini Sofia'nın omuzuna koydu. “Biz Samuel'i konuşmak için buluştuk, değil mi?”

“Bu akşam olmasa da bir ara konuşuruz herhalde.”

“Biliyor musun,” diye fısıldadı Jeanette, “seninle karşılaştığım için çok mutluyum. Sevdim seni.”

Sofia ona doğru yaklaştı, elini dizine koydu. Sofia'nın gözlerine bakan Jeanette'nin başı uğulduyordu.

Belki o gözlerin içinde aradığı her şeyi bulabilirdi.

Sofia'ya doğru eğildi, Sofia karşılık verdi. Dudakları buluştu, şefkat ve içtenlikle.

Komşulardan biri duvara çivi çakıyordu.

Herhalde bir tablo asacaktı.

Geçmiş Zaman

Her ne kadar günler hiç değişmeden birbirini izliyormuş gibi görünse de insan bazen geriye dönüp baktığında yeni bir devrin başladığı zamanı söyleyebilir.

Sofia Zetterlund için bu zaman New York seyahatinden sonra başlamıştı. İki haftalık hasta raporu alıp evde yatarken mesleki ve özel hayatı üzerine düşünmüştü. Noel geldiğinde özel hayatı bilincinde daha fazla yer tutmaya başlamıştı.

Tatilden sonraki ilk gün, her şeyini bildiğini sandığı adam hakkında daha detaylı bilgiler almak için vergi dairesini aradı.

Lars Magnus Pettersson hakkında her türlü bilgiyi eve göndermek için vergi dairesinin istediği tek şey vatandaşlık numarasıydı.

Birkaç gün bekleyebilirdi. Aslında gerçekler hemen burnunun ucunda duruyordu.

Niçin beklemişti?

Görmek mi istememişti?

Gerçekten anlamış mıydı?

Lars Petterson'u sorduğunda ilaç şirketindekiler kim olduğunu çıkaramadılar başta, ısrar edince satış bölümüne bağladılar.

Resepsiyondaki kız nazik biriydi, Sofia'ya yardım edebilmek için elinden geleni yaptı. Biraz araştırdıktan sonra Magnus Petterson diye birini buldu, şirketin Hamburg şubesinde kısa bir süreliğine çalışmış ve sekiz yıl önce işten ayrılmıştı.

Adamın işyerine bıraktığı son adres Saltsjöbaden'deydi.
Pålnäsvägen.

Kıza teşekkür bile edemeden telefonu kapattı, Lasse'nin telefonundaki yabancı numarayı not ettiği kâğıdı aldı. Bilinmeyen numaralar sitesinden numaranın kime ait olduğunu araştırdı. Saltsjöbaden, Pålnäsvägen sokağında oturan Mia Pettersson adlı bir kadının üzerine kayıtlıydı. Kadının adresinin altında başka bir telefon numarası daha vardı: Fisksätra'da Pettersson Çiçekçilik'e aitti. Lasse'yi başka bir kadınla paylaştığını anlamaya başlamıştı ama hâlâ bütün bunların büyük bir tesadüf olduğuna inanmak istiyordu.

Lasse olmamalıydı.

Sanki önünde durmadan yeni kapıların açıldığı bir koridordaydı. Saniyenin binde biri kadar bir sürede bütün kapılar açılmış, koridorun sonsuzluk kadar uzun olduğunu fark etmiş ve uzakta bir yerde gerçeği görmüştü.

Her şeyi bir anda görmüş, anlamış ve her şey bütün çıplaklığıyla açığa çıkmıştı. Kendi durduğu yerde niçin durduğunu anladı. Lasse'nin olduğu yerde niçin olduğunu da. Her şey böylesine açıklık kazanırken aynı zamanda öyle bir gerçeküstülük duygusuna kapıldı ki nefes almakta zorlandı.

Lasse iki aileyi birden idare ediyordu. Bir Saltsjöbaden'de, bir Södermalm'de, Sofia'nın yanındaydı.

Aslında bunu çok önceden anlamalıydı.

Her ne kadar büro işinde çalıştığını söylese de Lasse'nin nasırlı elleri fiziksel bir iş yaptığını gösteriyordu. Dinlenme gerektiren bir işti, iki haftada bir eve geldiğinde kendini hemen kanepeye atıp televizyonu açmasının nedeni buydu. Bir hafta bir karısının, diğer

hafta diğer karısının yanında kalmak için herhalde kusursuz bir plan gerekiyordu.

Tereddüt ve kıskançlık içini kemirirken mantıklı düşünemediğini fark etti. Neler olup bittiğini yalnızca kendisi mi anlayamamıştı?

New York'tan döndükten hemen sonra mutfakta yaptıkları konuşmayı hatırladı, Lasse birden paniğe kapılmış gibiydi. Acaba bir şeyler öğrendiğinden mi şüphelenmişti?

Her şey hemen aydınlatılmalıydı.

Onun yardıma ihtiyacı var, diye düşündü. Ama kendisi yardım edemezdi. Onun gibi birini kurtaramazdı. Artık kurtulabilir miydi, o da meçhuldü.

Kalkıp çalışma odasına girdi, Lasse'nin masasındaki çekmeceleri karıştırmaya başladı. Ne aradığını bilmiyordu ama nasıl bir adamla yaşadığını biraz daha aydınlatacak bir şeyler bulabilirdi herhalde.

Eğer düşündüğü gibiyse zamanla daha az tedbirli davranması gerekirdi Lasse'nin. Herhalde böyle olurdu. Hatta bazı kişilikler foyalarının ortaya çıkmasını arzularlar, bütün kirli çamaşırları ortaya dökülene kadar bilinçli olarak sınırları zorlardı.

İlaç şirketine ait birkaç broşürün altında hastaneden gelen bir zarf buldu. Zarfın içindeki kâğıdı çıkarıp okudu.

Bir çağrıydı, üzerinde dokuz yıl öncesinin tarihi vardı. Lars Magnus Petterson vasktomisi için ürologdan randevu almıştı.

Önce hiçbir şey anlamadı, biraz düşününce Lasse'nin kendisini kısırlaştırdığı dank etti kafasına. Dokuz yıl önce. Yani dokuz yıl boyunca Sofia boş yere çocuk özlemi çekmişti. New York'ta, çocuk istediğini söylerken söylediği sadece yalan değil, imkânsızdı da.

Kabuklar soyuldukça emin olabileceği hiçbir şey kalmıyordu.

Bu da neydi?

Kendisi Sofia'ydı, bunu biliyordu.

Başka ne vardı?

Belleğine güvenebilir miydi? Hayır, otomatikman değil. Anı kırıntıları yıllar içinde değişirdi, insan bazı şeyleri idealize eder veya yerden yere vururdu. Ne psikologdu ama!

Sanki birisi göğsünün üzerinden bir ip geçirmişti ve gittikçe bastırıyordu. Bayılacağını hissetti. Panik atak geçiren hastalarından edindiği tecrübeyle ne yaşadığını biliyordu.

Ne kadar mantıklı olmaya çalışırsa çalışsın korkusuna engel olamadı.

Ölecek miyim, diye düşünürken gözleri karardı.

Sofia, 28 Aralık Cuma günü Fisksåtra'ya gitti. Karla karışık yağmur vardı, Hammarby Tesisinin elektronik termometresi sıfırın biraz üzerini gösteriyordu.

Arabasını marinanın yanına park ettikten sonra yürüyerek semtin merkezine çıktı. Küçük çiçekçi dükkânını hemen gördü ama içeri girmekte tereddüt etti. Korktuğundan değil, on yıl boyunca kocasını paylaştığı kadınla göz göze geldiğinde nasıl davranacağını bilemediğinden.

Eğer kadın Lasse'nin bu ikili hayatından haberdar değilse böylesi bir rezalet için suçlanıp sorgulanamazdı. Ne halt etmeye buraya gelmişti?

Daha önceden bilmeyip de öğreneceği ne vardı?

Herhalde artık yabancı kadının yüzünü görmek istiyordu.

Ama şimdi meydana tek başına dikilirken eskisi kadar kararlı değildi. Tereddüt ediyordu ama hiçbir şey yapmadan eve dönerse içini kemiren kurttan da kurtulamayacaktı.

Kararlı adımlarla yürüyüp çiçekçi dükkânına girdi, kasanın arkasındaki kızın yirmi yirmi beş yaşlarında olduğunu görerek büyük bir hayal kırıklığı yaşadı.

“Merhaba, mutlu Noeller,” dedi kız, tezgâhın arkasından doluşarak Sofia’ya doğru yürüdü. “Ne arzu etmiştiniz?”

Sofia, kısa bir tereddüdün ardından dükkândan çıkmaya karar vermişken deponun kapısı açıldı. Elli yaşlarında, siyah saçlı, çok güzel bir kadın girdi içeri. Sol göğsünün üzerindeki isimlikte Mia yazıyordu.

Boyu Sofia kadardı, kocaman gözleri siyahtı. Birbirine çok benzeyen bu iki kadından gözlerini alamadı Sofia.

Anne ve kızı.

Genç kadının yüzünde belirgin bir şekilde Lasse’nin çizgileri vardı.

Biraz çarpık bir burun.

Oval bir yüz.

“Affedersiniz, ne arzu etmiştiniz?” diye sorusunu tekrarlayarak, bu tuhaf sessizliği bozdu genç kadın. Sofia ona döndü.

“Bir buket...” Sofia yutkundu. “Annem ve babam için, evlilik yıldönümleri de.”

Kadın içlerinde değişik çiçeklerin olduğu vazolara doğru yürüdü.

“Sanırım şöyle bir buket uygun olur.”

Beş dakika sonra, Pettersson Çiçekçilik’in yanındaki büfeden büyük bir fincan kahveyle bir tarçınlı kurabiye aldı Sofia. Meydana bakan bir banka oturdu ve kahvesini yudumlamaya başladı.

Hiçbir şey düşündüğü gibi olmamıştı.

Genç kadın bir buket hazırlarken Mia tekrar dükkânın deposuna girmişti. Hepsi buydu. Sofia çiçeklerin parasını ödediğini düşünüyordu ama emin değildi. Peşinden kimse gelmediğine göre herhalde ödemişti. Dükkândan çıkarken kapının üzerindeki çanın sesini ve kara bastığında çıkan hışırıtıyı hatırlıyordu. Biri meydana çakıl döküyordu.

Kahve fincanı elini yaktı ve kendine geldi. Noel tatilinden sonraki ikinci iş günü olmasına rağmen sokakta fazla insan yoktu. Herhalde Noel'le yılbaşı arasındaki indirimden faydalanmak için şehre alışverişe inmişlerdi.

Çiçek buketini yanı başına koydu. Kırmızı, pembe ve alev sarısı güllerin arasına zambak ve orkide karıştırılmıştı. Elinde sıkıca tuttuğu kâğıda baktı.

Fişti. Demek ki buketin parasını ödemişti.

Lasse'yi düşündü, onu ne kadar düşünürse gerçekliğini o kadar kaybediyordu.

Çiçekleri kıvrıp bankın yanındaki çöp kutusuna sokuşturdu. Kahve de çöpü boyladı, hiç tadı yoktu. Isıtmıyordu bile.

Kahrolası gözyaşları akmak üzereydi, engellemeye çalıştı. Yüzünü ellerine gömdü, Lasse ve Mia'dan başka şeyler düşünmeye çalıştı. Ama imkânsızdı.

Onunla hep sevişen Mia. Ve o kız, Lasse'nin kızı... Lasse'nin çocuğu. Sofia ile yapmaktan kaçındığı çocuk. Mia ile çocuk yapan Lasse kendisiyle yapmak istememişti, o teki kadındı. Mia'nın gülümseyen yüzüyle kendisinin sabah yorgunu, ekşi suratını karşılaştırdı.

Lasse'nin New York'ta, otelin barında kendisi için çaldırdığı Lou Reed plağını düşündü. Belli ki Lasse'nin Saltsjöbaden'deki koleksiyonundandı, Mia ile birlikte dinliyorlardı.

Buna benzer durumlar geliyordu aklına. Çekici bir kişilik özelliği diye düşündüğü o dağınıklığının nedeni de buydu demek ki. Yaşadığı ikili hayatın doğal bir sonucu.

Soğuk tahta banktan sırtı üşümeye başlamıştı. Başını geriye atarak gözyaşlarının yanaklarından süzülmesini engellemeye çalıştı.

Lasse ile ilişkisini sonlandırması gerektiğini anlıyordu. Artık yeterdi. Düşüncelere dalmanın, karalar bağlamanın anlamı yoktu.

Kendisi için en iyisi neyse onu yapabiliirdi, ama Sofia için ölmüştü artık. Hemen karar vermeliydi Sofia, yoksa her şey daha da zorlaşırdı.

Öyle bağırıp çağırılmayacaktı, hatta açıklama bile istemeyecekti. Hayatta kalabilmek bazı şeyleri kesip atmak gerekirdi bazen. Daha önce yapmıştı.

Ama bundan önce mutlaka yapılması gereken bir şey vardı. Ne kadar acıtırsa acıtsın, yapacaktı.

Onları birlikte görmeliydi: Lasse, Mia ve kızlarını.

Bunu mutlaka yapmalıydı, yoksa ömrü boyunca onları düşünüp duracaktı. Mutlu bir aile tablosunun nasıl bir şey olduğunu görmeliydi. Yoksa hep aklında kalacaktı. Bununla mutlaka yüzleşmeliydi.

Sofia Zetterlund, yeni yıl yaklaşırken pek bir şey yapmadı. Lasse'yle yalnızca bir defa telefonda konuştu, o da yarım dakikadan uzun sürmedi. Stresli ve bitkin kadını oynayıp işlerin aciliyetini ileri sürerek konuşmayı kısa kesti.

Yılbaşı akşamı on bir civarında arabaya atlayıp Saltsjöbaden'e gitti. Pálnäsvägen'i bulması uzun sürmedi.

Kocaman evin yüz metre ötesine park etti arabasını. Eve doğru yürüdü. İki katlı, sarı boyalı, saçak pervazları beyaz bir villaydı. Bahçesi büyük ve bakımlıydı. Evin sol tarafında taraçaya çıkan taş bir merdiven vardı.

Garaj kapısında Lasse'nin arabası duruyordu.

Garajın yanından dolaşip arka tarafa geçti. Birkaç ağacı kendine siper edip panoramik pencereden içeriyi gözlemeye başladı. Sıcak ve davetkâr bir sarı ışık yayılıyordu evden.

Salona giren Lasse'yi gördü, elinde bir şişe şampanya vardı, evin içine doğru bağırarak bir şeyler söylüyordu.

Çiçekçi dükkânında gördüğü o siyah saçlı güzel kadın, elinde şampanya bardaklarının olduğu tepsiyle salona girdi. Odaların

birinden kızları çıktı, ardından bir erkek çocuğu göründü, Lasse'ye çok benziyordu.

Demek bir de oğlu vardı? İki çocuk. Artık büyümüşlerdi.

Hep birlikte kocaman kanepeye oturdular. Lasse şampanya kadehlerini doldurdu, gülerek kadeh tokuşturdular.

Sofia, felç olmuş gibi, yarım saat bu gülünç oyunu izledi.

Gerçek, ama aynı zamanda sahteydi.

Bir keresinde Çin tiyatrosunu gezme fırsatı bulmuştu. O zaman hangi gösterinin olduğunu hatırlayamıyordu ama sahne arkasını görmek çok şaşırtıcı bir deneyimdi.

Ön taraftan bakıldığında bir restoran vardı, penceresinden deniz ve gün batımı görünüyordu. Yıpranmış mobilyalar, martı ve dalga sesleriyle her şey çok gerçekçiydi.

Sahne arkasıdaysa perişan bir görüntü vardı. Dekorlar mukavadan yapılmış, bant ve diğer yapıştırıcılarla tutturulmuştu. Gün batımı görüntüsü veren lambaların ve ses efekti veren hoparlörlerin kocaman kabloları birbirlerine karışmıştı.

Sahnenin önüyle arkası arasındaki kontrast öyle güçlüydü ki aldatıldığı duygusuna kapılmıştı.

Şimdi de aynı durumla karşı karşıyaydı. Dışı davetkâr, içi sahte.

Saat on ikiyi vurmadan hemen önce, aile bir kez daha kadeh tokuşturmak için ayağa kalkarken telefonunu çıkarıp Lasse'yi aradı Sofia. Nasıl ürperdiğini gördü, belli ki telefonunu titreşime almıştı.

Oradakilere bir şeyler söyleyip üst kata çıktı. Bir pencere aydınlandı, birkaç saniye sonra Sofia'nın telefonu çaldı.

"Merhaba, sevgilim. Yeni yılın kutlu olsun! Ne yapıyorsun?" Acelesi varmış havası vermek için nasıl çırpındığını hissetti Sofia. Ee, ne de olsa Almanya'da iş başındaydı ve yılbaşı olmasına rağmen çalışmak zorundaydı.

Sofia, bir şey söylemeye vakit bulamadan telefonu kulağından uzaklaştırıp çalılarının arasına kustu.

“Alo, ne yapıyorsun? Seni zor duyuyorum. Daha sonra arayabilir miyim? Şimdi başım çok kalabalık.”

Aşağıda bekleyen güzel ailesi konuştuklarını duymasın diye suyu açmıştı.

Artık baraj yıkılmış, ihanet dolu bir ırmak boşalmaya başlamıştı. İkinci kadın olmayı asla kabul etmeyecekti.

Telefonu kapatıp arabasına döndü.

Eve gidene kadar ağladı. Arabanın camlarına vuran sulu sepiken gözyaşlarına karışıyordu. Maskaranın dudaklarına akan acı tadını hissetti.

Vergi dairesinin göndereceği bilgiler artık bildiği şeyleri doğrulayacaktı sadece.

Birkaç boşluğu dolduracaktı.

Pålnäsvägen’i.

Ayrıntıları.

Lasse’nin yokluğunu ve soğukluğunu.

Kendisine getirdiği çiçeklerin Arlanda Havalimanı’ndan değil Fisksätra’dan, Petterson Çiçekçilik’ten alındığını.

Bir kadın ve iki büyük çocuk.

On yıl boyunca kendi kendine top oynamıştı Sofia, tutması için topu Lasse’ye her attığında elleri iki yanında beklemişti Lasse.

“Bak ne diyeceğim Lasse, yazın İtalya’da dört haftalığına bir ev kiralayıp keyif çatalım mı?”

“Baksana Lasse, doğum kontrol haplarını bırakmama ne dersin?”

“Artık şehirden biraz uzaklaşsak diyorum, sence zamanı gelmedi mi?”

“Düşündüm de...”

“Diyorum ki...”

On yıl boyunca öneri ve düşünceleriyle kendini ve düşlerini çırılçıplak açığa vurmuş ve on yıl boyunca ikircikli, kaçamak cevaplar almıştı.

“Bilemiyorum...”

“İşler çok yoğun...”

“Biraz uzaklara gitmek zorundayım...”

“Şimdi uygun değil, ama en kısa zamanda...”

Sofia'nın çocuk isteği yalnızca kendi isteğiydi. Lasse'nin değil. Onun zaten iki tane vardı, fazlasına ihtiyacı yoktu. Ev satın alma isteği yalnızca kendi isteğiydi, Lasse'nin değil. Onun zaten bir evi vardı, bir eve daha ihtiyacı yoktu.

Çok ağır geçen kısa bir anda her şeyi elinden almıştı.

Duygularını kaybetmiş gibiydi. Saatlerce amaçsız bir şekilde dolaşp durdu, ancak benzin lambası sinyal verdiğinde gerçeğe döndü ve arabayı çekip motoru durdurdu.

Birkaç gün önce gerçek ve elle tutulur olan her şey birdenbire bir illüzyona dönüşmüştü.

Hayatının parça parça sökülmesine seyirci mi kalacaktı?

Delice korna çalan bir kamyon, arabasını sıyrarak geçti. Dörtlülere yaktı Sofia. Ölecek miydi? Eğer öyleyse ölümünün bir tarzı olmalıydı. Västberga sanayi bölgesinde, bir bok çukurunda ölmemeliydi.

Yeni hastam Victoria Bergman, birilerinin sıkılıp da bir kenara atacağı bir duruma asla düşürmez kendini, diye düşündü.

Victoria kendisinin ancak hayal edebileceği bir güce sahipti, onunla fazla görüşmemiş olmasına rağmen Sofia bunu anlamıştı. Her şeye rağmen ayakta kalmış, tecrübelerini bir tür içgüdüye dönüştürmüştü Victoria.

Ani bir dürtüye kapılarak Victoria'yı aramaya karar verdi. Telefonu eline aldığı anda Lasse'den gelen bir mesajı gördü: "Sevgili, eve dönmek için uçağa biniyorum. Mutlaka konuşmalıyız."

Mesajı sildi. Victoria'nın numarasını çevirdi. Meşgul sinyalinin dinleyerek hayal kırıklığına uğradı. Sonra ne yapmaya çalıştığını düşünerek güldü. Victoria Bergman mı? Tedavi için o kendisine geliyordu, kendisi ona gitmiyordu.

Lasse'nin mesajını düşündü. Ev mi? Ne biçim bir şeydi bu? Uçak ha? Yalnızca arabaya atlayıp Saltsjöbaden'den dönecekti, hepsi buydu. Belki bir şeyler sezdiğini anlamıştı. Gerçek ailesini böyle apar topar terk ettiğine göre önemli bir şeydi. Hem de yılbaşında!

Yine midesi bulandı, arabanın kapısını tam zamanında açıp çamurlu karın üstüne kustu.

Arabayı çalıştırdı, klimanın ısıtıcısını sonuna kadar açtı, Årsta'ya doğru sürdü, tünelden geçip Hammarby Sjöstad'a yöneldi.

Bir benzinlikte durdu. Arabasının deposunu doldurduktan sonra butiğe girdi, rafların arasında amaçsızca dolaştı. Nereye gideceğini düşünüyor, böyle acınası bir yalnızlığa mahkum olduğu için kendi kendine lanetler yağdırıyordu. Kasaya geldiğinde elindeki sepette bir silecek lastiği, araba kokusu ve altı paket bisküvi vardı.

Hesabı ödeyip çıkış kapısına giderken ucuz okuma gözlüklerinin olduğu rafın önünde durdu. En küçük dereceli gözlükleri mekânîk hareketlerle denemeye başladı, yüzünü daha ince ve biraz yaşlı gösteren siyah bir çerçeve buldu. Tezgâhtara baktı, sırtının kendisine dönük olduğunu görünce gözlüğü aceleyle cebine koydu. Neler oluyordu? Daha önce hiçbir şey çalmamıştı.

Tekrar arabaya bindiğinde telefonunu çıkardı, Lasse'nin son gönderdiği mesajı bulup cevapladı:

"Tamam. Evde görüşürüz. Evde olmazsam beni bekle."

Stockholm şehir merkezine dönüp arabasını Olof Palme Caddesi'ndeki garaja park etti. Kredi kartıyla bir günlük park bileti aldı.

Bu yeterdi.

Bileti arabanın ön camı yerine cüzdanına koydu.

Saat sabahın beş buçuğuydu. Merkez istasyona girdi, trenlerin kalkış saatlerini gösteren kocaman elektronik tabelanın karşısına dikilip saatleri inceledi. Västerås, Göteborg, Sundsvall, Uppsala... Bilet otomatlarının birinden kredi kartıyla Göteborg'a gidiş dönüş bileti aldı. Tren saat sekizde kalkacaktı. Bir büfeden iki paket sigara aldıktan sonra bir kafeye oturup trenin hareket saatini beklemeye başladı. Göteborg mu, diye düşündü.

Birden ne yapmak üzere olduğunu anladı.

Gamla Enskede

Muhteşem bir pazar sabahıydı, Jeanette erken uyandı. Çok uzun zamandır ilk defa bu kadar dinlenmiş hissediyordu kendisini.

Hafta sonu tatili fazla sıkıntı yaşanmadan geçmişti. Åke'nin anne babası ziyarete gelmişlerdi. Her ne kadar Åke'nin annesi domuz filetosunun biraz kuru olduğunu ve patateslerin yanlış bir dükkândan alındığını söylese de şaşkıncı derecede sıkıntısız atlatılmıştı ziyaretleri.

Üstelik birlikte eğlenmişlerdi bile. Televizyon izlemiş, oyun oynamışlardı.

Kayınvalidesiyle kayınpederi öğleden önceki trenle gideceklerdi, ondan sonra bütün gün kendisinini. Yataktan çıkmayıp boş gününde ne yapacağını düşündü.

Kesinlikle çalışmayacaktı.

Ufak tefek şeyler yapacak, biraz okuyacak, belki de uzun bir yürüyüşe çıkacaktı.

Åke uyandı, derin bir nefes alıp yatakta döndü.

“Herkes ayakta mı?” dedi yorgun bir sesle ve yorganı başına çekti.

“Sanmam. Saat daha yedi buçuk, yani biraz daha yatabiliriz. Ne de olsa annen mutfağa girdiğinde duyarız.”

Åke yataktan kalktı, giyinmeye başladı.

Git bakalım, zaten fazla bir şey kalmadı, diye düşünen Jeanette, Sofia'nın aydınlık yüzünü hayal etti.

“Trenleri ne zaman kalkıyor?”

“On iki gibi. İstersen onları gara götürübilirim,” dedi Jeanette başka bir şeye aldırılmıyormuş gibi.

“Birlikte götürürüz,” dedi Åke, sesine sıcak bir ton katmaya çalışarak.

Jeanette yarım saat sonra mutfağa inip diğerleriyle birlikte kahvaltı yaptı. Kahvaltı bittiğinde masayı topladı, bir fincan kahve alıp bahçeye çıktı.

Her şeye rağmen neşesi yerindeydi.

Sofia'yla buluşmaları beklediğinden çok farklı gelişmişti, Sofia'nın da benzer duyguları paylaşmasını umdu. Öpüşmüşler ve ona karşı daha önce yalnızca erkeklere karşı hissettiği bir duyguyu yaşamıştı.

Belki de cinselliğin mutlaka karşı cinsler arasında yaşanması gerekmiyor, diye düşündü. Şaşkındı. Belki tek bir kişinin insan hayatında çok önemli bir yer edinmesi banal bir şeydi. Erkek ya da kadın fark etmezdi.

Bu kadar basit olabilirdi. Aynı zamanda bir o kadar çetrefilli.

Kahvesini içip tekrar içeri girdi.

Åke'yle babası televizyonun karşısına oturmuş, bir doğa belgeseli izlerlerken Johan mutfakta bulaşıkları yıkayan babaannesine yardım ediyordu.

Gara gitme zamanı geldiğinde çantaları arabaya taşıdı Jeanette. Kayınvalidesi ve kayınpederi son kalan eşyalarını toplayıp Johan'la duygulu bir şekilde vedalaşırken ayakaltında olmak istemiyordu.

Jeanette, arabayı gar binasının önüne, iki taksinin arasına park etti. Çantaları perona taşıdılar ve ağlamaklı bir vedalaşma faslı daha yaşandı. Eller sallandıktan sonra Jeanette rahat bir nefes aldı. Åke'nin elinden tuttu, arabaya döndüler.

Daha önce kafasını yoklayan yorucu düşünceler uçup gitmişti. Her şeye rağmen o Åke'nin idi, Åke de onun.

Sofia, Åke'de bulamadığı neyi verecekti ona?

Heyecan ve merak her şey değildi.

Bağrına taş basıp dayanmalıydı.

Eve dönerken bir büfenin önünde durup *Dagens Nyheter* gazetesi aldılar. Gazetede Åke'nin sergisi üzerine bir eleştiri yayımlanacaktı. Åke, negatif ve ağır bir eleştiri olabileceği kaygısıyla gazeteyi sabah almamıştı, eğer korktuğu gibiyse anne babasının okumasını istemezdi.

Eve döndüklerinde birlikte masaya oturup gazeteyi önlerine açtılar. Åke'yi hiç bu kadar tedirgin görmemişti Jeanette.

Sebepsiz yere gülüyor, abartılı bir şekilde hiç kaygılanmıyormuş gibi davranıyordu.

“İşte burada,” dedi, gazeteyi ortasından katlayıp aralarına koydu.

Sessizce okudular. Åke'sinin nasıl anlatıldığını okuyunca başı dönmeye başladı Jeanette'nin.

Eleştirmen şiir gibi bir yazı döşemişti. Adama göre Åke Kihlberg, İsveç'in son on yılının en önemli sanat eserlerine imza atmıştı, geleceği çok parlaktı. Hiç kuşkusuz İsveç'in en büyük kültür ihracatlarından biri olacaktı. Ernst Billgren ve Max Book gibi banal taklitçiler onunla kıyaslanamazdı bile.

“Alex'i aramalıyım.”

Åke ayağa kalktı, telefonu almak için hole gitti. “Sonra şehre inmem gerek, beni bırakabilir misin?”

Jeanette öylece kaldı, duygularını kestiremiyordu.

“Tabii, elbette,” dedi ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına anladı.

Böyle düşünmekle ne kadar haklı olduğunu görecekti, kendi tahmin ettiği şekilde olmasa da.

Allhelgonagatan

Bir akordeondan yükselen tanıdık ezgiler Dalslandsgatan'ın trafik gürültüsünde boğulurken açık bir pencereden *Balladen om briggen Blue Bird av Hull* parçası duyuluyordu. Mariatorget'e doğru yürüyen Sofia Zetterlund durup müziği dinledi.

Yoldan geçen birkaç yaya başını sallayarak gülümsedi. Bir kadın, gemi direğine bağlanıp gemi batarken orada unutulmuş çocuğun acıklı şarkısını söylemeye başladı.

Bu şarkı beklenmedik bir ilgi görmüş ve insanların gereksiz yere konuşmadığı ülkede, sözel bir katalizör olmuştu. İnsanlar için ekmek ve su gibi olan bu Evert Taube şarkısını hemen herkes bilirdi.

Jeanette'yle buluştuğu akşamdan sonra Sofia şaşkındı. İşle ilgili olacağını düşündükleri buluşma özel bir hal almıştı. Jeanette'den duygusal olarak etkilenmiş, fiziksel olarak da daha önce yaşamadığı bir heyecanı yaşamıştı Sofia. Jeanette, daha önce Lasse'nin bile yapamadığı bir şeyi yapmış, kendisini çekici bir kadın gibi hissetmesini sağlamıştı.

Aynı zamanda onu korkutmuştu da. Onu böyle mutlu hissettiren biri, bir şekilde hayatını kontrol de edebilirdi. Birlikte yaşadıkları süre zarfında Mikael, Jeanette'nin ettiği kadar derinlerine nüfuz edememişti ve Sofia bundan hoşlanmıştı.

Kendini onun ellerine bırakmış ve bundan hoşlanmıştı.

Ama bunun iyi bir fikir olduğundan o kadar emin değildi artık.

Jeanette'yle ilişkisi her şeyi daha karmaşık yapabiliirdi.

Allhelgonagatan'a geldiğinde durdu, çantasından küçük kayıt cihazını çıkardı, kulaklıklarını taktı. Üzerindeki tarihe göre kaset dört ay önce kaydedilmişti.

Çalma düğmesine bastı ve yürümeye devam etti.

... Hannah ve Jessica ile birlikte gemiye binip Danimarka'ya doğru yola çıktık, bu ikiyüzlü karılarla Sigtuna'da tanışmıştım, Roskilde Festivali'ne gitmezlerse olmazmış, beni dört iğrenç Alman oğlanla çadırda yalnız bıraktılar. Oğlanlar bütün bir gece beni eller, muncıklar, üzerime çıkıp inerlerken uzaktan Sonic Youth ve Iggy Pop'un sesi geliyordu, nöbetleşerek beni sıkıca tuttuklarından hareket edemedim...

Dış dünyayla ilişkisini bütünüyle kesmişti Sofia. Uykudaymış gibi yürüyor, etrafındaki insanları ne görüyor ne de duyuyordu.

... tabii benim sözde arkadaşlarım sahnenin ön tarafındalardı, o tatlı şarapları yüzünden perişan bir halde yatarken tecavüze uğramam umurlarında bile değildi. Daha sonra niçin üzgün olduğumu anlatmak içimden gelmedi, yalnızca oradan gitmek istiyordum...

Magnus Ladulåsgatan. Her şey öylece akıyordu. Timmermansgatan. Sözcükler daha önce hiç görmediği, ama yine de çok tanıdık gelen resimlere dönüşüyordu.

... Sonra Berlin'e devam ettik. Orada sırt çantalarındaki her şeyi çıkarıp attım ve yalan söyledim, yatıp uyuya kalmışım, soyulmuşuz, dedim. Onlar sanki yeterince içmemişiz gibi daha fazla şarap almaya gitmişlerdi. O kibar anne babaları hazır yanlarında değilken fırsat bu fırsat diyorlardı tabii. Onlar Stockholm'ün en zengin semtlerinden olan Danderyd'de evlerindedilerdi, çalışıp Almanya'ya para gönderiyorlar biz de tren seyahatimize devam ediyorduk...

Özellikle bu kaseti daha önce defalarca dinlediğinden Victoria'nın neler anlatacağını çok iyi biliyordu. Victoria'nın Avrupa seyahatini anlattığı bu kaydı en az otuz defa dinlemişti.

Nasıl unutabilirdi?

... Yunanistan'a geldiğimizde gümrüğe takılıp kaldık, çantalarımızı köpeklere koklatarak elden geçirdiler ve daha önce hiç meme görmemiş gibi gözlerini memelerimize diken üniformalı azgın adamlar aradı üzerlerimizi, naylon eldivenler giyerek kışlarımızı parmakladılar. Votka içtiğimizde kötü şeyler geçti, İtalya ve Fransa boyunca bir bellek boşluğu yaşadık ve ancak Hollanda'ya geldiğimizde hayata döndük. O iki hain orada artık işin bokunun çıktığını düşünerek eve gideceklerini söylediler, onları Gare du Nord'da bıraktım ve parmaklarına hâkim olamadığı için kafasına sakı yiyen bir morukla birlikte Amsterdam'a gittim. Cüzdanının aşırılmasını fazlasıyla hak etmişti ve paralar Kopenhag'da bir otel odası tutana kadar fazlasıyla yetti. Orada her şey son bulacak, sesler susturulacaktı ve cesaret edilebildiği gösterilecekti. Ama kemer koptu, yere düştü ve dişi kırıldı...

Birden birinin kolundan tuttuğunu hissetti, ürperdi.

Sallandı, yana bir adım attı.

Biri kulaklıklarını çekip çıkardı, bir saniyeliğine bütün sesler kesildi.

Varlığı son buldu ve sakinleşti.

Tıpkı çok derinlere daldıktan sonra suyun yüzüne çıkıp da ciğerlerini nihayet temiz havayla doldurmak gibi bir şeydi. Arabaların kornalarını, bağırış çağırışları duydu, şaşkınlıkla etrafına baktı.

“Neyiniz var?”

Döndü, bir sürü insan kaldırımında durmuş kendisine bakıyordu, işlek caddenin tam ortasındaydı.

İzleyen, kınayarak inceleyen gözler. Hemen yanı başında bir araba duruyordu. Şoför öfkeyle korna çalıp yumruk salladı ve öfkeyle gaza bastı.

“Yardım ister misiniz?”

Sesi duydu ama kalabalığın içinden kimin seslendiğini çıkaramadı.

Dikkatini toplayamıyordu.

Aceleyle kaldırırma çıktı ve hızla Mariatorget'e doğru yürüdü.

İçinden kaseti alıp kabına koymak için kayıt cihazını tekrar çıkardı. Kapak açma düğmesine bastı.

Şaşkın gözlerle boş kaset yuvasına baktı.

Tidigare, Borgmästargatan

Mambaa manyani... Mamani manyimi...

Sofia Zetterlund uyandığında başı çatlayacak gibiydi. Rüyasında yaşlı bir adamla dağda yürüdüğünü görmüştü. Bir şey arıyorlardı ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Adam sıradan bir çiçeği göstermiş, topraktan çıkarmasını istemişti. Taşlı bir yerd, elleri acımişti. En sonunda çiçeği yerinden sökebildiğinde kökünü koklamasını istemişti adam.

Bir buket gül gibi kokuyordu.

Gül kökü, diye düşünerek mutfağa girdi Sofia.

Son günlerde baş ağrısı seyrelemişti ve birkaç saatte geçiyordu ama şimdi adeta saplanıp kalmıştı.

Bir parçası olmuştu.

Kahve makinesi tıkırdayarak çalışırken Victoria Bergman'la yaptığı konuşmanın notlarını kaydettiği defteri açtı.

Okudu: SAUNA, KUŞ YAVRULARI, BEZ KÖPEK, BÜYÜK-BABA, KOŞMAK, BANT, SES, KOPENHAG, GÜL KÖKÜ.

Niçin özellikle bu sözcükleri yazmıştı?

Büyük ihtimalle Victoria'nın önemli gördüğü ayrıntılar oldukları için.

Bir sigara yakıp sayfaları çevirdi. Sondan bir önceki sayfada yeni alınmış notlar vardı, ama not defterinin sağ tarafından başlanmış gibi karmakarışık yazılmışlardı: YAKIP KÜL ET, KIRBAÇLA. ETİN İÇİNDE İYİLİĞİ ARA...

El yazısını tanıyamadı önce. Kargacık burgacık, çocuksuydu. Neredeyse okunamıyordu. Çantasından bir kalem çıkardı, öteki eliyle yazmaya çalıştı.

Bunları kendisinin yazdığını anladı ama sol eliyle yazmıştı.

Yakıp kül et? Kırbaçla? İyiliği ara?

Başı dönüyordu. Kafasının içinde, baş ağrısının hemen arkasında zayıf bir uğultu vardı. Acaba dolaşmaya mı çıksam, diye düşündü. Biraz temiz hava belki düşüncelerini berraklaştırırdı.

Uğultu arttı, dikkatini toplayamıyordu.

Sokaktan çocuk çığlıkları geliyordu. Keskin bir koku saplandı burnuna. Kendi ter kokusuydu.

Kahve makinesini çalıştırmak için ayağa kalktı ama çoktan kahve yapmış olduğunu görerek dolaptan bir fincan aldı. Fincanı doldurdu ve tekrar mutfak masana döndü.

Masada zaten dört fincan vardı.

Biri boştu ama diğer üçü ağzına kadar doldurulmuştu.

Hatırlamakta ne kadar zorlandığını hissetti.

Sanki kendi kendini tekrar ediyordu, tek bir harekete saplanıp kalmıştı. Ne kadar süredir uyanıktı? Düşündü.

Aslında hiç yatağa gidip yatmış mıydı?

Kendini toparlamaya çalıştı, dikkatle düşündü, ama sanki anıları ikiye bölünmüştü.

İlki geçmiş zamanla, Lasse'yle ve New York seyahatiyle ilgiliydi. Ama eve döndükten sonra ne olmuştu?

Sierra Leone anıları tıpkı Samuel'le yaptığı konuşmaları gibi somuttu, ama sonra ne olmuştu?

Sokaktan bir gürültü geldi. Mutfakta endişeyle ileri geri doluşmaya başladı Sofia.

Belleğinin diğer yarısında daha hareketsiz imgeler veya algılar vardı. Ziyaret ettiği yerler. Karşılaştığı insanlar.

Ama ne bir görüntü ne bir yüz. Sadece hızla geçen parçalar. Ampule benzeyen bir ay. Yoksa tersi miydi?

Hole geçti, mantosunu giydi, aynaya baktı. Samuel'in ellerinden kalan, boynundaki morluk solmaya başlamıştı. Onu gizlemek için şalı bir kez daha doladı boynuna.

Saat ona gelirken dışarı çıktı, hava çok sıcaktı ama onu etkilemiyor gibiydi. Bakışları içine çevrilmişti, kendisine neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Hiç tanımadığı, şimşek gibi düşünceler çakıyordu kafasında.

Victoria Bergman'ın, bedenini şiddete maruz bırakma konusundaki fikirleri. Bireyin fantezi, dürtü ve arzularının toplumsal kabul sınırlarını aştığına ve yıkıcı olduğuna kimin karar vereceğine dair kendi fikirleri.

Victoria'nın iyi ve kötüye dair söyledikleri. Kötülüğün tıpkı bir kanser gibi sağlıklı organizmanın içine yerleşip gelişmesi. Yoksa bunları Karl Lundström mü söylemişti?

Björn Bahçesi'nde bir banka oturdu. Uğultu artık sağır ediciydi, eve dönebileceğinden emin değildi.

Ve yine Victoria'nın o öğütücü sesini duydu.

Cesaretin var mı? Cesaretin var mı? Bugün cesaret edebilecek misin, seni korkak köpek?

Hayır, eve gidip uzanmalıydı. Bir hap alıp biraz daha uyumalıydı. Belli ki kendisini çok zorlamıştı. Evindeki o karanlık yalnızlığı özledi.

En son ne zaman bir şey yemişti? Hatırlamıyordu.

Yetersiz besleniyordu. Evet, öyle olmalıydı. İştahı olmamasına rağmen kendisini yemeye zorlayacak ve yediklerini içinde tutmak için her şeyi yapacaktı. Kusmayacaktı.

Ayağa kalkarken, birkaç polis arabası siren çalarak son süratle geçti. Onları siyah camlı üç cip izledi, üstlerinde mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Herhalde bir olay vardı.

Medborgarplatsen'de McDonald's'a girip iki kese kâğıdı içinde yemek aldı. Müşterilerin heyecanlı konuşmalarından Folkungagatan'da bir para taşıma aracının soyulduğunu öğrendi. Silahlı çatışmadan ve yaralılarından bahsediliyordu.

Yemeklerin konduğu torbayı alıp dışarı çıktı.

Sokağa çıkıp eve doğru yürümeye başladığında Samuel Bai'yi görmemişti.

Ama Samuel onu görmüş, peşine takılmıştı.

Polis bariyerlerinin önünden geçip sağa döndü. Kocksgatan'ı geçip Åsögatan'a girdi.

Küçük parka geldiğinde arkasından yetişen Samuel, yavaşça sırtına dokundu.

Ürpererek geriye döndü.

Hızla etrafında dönmeye başlayan Samuel'in yüzünü görebilmek için yarım tur atması gerekti Sofia'nın.

“Selam! Görüşmeyeli çok oldu!” diye gülümsedi Samuel parlak beyaz dişlerini göstererek. “Bana da yetecek kadar hamburger var mı? Gördüm de iki kişilik yemek aldınız McDonald's'tan.”

Nefesi kesilir gibi oldu Sofia'nın.

Sakin ol, dedi içinden. Sakin ol.

Eli ister istemez boynuna gitti.

Sakin ol.

O Samimi Samuel İngilizcesini tanıdı ve takip edildiğini anladı.

Gülümse.

Gülümsemedi, yeterince yemek vardı, eğer arzu ederse eve gidip birlikte yiyebilirlerdi.

Samuel gülümseyerek karşılık verdi.

Sofia'nın korkusu, tuhaf bir şekilde, geldiği gibi kayboldu.

Birden ne yapacağına anladı.

Samuel onun elindeki torbayı aldı, Renstiernasgata'dan geçip Borgmästargatan'a girdiler.

Sofia yiyecek torbasını Samuel'in elinden alıp oturma odasındaki masaya bıraktı. Samuel, yemekten önce üstündeki tozu atmak için duş almak istedi. Sofia ona temiz bir havlu verdi.

Samuel banyoya girip kapıyı kapattı.

Neler oluyordu?

Sauna, kuş yavruları, koşmak, bant, ses, Kopenhag, Padjelanta, gül kökü, yakıp kül et, kırbaçla.

Su boruları öttü.

"Sofia, sakın ol Sofia," diye fısıldadı kendi kendine. Derin derin ve sakın bir şekilde nefes almaya çalıştı.

Kuş yavruları, koşmak, bant.

Bir süre bekleyip oturma odasına gitti. Küf kokusu ve hamburgerlerden gelen yanık et kokusu çarptı yüzüne.

Yakıp kül et, kırbaçla.

Midesi bulandı. Kendisini kanepeye atıp ellerini yüzüne kapattı.

Sauna.

Duştan su sesleri geliyor, kafasının içinde Victoria'nın sesi yankılanıyordu. Sanki içini oyuyor, beyin kabuğunu kemiriyordu.

Bu sesi bütün hayatı boyunca dinlemiş ama ona asla alışmamıştı.

Cesaretin var mı? Cesaretin var mı bugün?

Bacakları titreyerek ayağa kalktı, bir bardak su almak için mutfağa yöneldi. Topla kendini, dedi kendi kendine, sakın ol.

Holde aynaya baktı, yorgun görünüyordu. İliklerine kadar yorgun.

Mutfakta musluğu açtı ama su bir türlü yeterince soğumuyordu. Suyun kendi içinde ne kadar derin bir kaynaktan geldiğini gördü. Çok derinlerinde, cehennem gibi sıcak bir yerden.

Akan su elini yaktı, sanki magmadandı ve gözlerinin önünde alev alıyordu.

Kamp ateşinin başındaki çocuklar.

Mambaa manyani... Mamani manyimi...

Sofia o çocuksu şarkının anısıyla ürperdi.

Hole geçti, çantasını karıştırmaya başladı. Paroksetin hapını buldu.

Hapı yutabilmek için tükürüğünü biriktirmeye çalıştı. Ağzı kurumuştur ama yine de hapı ağzına attı. Bu kadar acı olmasını beklemiyordu, yutmaya çalışırken boğazına yapıştı. Yutkundu, yutkundu, gırtlığından aşağı nasıl ağır ağır indiğini hissetti.

Bugün cesaretin var mı? Cesaret edebilir misin?

“Hayır, cesaretim yok,” diye mırıldandı. Duvara dayanarak yere çöktü. “Çok korkuyorum.”

İki büklüm oldu, ilacın etki etmesini bekledi. Sallanarak sakinleşmeye çalıştı.

Beklemek. Kurtulamadığı uğultu.

Sauna, kuş yavruları, bez köpek.

Bez köpek düşüncesine saplanıp kaldı, sükûnet.

Kendi kendine defalarca bez köpek, bez köpek, diyerek sesi susturmaya, düşüncelerinin kontrolünü tekrar ele geçirmeye çalıştı.

Birden cep telefonu çalmaya başladı, ses sanki başka bir dünyadan geliyordu.

Artık erişemeyeceği bir dünyadan.

Telefona cevap vermek için binbir zahmetle ayağa kalktı, tam kontrolü elden kaçırmak üzereyken gelen bu telefon her şeyi değiştirecekti. Bu telefon konuşması geri dönüş yoluydu, onunla gerçeklik arasında bir bağ.

Eğer cevap verebilirse tekrar yeryüzüne inecek, evin yolunu bulabilecekti. Bundan emindi, bu inanç ona telefonu cevaplama gücü verdi.

“Alo,” diye mırıldandı, ayaklarını sürüyerek duvar boyunca yürüdü. Başardı, can simidine tutunabildi.

“Alo? Orada biri var mı?”

“Evet, ben buradayım,” dedi Sofia Zetterlund, tekrar eve geldiğini düşünüyordu. Güvende olduğunu.

“Merhaba... Victoria Bergman diye birini arıyorum. Doğru numara mı?”

Telefonu kapattı, bir kahkaha attı. Yere çöktü.

Mambaa manyani... Mamani manyimi...

Birden tekrar Victoria'nın sesini duydu, ayağa kalktı. Etrafına bakındı.

Senin ne haltiler karıştırdığımı bilmediğimi mi santyorsun, korkak köpek?

Sofia sesi takip ederek oturma odasına geçti ama oda boştu.

Canı bir sigara istedi, pakete uzandı. Beceriksizce bir sigara çıkarmaya çalıştı, nihayet çıkarabildi, elleri titreyerek dudaklarına götürdüğü sigarayı yaktı, derin bir nefes çekip Victoria'nın tekrar görünmesini bekledi.

Samuel'in banyoda çıkardığı sesleri duyuyordu.

Bugün mutfak havalandırmasının altında içmiyorsun ha?

Sofia ürperdi. Victoria, mutfak havalandırmasının altında içmeyi alışkanlık edindiğini nereden biliyordu? Ne kadar zamandır buradaydı? Hayır, sakinleşmeliydi. Bu imkânsızdı.

Senin mutfağında neler oluyor sahiden?

“Victoria, ne demek istiyorsun şimdi?” Sofia bir profesyonel gibi davranmaya gayret etti. Ne olursa olsun korktuğunu göstermemeliydi, sakin olmalı, kontrolü tekrar ele geçirmeliydi.

Banyonun kapısı açıldı.

“Kendi kendine mi konuşuyorsun?”

Sofia döndü, banyonun kapısında çırılçıplak duran Samuel’i gördü. Üzerinden sular damlayarak kendisine bakıyordu. Gülümsemişti Samuel.

“Kiminle konuşuyorsun?” Samuel etrafına bakındı. “Kimse yok burada.” Hala doğru birkaç adım attı, kapının eşiğinde durdu. “Orada kim var?”

“Boş ver sen onu,” dedi Sofia. “Saklambaç oynuyoruz.” Samuel’in kolundan tuttu.

Samuel iyice şaşırmişti, elini Sofia’nın yüzüne uzattı.

“Yüzüne ne oldu? Garip görünüyor...”

“Hadi giyin de soğumadan yemeğini ye.”

Çekmeceyi açtı, yeni bir havlu alıp uzattı. Samuel havluyu sarınıp tekrar banyoya girdi.

Sofia banyonun kapısını kapattı, çantasından Pentobarbital kutusunu çıkardı ve kola dolu bir bardağa boşalttı.

Onu da mı içeri kapatacaksın?

“Lütfen Victoria,” dedi Sofia, yalvarır gibi. “Neden bahsediyorsun, anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?”

Bu dairede esir aldığın bir çocuk var. Kitaplığın arkasındaki odada.

Sofia hiçbir şey anlamıyor, içindeki huzursuzluk gittikçe artıyordu.

Ormandaki çukurda elleri bağlı otururken ilk kez duyduğu şarkının sözlerini hatırladı birden.

Mambaa manyani... Mamani manyimi...

Korkuluk çocuklarla sikişiyor... Amı pis olmalı...

Seni iğrenç şişko orospu. Kollarını jiletlemek yetmedi mi?

Elsa teyzenin evinin arkasında oturup kollarını nasıl kestiğini hatırladı Sofia.

Kanlı yaralarını kazağının koluyla kapattığını.

Artık kendini kesmiyorsun ama dar ayakkabılar alıyorsun. Kendine acıyı hatırlatmak için.

Sofia ayaklarına baktı. Yıllarca kendi kendine eziyet ettiği için topuklarında kocaman yaralar vardı. Jilet, bıçak ve cam parçalarıyla koluna açtığı yaralardan kalan beyaz izlere baktı.

Birden anılarının diğer bölümü de açıldı, önceleri hareketsiz duran silik resimler arka arkaya sıralanmaya başladı.

Geçmiş zaman şimdiki zamana döndü ve her şey yerli yerine oturdu.

Babanın elleri, annenin yargılayan bakışları. Dönme dolapta Martin, Fyr Irmağı'ndaki iskele ve sonra onu kaybetmenin utancı. Uppsala Akademi Hastanesi, ilaçlar ve terapi.

Sigtuna anıları, halka olup etrafında dönen kızlar.

Aşağılanma.

Roskilde'de kendisine tecavüz eden oğlanlar. Kopenhag'a kaçış ve başarısız intihar girişimi.

Sierra Leone ve neden nefret ettiklerini bilmeyen çocuklar.

Karanlık çukur, ayaklarını bastığı yumuşak toprak ve bez örtünün arasından görünen ay.

Sigtuna'daki alet edevat kulübesi, çiğnenmiş toprak zemin ve göz bağından görünen ampul.

Aynı görüntü.

Sofia, Victoria'nın içine dalmış ve zaman zaman kendisini unutmaya adanmış bir Victoria görmüştü. Şimdi Victoria onun evinde, özel alanında dolaşıyordu. Her yerde ve hiçbir yerdedi.

Ve saatlerce başında oturup durmadan konuştuğun o kasetçalar. Lasse'nin seni terk etmesine şaşmamalı. O boktan çocukluğunu sakız gibi ağzında dolandırıp durmandan bıkmıştır. New York'ta seks kulübüne gitmek isteyen de sendin, grup seksi de sen istedin. İyi ki seninle çocuk yapmak istemedi adam.

Sofia itiraz etmeye hazırlandı ama dudaklarından tek bir sözcük çıkmadı. O kendini kısırlaştırmıştı, diye düşündü.

Sen sapığın tekisin. Onun çocuğunu çalmaya çalıştım. Mikael, Lasse'nin oğlu! Unuttun mu?

Ses o kadar yüksekti ki geriledi Sofia, kanepenin üzerine yığıldı. Kulak zarı patlayacak gibiydi.

Mikael mi? Lasse'nin oğlu mu? Bu imkânsız...

Sen anne falan değilsin!

Saltsjöbaden'deki evde yeni yıl akşamı gördüğü mutlu aile resmi. Lasse, Mikael'le kadeh tokuşturuyordu.

Lasse'yi öldürdükten sonra Mikael'i tavladın. Hatırlamıyor musun? İntihar gibi görünsün diye telefon rehberlerini yere attın. İp çok kısıydı, yoksa nasıl olabilirdi?

Samuel'in banyodan çıktığını duydu Sofia, sesler çok uzaktan geliyor gibiydi. Sehpanın başına oturduğunu bulanık bir şekilde gördü.

Yemekleri çıkarıp yemeye başladı. Oturduğu yerden sessizce onu izledi Sofia.

Samuel iştahla içiyordu kolasını.

“Kiminle konuşuyorsun?” Başını iki yana salladı.

Sofia ayağa kalktı ve hole geçti.

“Kes sesini ve yemeğini ye,” diye tısladı ama bir tepki gelemediğinden Samuel’in kendisini duyup duymadığından emin değildi.

Hol sehпасının üzerindeki aynada yüzünü gördü. Sanki bir tarafı felç olmuştu. Kendini tanıyamadı. O kadar yaşlı görünüyordu ki...

“Bu da ne böyle?” diye fısıldadı aynadaki görüntüsüne, bir adım yaklaştı, gülümsedi, parmağını ağzına götürdü, yirmi yıl önce Kopenhag’da kendini asmaya çalışırken düşüp kırdığı ön dişinin üzerinde gezdirdi.

Mimesis.

Gördüğü şeyle kendisi arasında alaka yoktu.

Şimdi her şeyi hatırlıyordu.

Cep telefonu bir daha çaldı.

Ekranına baktı.

10.22.

“Bergman,” diye açtı.

“Victoria Bergman mı? Bengt Bergman’ın kızı, değil mi?”

Oturma odasına baktı. Uyku hapı Samuel’i kanepeye devirmişti. Gözleri yavaşça kaymaya başlamıştı.

“Evet, buyurun.”

Bengt Bergman, benim babam, diye düşündü Sofia Zetterlund.

Ben Victoria, Sofia ve aradaki her şeyim.

Babasını soran sesi tanıır gibiydi, soruları mekânîk bir şekilde cevapladı ama telefonu kapattığında neler söylediğini hatırlayamadı.

Telefonu, eline kramp girmiş gibi sıkıca tutarken Samuel'i göz-lüyordu. Vicdanı çok kirli ama bir o kadar da suçsuz, diye düşündü. Kitaplığa doğru gitti ve sabit durmasını sağlayan mandalı kaldırdı. Gizli kapıyı açtığında yüzüne kapalı, küflü bir oda kokusu çarptı.

Gao, kollarını dizlerine sarmış bir köşede oturuyordu. Kapıdan giren ışığa gözlerini kısarak baktı. Her şey kontrol altındaydı, Sofia tekrar dışarı çıktı. Kitaplığı eski yerine çekti, soyunmaya başladı. Kısa bir duş aldı. Kırmızı, kocaman bir havluya sarındı. Pencereleeri açıp daireyi birkaç dakika havalandırdı. Bir tütsü yaktı, bir kadeh şarap doldurdu, Samuel'in yanına oturdu. Samuel derin derin, dü-zenli nefes alıyordu. Dikkatle başını okşadı Sofia.

Sierra Leone'de çocuk askerken karıştığı vahşetten dolayı suçlanamaz, diye düşündü. Ne yaptığını bilmediğinden kendisi de bir kurbandı.

Niyeti temizdi, kıskançlık veya intikam duygularıyla kirlen-memişti.

Sofia'nın davranışlarına yön veren benzer duygulara sahipti.

Güneş batıyor, hava kararıyordu. Odada bulanık, grimsi bir ışık vardı. Samuel hareket etti, esnedi ve kalkıp oturdu. Sofia'yı gördü, o parıltılı gülümseme yerleşti dudaklarına. Sofia sarındığı havluyu biraz gevşetti, geçip karşısına oturdu. Samuel'in bakışları Sofia'nın baldırlarından yukarı çıkıp havlunun altına daldı.

Şimdi seçme şansın var, diye düşündü Sofia. Ya aşırılıklarının peşinden gidecek ya da onlara karşı koyacaksın.

Seçim senin.

Gülümsemesine karşılık verdi Sofia.

"Bu ne?" dedi, kolyesini işaret ederek, "Bunu nereden aldın?"

Samuel'in yüzü ışıdı, kolyeyi tutup kaldırarak baktı.

"Önemli bir şeyin hatırası."

Sofia etkilenmiş gibi davrandı, kolyeyi inceleme bahanesiyle eğildiğinde Samuel'in göğüslerine baktığını fark etti.

“Böyle güzel bir şeyi kazanmak için ne yaptın?”

Doğrulup geriye yaslandı, havluyu biraz daha yukarı çekti, külodunun olmadığını görmesini istiyordu.

Samuel yutkunarak ona doğru yaklaştı.

“Bir maymun öldürdüm,” dedi gülümseyerek. Elini Sofia'nın çıplak kalçasına koydu.

Gözü başka bir şeye takılıp kaldığından, Sofia'nın daha önceden yastığın altına sakladığı çekici aldığını göremedi.

Suçluluk duymayan insan kötü olabilir mi, diye düşündü Sofia ve bütün gücüyle çekici Samuel'in sağ gözünün üzerine indirdi.

Veya suçluluk duygusu kötülüğün ön koşulu mu?

Emniyet Müdürlüğü

Sofia Zetterlund telefonu kapattı. Ne olduğunu merak etti.

Jeanette, konuşmaları gerektiğini söylemişti. Sanki endişeliydi, Samuel Bai hakkında yeni bilgiler elde ettiklerini söylemişti.

Jeanette'nin onunla konuşmak istediği neydi. Yoksa bir şey mi öğrenmişti?

Endişelendi.

Köşeye sıkışmış gibiydi.

Yoksa biri onu Samuel ile birlikte mi görmüştü?

Oturma odasına girdi, kitaplık yerli yerindeydi. Şimdi içeride bir tek Gao vardı ama o sorun değildi.

Hole geçti, makyajını tazeledi, çantasını alıp dışarı çıktı. Fol-kungagatan, dört sokak ve metro. Yeterince düşünmek için kısa bir yürüyüşü.

Değişmek için.

Victoria'nın sesine alışmıştı, baş ağrısı hâlâ dinmemişti, alnına vuruyordu.

Emniyet müdürlüğüne yaklaşırken tedirginliği arttı ama sanki Victoria arkasından itiyor, ona neler yapması gerektiğini söylüyordu.

Adımlarını tek tek at. Biri diğerinin önüne. Bu hareketi tekrar et. Yaya geçidi. Dur. Önce sola bak, sonra sağa, şimdi tekrar sola bak.

Sofia Zetterlund emniyet müdürlüğünün danışmasına kaydını yaptırdı. Basit bir güvenlik kontrolünden sonra asansörlere yönlendirildi.

Kapıyı aç. Karşıya yürü.

Jeanette yüzünden gülücükler saçarak gelene kadar birkaç dakika bekledi.

“Ne iyi ettin de bu kadar çabuk gelebildin,” dedi asansöre bindiklerinde. Sofia’nın omzunu sıvazladı. “Seni o kadar çok düşündüm ki aramam için bir neden çıktığında çok sevindim.”

Sofia tereddütlüydü, nasıl davranacağını bilemiyordu.

Kafasının içinde dikkatini çekmek için çırpınan iki ses vardı. Seslerden biri Jeanette’yi kucaklamasını ve gerçeği itiraf etmesini istiyordu. Yeter artık, diyordu. Bütün bunlara bir son ver. Jeanette’yle karşılaşmanı bir işaret gibi gör.

Hayır, hayır, hayır! Henüz değil. Ona güvenemezsin. O da diğerleri gibi. Zayıf bir tarafını görürse hemen ihanet eder.

“Her şey üst üste geldi...” Jeanette, Sofia’ya baktı. “Her taraftan sıkıştırıyorlar, şu Samuel işi de giderek tuhaflaşıyor. Neyse, bunu daha sonra konuşuruz. Kahve ister misin?”

Kahve otomatından birer kahve aldılar, uzun bir koridorda ilerleyip bir kapıya geldiler.

“İşte benim küçük yuvam,” dedi Jeanette.

Oda dardı, dosya ve kâğıt yığınlarıyla doluydu. Dar pencerede kurumuş bir çiçek duruyordu, yanında bir adamla bir çocuk fotoğrafı vardı. Fotoğraftakilerin Åke ve Johan olduklarını anladı Sofia.

“Konuşmak istediğin konu neydi?” Sofia’nın ağzı kurumuştur, sesinin normalden çok daha kısık ve karanlık çıktığını fark etti.

Jeanette yazı masasına eğildi.

“DNA testlerini aldık, çatı katında bulunan cesedin Samuel olduğundan eminiz artık.” Masanın üzerindeki bir kâğıdı aldı.

“Hatırlıyor musun, Samuel saldırıya uğradığını anlattı mı sana? Bir yıl kadar önce.”

Dikkatle Sofia'ya baktı. Sanki yüzünde bir şey arıyordu.

Ayrıntıları hatırla, Sofia.

Sofia, bir süre düşündü.

“Evet, böyle bir şey anlattı. Ölandsgatan yakınlarında...”

“Monumentet'te,” diye tamamladı Jeanette. “Monumentet denen yerde saldırıya uğramış. Asılı bulunduğu yer de orası.”

“Öyle miydi? Evet, sanırım öyleydi. Şimdi hatırladığım kadarıyla saldırganlardan birinin kollarında yılan dövmeleeri varmış.”

“Yılan değil. Örümcek ağı.” Jeanette boşalan kâğıt kahve bardağını çöp kutusuna attı. “Oğlan onlu yaşlarında bir Neo-Naziymiş, o çevrelerde bir statü sembolü olarak dirseklere örümcek ağı dövmeleeri yaptırılıyor. Bu, dövme sahibinin birini öldürdüğü anlamına geliyor ama ben o çocuğun birini öldürdüğünü sanmıyorum. Biraz şüpheliyim. Neyse, konu bu değil.”

Jeanette ayağa kalkıp pencereyi açtı.

Parkta oynayan çocukların sesleri geliyordu.

Kendini savunamayacak durumdaki Samuel'e, Gao'nun nasıl saldırdığını gözlerinin önüne getirdi Sofia. Samuel tökezleyerek kendi etrafında dönüyor, Gao'nun tekme ve yumruklarından korunmak için beceriksizce çabalıyordu.

Pencereden dışarı bakan Sofia, Samuel'in patlayan kaşından akan kanı ve bilincini nasıl kaybettiğini düşündü. Bunun ölümle eş olduğunu anlamıştı herhalde çocuk.

Karşısında duran vahşi hayvan, bayılır bayılmaz üzerine atlayıp parçalayacaktı onu. Bunun böyle olduğunu Sierra Leone'de görmüştü, kedi fare oyununun nasıl son bulacağını biliyordu.

Masada duran telefon çaldı, özür dileyerek cevapladı Jeanette.

“Elbette, şimdi yanımda oturuyor, hemen geliriz.”

Jeanette, telefonu kapatıp meraklı gözlerle Sofia'ya baktı.

“Örümcek ağı dövmeli gencin adı Petter Christoffersson ve şimdi burada. Birine saldırdığı için gözaltına alındı. Birtakım bilgiler karşılığında serbest bırakılmak için pazarlık yapmak istiyor. Herhalde fazla Amerikan filmi izlediğinden burada da işlerin öyle yürüdüğünü sanıyor.”

Sofia, başının döndüğünü ve terlediğini hissetti.

“Benimle birlikte gelip dinlersin diye düşündüm. Samuel hakkında anlatacağı bir şey varmış. Ölmeden bir gün önce görmüş onu. Medborgarplatsen'deki McDonald's'ın önünde bir kadınla birlikteymiş. Kadını tanıdığı belliymiş...” Jeanette sustu. “Anlamışsındır işte.”

Ekerö'nün hemen dışında, yolun kenarında buldukları çocuğu Gao'nun ne kadar kolay parçaladığını düşündü Sofia. Jeanette'nin evine misafirliğe geldiği gün, bir çekiçle çocuğun kafatasını parçalamıştı Gao. Daha sonra kemik parçalarını kızartılmış bir tavuktan arta kalan parçalarla birlikte çöpe atmışlardı.

Yalan söyle. Uydur. Saldırıya geç.

“Yani uygun mu bilemiyorum. Ayrıca yasal mı?... Ama tamam, sana takılırım.”

Jeanette'nin dikkatle tepkilerini ölçtüğünü gördü Sofia. Sanki kendisini deniyordu.

“Haklısın. Yasal değil ama sen dışarıda kalıp bakacaksın. Yalnızca söyleyeceklerini dinlemeni istiyorum.”

Odadan çıkıp koridorda yürümeye başladılar.

Sorgu odası bir kat aşağıdaydı. Jeanette, bu odaya bitişik küçük bir odaya soktu Sofia'yı. Bir pencereden sorgu odası görünüyordu. Petter Christoffersson sandalyenin arkalığına yaslanarak oturmuştu, sakın gibiydi. Oğlanın dövmelerine bakan Sofia, hatırladı.

Oydu.

Onu en son gördüğünde önünde çapraz iki İsveç bayrağı resmi olan bir tişört giymişti. Kitaplığın arkasına yaptığı gizli oda için gerekli malzemeleri o getirmişti: Polistiren, mukavva, çivi, zambak, muşamba, gümüş rengi koli bandı.

Tesadüfün böylesi de pesti doğrusu. Sırtından terler boşandığını hissetti.

“Aynalı cam,” dedi Jeanette, pencereyi işaret ederek. “Sen onu görebilirsin ama o seni göremez.”

Sofia, mantosunun cebini karıştırdı, kâğıt bir mendil çıkararak terli ellerini sildi. Kendini iyi hissetmiyordu.

Ayakkabıları vuruyordu. Boğazı düğümlendi.

“Neyin var Sofia?” Jeanette dikkatle yüzüne baktı.

“Birden midem bulandı. Kusacak gibiyim.”

Jeanette endişelenmişti.

“Odama gitmek ister misin?”

Sofia başını salladı.

“Keşke seni buraya sürüklemeseydim. Hadi, sen git biraz dinlen. Yarım saate kadar gelirim.”

Sofia koridora çıktı.

Durumu iyi idare etmişti.

Jeanette'nin odasına girer girmez duvara monte edilmiş kitaplığa gitti, üzerinde THORILDSPLAN – MEÇHUL yazan kalın dosyayı hemen buldu. Biraz araştırdıktan sonra diğerlerini de buldu: SVARD-SJÖLANDET – YURİ KRİLOV ve DANVIKSTULL – MEÇHUL.

Dönüp dağınık masaya baktı. Telefonun yanında bir yığın CD vardı. Birkaç tanesini alıp baktı, sorgu kayıtlarıydı.

Üzerlerinde ne yazdıklarını dikkatle okumadan şöyle bir karıştırdı, son CD'ye geldiğinde birden taş kesildi.

Önce yanlış gördüğünü düşündü, üzerindeki yazıyı bir kez daha okudu: BENGT BERGMAN.

Hızla boş CD kutusunu aramaya başladı, mutlaka bir yerlerde olmalıydı. En üst rafta, paket lastikleri ve ataç dolu cam bir kavanozun yanında buldu.

Masanın etrafından dolanıp bilgisayarın karşısına oturdu, orijinal CD ile boş CD'yi yerleştirdi. CD kopyalama seçeneğini görüp üzerine tıkladı.

Saniyeler geçerken, Samuel'in cesedini Gao ile birlikte Mikael'in Monumentet'deki dairesine nasıl taşıdıklarını düşündü.

Tavan arasına çıkardıkları cesedi elbirliğiyle asmışlardı.

İki dakikadan kısa bir sürede bilgisayar iki CD'yi birden dışarı attı. Sofia orijinali tekrar yerine koydu, kopyayı çantasına attı.

Koltuğa oturup eline bir dergi aldı.

Asit, Gao'nun buluşuydu, bir kova asidi Samuel'in yüzüne serpmişti.

Jeanette on dakika sonra geldi. Sofia'yı *Svensk Polis*¹⁵ dergisinin eski bir sayısını okurken buldu.

"Eğlenceli bir şeyler var mı?" dedi. Düşünceli görünüyordu.

Sofia'yı sanki yeni bir bilginin ışığında inceliyordu. Sofia'nın içini yine bir endişe kapladı.

"Keşke bir bulmaca olsaydı," dedi, "Ama bulamadım, resimlere bakmaya başladım. Örumcek adam ne âlemde? İlginç bir şey söyledi mi?"

Jeanette hâlâ şaşkındı.

"Ne zamandır Borgmästargatan'da oturuyorsun?" dedi birdenbire. Sofia ürperdi.

"Pardon, anlamadım."

15 (İs.) İsveç Polisi. (yay. n.)

“Borgmästargatan’da ne zamandır oturduğunu sordum.”

Sofia huzursuzluğa kapıldı.

“Doksan beşten beri... On üç yıl. Vay be, zaman ne çabuk geçiyor.”

“Bütün bu süre içerisinde tuhaf bir şey fark ettin mi? Özellikle de son altı ayda?”

Bir şüpheliyi sorgular gibiydi Jeanette.

“Tuhaf derken neyi kastediyorsun?” diyerek yutkundu Sofia. “Stockholm ve Södermalm’dan bahsediyoruz. Alkolikler, kavga edenler, kendi kendine konuşan deliler, parçalanmış arabalar ve...”

“Kayıp çocuklar...”

“Evet, onlar da var. Ve tavan aralarında çocuk cesetleri. Eğer benden yardım etmemi bekliyorsan biraz daha açık olmalısın.”

Sofia, Victoria’nın ipleri ele aldığını hissetti. Düşünmeye gerek kalmadan yalanlar su gibi akıyordu. Her şey tıpkı bir oyun gibiydi. Rolünü çok iyi ezberlemişti.

“Durum şu, Petter Christoffersson kışın bir inşaat malzemeleri firmasında geçici iş bulmuş. Yeni yıldan hemen önce Söder’de bir daireye izolasyon malzemeleri götürmüş. Yerini tam hatırlayamıyor ama bugünün modasıyla Sofu adı verilen bölgede bir yermiş. O malzemeleri teslim ettiği kadının Samuel’le birlikte gördüğü kadın olduğunu söylüyor kesin olarak.”

Sofia boğazını temizledi.

“Doğru söylediğine inanıyor musun? Önemli biri gibi görünme merakıyla yalan söylemediğinden emin misin? Daha önce pazarlık yapmaya kalkışıyor demiştin ya.”

Jeanette kollarını göğsünde kavuşturup sandalyenin üzerinde sallanmaya başladı. Gözlerini Sofia’dan ayırmıyordu.

“Bunları ben de düşündüm. Ama anlattıklarında beni ikna eden bir şey var. Verdiği bazı ayrıntılar çok inandırıcı.”

Öne doğru eğildi, sesini biraz alçalttı.

“Aslında tarifi biraz zayıf. Kadın sarışın, orta boylu ve mavi gözlüymüş. Güzel bir kadın olduğunu söyledi, normalden daha güzel. Güzelliğinin dışında diğer kadınlar gibiymiş. Tarif ettiği kadın sen bile olabilirsin.”

Gülümse.

Sofia bir kahkaha atarken, ne aptalca bir benzetme, dercesine bir jest yaptı.

“Pek iyi görünmüyorsun,” dedi Jeanette. “Bence hemen eve gitsen iyi olur.”

“Evet... Sanırım öyle.”

“Bir süre dinlen. İşten sonra sana uğrarım.”

“Yapar mısın?”

“Kesinlikle. Hadi, şimdi git de biraz uzan. Gelirken bir şişe şarap da alırım. Ne dersin?”

Sofia'nın yanağını okşadı Jeanette.

Vitta Bergen

Sofia, Rådhuset'ten metroya binip Stockholm'ün merkezine indi, oradan yeşil hatta geçip Medborgarplatsen yönüne giden trene bindi. Sonra birkaç saat önce yürüdüğü yolu, bu defa karşı yönde yürüdü. Folkungagatan, dört sokak ve ev. Yüz on iki basamak.

Kopyaladığı CD'yi dizüstü bilgisayarına taktı.

“Bengt Bergman'ın ilk sorgusu. Saat 13.12. Sorgu amiri Jeanette Kihlberg, yardımcısı Jens Hurtig. Bengt hakkında çok sayıda suçlama var. Ama bu sorgu tecavüz, ağır tecavüz, saldırı ve yaralama suçlarına yönelik. Söz konusu suçlar en az iki yıl hapis cezası gerektiriyor. Başlayalım mı?”

“Hm...”

“Bundan sonra anlaşılır bir dille ve mikrofona konuşmanı istiyorum. Baş sallaman kasette duyulmayacaktır. Kendini mümkün olduğu kadar anlaşılır bir şekilde ifade etmeni istiyoruz. Pekâlâ. Şimdi başlıyoruz.”

Bir süre sessizlik oldu. Sofia birinin bir şey içip sonra masaya koyduğunu duydu.

“Neler hissediyorsun, Bengt?”

“Her şeyden önce senin eğitim düzeyini merak ediyorum.”

Babasının sesini hemen tanıdı.

“Bana soru sorabilecek düzeyde misin? Benim sekiz yıllık yük sekokul eğitimim ve lisans diplomam var, ayrıca kendi kendime epey psikoloji de okudum. Alice Miller’i bilir misin?”

Sofia, ister istemez geriye yaslanıp kendini korur gibi ellerini kaldırdı.

Artık büyük bir kadındı ama babasının sesini duyduğunda bedeni içgüdüsel olarak harekete geçiyordu. Adrenalini yükseliyor, kaçmaya hazırlanıyordu.

“Bana bak, Bengt. Soruları sen değil, ben soracağım. Bunu kafana sok. Tamam mı?”

“Ama bilemiyorum ki...”

Jeanette Kihlberg onu susturdu. “Sana tamam mı, diye sordum!”

“Tamam.”

Sofia, babasının inatçılığından, yönetme ve ayar verme alışkanlığından hâlâ vazgeçemediğini anladı. Suçlu sandalyesinde oturmaktan rahatsız olduğu belliydi.

“Sana kendini nasıl hissettiğini sordum.”

“Peh, sence nasıl hissediyordumdur? Burada benim yerimde sen otursaydın, hiç suçun yokken bir sürü iğrenç iftiraya maruz kalsaydın sen ne hissederdin?”

“Büyük ihtimalle korkunç bir durum olduğunu düşünür, olayların aydınlanıp gerçeğin açığa çıkması için elimden geleni yapardım. Sen de böyle mi düşünüyorsun? İstersen niçin gözaltına alındığını anlatarak başla.”

“Polislerin beni Stockholm’ün güneyinde, Grisslinge’ye, evime giderken durdurduklarını biliyorsundur. Orada oturuyoruz, Värmdö’de. Yolun kenarında bekleyen, kanlar içindeki bir kadını yardım etmek niyetiyle arabama aldım. Doğru dürüst tedavi görsün diye Söder Hastanesi’ne götürecektim. Bu suç değil herhalde.”

Sesi, sözcükleri telaffuz edişi, yüksekte bakışı, susmaları, yapmacık sükûneti, tekrar on yaşına döndürdü Sofia'yı.

“Yani suçsuz olduğunu, şikâyetçi olan Tatyana Ahatova'nın senin de okuduğun tutanaklarda belirtilen- yaralarını senin açmadığını iddia ediyorsun, öyle mi?”

“Elbette, inanılır şeyler değil bunlar!”

“Tutanakları bir kez daha okumak ister misin?”

“Bak, ben şiddetten nefret ederim. Televizyonda haberlerden başka bir şey izlemem. Eğer bir film izleyecek ya da sinemaya gidecek olursam kaliteli filmler seçerim. Burada bahsi geçen kötülüklerle adımı yan yana düşünemem...”

Göle inen çam yapraklarıyla kaplı patikayı hatırladı. Bir parça iyi kalpli davransın diye bu adamı nasıl idare etmek gerektiğini daha altı yaşındayken öğrendiğini ve Elsa teyzenin şekerlemelerinin tadını hatırladı. Soğuk kuyu suyunu ve bedenini kazıyan kaba fırçayı.

Jeanette Kihlberg bir kez daha araya girdi. “Orada yazılanları sen okuyacak mısın, yoksa ben mi okuyayım?”

“Senin okumanı tercih ederim, dediğim gibi ben hiç...”

“Pazar akşamı saat on dokuz civarında Söder Hastanesi'ne gelen Tatyana Ahatova'nın yapılan muayenesinde şunlara rastlandı: Anüs etrafında belirgin çatlaklar...”

Sanki kendisinden bahsediliyordu, o acıyı hatırladı.

Canı o kadar acırken, o çok hoş diyordu.

Onunla birlikte yaptığı şeyin yanlış olduğunu anladığında ne kadar şaşırılmıştı...

Sofia, daha fazla dinlemedi, bilgisayarı kapattı.

İğrençlikleri belli ki yakasına yapışmış, diye düşündü. Ama bana yaptıkları cezasız kalacak. Bu adil değil. Ben yaralarımıyla birlikte yaşamak zorunda kalırken o hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

Sofia yere uzandı, gözlerini tavana dikti. Yalnızca uyumak istiyordu. Ama nasıl uyuyabilirdi?”

Onun adı, Victoria Bergman'dı ve o adam hâlâ vardı.

Bengt Bergman. Babası. O hâlâ yaşıyordu.

Ondan en fazla yirmi dakika uzakta.

Kucaklaşırlarken Jeanette'nin yeni duş aldığıını anladı Sofia. Parfüm kokusu da değişti. Oturma odasına girdiler, Jeanette musluklu bir kutu şarap koydu masaya.

“Sen otur. Ben kadeh çıkarayım. Sanırım şarap istersin.”

“Harika olur. Boktan bir haftaydı.”

Karafı al. Şarapla doldur. Kadehi doldur.

Sofia biraz şarap doldurdu kadehine.

Durumu iyi oku. Özel bir şey sor.

Jeanette'nin gözlerindeki ıslaklığı fark etti Sofia ve durumun yalnızca yorgunluktan ibaret olmadığını anladı.

“Sahi sen nasılsın? Biraz üzgün gördüm seni?”

Göz teması. Sevecenlik. Belki biraz gülümseme.

Sevecen bir gülümsemeyle baktı Jeanette'nin gözlerine.

Jeanette, bakışlarını masaya çevirdi. “Pislik Åke!” dedi birden. “Sanırım galericisine âşık oldu. Yani, insan nasıl bu kadar aptal olabilir?”

Elini tut. Okşa.

Sofia, Jeanette'nin elini tuttu. Ne kadar gergin olduğunu hissetti. Ama hemen gevşedi Jeanette, elini sıkarak karşılık verdi Sofia'ya.

“Dürüst olmak gerekirse umurumda mı, bilmiyorum. Ondan yoruldum.” Jeanette sustu, derin bir nefes aldı. “Baksana Sofia, ne kokuyor burada?”

Mutfaktaki kavanozları ve kitaplığın arkasındaki Gao'yu düşünen Sofia, daireyi kaplayan ekşimsi kimyasal kokuyu fark etti.

“Herhalde lağım borusundan geliyor. Komşular tuvaletlerini yaptırıyorlar.”

Jeanette biraz şüphelense de bu açıklamayla tatmin olmuşa benziyordu.

Konuyu başka bir yöne çek.

“Şu Lundström'ün durumunda bir gelişme var mı? Yoksa hâlâ komada mı?”

“Evet, komada. Ama fark etmez zaten. Savcı dediğim dedik. Üstelik... Eh, biliyorsun işte.”

“Şu örümcek adamın anlattıklarını araştırdınız mı?”

“Petter Christoffersson'un mu? Hayır, henüz bir yere varamadık. Neye inanacağımı bilemiyorum. İşin aslı, çocuk benim göğüslerimle daha çok ilgilendi.” Bir kahkaha attı Jeanette. Neşesi Sofia'ya da bulaştı.

Rahatladı Sofia.

“Peki, sence nasıl biri?”

“Eh işte, sıradan. Kompleksli, güvensiz ve seks düşkünü,” diye başladı Jeanette. “Büyük ihtimalle saldırgan, en azından kendisi için gerekli gördüğü anlarda. Yani biri isteklerine karşı gelir ya da ideolojisini sorgularsa. Kesinlikle aptal değil, ama yıkıcı ve kendi kendine zarar verecek bir zekâya sahip.”

“Bir psikolog gibi konuşuyorsun.” Sofia, şarabından bir yudum aldı. “Şu genç adam hakkındaki tespitlerin ilgimi çekti doğrusu...”

Jeanette bir süre sustuktan sonra devam etti. “Sanırım Petter Christoffersson, içine düştüğü bir durumu yorumlamak zorunda kaldı. Diyelim ki... İhanet. Diyelim ki kız arkadaşı, bir erkek arkadaşının yanında geceledi. O, bütün ihtimallerin içinden kendisi

için en olumsuzunu seçerek bunu bir ihanet gibi yorumladı ve bu işe bulaşan...”

“Halbuki kız, arkadaşıyla aynı yatakta değil, kanepede tek başına uyudu,” diye lafa karıştı Sofia.

“Ve,” diye devam etti Jeanette, “Petter, bir erkeğin yanında gecelemele seks yapmak arasında bir fark göremediğinden, beyni pozisyon hayalleri üretmeye başladı...”

Jeanette sustu, cümleyi Sofia'nın tamamlamasını bekledi.

“Seksten sonra da Petter'in hiçbir boktan anlamayan bir avanak olduğunu konuştular.”

Birden kahkahayı koyuverdiler. Jeanette kendini sırtüstü kanepeye atarken açık renkli kumaşta kırmızı-kahverengi bir leke gördü Sofia. Hızla bir yastık alıp Jeanette'ye savurdu. Jeanette yastığı tutup yanına koyarken farkında olmadan Samuel'den kalan kan lekesini kapattı.

“Yok artık, sanki meslektaşız. Psikoloji diploması almadığından emin misin?” Sofia, öne doğru eğilip bir elini Jeanette'nin elinin üzerine koyarken diğer eliyle tuttuğu şarap kadehini dudaklarına götürdü.

Jeanette utanmış gibiydi.

“Peki, şu gördüğünü söylediği kadın hakkında ne düşünüyorsun?”

“Samuel'in yanında sarışın, güzel bir kadın gördüğüne inanıyorum. Hatta kadının kışına da bakmıştır. Genç ve akli fikri sekste. Öküz gibi bak, kaydet, öküz gibi bak, kaydet, hayal et, otuz bir çek.” Jeanette kahkahalar atarak güldü. “Ama gördüğü kadının, inşaat malzemeleri götürdüğü kadın olduğuna inanmıyorum.”

İlgilenmiş gibi görün.

“Öyle mi, niçin?”

“Kadınların ya memelerine ya kıçlarına bakan bir tip. Onun gözünde bütün kadınlar aynı.”

“Kadının kendisiyle flört ettiğini ya da ona benzer bir şey yaptığını söylemediyse şaşarım. Bu onun gerçeğine uyar. Ya da durumu yorumlamasına, anlarsın işte. Bu tür bir şey söyleseydi kulağa çok daha inandırıcı gelirdi.”

Jeanette başını sallayarak bir kahkaha daha attı. “Yani yalan söylememesi anlattıklarını daha az mı güvenilir kılıyor? Eğer psikoloji böyle bir şeyse, bu işi niçin yaptığını daha iyi anlıyorum. Her gün şaşıyorsundur...”

Kadehindeki şarabı kafasına dikip üçüncü defa doldurdu.

Bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Jeanette'nin gözlerinden hoşlanıyordu Sofia. Bakışları keskin ve meraklıydı. Zekâsı gözlerinden okunuyordu. Başka bir şey daha vardı: Cesaret... Karakter? Tanımlaması zordu.

Jeanette'den giderek daha fazla etkilendiğini fark etti Sofia. On dakikalık bir süre içerisinde bütün duygu ve yetenekleri gözlerinden yansımıştı Jeanette'nin. Kahkaha. Özgüven. Zekâ. Acı. Hayal kırıklığı. Tereddüt. Kırgınlık.

Başka bir zamanda, başka bir yerde, diye düşündü.

Karanlık tarafını Jeanette'nin görmesini engellemeliydi.

Ama o ve Victoria tıpkı yapışık ikizler gibi tek bedende yaşıyorlardı, işte bu yüzden birbirlerine muhtaçlardı da.

Aynı beyni paylaşıyorlardı ve bedenlerinde aynı kan dolaşıyordu. Victoria onun zayıflığını aşağılarken o Victoria'nın gücüne hayranlık duyuyordu. Ve bunun güçlü olana duyulan alçakgönüllü bir hayranlık olduğunu biliyordu.

Biri onu öfkelenirdiğinde nasıl içine kapandığını hatırladı. Uslu uslu yemeğini yer, onun kendisini mıncıklamasına müsaade ederdi.

O, duruma uymuştu. Halbuki Victoria asla böyle yapmazdı. Victoria kendini çok derinlere gömmüştü.

Vaktinin gelmesini beklemişti. Sofia'nın, kendini kurtarmak için onu özgür bırakmak zorunda kalacağı anı kollamıştı.

Eğer kendi içinde arasaydı belki gücü bulabilirdi. Ama bunun yerine Victoria'yı belleğinden silmeye kalkmıştı. Victoria neredeyse kırk yıl boyunca yol haritasının Sofia'da değil, kendisinde olduğunu anlatmaya çalışmıştı Sofia'ya. Aslına bakılırsa Sofia bazen dinlemişti de onu.

Tıpkı ırmağın kenarında o küçük çocuğun dırdırını susturduğunda olduğu gibi.

Tıpkı Lasse'nin işini bitirdiğinde olduğu gibi.

Sofia baş ağrısının nasıl gelmekte olduğunu, ip gibi gerilen vicdanının nasıl kopmak üzere olduğunu fark etti. Jeanette'ye her şeyi anlatmak istiyordu. Babasının kendisine nasıl tecavüz ettiğini, yanına gelecek diye korktuğundan uyamaya cesaret edemediği geceleri, okulun açık olduğu günlerde uykusuzluğa dayanamadığını...

Midesini tıka basa doldurduktan sonra kusmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmak istedi Jeanette'ye. Bir jilet açısından nasıl zevk aldığını.

Her şeyi anlatmak istedi.

Sonra birden Victoria'nın sesi geri geldi.

"Affedersin, ama şarabı içince tuvalete gitmem gerektiğini hatırladım."

Sofia ayağa kalktı, alkolden başı dönüyordu, kıkırdadı, elini elinin üzerine koyan Jeanette'den destek aldı.

"Baksana..." dedi Jeanette, "Seninle karşılaştığım için çok mutluyum. Başıma gelen en güzel şey bu... Böyle bir şeyi ne kadar uzun zaman önce yaşadım bilemiyorum..."

Sofia durdu, bu sevecen sözler onu gafil avlamıştı.

"Bir daha görüşemezsek ne olacak? Yani iş nedeniyle."

Gülümse. Dürüstçe cevap ver.

Sofia gülümsedi.

“Biz hep buluşacağız.”

“Johan’la tanışmanı istiyorum. Onu seveceksin.”

Sofia birden kasılıp kaldı. Johan mı?

Jeanette’nin hayatında başkalarının olduğunu unutmuştu.

“On üç yaşındaydı, değil mi?” dedi.

“Evet, sonbaharda ortaokula başlayacak.”

Bu yıl Martin otuzunu dolduracaktı.

Eğer ailesi tesadüfen Dala-Floda’daki kiralık ev ilanını görmeseydi.

Eğer dönme dolaba binmek istemeseydi.

Eğer fikrini değiştirip yüzmek istemeseydi.

Eğer suyun yüzmek için çok soğuk olduğunu düşünmeseydi.

Eğer suya düşmeseydi.

Sofia dönme dolaptan sonra Martin’in nasıl kaybolduğunu düşündü.

Kafasının içinde Victoria’nın sesi yankılanırken Jeanette’nin gözlerinin içine baktı.

“Bir hafta sonu Johan’ı alıp Gröna Lund’a gitmeye ne dersin?”

Sofia, Jeanette’nin cevabını bekledi.

“Çok iyi olur. Harika bir fikir,” diye gülümsedi Jeanette. “Onu seveceksin.”

Vita Bergen

Jeanette bir sigara yaktı. Sofia Zetterlund kimdi sahiden? Ona yakınlık duyuyor ama onu anlayamıyordu. Bazen inanılmaz yakınen bazen aniden bambaşka bir insana dönüşüp uzaklaşıyordu.

Belki ondan bu kadar çok etkilenmesinin nedeni de buydu.

Şaşırtıcı, kestirilemeyen biri olması.

Hatta bazen sesi bile değişmiyor muydu?

Sofia tuvaletin kapısını kapattığında Jeanette kanepeden kalkıp kitaplığa yürüdü. Neler okuyorsun bakalım, dedi içinden. Klişe bir davranıştı ama merak ediyordu işte. Kitaplara dokunmadan sırtlarından isimlerini okumaya başladı.

Psikoloji, psikanalitik teşhis ve çocuğun bilişsel gelişimi üzerine birkaç kalın kitabın yanı sıra, çok sayıda felsefe, sosyoloji, sinema kitabı ve roman vardı: *Derinden Gelen İç Çekmeler*,¹⁶ *Sodom'un Yüz Yirmi Günü*, *Erkeğin İhaneti*,¹⁷ bir sıra boyunca Jean Guillou'nun politik romanları ve Stieg Larsson'un polisiye üçlemesi.

Rafın en solunda duran bir kitabın başlığına takıldı gözü: *Eve Giden Uzun Yol, Bir Çocuk Askerin Anıları*.¹⁸ Kitabı raftan aldığı anda

16 *Suspiria de Profundis*. İngiliz yazar Thomas de Quincey'in bir eseri. (yay. n.)

17 *Stiffed: The Betrayal of the American Man*. Amerikalı feminist yazar Susan Faludi'nin bir eseri. (yay. n.)

18 *A Long Way Gone: Memoirs of a Boy Soldier*. Sierra Leoneli yazar Ishmael Beah'nun kitabı. (yay. n.)

arkasında bir mandal gördü. Kitaplıkta bir kilitleme sistemi, ne tuhaf, diye düşünürken Sofia odaya girdi.

“Kitaplığı devrilmesin diye mi mandalladın?” dedi Jeanette, parmağını mandalın üzerinde gezdirip Sofia’ya gülümseyerek.

“Aynen öyle. Bir gün komşu duvarına tablo asmak için çivi çakarken benim kitaplık yere devrildi.” Sofia bir kahkaha attı. “Yalnızca bir güvenlik önlemi.”

Jeanette ona dikkatle bakarken zoraki bir kahkaha attığını düşündü.

“Demek Stig Larsson’dan hoşlanıyorsun?” dedi Sofia.

“Hangisinden? Stig’den mi yoksa Stieg’den mi? Kötüsünden mi yoksa iyisinden mi?”

Jeanette gülerek bir kitabın kapağını gösterdi: Stig Larsson, *Yeni Yıl*. “Kötüsünden sanırım.”

Bakıyorum da Valerie Solanas’ın *Erkek Doğrama Cemiyeti Manifestosu*’nun iki ayrı versiyonu var.”

“Evet, o zamanlar genç ve öfkeliydim. Şimdi çok eğlendirici buluyorum. Eskiden ne kadar ciddiye almışım diye gülüyorum şimdi.”

Jeanette kitabı yerine koydu. “*Erkek Doğrama Cemiyeti Manifestosu*’nu ben de okudum ama öyle fazla kendimi kaybetmedim. Okuduğumda ben de gençtim, sanırım onlu yaşlarımdaydım. Hangi açılardan eğlendirici buluyorsun?”

“Radikal bir eser ve radikal olanın eğlendirici bir tarafı var. Erkeklerle karşı bir nefret yazısı, erkeklerin kötülüklerinin bir ürünü. Erkekler öyle komik yaratıklar olarak boy gösteriyorlar ki kendimi gülmekten alamıyorum. Bu kitabı ilk okuduğumda on yaşındaydım ve kitapta yazan her şeyi ciddiye aldım. Kelimesi kelimesine. Şimdi hem ayrıntılara hem de kitaptaki büyük resme gülüyorum, bu daha iyi.”

Jeanette kadehini boşalttı. “On yaşında mıydın? Ben dokuz ya da on yaşındayken romantik babamın zorlamasıyla *Yüzüklerin Efendisi*’ni okumuştum. Küçükken böyle kitaplar okuduğuna göre nasıl yetiştirildin?”

“Yok, ben kendim isteyerek aldım.”

Sofia, bir süre sustu, derin bir nefes aldı.

Sofia’nın ne kadar üzüldüğünü gören Jeanette, bir şey mi oldu diye sordu.

“İçeri girdiğimde elinde bir kitap vardı,” dedi, “o kitabın benim üzerimde çok etkisi var.”

“Şu kitabın mı?” Jeanette, *Çocuk Asker* kitabını alıp kapağına baktı. Omzunda otomatik tüfek taşıyan bir çocuk resmi vardı.

“Evet, o. Samuel Bai, Sierra Leone’deki çocuk askerlerden biriydi. Kitabın yazarının adı onunkine çok benziyor: Ishmael Beah. Kitabın olgusal açıdan doğruluğunu teyit etmek için metni kontrol etmem istenmişti benden. Ama ne yazık ki buna cesaret edemeyecek kadar ödleğ çıktım.”

Jeanette kitabın arkasındaki yazıya göz gezdirdi.

“Yüksek sesle oku,” dedi Sofia, “iki yüz yetmiş altıncı sayfadaki altı çizili bölümü.”

Jeanette kitabı açtı, sayfayı buldu ve okudu.

Bir gün bir avcı, maymun avlamak için ormanın derinliklerine dalmış. Bir maymun görüp yeterince yaklaştığında bir ağacın arkasına geçmiş, silahını kaldırıp nişan almış. Tam tetiğe basacakken maymun şöyle demiş: “Eğer bana ateş edersen annen ölecek, ateş etmezsen baban.” Maymun oturup iştahla yemeğini yemiş, keyifle kaşınmış. Eğer avcının yerinde olsaydın ne yapardın?

Jeanette, başını kaldırıp Sofia’ya baktı ve kitabı bir kenara bıraktı.

“Avdan vazgeçerdim,” dedi Sofia.

Grisslinge

Sofia Zetterlund, Skanstull'dan metroya binip Gulmarsplan'a gitti. Arabasını bir gün önce oraya park etmişti. Sabahın altı buçuğundan akşamın altı buçuğuna kadar Stockholm'ün merkezine giriş çıkışları gözleyen kameraların kendisini kaydetmesini istemiyordu.

Skanstull Köprüsü'nden, Årsta Ormanı'nın farklı tonlarda yeşile boyadığı bir manzara görünüyordu. Aşağıdaki küçük tekne limanında hummalı bir faaliyet vardı. Skanskvarn restoranının bahçesi doluydu.

İştahsız geçen birkaç aydan sonra artık acılarını ayırt edemiyordu Sofia. Her gün birkaç defa kusmasına neden olan mide bulantısı, psikolojik acılarıyla iç içe geçmişti. Dar ayakkabılar ayağını vuruyordu. Acı veren her şey bir bütün oluşturmuş ve içindeki karanlık, yaz aylarında daha da koyulaşmıştı.

Daha önce ilginç bulduğu şeyleri artık beğenmiyor, daha önce hoşlandığı bazı şeyler artık sinirine dokunuyordu.

Ne kadar yıkanırsa yıkansın ter koktuğunu ve duş aldıktan yalnızca birkaç saat sonra ayaklarının iğrenç kokmaya başladığını düşünüyordu. Bedeninden yayılan kokulardan rahatsız olan kimse var mı diye dikkatle etrafını kolluyordu. Buna dair bir belirti görmeyince kokulardan yalnızca kendisinin rahatsız olduğu sonucuna varıyordu.

Paroksetini bitmişti ve yeniden tedarik etmek için birileriyle irtibata geçecek gücü yoktu.

Hatta uzun zamandır kayıt cihazını bile kullanamıyordu.

Her seanstan sonra iyice bitkin düşüyor, kendini toparlaması saatler alıyordu.

Kendisini dinleyen birinin olması başta ona iyi gelmişti ama artık söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

Artık analize ihtiyacı yoktu. Bunun zamanı geçmişti.

Artık tedaviye ihtiyacı vardı.

Sofia arabanın anahtarlarını çıkardı, kapısını açıp şoför koltuğuna oturdu. Boşa almak için vites kolunu isteksizce tuttu. Zorlanıyor, başı dönüyordu. Anılarında vites kolunun yanında duran bir tuvalet kâğıdı rulosu canlanıyor, adamın soluk alışları daha da belirginleşiyordu. Adam direksiyonu, Bålsta'ya gelmeden hemen önce Dala-Floda yoluna kırarken on yaşındaydı Sofia.

Vites kolunun soğuk derisini hissediyordu avucunda. Pürüzlü derisi hayat çizgilerini kaşındırıyordu. Vites topuzunu sertçe sıktı.

Kararını vermişti.

Artık hiç tereddüdü kalmamıştı.

Hiçbir kuşkusu yoktu.

Kararlı bir şekilde birinci vitese geçti, tekerleri kaydırarak hareket etti. Hammarby yolundan girip Värmdöleden'e yöneldi. Orminge'den geçerken yağmur atıştırmaya başladı, havada nemli bir soğuk vardı.

Nefes almakta yine zorlanıyordu.

Artık bu bekleyiş son bulacak, diye düşünerek alacakaranlığa daldı.

Sokak ışıkları yol gösteriyordu ona.

Araba yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı ama o, yine de iliklerine kadar üşüyordu. Arabanın ısısı üzerine terden bir zar geçiriyordu yalnızca. İçine işlemiyordu.

Cam gibi berrak kararlılığına etki etmiyordu.

Onu artık hiçbir şey yumuşatamazdı. Bıçak gibi keskindi.

On beş dakika sonra, Gustavberg'deki Willys mağazasının müşteri otoparkına bıraktı arabasını. Buraya dair anıları temizdi. O zamanlar mağaza falan yoktu. Ancak birkaç yüz metre ileride bir yerde zaman durmuş, yerinde sayarken buradaki köklü değişiklik başını döndürdü.

Daha önce burada bir koruluk vardı, içinde sübyancıların ve alkoliklerin toplandıkları söylenirdi. Varsın toplansınlar, yabancıardan bir kötülük gelmezdi Sofia'ya, ona ancak en yakınındakiler kötülük edebilirdi.

Orman güvenli bir yerdi.

Kulübenin yakınındaki açıklık alanı hatırladı. Orayı bir daha bulamamıştı. Etrafını çeviren ağaçların yaprakları ıslı ıslı, sert ve keskin ne varsa yumuşatan beyaz yosunlarla kaplıydı her yer.

Arabanın arkasında, üzerine bol gelen eski bir spor ceket vardı. Etrafına bakındı, ceketini üzerine geçirdi, arabayı kilitledi. Son metreleri yürümeye önceden karar vermişti.

Girdiği yol bütün gücünü seferber etmeyi gerektiriyordu.

Ayrıca düşünüp taşınmayı gerektiriyordu ve düşünmek uzlaşmaya yol açabilirdi. Ama Gullmarsplan'dan Värmdö'ye gelirken kararlılığı artmıştı Sofia Zetterlund'un, aklını başına toplamak gibi bir niyeti yoktu. Uzlaştırıcı fikirlerden nefret ediyordu.

Adam seçimini yapmıştı.

Şimdi harekete geçme sırası Sofia'daydı.

Her bir kaldırım taşı anılarla çevriliydi, gördüğü her şey kaçtığı hayatı hatırlatıyordu ona.

Şimdi yapacağı şeyin geri dönüşü olmadığını biliyordu. Bu iş şimdi bitecekti. Sonrası yoktu.

O adamın başlattığı şeyin sonlandırılması gerekiyordu artık. Bunun başka bir yolu yoktu.

Ne ekersen onu biçersin, diye düşündü.

Ceketinin kapüşonunu başına geçirdi, Skärgårdsvägen'den Grisslinge'ye doğru yürümeye başladı. Küçük plajın yanından geçerken teknelerin kış için karaya çekildiklerini gördü.

Martin'le karşılaştığı yaz Dala-Floda'da nasıl sandalda yattığını hatırladı.

Şehirden gelen otobüs yanından geçti, elli metre ilerideki durakta durdu. Sofia sola döndü, yokuşu tırmanmaya başladı, pizzacıyı geçtikten sonra tekrar sola döndü.

Görünmek istemediğinden evin girişinden uzak durdu. Çocukluğundaki takunyaların peşinden geldiğini duyar gibi oldu, sesler evlerin arasında yankılanıyordu.

Bu sokakta aşağı yukarı koşturduğu günleri düşündü, oyunlarla geçen günleri.

Bir zamanlar olduğu çocuk, onu şimdi yapacağı şeyden alıkoymaya çalışıyordu. Varlığını devam ettirmek istiyordu.

Ama o çocuğu belleğinden kazımalıydı.

Anne babasının evi üç katlı, fonksiyonalist tarzda bir villaydı. Şimdi gözüne eskisinden daha küçük görünüyordu ama hâlâ göğe doğru tehditkâr bir şekilde yükseliyordu. Perdeleri kapalı pencereleriyle aşağı, Sofia'ya bakıyordu ev. Bakımlı çiçekler, içine hapsedildikleri saksılardan kaçmak ister gibiydiler.

Evin önünde beyaz bir Volvo duruyordu, demek ki evdelerdi.

Sol tarafta, doğduğu gün onun adına dikilen üvez ağacı vardı. En son gördüğünden bu yana çok büyümüştü. Yedi yaşındayken bu ağacı yakmaya çalışmış ama ağaç bir türlü yanmamıştı.

Komşuların gözünden mümkün olduğunca sakınmak için yapılmış yüksek çitlerin arkasına sığınarak eve sessizce yaklaştı, taraçaya çıktı, küçük bodrum penceresinden içeri baktı.

Düşündüğü gibiydi. Gülünç bir düzenle sürdürdükleri alışkanlıklarından hâlâ vazgeçmemişlerdi. Her çarşamba olduğu gibi yine saunadalardı.

Giysilerini özenle katlayıp bankın üzerine koymuşlardı. Adamın pantolonunun kokusunu, indirilen fermuarın sesini, pantolonu bacaklarından aşağı düşerken yüzüne çarpan ekşi ter kokusunu hatırladığında midesi kalktı.

Kilitli olmayan giriş kapısını dikkatle açtı, hole girdi. Önce bir nane çayı kokusu karşıladı onu. Hastalık kokuyor, diye düşündü, duvarların içine işlemiş bir hastalık. Biraz tereddüt ettikten sonra tenis ayakkabılarını çıkarırken kendi kokusunu aldı. Korku ve öfke kokuyordu.

Ayakkabıları yine onun ayakkabılarının yanında duruyordu.

Bir an, hiçbir şey değişmemiş gibi bir duyguya kapılarak yelkenleri indirir gibi oldu. Sanki normal bir okul gününden sonra eve dönmüştü ve hâlâ bu evdeki hayata aitti.

Bu duyguyla titreyerek dişlerini sıktı.

Bu dünya bana ait değil, dedi kendi kendine.

Biz seçimimizi yaptık.

Ayak parmaklarının ucuna basarak oturma odasına girdi. Çevresine bakındı, her şey eskisi gibiydi. Hiçbir eşyanın yeri değiştirilmemişti.

Basit mobilyalarla döşeli büyük oda, her zamanki gibi sefil ve küflüydü. Utandığı için arkadaşlarını eve getirmekten nasıl kaçındığını hatırladı.

Beyaz duvarlarda folklorik motiflerin olduğu birkaç tablo asılıydı. Bunlardan biri, hiç anlayamadığı bir nedenle babasının

çok gurur duyduğu bir Carl Larsson röprodüksiyonuydu. Bütün değersizliğiyle orada asılı duruyordu.

Bütün o yalan ve sahte hayallere meydan okuyarak baktı.

Yemek salonundaki mobilyalar, Bodarna'daki müzayededen epey pahalıya satın alınmıştı. Sıkı bir şekilde elden geçirilmeleri gerekmişti bu mobilyaların. Falunlu bir döşemeci, kanepelerin yıpranmış yüzlerini tıpatıp orijinalleriyle değiştirmişti. Görünüşte her şey mükemmeldi. Ama artık zaman, kanepenin yeni döşemelerini de yıpratmıştı.

Olduğu yere çakılmış, sıkıntılı bir hayattan hafif bir çürük kokusu yayılıyordu etrafa.

Masanın üzerinde bir gaz lambasıyla kristal bir şeker kâsesi duruyordu. Parmaklarını kâsenin üzerinde gezdirdi, üzerindeki yapışkan yağ tabakasında parmak izleri kaldı. Her taraf tozla kaplanmış gibiydi.

Bir kenarda küçükken sık sık oynadığı kırmızı boyalı çıkırık vardı. Çıkırığın yanındaki duvara eski müzik aletleri asılmıştı: bir keman, bir mandolin ve bir zither.

Değişiklikten nefret ederdi adam, her şeyin alıştığı gibi kalmasını isterdi. Annenin mobilyaların yerini değiştirmesinden iğrenirdi.

Sanki özel bir anda o, her şeyin çok mükemmel olduğuna karar vermiş ve zaman donuvermişti.

Mükemmelin, bakım gerektirmeyen, sonsuz bir durum olduğu sanısıyla yaşardı.

Yıkım karşısında kördü, etrafını uyuzluk sarmıştı, bunları şimdi daha net görüyordu Sofia.

Kir.

Küf kokuları.

Üst kata çıkan merdivenlerin yanındaki duvarda Sofia'nın diploması asılıydı. Bir zamanlar orada asılı olan Afrika maskesi sonsuza dek kaybolmuştu.

Sessizce yukarı çıktı, sola döndü, kendi kaldığı odanın kapısını açtı.

Nefesi kesildi.

Öfkesinden aldığı cesaretle, bir daha asla dönmek üzere terk ettiği günkü gibiydi odası. İşte yatağı orada, derli topluydu. İşte masası ve sandalyesi oradaydı. Pencerede ölü bir çiçek vardı. Donmuş bir an daha, diye düşündü.

Ona dair anılarını muhafaza etmişler, hayatının üzerine kapıyı kapatmış ve bir daha hiç açmamışlardı.

Gardırobun kapağını açtı, elbiseleri hâlâ oradaydı. İç taraftaki bir çivide yirmi yıldır kullanmadığı anahtar asılıydı. Martin'le tanıştığı yaz Elsa teyzeden aldığı kırmızı boyalı, su kabağı desenli tahta kutu yerde duruyordu.

Parmaklarını kapağın üzerindeki motifte gezdirerek onu açacak gücü bulmaya çalıştı.

İçinde ne göreceğini bilemiyordu.

Aslında ne göreceğini çok iyi biliyordu ama ondan nasıl etkileneceğinden emin değildi.

Kutunun içinde bir zarf, bir fotoğraf albümü, bir de epey yıpranmış bir oyuncak hayvan vardı.

Zarfin üzerinde bir zamanlar kendi kendine postaladığı videokaset duruyordu.

Gözleri yazı masasına kaydı, üzerine bir sürü değişik kalp çizip bir sürü isim kazınmıştı. Parmaklarını kazınmış harflerin üzerinde gezdirerek isimlerin yüzlerini hatırlamaya çalıştı. Hiçbirini hatırlayamadı.

Onun için anlam ifade eden tek isim Martin'di.

Karşılaştıklarında Sofia on, Martin de üç yaşındaydı.

Küçük gözleriyle kendisine nasıl baktığını hatırlıyordu. Onunki kadar berrak ve temiz gözler görmemişti, ne bir utanç ne de bir suçluluk vardı gözlerinde.

Kötülükten uzaktı.

Sofia'nın elini ilk defa tuttuğunda, başka hiçbir şey istemeden yapmıştı bunu.

Yalnızca eline dokunmak istemişti.

Elini Martin'in isminin üzerine koyan Sofia'nın yüreğine, özsu gibi bir acı yürüdü. Elinden tuttuğu Martin, hiç tereddüt etmeden izlemişti Sofia'yı. Öylesine bir aşkla. Öylesine bir güvenle.

Kendi resmini gözlerinin önüne getirdi.

On yaşındaydı.

Martin'in babasının yanında. Tehdidin o olduğuna inanıyordu. O çok iyi bildiği oyunu nasıl da oynamaya çalışmıştı... Sanki hep o anı, adamın onu ele geçirip kendisine ait kılacağı anı beklemiş gibi. Martin'i büyüklerin kollarından, büyüklerin bedenlerinden nasıl korumak istediğini hatırladı.

Belleğindeki kendi resmine ve bütün erkeklerin aynı olduğunu yönündeki çocuksu fikrine güldü. Eğer Martin'in babasını Martin'e dokunurken görmeseydi her şey çok farklı yaşanacaktı. Erkeklerin dizginlenemeyecekleri, istedikleri her şeyi yapabilecekleri yönündeki sabit fikre tam o an yakalanmıştı.

Ama yanılmıştı.

Şimdi düşündüğünde bunu anlıyordu.

Martin'in babası herhangi bir baba gibiydi. Kendi oğlunu yıkıyordu. Hepsi buydu.

Suçluluk, diye düşündü.

Martin'in babasını suçlu gibi görmesinin nedeni Bengt ve onun gibi adamlardı. On yaşındaki Victoria, erkeklerin kolektif suçunu

görmüştü Martin'in babasında. Gözlerinde, kendisine yaklaşım tarzında.

O bir erkekti, bu yeterdi.

Analize gerek yoktu.

Kendi düşüncelerinin sonuçlarıydı bunlar.

Elini masanın üzerinde gezdirdi, Victoria'nın o masanın başına oturup saatlerce ödevlerini yaptığı günleri düşündü. Kendisini nasıl bir kararlılıkla derslerine verdiğini... Oradan ancak bu yolla kurtulabilirdi. Burada oturur, merdivenlerden gelecek sesleri dinlerdi. Aşağıdan kavgâ sesleri duyduğunda midesine ağrılar saplanıyordu.

Elinde tuttuğu videokasetin üzerini okudu.

Sigtuna-84.

Dışarıdan hızla bir araba geçti. Videokaseti elinden yere düşürdü, müthiş bir ses çıkmış gibi geldi ona, hiç kıpırdamadan bekledi. Ama saunadakilerin sesi duyduğuna dair bir işaret yoktu.

Hâlâ ses yoktu. Kendisi onların hayatından çıkıp gittikten sonra her şeyin durmuş olabileceği fikri geldi aklına birden.

Belki de bütün kötülüğün kaynağı kendisiydi?

İzleyebileceği bir örnek yok muydu, körü körüne bağlanacağı bir plan? İsteksizliğine rağmen filmi izlemeye karşı koyamadı, her şeyi bir kez daha yaşamalıydı.

Selamete erme, diye düşündü.

Yatağa oturdu, kaseti videonun içine koydu ve televizyonun düğmesine bastı.

Victoria'nın, olaya karışan herkesin duygu ve davranışlarını kesinlikle kontrol edebildiğine nasıl inandığını hatırladı Sofia. Karakterlerinden birinin kaderini birkaç satırla değiştirebilen bir rejisör ya da yazar gibiydi.

Film başladığında bir cızırtı yükseldi, televizyonun sesini kıstı. Görüntü berraktı, çıplak bir ampulle aydınlatılan bir oda vardı.

Üç kız, bir grup domuz maskelinin önünde diz çökmüştü. Soldaki kendisiydi, Victoria. Dudaklarında zayıf bir gülümseme vardı.

Eski video kamerasından gelen cızırtı.

“Onları bağlayın!” diye tısladı biri ve kahkaha attı.

Üç kızın elleri arkalarından koli bandıyla bağlandı, gözlerine bant yapıştırıldı.

Maskeli kızlardan biri bir kova suyla ileri çıktı.

“Sessizlik. Motor!” diye bağırды kameralı kız. “Sigtuna Hümeranist Lisesi’ne hoş geldiniz!” diye devam etti ve kovadaki şey kızların başlarından aşağı boşaltıldı. Hannah öksürür, Jessica çığlık atarken Sofia kendisinin sessizce oturduğunu gördü.

Maskeli kızlardan biri bir adım ileri çıktı, bir öğrenci şapkası aldı, kameraya karşı dizlerini kırarak selam verdi, sonra kızlara döndü. Jessica’nın ileri geri sallanmaya başladığını gören Sofia büyülenmiş gibiydi.

“Ben öğrenci derneğinin temsilcisiyim!”

Odadaki diğer kızlar kahkahalar attılar. Kız konuşmasını sürdürürken Sofia eğilip televizyonun sesini daha da kıstı.

“Derneğimize üye olabilmek için saygıdeğer okul müdürümüzün sizin için gönderdiği hoş geldin hediyesini yemek zorundasınız.” Kahkahalar iyice arttı, Sofia, bu kahkahaların ne kadar sahte olduğunu işitebiliyordu. Sanki kızlar gülmeye zorlanıyor, gerçekte eğlenmiyorlardı. Fredrika Grönwald kızları zorluyordu.

Kamera, yerde oturan Jessica, Hannah ve Victoria’ya zum yaptı.

Grisslinge

Görüntülerin titrediği televizyon ekranının karşısında dili tutulmuş gibi oturan Sofia Zetterlund'un içinde bir öfke kabarıyordu. Anlaşmalarına göre kızlara çikolatalı puding yedirilecekti, Ama Fredrika Grönewald, kızların üzerindeki iktidarını pekiştirebilmek için onlara köpek boku yedirmişti.

Filmi izlerken kendisiyle gurur duydu. Her şeye rağmen yapılanların karşılığını vermişti. Yaşadığı bu son şokla yıkılmamış, dik durarak zafer kazanmıştı.

Rolünü başarıyla bitirmişti.

Boklarla uğraşmaya alıştı o.

Sofia, videodan kaseti çıkarıp tekrar kutuya koydu. Borulardan su sesleri geliyordu, bodrum katındaki ısıtıcı çalışmaya başlamıştı. Babasının öfkeli sesini duydu, annesi onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Odanın kapalı kalmaktan koktuğunu fark eden Sofia, dikkatle pencereyi açtı. Üzerine akşamın alacakaranlığı çökmüş olan bahçeye baktı. Ağaçta asılı salıncağı hâlâ duruyordu. O eski kırmızı renginden eser kalmamıştı. Yalnızca kuru, pul pul dökülen gri-kahverengi bir tabaka vardı üzerinde.

Dışı cilalı bir dünya, diye düşünerek etrafına bakındı. Duvarların birinde kendi portresi asılıydı, dokuzuncu sınıfa giderken çekilmişti. Gülümsemesi ıslık ıslık, gözleri hayat doluydu. İçinde kopan fırtınaları açığa vuran bir şey yoktu.

Oyununu oynamayı öğrenmişti.

Sofia, ağlamaklı oldu. Nedeni pişmanlık değildi, birdenbire Hannah ile Jessica gelmişti aklına. Victoria'nın oyununa kurban olmuşlar ama bütün bunların Victoria'nın başının altından çıktığını hiçbir zaman öğrenememişlerdi.

Bir deneyin kurbanı olmuşlardı. Ciddileşen bir şakanın.

Hannah ile Jessica'ya karşı kurban ayaklarına yatmıştı, oysa durum tam tersiydi. İhanetti yaptığı. Üç yıl boyunca kızların utancını paylaşmıştı. Üç yıl boyunca intikam arzusuyla birbirlerine bağlanmışlardı. Fredrika Grönwald'dan ve Danderydt veya Stocksund'dan gelen, adlarını bilmedikleri bütün o zengin kızlardan nefret ediyorlardı. Anne babalarının paralarıyla en güzel ve en pahalı marka kıyafetleri alır, fiyakalı isimleriyle kendilerini çok önemserlerdi.

Dört yaş daha büyük.

Ondan dört yaş daha büyüklerdi.

Bugün içlerinde kalbi daralan var mıydı? Yoksa her şeyi unutmuş, bilinçaltlarına mı atmışlardı?

Sofia açık mavi, yumuşak halının üzerine oturup başını geriye attı. Tavandaki eski sıva çatlakları hâlâ duruyordu, yanlarına başka çatlaklar da eklenmişti.

Altını kanlarıyla imzaladıkları anlaşmanın kimde kaldığını merak etti. Hannah? Jessica? Yoksa kendisinde miydi?

Üç yıllık bir birliktelikten sonra ilişkileri kopmuştu.

Onları en son Paris'te, Gare du Nord'da görmüştü.

Yıpranmış fotoğraf albümünü alıp ilk sayfasını açtı. Fotoğraflarda kendini tanıyamadı. Fotoğraflardaki o değil, herhangi bir çocuktu. Çocukluğunu düşündüğünde hiçbir şey hissetmiyordu.

Ben bu değilim, şu beş yaşındaki veya şu sekiz yaşındaki de değilim. Onlar gibi hissedip onların hoşlandığı şeylerden hoşlanmadığıma göre ben olamam.

Onların hepsi öldü.

Sekiz yaşındayken yatağa nasıl bir saat gibi yattığını, kendisini bir saat gibi hayal ettiğini hatırladı. Ama zamanı aldatmayı hiç başaramamıştı. Aksine kolundan tutan zaman, onu alıp götürmüştü.

Albümün sayfalarını çevirdikçe yaşlanıyordu. Yıl dönümleri, doğum günü pastaları birbirini izliyordu.

Sigtuna fotoğraflarından hemen sonraki sayfaya InterRail kartını ve Roskilde Festivali'nin biletini yapıştırmıştı. Bir sonraki sayfada Hannah, Jessica ve kendisinin silik resimleri sıralanmıştı. Arada bir bodrumdan gelen sesleri dinleyerek fotoğraflara bakmaya devam etti. Adam sakinleşmiş gibiydi.

En sonunda ona sırtlarını dönerek diğerleriyle aynı kumaştan olduklarını göstermiş olsalar da onlar üç silahşorlardı. Başta her şeyi paylaşmış, ortaya çıkan her sorunu birlikte çözmüşlerdi ama işler gerçekten ciddileştiğinde onların da hain oldukları ortaya çıkmıştı. Neyi hesaba katmak gerektiğini anlayamayan korkak dönemler oldukları da. İşler ciddiyet kazanıp da karakterlerini ortaya koymaları gerektiğinde, küçük kızlar gibi salya sümük ağlayarak annelerinin kucağına koşmuşlardı.

Su katılmamış aptallar olduklarını düşünmüştü o zaman. Ama şimdi fotoğraflara bakarken sadece bozulmamış olduklarını anlıyordu. İnsanların iyiliğine inanmışlardı. Kendisine güvenmişlerdi. Hepsi buydu.

Sofia, saunadan gelen çığlıklarla irkildi. Saunanın kapısı açıldı, yıllar sonra ilk defa adamın sesini duydu. "Senin temizleneceğine inandığımdan değil ama hiç değilse kokun gider diye!"

Her zaman olduğu gibi annesini saçından tuttu, saunadan dı şarı sürüklediğini tahmin etti. Sıcak suyla mı haşlayacaktı, yoksa buz gibi suyun altında dakikalarca durmaya mı zorlayacaktı onu?

Gözlerini kapatan Sofia, şu sauna işine son vermeye karar verirlerse ne yapacağını düşündü. Saate baktı. Hayır, adam alışkanlıkların insanıydı, hiç değilse yarım saat daha işkenceye devam edecekti.

Annesi acaba iş yerindeki arkadaşlarına neler diyordu? Bir insan kaşını kaç defa mutfak dolabına vurur, kaç defa küvetin içinde ayağı kayıp düşerdi? Son altı ayda dört defa merdivenden düşen birinin biraz dikkatli olması gerekmez miydi? Bunları mutlaka merak ediyorlardır, diye düşündü Sofia.

Adam bir seferinde Victoria'ya da elini kaldırmış ama Victoria kafasının ortasına tavayı indirince tıpkı bir köpekbalığı gibi gerilemiş, güçlü bir direnişle karşılaşınca yelkenleri indirmişti.

Kendi elleriyle kendinden üstün bir rakip yaratmış, aylarca baş ağrısından yakınmıştı.

Annesi bir gün bile karşı koymamış, yalnızca ağlamış ve teselli bulmak için gelip Victoria'nın yanına kıvrılmıştı. Victoria annesini avutmak için elinden geleni yapmış, o uyuyana kadar gözlerini kırpmamıştı.

Bir gün kavgaya ederlerken annesi arabaya atlayıp gitmiş, birkaç gün bir otelde kalmıştı. Babasının etekleri tutuşmuş, başını Victoria'nın göğsüne yaslayıp ağlarken onu da teselli etmişti Victoria. Böyle günlerde okula gitmek yerine bisikletle saatlerce dolaşır, okuldan uyarı mektubu geldiğinde annesiyle babas, Victoria'ya hiçbir şey sormada, mazeret bildirirlerdi. Tüm o kavgalar hiç değilse bu işe yarardı.

Sofia anılarına güldü. Bir gücü elinde tutmuştu, bir gizi.

Victoria onların zayıflıklarını kendi derinliklerinde taşıyordu. Canı istediği zaman bu zayıflıkları onlara karşı kullanabileceğini annesi de babası da biliyordu. Ama böyle bir şeye hiç kalkışmadı Victoria. Onlar yokmuş gibi davranmayı seçmişti. İlgiye layık değillerdi, bu yüzden kendilerini savunma fırsatı da vermemişti onlara.

Yatağa oturdu, gerçek tavşan derisinden siyah, küçük köpeğini alıp burnunu bedenine gömdü. Toprak ve küf kokuyordu. Küçük, sarı, cam gözler Sofia'nın gözlerine dikilmişti, Sofia da bu bakışlara karşılık verdi.

Küçükken köpeğini iyice yüzüne yaklaştırır, gözlerini gözlerine dikerdi. Bir süre sonra küçük bir dünya açılırdı önünde, genellikle bir kumsal. Uyuyana kadar bu minyatür dünyayı incelerdi.

Ama şimdi uyumayacaktı.

Bu yolculuk onu sonsuza kadar özgürleştirecekti.

Bütün köprüleri yakacaktı.

Köpeğine sarıldı. Tıpkı hiçbir şeyin kendisini yaralamayacağına inandığı, her şeyi içine atıp sert insanı oynayarak yaralanmaktan kurtulacağını sandığı günlerdeki gibi. Başkalarını yok ederek zafer kazanacağına inanmıştı sanki.

Adam krize yakalandığında, aklı böyle çalışırdı Victoria'nın.

“Baba, baba, baba,” diye kendi kendine mırıldanarak bu kavramın içini boşaltmaya çalıştı.

Şimdi aşağıda, saunadayda hiç kimse onu terk etmeye cesaret edememişti. Victoria'nın dışında. Victoria'ya aşladığı tek şey, kaçma arzusuyla. Bekleyip katlanmayı öğretememişti ona.

Kaçmak her şeyden önce gelir, diye düşündü. Kendini koruma güdüsü, yıkma güdüsüyle el ele giderdi.

Anıları içeriden saldırıya geçmişti. Boğazında düğümliyorlardı. Her şey acı veriyordu. Böyle bir saldırıya karşı hazırlıklı değildi, yirmi yıldır hiç düşünmediği resimlerin böylesine belirgin bir şe-

kilde önüne serilmesine hazır değildi. O zamanlar sandığından çok daha fazlasını hissetmiş olmalıydı, ama aldırmamış, umarsız bir kahkahayla olaydan olaya atlamıştı. Aşağılanmadan aşağılanmaya.

O kahkaha kulaklarında yankılandı. Yükseldi, kulakları sağır edecek kadar. Eski odasında ileri geri sallanmaya başladı. Kendi kendine mırıldandı. Kafasının içindeki sesler sıkıca kapattığı dudaklarından dışarı sızıyordu sanki. Bir bisiklet tekerinin hava kaçırması gibiydi. Bir zamanlar mutluluk sandığı bu manik kahkahalardan kurtulmak için elleriyle kulaklarını kapattı. Saunadaki adam olabilecek her şeyi mahvetmişti. Bazen hastalıklı, sadist eğilimleri, bazen de vıcık vıcık bir kendine acımayla.

Sofia kutudaki zarfı aldı. Üzerinde M harfi vardı, içinde bir mektup ve bir fotoğraf.

Mektup, Haziran 1982 tarihliydi. Belli ki biri Martin'in mektubu yazmasına yardım etmişti ama ismini kendisi yazmıştı. Selamlar gönderiyor, havanın güneşli ve sıcak olduğunu, neredeyse her gün yüzdüğünü söylüyordu. Bir çiçekle bir de köpeğe benzeyen bir şey çizmişti.

Resimlerin altında şunlar yazıyordu: KAYA BALYASI VE ÖRÜMCEK ÇİÇEĞİ.

Fotoğrafın arkasındaki yazıyı okudu: Farö Adası, Ekeviken, 1982 yazı. Martin beş yaşındaydı o zaman, bir elma ağacının altında duruyordu. Kucağında tuttuğu beyaz tavşan atlayıp kaçacak gibiydi. Martin, başını hafif yana eğmiş, güneşe karşı gözlerini kısarak gülümsüyordu. Ayakkabı bağları çözülmüştü, mutlu görünüyordu. Parmaklarını hafifçe Martin'in yüzünde gezdirirken adamakıllı bağlamayı bir türlü öğrenemediği ayakkabı bağcıklarını düşündü, durmadan ayağı takılır düşerdi. Hele o kahkahası yok muydu... Ona sarılmadan duramazdı o zaman.

Kendisini fotoğrafta kaybetti, onun gözü, onun teni. Bir gün güneşte kalınca teninin nasıl koktuğunu hâlâ hatırlıyordu, akşam yüzmelerinden sonraki kokusunu ve yüzünde hâlâ yastığın izlerini taşıdığı sabahları da. Birlikte geçirdikleri son saatleri düşündü.

Bütün duygular midesini bulandırıyor. Yataktan kalktı, sessizce hole geçti ve anne babasının hiç kullanmadığı küçük misafir tuvaletine girdi. Dikkatle musluğu açtı, borudan bir gurultu yükseldi, paslı ve kahverengi bir su akmaya başladı lavaboya. Ellerini birleştirip sudan içti, demir tadı vardı ama mide bulantısı geçti. Lavabonun üstündeki dolabı karıştırıp diş fırçalarının olduğu bardağı aldı, çalkaladı ve ağzına kadar rengi bozuk suyla doldurup odasına geçti.

Tekrar yatağının kenarına oturdu Sofia, gözlerini kapattı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, kendi kendini kucakladı.

Sonra anılar belirsizleşti, mide bulantısının tekrar geldiğini hissetti. Bulanık su dolu bardağa uzandı, büyük bir yudum içti.

Yatağın yanındaki su borusu uğuldamaya başladı. Ürpererek ayağa kalkarken bardağı yere düşürdü, bardak kırıldı.

Canı cehenneme, diye mırıldandı, canı cehenneme.

Merdivenlerden ayak sesleri geldi.

Tanıdığı ağır ayak sesler... Kalbi hızla çarpmaya başladı, neredeyse nefesi kesilmişti. Ben değildim, dedi içinden. Sendin.

Adamın mutfakta bir şeyler karıştırdığını, sonra musluğu açtığını duydu. Musluk kapatıldı, adamın adımları bodruma doğru kayboldu.

Daha fazla anıya tahammül edemeyecekti, artık her şeye bir son vermek istiyordu. Yapılması gereken tek şey, aşağıya inip buraya ne için geldiyse onu yapmaktı.

Odadan çıktı, merdivenlerden aşağı indi ama mutfak kapısının önünde durdu. İçeri girip etrafa baktı.

Değişik bir şey vardı. Mutfak tezgâhının altındaki boşlukta, yepyeni bir bulaşık makinesi parlıyordu. Orada, perdenin arkasında kaç saat oturmuş, büyüklerin konuşmalarını dinlemiştii?

Tahmin ettiği gibi orada bir şey daha vardı. Buzdolabına doğru gitti, *Upsala Nya* gazetesinden kesilmiş ve artık otuz yıla yakın bir süre geçtiğinden iyice sararmış gazete kupürüne baktı.

TRAJİK KAZA: DOKUZ YAŞINDAKİ ÇOCUK FYR
IRMAĞI'NDA ÖLÜ BULUNDU.

Sofia, bu haberi birkaç yıl boyunca, her gün defalarca okuyup ezberlemiştii. Birden, daha önce hiç hissetmediği rahatsız edici bir duyguya kapıldı.

Onu rahatsız eden şey keder değil, başka bir şeydi

Tıpkı eskiden olduğu gibi, Martin'in Fyr Irmağı'nda bilinmeyen bir nedenle boğulduğunu okumak onu teselli ediyordu. Polisler herhangi bir suçtan şüphelenmeyip olayı trajik bir kaza olarak görmüşlerdi.

Bedenine yayılan huzuru hissetti, suçluluk duygusunun yavaşça kaybolduğunu.

Bir kazaydı. Başka bir şey değil.

Geçmiş Zaman

İskelenin kenarında elini suya daldırıp ileri geri salladı.

“Pek soğuk değil,” diye yalan söyledi.

Ama Martin yanına yaklaşmadı.

“Burası garip kokuyor,” dedi. “Hem ben üşüyorum.”

Victoria iç çekti. Buraya inmek için katlandıkları o kadar zahmetten sonra söylenecek şeyler miydi bunla ? Üstelik yüzelim diye tutturan da Martin’di.

“Geri dönemez miyiz? Burası kokuyor, ben de üşüyorum.”

Kararsızlığına sinirlendi Martin’in. Önce dönme dolaba binmek istemiş, sonra birden vazgeçmişti, arkasından yüzelim diye tutturmuştu ve şimdi ondan da vazgeçiyordu.

“Eğer kokuyorsan burnunu kapat sen de. Bana bak, soğuk olmadığını kendin de göreceksin!”

Yakınlarda kimse var mı diye etrafına bakındı. Onu bir tek dönme dolabın üzerindeki görebilirdi ama o an dönme dolap hareket etmiyordu ve boştu.

Örgü yeleğini ve kazağını çıkardı, iskeleye oturdu. Sonra pantolonunu ve çoraplarını çıkarıp üzerinde sadece külotla boylu boyunca uzandı. Sırtını yalayan serin rüzgârdan tüyleri diken diken oldu.

“Görüyorsun işte, soğuk değil. Lütfen gel hadi!”

Martin ürkek adımlarla ona doğru gitti, Victoria yan dönerek ayakkabısının bağlarını çözdü.

“Ceketlerimiz var ya, üşümeziz. Hem suyun içi dışarıdan daha sıcak.”

Eğilip iskele kazıklarından birinin üzerinde unutulmuş havluyu aldı.

“Bak, kurulanmak için havlumuz bile var. Hem ıslak da değil, önce sen kurulanırsın.”

Birden Kungsängsbron tarafından, arıtma tesislerinin olduğu yerden tiz bir sinyal sesi duyuldu. Martin korkup ürperdi. Victoria güldü. Duydukları sesin teknelerin geçmesi için köprünün açılacağını belirten sinyal olduğunu biliyordu İlk sinyali diğerleri izledi. Belirli bir ritimle yanıp sönen kırmızı sinyal ışıklarının ağaçlardaki yansımaları görülüyor ama köprü görülüyordu.

“Korkma. Tekneler geçsin diye köprüyü açacaklar.”

Martin kayıp bir çocuğa benziyordu.

Çocuğun hâlâ üşüdüğünü fark ederek onu kendine doğru çekip sıkıca kucakladı. Martin’in saçlarından burnu gıcıklandı, kıkırdadı.

“Eğer korkuyorsan yüzemezsin...”

Sinyal sesleri sustuğunda mekânîk gıcırtilar ve boğuk bir çarpma sesi duyuldu.

Köprü açılmıştı. Çok geçmeden fenerlerini yakmış ahşap bir tekne geçti. Onu da kaptan köşkü kapalı, büyük bir spor tekne izledi.

İskelenin üzerine kıvrılıp birbirlerine sarılarak geçen tekneleri izlediler. Sonbahar geldiğinde buraların ne kadar ıssızlaşacağını düşündü Victoria, Martin artık onun yanında olmayacaktı. Yoksa buralara boş verip kendisi de Skâne’ye mi taşınmalıydı? Hayır, bunu yapamazdı.

“Sen benim minik çocuğumsun.”

Martin uzun bir süre sustu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Victoria.

Başını kaldırıp Victoria’ya baktı, gülümsüyordu.

“Skâne’ye taşınmanın ne kadar güzel olacağını,” dedi.

Birden buz kesti Victoria.

“Helsingborg’da kuzenim var, artık her gün oynarız. Kocaman bir araba pisti var, arabalarından birini de ben alırım. Belki Ponsack Fajrebird’ü.”

Bedeninin dağılır gibi olduğunu hissetti Victoria, felç olmuş gibiydi. Martin, Skâne’ye taşınmayı istiyor muydu?

Ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı. Martin’in anne ve babasını düşündü. Onlar... Martin onlardan biri değildi. Gerçekten değildi.

Beyninde binlerce düşünce uçuşuyordu. Taşınmak konusunda bitmek bilmeyen konuşmalarını düşündü, Martin’i kendisinden almak istiyorlardı. Kendisinin Martin’in hayatından nasıl çıkacağına düşündü.

“Bir daha yaz geldiğinde tatile başka bir ülkeye gideceğiz. Benim yeni bakıcım da gelecek. Uçağa bineceğiz.”

Bir şey söylemek istedi Victoria, ama dudaklarından tek bir sözcük çıkmadı. Bunlar Martin’in sözleri değil, diye düşündü.

Martin’e baktı. Yanı başında uzanmış, hayallerle dolu gözlerini gökyüzüne çevirmişti.

Yüzünde kuş kanadına benzeyen bir gölge vardı.

Victoria, ayağa kalkmaya çalıştı ama sanki birisi göğsüne oturmuş, sıkıca kollarını tutuyordu.

Ben nereye gideceğim, diye düşündü dehşetle. Martin’in anlattığı her şeyi yok etmek ve onu alıp oralardan götürmek istiyordu.

Evlerine götürürdü.

Sonra da bir şey olurdu işte.

Gözü karardı, kusmak üzereydi.

Sanki bir karga tam kulağının içine gakiyordu.

Dehşetle yukarıya baktı, yüzünün hemen üzerindeki Martin'in gülen yüzüne.

Ama hayır, bu o değildi, bu gözler Martin'in babasının gözleriydi. Nemli, iğrenç dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. O karga şimdi kafasının içine girmişti, gözlerinin önünde siyah kanatlar çırpınıyordu. Bütün kasları gerilmişti, dehşet içinde kendini savunmaya çalıştı.

Karga Kız, Martin'in saçlarına yapıştı, öyle bir çekti ki elinde bir tutam kaldı.

Karga Kız, vurmaya başladı Martin'e.

Başına, yüzüne, bedenine. Kulağından ve burnundan kanlar boşaldı Martin'in. Gözlerinde önce yalnızca korku gördü Karga Kız, sonra başka bir şey daha.

Olanları anlayamadığı belli oluyordu gözlerinin derinliklerinde.

Karga Kız vurdu, vurdu. Martin artık hiç kımıldamadığında darbeler zayıfladı.

Ağlayarak Martin'in üzerine eğildi Karga Kız. Hiç ses çıkarmıyordu, uzanıp kalmış, gözlerini gözlerine dikmişti. Gözlerinde ifade yoktu ama hareket ediyordu, gözlerini kırırıyordu Martin. Hızla nefes alıyordu, nefesi hırıltıyla çıkıyordu gırtlığından.

Başının döndüğünü, bedeninin ağırlaştığını hissetti Karga Kız

Bir sisin içindeymiş gibi ayağa kalktı, iskeleden indi, ırmağın kenarından büyük bir taş aldı. Elinde taşla Martin'in yanına giderken gözlerinin önündeki her şey dönüyordu.

Taş, kafasıyla buluştuğunda bir elmanın ezilmesini andıran bir ses çıktı.

"Ben değilim," dedi çocuğun bedeni şuya gömülürken.

"Şimdi yüzmek zorundasın..."

Grisslinge

Sofia Zetterlund, buzdolabının kapağında asılı gazete kupürünü aldı, dikkatle katlayıp cebine koydu.

Ben değildim, dedi içinden.

Sendin.

Buzdolabını açtı, her zamanki gibi sütle doluydu. Her şey alışıldığı gibi, her şey olması gerektiği gibiydi. Adamın günde iki litre süt içtiğini biliyordu. Süt temizdi.

Kulübeye gitmek istemediğinde bütün bir süt paketini nasıl başından aşağı boşalttığını hatırladı. Bedeninden süzülen sütler yerde göllenmişti, itirazı işe yaramamış, adamla kulübeye gitmiş ve orada Martin'le tanışmıştı.

Süzülenler gözyaşları olmalıydı, diye düşündü, buzdolabının kapağını kapadı.

Birden bir vınlama duydu, ses buzdolabından değil cebinden geliyordu.

Telefon.

Aldırmadı.

Aşağıdakilerin birazdan işlerinin biteceğini biliyordu, yetişmek istiyorsa acele etmeliydi ama yine de sessizce odasına döndü. Yanına almak istediği bir şey olup olmadığından emin olmalıydı. Eksikliğini duyacağı bir şey olabilirdi.

Serseri, dedi içinden, tavşan derisinden yapılmı küçük köpeği kurtarmaya karar verdi.

Kendisine bir kötülük etmemiști, aksine yıllarca dertlerini dinleyip teselli etmiști onu.

Hayır, onu bırakamazdı.

Köpeği yataktan aldı. Bir ara fotoğraf albümünü de almayı düşündü ama hayır, o yok edilmeliydi. Victoria'nın fotoğraflarıydı onlar, kendisinin değil. Şu andan itibaren o yalnızca Sofia'ydı, hayatını sonsuza kadar başka biriyle paylaşmak zorunda kalsa da öyleydi.

Ayaklarının ucuna basarak merdivenlerden inmeden önce, yatak odalarına girip şöyle bir baktı. Tıpkı oturma odasında olduğu gibi burada da hiçbir şey deęiřmemiști. Hatta o kahverengi çiçekli yatak örtüsü bile duruyordu, sadece hatırladığından biraz daha yıpranmış ve rengi atmıştı. Holde durup etrafı dinledi. Saunadan gelen mırıltılara bakılırsa barışma faslına geçmişlerdi. Tekrar saatine baktı, bu defa o uzun oturma seanslarından birinde olduklarını anladı.

Tekrar oturma odasına döndü, bodrumdan gürültüler duydu, saunadan biri çıkmıştı.

Her sauna seansının belli bir yolu izleyen kendine özgü bir senaryosu vardı.

Birinci safha sessizlik ve karında kelebeklerin uçuşmasıydı. İkinci safhanın geleceğini bilmesine rağmen bir istisnayı, saunada normal insanlar gibi yıkanmayı ummaktan hiç vazgeçmemiști. Adam yerinde kıvranmaya başlar ve eliyle seyrek saçlarını sıvazlarsa, bu ikinci safhaya geçileceği anlamına gelirdi ve anne için bir işaret olurdu. Yılların deneyimiyle bu işaretin ne anlama geldiğini, oradan uzaklaşarak onları yalnız başına bırakması gerektiğini öğrenmiști anne.

“Yok, bu kadar sıcığa dayanamayacağım,” derdi hep. “Sanırım benim artık çıkmam gerek, mutfağa gidip çay suyu koyacağım.”

O yağlı öküz artık daha fazla kaçamayacaktı.

Saunadan gelen seslere bakılırsa, adamla baş başa bırakıldığı günlerden farklı olarak, ikinci safhaya artık şiddet hâkim olmuştu.

Onun zamanında ikinciden üçüncü safhaya geçmek yirmi dakika sürerdi. En yorucusu bu üçüncü safhaydı, adam ağlayarak af dilenirdi. Eğer Victoria elindeki kozu iyi kullanamazsa bu, ikinci safhanın bir kez daha yaşanmasına yol açardı.

Aşağı, onların yanlarına inmeden önce etrafına son bir kez daha baktı. O andan itibaren yalnızca anılar kalacak, o anıları maddi olarak doğrulayacak her şey yok olacaktı.

Oturma odasının duvarındaki tabloyu yere indirdi. Bir ayağıyla bastırarak camını kırdı. Litografiyi çerçevesinden çıkarıp aldı, motife son defa bakıp yavaşça yırttı.

Dalarna'daki bir evin içi resmedilmişti.

En önde kendisi duruyordu, çıplaktı, ayaklarında dizlerine kadar çıkan siyah binici çizmeleri vardı. Arkasında kirli bir çarşaf saklıyordu. Martin arka tarafta yerde oturuyor, onunla hiç ilgilenmiyordu.

Şimdi yalnızca gülümseyen bir kızla, bir teneke kutu veya benzer bir şeyle oyuna dalmış sevimli bir çocuk görüyordu. Adamın bir kez, tecavüz etmeden önce, onu giymeye zorladığı binici çizmeleri iki çoraptı sadece, kendi kanı ve adamın sıvılarınının bulaştığı çarşaf ise temiz bir gecelikti.

Bu bir Carl Larsson tablosuydu.

Bu düşsel güzelliğin sahte olduğunu yalnızca o biliyordu.

Diğerleri dekoratif bir resim görüyorlardı, başka bir şey değil.

Derin bir nefes aldı, burnuna bir küf kokusu doldu.

Carl Larsson'dan nefret ediyordu.

Bodrum merdiveninden aşağı inerken gıcırdadığını bildiği basamaklara dikkat etti, bitişikteki hobi odasına girdi.

Adam bodrumda bir dinlenme odası yapmış, yerleri boydan boya halıyla döşeyip duvarlarını kahverengi panellerle kaplamıştı. Yanındaki odaya da bir pinpon masası koymuştu, Stiga marka profesyonel işi bir masaydı. Bir ara neredeyse her gün oynamışlardı

ama Victoria ustalaştıkça adam yorulmaya başlamıştı. Bir maç sırasında adamın hile yaptığını görmüş, feci bir öfkeye kapılarak raketi fırlatmıştı. Adamın eline isabet eden raket başparmağını kırmıştı. O günden sonra bir daha oynamamışlardı.

Sofia yeterince uzun bir kalas alıp saunanın önündeki duş odasına girdi. Şimdi seslerini iyice duyabiliyordu. Yalnızca adam konuşuyordu.

“Yaşlandıkça incelmiyorsun, bokun soyu. Şu havluyu beline saramaz mısın?”

Annesinin hiç itiraz etmeden söyleneni yapacağını biliyordu. Ağlamaya yıllar önce son vermişti. Hayatın istediği gibi olmayacağını çoktan kabullenmişti.

Keder yok.

Sadece kayıtsızlık.

“Sana acımasaydım hemen buradan gitmeni söylerdim. Yalnızca saunadan değil, hayatımdan. Defolup gitmeni... Ama kendi başına ne bok yiyebilirsin ki? Ha!?”

Annesi sustu. Hep susmuştu.

Bir an tereddüt etti. Belki de yalnızca adam ölmeliydi.

Ama hayır, anne suskunluğunun ve göz yummalarının bedelini ödemeliydi. O böyle davranmasa adam bu işi sürdüremezdi. Suskunluğu gerekli koşulları sağlıyordu.

Susmak, onaylamak demektir.

“Lanet olsun, ağzını aç da bir şey söyle!”

O kadar meşgullerdi ki Sofia, kalasın bir ucunu saunanın tahta kapı koluna, diğer ucunu da karşı duvara yaslarlarken hiçbir şey fark etmediler.

Sofia çakmağını çıkardı.

Emniyet Müdürlüğü

Jeanette'nin telefonu çaldı. Dennis Billing arıyordu.

“Merhabalar, Jeanette.” Billing'in sesindeki yağcı ton, Jeanette'yi hemen pirelendirdi.

“Merhaba Dennis, arkadaşım,” dedi alaycı bir sesle ve eklemelerden duramadı: “Bu şerefi neye borçluyum acaba?”

“Of, yapma şimdi,” diye soludu Dennis. “Sana yakışmıyor!”

Maske düşünce kendini daha güvende hissetti Jeanette.

“İki aydan uzun bir süredir nereye varmak istediğini anlamadan raporlarını okurken birden bunu alıyorum.”

Emniyet amiri sustu.

“Bunu derken?” dedi Jeanette anlamamış gibi.

“Şu son olaylarla ilgili yaptığın çok parlak derlemeden bahsediyorum.” diye döküldü.

“Çocuk cinayetleriyle ilgili hazırladığım rapordan mı bahsediyorsun?”

“Elbette.” Dennis Billing boğazını temizledi. “Harika bir iş çıkardın. Bu işin bitmesine çok sevindim. İzin başvurusunu yap, önümüzdeki hafta kumsalda yatıyor olursun.”

“Pek anlayamadım...”

“Anlamayacak ne var? Her şey Karl Lundström'ün suçlu olduğunu işaret ediyor. Adam hâlâ komada, komadan çıksa bile hakkında dava açmak imkânsız gibi görünüyor. Doktorlara göre beyinde

ciddi hasar varmış. Bundan sonra bitkiden farkı kalmazmış. Kurbanlara gelince iki tanesinin kimliği teşhis edilemedi, iki... Ne desem?" Doğru sözcüğü aradı.

"Çocuk, desek?" dedi Jeanette, öfkesini daha fazla bastırma-yacağını hissediyordu.

"Belki ama eğer burada yasadışı olarak bulunuyor olmasalardı..."

"Durum farklı olurdu," diye Billing'in sözünü tamamladı Jeanette. "O zaman şimdiki durumun aksine olayın üzerine elli polisle giderdik. Schwarz ve Åhlund'dan biraz yardım alarak yalnızca ben ve Hurtig gitmezdik. Bunu mu demek istiyorsun?"

"Lütfen ama Janne, kendine gel. Neyi ima ediyorsun?"

"İma ettiğim bir şey yok ama senin beni bu soruşturmanın kapandığını söylemek için aradığımı anlıyorum. Peki Samuel Bai'yi ne yapacağız? Onu Lundström'ün öldürmüş olmasının imkânsız olduğunu von Kwist bile anlar."

Billing derin bir nefes aldı.

"Ama elinizde ne bir şüpheli ne de bizi bir yere götürecek bir iz var," dedi. "Organize insan kaçakçılığı ile ilgili bir şey olabilir, sence bu işi nasıl çözeceğiz, söyler misin?"

"Ne dediğini anlıyorum," diye iç çekti Jeanette. "Elimizde ne var ne yok toplayıp von Kwist'e yollayalım diyorsun, öyle mi?"

"Aynen öyle diyorum."

"... Kwist gönderdiğimiz raporları okuyacak ve herhangi bir şüpheli olmadığından soruşturmayı kapatacak."

"Aynen öyle yapacak. Bak isteyince nasıl da anlıyorsun." Billing bir kahkaha attı. "Sonra sen ve Jens tatile çıkarsınız. Herkes mutlu olur. Tamam mı? Yarın öğlen gibi soruşturma dosyasıyla birlikte izin başvurunu masamda istiyorum."

"Ne diyeyim, öyle olsun," dedi Jeanette ve telefonu kapattı.

Bu işten Hurtig'i haberdar etmek gerektiğini düşünerek odasına gitti.

Hurtig, önce biraz şaşırılmış gibiydi. Sonra öne doğru eğilerek kollarını iki yana açtı. Şimdi daha çok hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

“Bu ne boktan bir saçmalık!”

Jeanette bir sandalyeye bıraktı kendini, müthiş bir yorgunluk çökmüştü üzerine. Sanki bedeni sandalyeden yere akıyordu.

“Öyle mi acaba?” dedi. Şeytanın avukatlığını yapmaya gücü yoktu ama bir ast olarak üstlerinin kararlarını savunmakla göreviydi.

“İlerleme kaydedemiyoruz. Herhangi bir ipucu yok. Billing'in dediği gibi pekâlâ insan kaçakçılığı ile ilgili bir şeyler olabilir. O zaman da bizim işimiz olmaktan çıkar.”

Hurtig başını salladı.

“Peki şu Karl Lundström?”

“Komada yatıyor, bize bir faydası olmaz.”

“Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun, Janne! O pedofilde bir şeyler...”

“Her neyse, durum bu. Yapabileceğim bir şey yok.”

Hurtig gözlerini devirdi.

“Dışarıda bir katil elini kolunu sallayarak dolaşırken, bir laf ebesinin kollarımızı arkamızdan bağlamasına müsaade ederek öylece oturuyoruz. Sırf öldürülen çocukların arayanı soranı yok diye! Lanet olsun! Peki şu Bergman ne olacak? Hiç değilse onun kızıyla biraz konuşamaz mıyız? Söyleyecek şeyleri var gibiydi.”

“Hayır, Jens. Bu iş bitti, bunu sen de biliyorsun. En iyisi bu işin peşini bırakmak. Hiç değilse geçici bir süreliğine.”

Jeanette, Hurtig'e yalnızca öfkelendiği zaman Jens diye hitap ederdi. Ama Hurtig'in nasıl bir hayal kırıklığı yaşadığını gördü-

günde öfkesi geçti. Bu işi birlikte yürütüyorlardı, en az onun kadar Hurlig de kendini soruşturmaya vermişti.

Şimdi tek istediği eve gidip kanepeye uzanmaktı.

“Ben kaçıyorum,” dedi. “Biraz dinlenmeye ihtiyacım var.”

“Tabii, tabii.” Hurlig arkasını döndü.

Gamla Enskede

Her bir hareketi daha önce binlerce kez tekrarladığından her şey otomatik olarak yürüyordu.

Globen'i geride bıraktı.

Södermalms Bröd restoranının yanındaki kavşaktan sağa döndü. Enskedevägen.

Beynini kullanmasına gerek yoktu.

Her şey bir rutini izliyordu. Jeanette Kihlberg garajın girişine döndüğünde, kısa bir zaman içinde üçüncü defa, neredeyse Alexandra Kowalska'ya ait kırmızı spor arabaya çarpıyordu. İlk seferinde olduğu gibi bu defa da araba, garajın girişine beceriksizce park edilmişti. Jeanette ani bir fren yaptı.

“Pislik!” diye bağırdı, kemer omzunu keserken. Öfkeyle gerileyerek arabasını çitlerin yanına park etti, dışarı çıkıp arabanın kapısını öfkeyle çarptı.

Enskede'de yaz akşamları yanık et kokardı, arabadan çıkar çıkmaz yüzlerce kömür mangalından yayılan iğrenç bir koku çarpmıştı burnuna. Bahçeyi tatlımsı, boğucu bir koku istila etmişti. Bu kokuda bir tutam aile mutluluğu ve birliktelik olduğunu düşündü Jeanette. Izgara yapmak birliktelik gerektirirdi, tek başına yapılacak bir şey değildi.

Komşulardan gelen konuşma ve kahkahalarla spor sahasından yükselen heyecanlı çığlıklar kırılğan sessizliği parçalayıp dağıtıyordu. Sofia'yı, şimdi ne yaptığını düşündü Jeanette.

Villanın merdivenlerini çıktı. Tam kapıyı açacakken içeriden kapı koluna basıldı, kapı kendisine çarpmasın diye yana sıçradı Jeanette.

“Hoşça kal, tatlım.”

Alexandra Kowalska, kapı aralığında durmuş, holde gülümseyerek dikilen Åke’ye el sallıyordu.

Jeanette’yi görünce gülümsemesi dondu Åke’nin.

Alexandra arkasına döndü.

“Aa, merhaba,” dedi Jeanette’ye kaygısızca gülümseyerek. “Ben de tam gidiyordum.”

Aşağılık cadı, dedi Jeanette içinden ve sessizce içeri geçti.

Kapıyı kapattı, ceketini askıya astı. Tatlım mı?

Mutfağa girdiğinde Åke pencere kenarında durmuş, dışarı el sallıyordu. Çantasını masanın üzerine atan Jeanette’ye çekinerek baktı.

Jeanette, buzdolabının kapağını açarken: “Otur bakalım,” dedi keskin bir sesle. “Tatlım.” Burnundan soluyarak devam etti: “Şimdi ne boklar döndüğünü açıkla bana. Bütün bunlar ne anlama geliyor?”

Sesini yükseltmemeye çalışıyor ama içinde nasıl bir öfkenin büyüdüğünü hissediyordu Jeanette.

“Ne demek istiyorsun? Neyi açıklayayım?”

Jeanette konuya lafı dolaştırmadan girmeye karar vermişti. Bu tür durumlarda hep olduğu gibi bu kez o masum köpek bakışlarına kanmayacaktı.

“Dün niçin eve gelmediğini, niçin arayıp da haber verme zahmetine bile girmediğini anlat.” Åke’nin yüzüne baktı, düşündüğü gibi o masum köpek gözleriyle karşılaştı.

Åke gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

“Ben... Yani biz... Dışarı çıktık. Operakällaren restoranına gittik. İçkiyi biraz kaçırdık...”

“Ee?”

“E’si uyuya kaldım, Alexandra’da beni eve götürdü.”

Åke başını çevirip pencereden dışarı baktı.

“Niye öyle utanır gibisin? Yattınız mı?”

Åke’nin sessizliğinin çok uzun sürdüğünü düşündü Jeanette.

Åke dirseklerini masaya dayadı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerini boşluğa dikti.

“Sanırım ona âşık oldum...”

İşte, tahmin ettiğim gibi, diye düşünerek iç çekti Jeanette.

“Yok artık, Åke...”

Başka bir şey demeden ayağa kalktı, masadan çantasını aldı, hole geçti, kapıyı açıp dışarı çıktı. Çitlere doğru yürüdü, arabasına bindi, telefonunu çıkarıp Sofia Zetterlund’u aradı. Biriyle konuşması gerekiyordu.

Cevap alamadı.

Nynäsvägen’e çıkmıştı ki Åke aradı, Johan’ı da alıp hafta sonunu anne babasında geçireceğini haber verdi. Belki birkaç gün durumu yalnız başlarına ölçüp tartmalıydılar. Kendisinin de düşünmeye ihtiyacı vardı.

Böyle numaralara karnı toktu Jeanette’nin.

En iyi silahın susmak olduğunu düşünerek Gullmarsplan kavşağına girdi.

Bir ilişki.

Daha birkaç ay önce sarsılmaz gibi gördüğü bir hayat toz duman olmuştu ve gelecek günlerin neler göstereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Düşüncelerinden kurtulmak için radyoyu açtı.

Bir evde yalnız başına uyanmanın iç sıkıntısını daha şimdiden duymaya başlamıştı.

Hammarby Sjöstad

Sofia Zetterlund, Grisslinge'den evine dönerken Hammarby Sjöstad'da bir benzinliğe uğrayıp kıyafetini değiştirdi. Yangından zarar gören pahalı elbisesini tuvaletteki çöp kutusuna attı. Değerinin dört bin krandan daha fazla olduğunu düşünerek kendi kendine güldü. Benzinliğin marketine girip büyük bir parça keçi peyniri, bir paket bisküvi, bir konserve kutusu siyah zeytin ve bir kutu çilek aldı.

Hesabı öderken, bir kez daha cebindeki telefon titreşti. Bu defa çıkarıp kimin aradığına baktı.

Para üstünü alırken telefon sinyalleri kesildi. İki cevapsız arama vardı. Kasadaki kadına iyi günler diledi. Arayan Kihlberg'di, telefonu tekrar cebine koydu.

Sonra ararım, diye düşündü.

Dükkândan çıkarken okuma gözlüğü standındaki bir gözlüğe takıldı gözleri. Altı ay önce, yeni yıl sabahı çaldığı gözlüğün tıpa tıp aynısıydı. Hemen durdu.

Tren garına gitmiş, Göteborg'a tren bileti almıştı. Gidiş dönüş. Tarifeye göre tam sekizde kalkmıştı tren. Bir fincan kahve alıp ıssız yemek vagonuna oturmuştu.

Kısa bir süre sonra bilet kontrolü için kondüktör girmişti vagona. Sofia, bir eliyle biletini gösterirken diğer elinde tuttuğu kahve fincanını kasten masaya dökmüştü. Sofia bir çılgılık atarken kondüktör koşarak kurulayacak bir şey almaya gitmişti.

Gözlüğü stanttan alırken aklına gelen anılarla gülümsedi. Gözlüğü takıp küçük aynada kendine baktı.

Kondüktör üzerini kurulaması için peçeteyle dönmüştü. Kondüktöre doğru eğilip bluzundaki lekelerin görünüp görünmediğini sorarken, olur da şahit göstermesi gerekirse hatırlaması umuduyla göğüslerini özenle gözüne sokmuştu adamın.

Ama kredi kartıyla aldığı, kontrolden geçmiş bileti bile polislere göstermesine lüzum kalmamıştı. Anlattığı hikâyeyi sorgusuz sualsiz yutmuşlardı.

Tren Södertälje Syd'de durduğunda aceleyle tuvalete dalmış, saçlarını özenle ensesine toplayıp topuz yapmış, çaldığı gözlüğü gözlerine takmıştı.

Trenden inmeden önce siyah paltosunun içini dışına çevirip giymiş, birden açık kahverengi paltolu bir kadın olmuştu. Bir banka oturup sigara yakmış, Stockholm'e ve Lasse'ye dönmek için banliyö trenini beklemeye başlamıştı.

Okuma gözlüğünü tekrar yerine bırakırken, söyleyecek bir şey yok, diye düşündü.

Hiçbir açıklama yeterince iyi değildi.

Lasse kendisine ihanet etmişti.

Onu aldatmıştı.

Aşağılamıştı.

Yani yeni yaşamında artık ona yer yoktu. Yalnızca terk etmek, cehennem olup gitmesini istemek tatmin edici değildi. Hâlâ bir yerlerde olacaktı. Belki gerçek karısıyla, belki yalnız başına, belki başka bir kadınla daha. Hiç fark etmezdi. Önemli olan varlığının devam etmesiydi.

Saçlarının duman koktuğunu ilk defa benzinlikten çıkıp arabasına giderken fark etti, eve döndüğünde duş alırdı.

Arabanın kapısını açtı. Lasse'yi oturma odasındaki kanepede nasıl kendinden geçmiş vaziyette bulduğunu hatırladı. Yanı başındaki neredeyse boşalmış viski şişesinden ne kadar sarhoş olduğunu anlamak mümkündü.

On yıl boyunca ikili bir yaşam sürdüren bir adamın foyası meydana çıktığında sarhoş olup intihar etmesi şaşırtıcı bir şey olmazdı.

Aksine böyle yapması beklenirdi.

Motoru çalıştırdı. Birinci vitese taktı ve benzinliği terk etti.

Ağzı açıldı, gürültüyle horluyordu. Onu uyandırıp sorguya çekme isteğini yenmek için çok çabalaması gerekti.

Sessizce banyoya geçti, Lasse'nin şarap kırmızısı sabahlığının kuşağını çıkardı. Bu sabahlığı New York'taki otelden çalmışlardı.

Şehre doğru sürdü arabasını.

222 numaralı yoldan batıya doğru. Sokak lambalarının ışıkları akıyordu arabanın ön camından.

Lasse, yüzünü kanepenin arkalığına dönerek yan yatmıştı, ensesi savunmasızdı. İlmeğin hemen doğru yere oturması ve işin tek hamlede bitmesi çok önemliydi. Yaptığı ilmeği dikkatle Lasse'nin başından geçirdi.

Düğümü doğru yere oturtup geriye bir tek çekmek kalınca tereddüt etti.

İşin risklerini ölçüp tarttı ama kendisini ele verecek bir şey bulamadı.

İşi bittiğinde tren garına gidip Göteborg'dan gelecek treni bekleyecek, sonra arabasını almak için otoparka gidecekti. Arabasına park cezası yazılmış olacak ama otopark bekçilerine geçerli olan biletini gösterdiğinde cezayı iptal etmek zorunda kalacaklardı. Bu, tam bir kanıt sayılmasa bile gün boyunca Göteborg'dan Stockholm'e gelen trende olduğu ifadesini güçlendirecekti.

Sağa dönüp Hammarby yokuşundan aşağı indi, Gamla Skanstull Köprüsü'nden ve Clarion Oteli'nin altındaki tünelden geçti.

Disiplin, diye düşündü. Uyanık olmak ve yakayı ele vermemek için düşünce-sizce hareket etmemek gerekiyordu.

İntihar gerçekleştiğinde kadın otopark bekçileri, tren bileti ve onu yemek vagonunda gören kondüktör onu şüpheliler listesinden düşürmeye yetecekti. Sandalyenin altına saçılmış telefon rehberleri de intihar görüntüsünü tamamlamak için son ayrıntılar olacaktı.

Arabayı Renstierna Sokağı'ndan yukarı sürdü, Skånegatan ve Bondegatan'dan geçti. Sağa, Åsögatan'a döndü.

Sabahlığın kuşağını sıkıca kavramış ve var gücüyle çekmişti. Lasse nefes almaya çalışmış, ama sarhoş olduğundan beyni ona gereken uyarıyı gönderememişti.

Bir daha hiç uyanmamıştı Lasse. Onu tavan lambasının çengeline asmıştı. Altına bir sandalye yerleştirmiş, ayaklarının sandalyeye yetişmediğini görünce boşluğu telefon rehberleriyle doldurmuş ve sonra onları yere saçmıştı. Apaçık bir intihar.

Skanstull

Jeanette Kihlberg, Johanneshov Köprüsü'nden hemen önce, Skanstull'daki kocaman küre saate baktı, dokuzu yirmi geçiyordu. Sofia'yı bir kez daha aramaya karar verdi.

Numarayı tuşlayıp telefonu kulağına götürürken siren sesleri duydu. Aynadan hızla üç itfaiye arabasının geldiğini gördü, yavaşladı.

Telefon çalıyor ama açılmıyordu.

Yanından ilk itfaiye arabası geçti. Hâlâ cevap yoktu.

Lütfen aç şu telefonu, dedi kendi kendine. Sana ihtiyacım var.

Son itfaiye arabası da geçip trafik tekrar normal akışına dönerken, dokuz kez çaldığı telefona cevap alamamıştı. Telefonu kapattı.

Başka bir yerde olmayı diledi Jeanette, bambaşka bir hayatta. İzlediği bir belgeseli hatırladı, yaşadıklarına daha fazla dayanamayıp artık yeter diyen bir adamla ilgiliydi.

Kopenhag'da yaşayan adam, her zamanki gibi bisikletle Rigs Hastanesi'ndeki işine giderken birden yolunu değiştirip Güney Fransa'ya kadar inmişti. Karısı ve çocuğunu Danimarka'da bırakmış, Fransa'nın küçük bir dağ köyünde demircilik yaparak yeni bir hayat kurmuştu. Kendisiyle ilişkiye geçen belgesel ekibine, eski hayatıyla ilgili hiçbir şey konuşmak istemediğini söylemişti. Her şeyin ve herkesin canı cehennemeydi.

Jeanette, kendisinin de böyle bir şey yapabileceğini biliyordu. Bütün çözümleri Åke'ye bırakıp gideceğini.

Tek sorun Johan'dı ama daha sonra o da yanına gelirdi. Pasaportunu hep çantasında taşırdı, onu engelleyen hiçbir şey yoktu. Garip bir şekilde iç sıkıntıları geçmişti. Sanki bir yere saplanıp kalmadığını anladığından, özgürlüğünü kazanmak gibi bir deritten kurtulmuştu.

Radyo, Grisslinge'de oturanlara bir çağrıda bulunmak için müzik yayınına ara verdi: bir villada çıkan şiddetli yangından dolayı pencerelerini kapatmalıydılar.

Amaçsızca yoluna devam etti Jeanette.

Serbest düşüş.

Vita Bergen

Sofia Zetterlund, dairesini boş ve ıssız buldu. Gao'dan iz yoktu. Kütüphanenin arkasındaki gizli odaya girdiğinde Gao'nun ortalığı toplayıp temizlediğini gördü. Hâlâ biraz sidik koksa da daha çok temizlik malzemesi kokuyordu.

Kaba battaniye özenle döşeğin üzerine serilmişti.

Küçük sehpanın üzerindeki Xylocaine şişesinin yanına şiringalar konmuştu. Diş hekimi Johansson'un bu şiringaları niçin aramadığını merak etti. *Tesadüf* bir kez daha ondan yanaydı.

Gao'nun disiplinsizliği canını sıktı. Emir almadan, başına buyruk davranmıştı. Neler oluyordu?

Kontrol edemediği bir korkuya kapıldı. Bu duruma alışık değildi. Birden denetleyemediği şeyler olmaya başlamıştı, iktidar alanının dışında bir hareket.

Nedenini anlayamadan histerik çılgınlıklar atmaya başladı. Yanaklarından yaşlar süzüldü, ulumasına engel olamadı. Aynı anda birçok şeyle baş etmek durumunda kalmıştı. İki kolu birden hissizleşene kadar duvarları yumrukladı.

Yakalandığı nöbet yarım saat sürdü, daha çok bedeni bitkin düştüğü için sakinleşti ve yumuşak zeminin üzerine cenin pozisyonunda kıvrıldı.

Burnunda bir duman kokusu vardı.

Bedenindeki yaraları gördü düşünde.

Açık renkli lekeler bırakarak iyileşen yarayı.

Onda kusma isteği uyandıran ve bugün hâlâ öpüşmekte zorlanmasına neden olan ağız kokularını.

Bellek için vazgeçilmez olan tecrübeleri... Bir şeyler yaşanır, algılanır ve anı olurdu. Ama zamanla süreç silikleşir, ayrıntıların kaybolmasıyla bir bütüne dönüşürdü. Birden çok olay tek bir olay olurdu. Hayatının kocaman bir topak olduğunu düşündü, uğradığı tecavüz ve eziyetler tek bir olaya dönüşmüş, o olay tecrübeye, tecrübe de anlayışa dönüşmüştü.

Bir önce yoktu, dolayısıyla bir sonra da yoktu.

Eskiden içinde olup da şimdi olmayan ne vardı?

Bir zamanlar görebilirken artık göremediği ne vardı? Kişiliğini geliştirebilmek için yeni imkânlar aramıştı. Bir alternatif ya da takviye değil, yeni bir varlık olmak için.

Koşulsuz bir kabul için.

Onu delilikten ayıran ince zarı kesti. Hiçbir şey benimle başlamadı, diye düşündü. Hiçbir şey benim içimde başlamadı. Ben çürümeye yüz tutmuş ölü bir meyveyim.

Benim hayatım bir dizi andan ibaret. Birbiri ardına sıralanmış, her biri diğerinden farklı, yan yana dizilmiş olgular.

Yabancılığın farkında olmak ve kendini bilmek...

Stockholm

Wuhanlı Gao Lian, Stockholm sokaklarında ilk kez yalnız başına geziyordu. Borgmästargatan'dan yola çıktı, Klippgatan'daki kaygan merdivenlerden Sofia Kilisesi'ne indi. Folkungagatan'a geçti ve Ersta Hastanesi'ne çıkan merdivenleri tırmandı.

Fjällgatan'da bir banka oturup Stockholm'ü seyretti. Aşağıda büyük yolcu gemileri vardı, limanın dışında küçük yelkenliler salınıyordu. Sol tarafta Gamla Stan ve saray görülüyordu.

Havadaki böceklerin arkasından çığlıklar atarak boşluğa dalıp çıkan kırlangıçlardan Wuhan'da, yaşadığı kulübenin çatısında da vardı.

Burada hava daha temizdi ama sonuçta aynıydı işte.

Slussen'e doğru devam etti, köprüyü geçip Gamla Stan'a girdi. Duyduğu yabancı dili merakla dinledi, etrafındaki insanlar şarkı söyler gibi konuşuyorlardı. Bu yeni dilin dostça bir havası vardı, sanki güzel bir şiir için oluşturulmuştu. Öfkeyle konuşulduğunda nasıl bir şeye benzeyeceğini merak etti.

Kalabalık ve dar sokaklarda saatlerce dolaştı, bir süre sonra yönünü bulabilecek duruma geldi ve canı nereye isterse oraya yöneldi. Hava kararırken, köprülerin arasında uzanan küçük şehrin haritasını kafasına kazıyordu. Buraya tekrar dönecek, şehrin geri kalanını araştırmaya buradan başlayacaktı.

Götgatan'dan Skånegatan kavşağına yürüdü, oradan sola dönüp doğrudan eve giden yola girdi.

Sarışın kadın karanlık, yumuşak döşemeli odadaydı. Bitkin bir halde yere uzanmıştı. Gözlerine baktı, çok uzaklardaydı. Eğilip ayaklarından öptü ve soyundu.

Yanına uzanmadan önce, kadının defalarca gösterdiği gibi elbiselerini dikkatle katlayıp bir kenara koydu. Gözlerini kapadı ve meleşin kendisine talimatlar vermesini bekledi.

Vita Bergen

Telefonu çaldığında Sofia Zetterlund'un saçları hâlâ ıslaktı.

“Victoria Bergman mı?” dedi tanımadığı bir ses.

“Kim arıyor?” dedi yapmacık bir şüpheyle. Oysa er ya da geç kendisine ulaşacaklarını biliyordu.

“Värm dö Polis Karakolu'ndan arıyorum. Victoria Bergman'la konuşmak istiyorum. Siz misiniz?”

“Evet. Konu nedir?”

Akşamın geç saatlerinde polisten telefon alan insanların nasıl tepki vereceklerini hayal ederek, heyecanlanmış gibi yaptı.

“Värm dö, Grisslinge'de oturan Bengt ve Birgitta Bergman çiftinin kızı mısınız?”

“Evet, onların kızıyım... Ama ne oldu? Sorun ne?”

Kendini öyle havaya soktu ki birkaç saniye için gerçekten endişelendi. Sanki kendi bedeninden çıkmıştı ve gerçekten hiçbir şey bilmiyordu.

“Adım Göran Andersson, size ulaşmaya çalıştım ama adresinizi bulamadım.”

“Garip. Ne oldu?”

“Maalesef üzücü bir haber vermekle görevlendirildim, aileniz büyük ihtimalle bir kazaya kurban gitti. Bu akşam evlerinde yangın çıktı, sanırım bulduğumuz cesetler onlara ait.”

“Ama...” diye kekeledi.

“Böyle telefonda haber verdiğim için çok üzgünüm ama hâlâ ailenizin evine kayıtlı görünüyorsunuz, telefonunuzu onların avukatından aldım...”

“Cesetlerini bulduk da ne demek?” diye sesini yükseltti Victoria. “Daha birkaç saat önce konuştum onlarla, babam saunaya gireceklerini söyledi.”

“Evet, doğru. Onları saunada bulduk. Yangının bodrumda başladığını tahmin ediyoruz. Uzmanların tahminine göre elektrik kontağı alev almış olabilirmiş, bir nedenle saunadan çıkamamışlar. Kapı takılmış, ama bunlar şimdilik yalnızca varsayım. Gerçeği ancak ayrıntılı bir incelemeden sonra öğreneceğiz. Her halükârda trajik bir kaza.”

Kaza diye düşündü, Sofia. Eğer böyle düşünüyorlarsa demek ki kapının arkasına dayadığı kalası bulamamışlardı. Tahmin ettiği gibi kül olup gitmişti.

“Biriyle konuşma ihtiyacı hissedebilirsiniz. İsterseniz nöbetçi psikoloğun telefonunu verebilirim.”

“Hayır gerek yok. Ben de psikoloğum, kendi tanıdıklarım var. Ama düşündüğünüz için teşekkür ederim.”

“Tamam öyleyse. Yarın daha ayrıntılı bilgi veririz. Sağlam bir şeyler içip bir arkadaşınızı arayın. Size böyle haber vermek zorunda kaldığım için gerçekten çok üzgünüm.”

“Teşekkür ederim,” dedi Sofia Zetterlund ve telefonu kapattı.

Nihayet, diye düşündü. Ayakları sızlıyordu. Ama kendisini çok canlı hissediyordu.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Nihayet sonunu görmüştü.

Emniyet Müdürlüğü

Jeannette evin kapısını kapattığında, pencere pervazlarına düşen yağmur damlalarının tıkırtılarını duydu. Bulutlar yoğunlaşmaya başlamıştı, uzaktan gök gürültüleri geliyordu. Arabaya bindi, Gamla Enskede'deki ıssız villayı geride bırakırken, gri-siyah Stockholm'ün üzerini, yaz sonunun ilk fırtınası kaplamaya başlamıştı.

Åke, boşanma evraklarını hazırlamış, Jeanette ise onun birdenbire gayrete gelmesini komik bulsa da hiçbir şey demeden evrakları imzalamıştı.

Emniyet müdürlüğüne geldiğinde masasını toparlayıp çiçeklerini suladı. İş yerinden ayrılmadan önce, iyi tatiller dilemek için Jens Hurtig'in odasına gitti.

“Bunu gördün mü?” diye bir kâğıt uzattı Hurtig.

“O ne?”

“Kayıp bir çocuk. Linus Alenius, on beş yaşında. Ekerö'de kaybolmuş. Bisikletini bir hendekte bulmuşlar. Ekerö. Çaktın mı?”

“Ekerö. Svartsjölandet. Tamam. Ama Linus Alenius?” Kâğıda göz gezdirdi, söz konusu olanın sahipsiz bir göçmen çocuk değil, İsveçli bir çocuk olduğunu anlaması fazla zaman almadı.

Yok, olamaz, diye düşündü. Şablona uymuyordu.

“Şimdilik hâlâ kayıp statüsünde,” dedi Hurtig, “yani bizim masamızda değil.”

“Aynen öyle. Ayrıca artık tatildeyiz.” Elindeki kâğıdı Hurtig’in masasına bıraktı Jeanette. “Sen ne yapacaksın?”

“Yarın gece treniyle Älvsbyn’e gidip oradan otobüsle Jokkmokk’a geçeceğim. Annem karşılayacak beni. Balığa çıkar, biraz kafamı dinlerim. Belki evin onarımı filan gibi işlerde babama yardım ederim.”

“Elini makineye kaptırmıştı değil mi, durumu nasıl şimdi?” diye sordu ve daha önce sormadığı için utandı.

“Keman çalamasa da keman yayını kullanabiliyor, ama ayak-kabılarını annemin bağlaması tabii ki biraz trajik.” Hurtig’in önce asık olan suratı bir gülümsemeyle aydınlandı. “Peki sen? Kafanı mı dinleyeceksin?”

“Pek sayılmaz. Johan ve Sofia ile lunaparka, Gröna Lund’a gideceğim. Biliyorsun yükseklikle biraz sorunum var ama Sofia’nın Johan’la tanışmasını çok istiyorum. Gröna Lund’u Sofia önerdi, artık dişimizi sıkıp katlanacağız.”

Hurtig’in gülümsemesi sırtmaya döndü. “Uğurböceği veya kakhaha evini dene.”

Kahkahalarla gülen Jeanette, Hurtig’in karnına hafif bir yumruk attı.

“Birkaç hafta sonra görüşürüz,” dedi. Yetmiş iki saatten daha kısa bir sürede görüşeceklerini tahmin edemedi.

O saatte, oğlunun kaybolmasının üzerinden bir gün geçmiş olacaktı.

Vita Bergen

Victoria Bergman ile birlikte uyanan Sofia Zetterlund kendini bir bütün gibi hissetti.

Gao ile iki gün yataktan çıkmamış ve Victoria ile sohbet etmişti.

Ayrıldıkları günden beri -yirmi yılı geçiyordu- yaşananları anlatmıştı Victoria'ya.

Victoria genellikle susmuştu.

Birlikte defalarca kasetleri dinlemişlerdi ve her seferinde Victoria uykuya dalmıştı. Oysa daha önce hep Sofia uykuya dalarlardı.

İlk defa şimdi, kırk sekiz saat sonra, gerçekle yüzleşmeye hazır hissediyordu kendini Sofia.

Mutfağa geçip kahve makinesini çalıştırdı, dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koyup açma düğmesine bastı.

Bir fincan kahve alıp bilgisayarın başına oturdu. Polisten anne babasının ölüm haberini alır almaz, cenaze şirketi Fonus'un internet sayfasına girerek onlardan geriye kalanları en kolay şekilde nasıl toprağa gömebileceğini araştırmıştı. Cuma günü Skogskyrkogården Mezarlığı'nda gömüleceklerdi.

Telefonunu kontrol eden Sofia, Jeanette'nin defalarca aradığını görünce vicdan azabıyla kıvrandı. Johan ile birlikte Gröna Lund'a gitme sözü vermişti ona. Hemen Jeanette'yi aradı.

"Nereye kayboldun sen?" dedi Jeanette endişeyle.

“Biraz keyifsizdim, telefonu cevaplayacak halim yoktu. Neyse, şu Gröna Lund işini ne yapacağız?”

“Hâlâ uygunsa cuma günü gidebilir miyiz?”

Sofia, mezarlıktaki kül gömme işini düşündü.

“Kesinlikle,” dedi. “Nerede buluşuyoruz?”

“Feribotların orada, saat dörtte.”

“Tamam!”

Jeanette'den sonra miras tespiti yapacak olan avukatı aradı. Avukat, Viggo Dürer adında, ailenin eski bir tanıdığıydı. Çocukken onunla birkaç kez karşılaşmıştı ama silik bir anı vardı kafasında. Old Spice ve Eau de Vie.

Ona dikkat et.

Avukat Dürer, tek mirasçı olduğundan her şeyin Victoria'ya kaldığını söyledi.

“Her şey mi?” dedi şaşkınlıkla. “Ev yanıp kül oldu ya?”

Viggo Dürer, evin dört milyon kron değerinde sigortalı olmasının yanı sıra anne babasının bankada dokuz yüz bin kron birikmiş parasının ve yaklaşık beş milyon kron değerinde hisse senedinin olduğunu söyledi.

Sofia, hisse senetlerini en kısa zamanda paraya çevirmesi ve özel hesabına yatırması talimatını verdi avukata. Viggo onu beklemeye ikna etmeye çalıştı ama Sofia ayak diredi. Sonunda avukat pes etti.

Yakın bir zamanda on milyon kronluk bir servete konacağını hesapladı. Zengin bir kadın olmuştu.

Gamla Enskede

Telefonu kapattığında Jeanette'nin neşesi yerine gelmişti. Sofia yalnızca biraz hastaydı, hali olmadığından telefonu cevaplamamıştı. Gereksiz yere endişelenmişti Jeanette.

Gröna Lund ziyaretiyle Johan'a nihayet bir sürpriz yapacak, hem de bu vesileyle Sofia ile buluşacaktı.

En sonunda tatile çıkabilmişti işte. Birkaç gün kafasını dinleyecek, sonra da geleceği düşünecekti. Villa, Johan ve kendisi için fazlasıyla büyüktü, Åke'ye satmayı önerecekti. Sofia'nın dairesi gibi bir daire almak istiyordu. Şehir merkezine taşınma düşüncesine Johan'ın fazla itiraz etmeyeceğini umuyordu.

Kapı ziliyle düşünceleri bölündü, gidip kapıyı açtı.

Kapının önünde daha önce hiç görmediği üniformalı bir polis duruyordu.

“Merhaba, adım Göran,” diyerek elini uzattı. “Jeanette Kihlberg siz misiniz?”

“Göran?”

“Andersson. Göran Andersson, Värmdö'de görev yapıyorum.”

“Peki, sorun nedir, sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Yani, şöyle açıkla...” boğazını temizledi. “Värmdö'de görevliyim, birkaç gün önce çok kötü bir yangın oldu. İki kişi öldü, bir kazaya benziyor. Şey, saunadalarmış...”

“Ee?”

“Yangında ölen çiftin adı Bengt ve Birgitta Bergman, kaza gibi görünse de biraz karışık.”

Jeanette özür dileyerek, meslektaşını içeri davet etti.

“Mutfakta oturalım. Kahve alır mısın?”

“Hayır, fazla kalmayacağım.”

“Peki... Niçin bana geldin?” Jeanette mutfak masasının başına oturdu. Polis memuru onu izledi.

“Kurbanların durumlarını araştırdım. Bengt Bergman’ı bir tecavüzle ilgili sorguladığınızı öğrendim.”

Jeanette başını salladı.

“Evet, doğru. Ama bir sonuç alamadık. Serbest kaldı.”

“Evet... Şimdi de öldü... Yani... Kızını arayıp olaydan haberdar ettiğimde tepkisi biraz şeydi, nasıl denir?”

“Tuhaf?” diyen Jeanette, Victoria Bergman ile yaptığı konuşmayı hatırladı.

“Yok. Daha çok ilgisiz.”

“Affedersin ama Göran,” dedi Jeanette, sabırsız bir ifadeyle. “Bana niçin geldin?”

Göran Andersson masanın üzerinden eğilerek gülümsedi.

“Öyle bir kadın yok.”

“Kim yok?” Jeanette’nin bedenini bir huzursuzluk sardı.

“Kızın tavrı beni biraz şüphelendirdi, araştırdım.”

“Ne buldun?”

“Hiçbir şey. Sıfır. Hiçbir yerde kaydı yok, banka hesabı yok. Hiçbir şeyi yok. Victoria Bergman’dan yirmi yıldır tek bir iz yok.”

Kutsal Haç Şapeli

Beng ve Birgitta Bergman'dan geriye kalanların toprağa gömüleceği güne sıkı bir sonbahar fırtınası uyardı aslında. Ama güneş parlıyordu ve Stockholm, en güzel kıyafetleriyle görücüye çıkmış gibiydi.

Kolera Parkı'nın ağaçları, açık sarı ve kahverengiden koyu mora kadar düşünülebilecek en güzel renklere bürünmüşlerdi, akçaağaçların koyu yeşili ise apayrı bir güzellikteydi.

Nynäsvägen'den sola, Sockenvägen'e dönüp dosdoğru devam etti, metro istasyonunun ve çiçekçinin önündeki köprü'nün altından geçti, yüz metre kadar ilerledikten sonra sağa, Kapellslingan'a kıvrılıp Skogskyrkogården Mezarlığı'nın araba parkına girdi.

Park yerinde onlarca araba vardı ama hiçbirinin törene katılacaklara ait olmadığını biliyordu. Törene bir tek o katılacaktı.

Kontağı kapattı, arabanın kapısını açıp dışarı çıktı. Hava serindi, birkaç derin soluk alarak temiz havayı içine çekti.

Krematoryuma ve anma törenlerinin yapıldığı binaya, iki tarafında yüksek ağaçların olduğu taş bir yoldan gidiliyordu. Bir bankta oturarak alçak sesle konuşan yaşlı bir çiftin önünden geçti. Şapelin sağ tarafındaki kocaman haç, çimlerin üzerine kasvetli bir gölge düşürüyordu.

Uzaktan papazı gördü.

Başını öne eğmişti.

Önünde, iki kişinin küllerini alabilecek büyüklükte bir küp vardı.

Kiraz ağacından. Toprakta çözünebilir malzemeden, diye yazıyordu cenaze şirketinin internet sayfasında.

Bin krandan biraz daha fazlaydı.

Kişi başına beş yüz kron.

Yalnızca ikisi olacaktı. Papaz ve o. Böyle karar vermişti.

Ne ölüm ilanı ne de kısa bir hayat hikâyesi. Gözyaşları ve duygusallıktan uzak, sakın bir veda. Ne bağışlama üzerine gönül alıcı sözler ne de ölenleri hiç ait olmadıkları bir mertebeye yükselten aptalca konuşmalar olacaktı.

Onlara hiç sahip olmadıkları bir onuru bahşedecek ya da melek kanatları takacak hatıralar da olmayacaktı.

Onları yüceltecek hiçbir şey olmayacaktı.

Selam verdi, papaz yapılacakları açıkladı.

Victoria dini tören istemediğinden, küp toprağa indirilmeden önce sadece söylenmesi gereken şeyler söylenecekti.

Yaratıcının ellerine teslim, İsa'nın ölümü ve Tanrı'nın kendi suretinde yarattığı insanın eksiksiz dirilişi üzerine dualar, Sofia krematoryuma gelmeden önce yapılmıştı.

Topraktan geldin. Toprağa döneceksin.

Efendimiz İsa, seni kıyamet gününde uyandıracak.

Her şey on dakikadan kısa bir sürede bitecekti.

Papazla birlikte yürümeye başladılar, küçük bir havuzun yanından geçtiler ve mezarlığı kaplayan ağaçların arasına daldılar.

Küpü papaz taşıyordu. Kısa ve zayıf bir adamdı, yaşını tahmin etmek zordu. Hareketleri yaşlı bir insanı andırırken gözlerinde bir çocuğun merakı vardı.

Konuşmuyorlardı. Victoria, gözlerini küpten ayıramıyordu. İçinde anne ve babasından geriye kalanlar vardı.

Yakma işlemi bittiğinde kemiklerini soğuması için bir kabın içine atmışlardı. Bengt'in kalça protezi gibi yanmayan şeyler bir tarafa ayrıldıktan sonra, kemik parçaları kemik değirmeninde öğütülmüştü.

Babası ölmüştü ama ne çelişkidir ki onun için hâlâ hayattaydı. Sanki boşluk bıçakla kesilmiş, bir kapı açılmıştı önünde. Ardına kadar açık duruyor ve özgürlük vadeliyordu.

İz, diye düşündü. Geride ne iz bıraktılar?

Çok uzaklardan bir olay hatırladı.

Dört yaşındaydı. Bengt, bodrumdaki odalardan birinin zeminine yeni beton dökmüştü. O parlak, esnek betona elini bastırma arzusu, bunu yapması halinde alacağını bildiği cezanın korkusundan baskın çıkmıştı. O küçük el izi yangına kadar oradaydı. Belki hâlâ evin küllerinin altındaydı.

Peki Bengt'ten geriye ne kalmıştı?

Sahip olduğu şeyler ya kül olup rüzgâra savrulmuştu ya da müzayedede satılmayı bekliyordu. Çok yakında yabancı bir adamın özel eşyalarının arasına karışacaklardı. Hikâyesiz birer eşya olarak.

Ama Sofia'nın içinde bıraktığı iz, utanç ve suçluluk halinde hep yaşayacaktı.

Ne kadar kahramanca çabalarsa çabalasın bedelini ödeyemeyeceği bir suçluluk.

Her geçen gün daha çok büyüyecekti.

Onun hakkında ne biliyorum sahiden, diye düşündü.

Ruhunun derinliklerinde ne gizliydi, ne düşünüyordu? Neyi özlüyordu?

Sürekli bir doyumsuzlukla sürüklenmişti. Ne kadar sıcak olursa olsun üşüyerek titremiş, ne kadar yerse yesin midesi açlıkla kıvrılmıştı.

Papaz durdu, küpü yere bıraktı, başını dua eder gibi eğdi. Kırmızı Vånga granitinden mezar taşının önünde ortası delik, yeşil bir bez parçası geriliyordu.

Yedi bin kron değerinde.

Papazın bakışlarını yakalamaya çalışırken nihayet dönüp ona bakan papaz başını salladı.

Birkaç adım ilerledi Victoria, yeşil bezin etrafından dolandı, eğildi ve kırmızı küpe bağlı ipi iki eliyle birden tuttu. Ağırlığı karşısında şaşırıp, ip ellerini kesiyordu.

Dikkatle deliğe yöneldi, durdu ve küpü siyah deliğe yavaşça sarkıttı. Biraz tereddüt ettikten sonra ipi bıraktı, küpün kapağının üzerine yığıldı ip.

Avuçları sızlıyordu, iki avucunda kalan kırmızı ip izlerine öfkeyle baktı.

Stigmata,¹⁹ diye düşündü.

19 İsa'nın bedenindeki işkence izleri. (ç.n.)

Serbest Düşüş

Gröna Lund Eğlence Parkı'nın en popüler aleti, Stockholm'ün çok büyük bir bölümünün görülebildiği yüz metre yüksekliğindeki manzara kulesiydi. İnsanlar yavaşça seksen metre yüksekliğe çıkarılıyor, orada bir süre asılı tutulduktan sonra bırakılıyor ve saatte yüz yirmi kilometre hızla aşağı düşüyorlardı. Aşağı inmeleri iki buçuk saniye sürüyor ve fren anında üç buçuk G kuvvetine maruz kalıyorlardı.

Yani inme anında bir insan normal kilosunun üç katından fazlasına ulaşıyordu.

İniş yolunda vücut ağırlığı çok daha fazlaydı.

Saatte yüz kilometre hızla yere inen bir insanın ağırlığı on iki tonun üzerine çıkıyordu.

“Serbest düşüşü geçen yıl yasakladıklarını biliyorsun değil mi?” dedi Sofia gülerek.

“Öyle mi? Niçin?” Jeanette, Johan'ın kolunu sıktı, kuyrukta birkaç adım daha ilerlediler. Johan ile Sofia'nın birazdan kulenin tepesinden sarkacaklarını düşündüğünde başı döndü.

“ABD'deki bir parkta birisi çelik halatlardan birini kesince, burada güvenlik önlemlerini gözden geçirmek zorunda kaldılar.”

“Şeytanlık yapma... Kapa şom ağzını. Tam şimdi yukarı çıkacakken bunları anlatmanın sırası mı yani?”

Johan, annesini gülerek itti.

Jeanette gülümsedi. Oğlunu uzun zamandır ilk defa bu kadar neşeli görüyordu.

Johan ile Sofia birkaç saat boyunca Süpürge, Mürekkep Balığı, Mancınık ve Ekstrem aletlerini dolaşmışlardı. Ayrıca uçan halıyla çılgıklar atarak uçarken fotoğraf çektirip her biri için birer tane almışlardı.

Jeanette hep aşağıda durmuş, yüreği ağzında onları izlemişti.

Kuleye çıkma sırası onlara gelmişti. Jeanette kuyruktan kenara çekildi.

Johan cesaretini biraz kaybederken Sofia platforma çıktı, Johan tereddütlü bir gülümsemeyle onun peşinden gitti.

Bir görevli emniyet kemerlerini kontrol etti.

Sonra her şey hızla gelişti.

Sepet hızla yukarı çıkmaya başladı, Sofia ve Johan el sallarken gergindiler.

Tam dikkatleri şehrin görüntüsüne çevrilmişken arkasından kırılan bir cam sesi duydu Jeanette.

Üç adam birbirine girmişti.

Kavga edenleri ayırması on iki dakikasını aldı.

Yedi yüz yirmi saniye.

Sonra her şey sona erdi.

Patlamış mısır, ter ve aseton.

Kokular şaşkına çevirmişti Sofia'yı. Neyin gerçek, neyin hayal olduğunu ayırmakta zorlanıyordu. Çarpışan arabaların yanlarından geçerlerken havadaki elektrik boğucu olmaya başlamıştı.

Hayali bir yanık lastik kokusuyla, rüzgârın erkekler tuvaletinden taşıdığı iğrenç, tatlımsı koku birbirine karışıyordu.

Hava kararmaya başlamıştı, ılık bir akşam çöküyordu, gökyüzü açılmıştı. Birdenbire boşalan yağmurdan sonra asfalt hâlâ ıslaktı. Yanıp sönen renkli lambaların su birikintilerinden yansıyan ışıkları gözleri kamaştırıyordu. Lunapark treninden gelen bir çığlıkla ürperdi, bir adım geriledi. Biri arkasından itmişti, bir başkasının küfür ettiğini duydu.

“Ne yapıyorsun sen?!”

Durdu, gözlerini kapadı. Kafasının içindeki sesin etkisinden kurtulmaya çalıştı.

Ne yapmayı düşünüyorsun şimdi? Oturup ağlamayı mı?

Johan'a ne yaptın?

Sofia etrafına baktı ve yalnız olduğunu fark etti.

“... aslında çocukta yükseklik korkusu yoktu ama korkuluklar indirildiğinde yağmur yağmaya başladı, yerlerine oturduklarında çocuğun korkudan nasıl titrediğini hissetti ve vagon hareket ettiğinde çocuk pişman olduğunu, vazgeçtiğini, inmek istediğini söyledi...”

Biri yüzüne bir tokat attı. Yanağı sızladı, ıslak ve tuzluydu. Sert çakıllar sırtına batıyordu.

“Nesi var?”

“Biri ambulans çağırın.”

“Ne diyor?”

“Aranızda doktor var mı?”

“... ve ağlıyordu, korkmuştu. Önce onu sakinleştirmeye çalıştı, gittikçe yükselirken bütün Uppsala'yı ve Fyr Irmağı'ndaki tekneleri gördüler, ona söylediğinde sızlanmayı kesti, oranın Stockholm olduğunu ve gördüklerinin de Djurgård feribotları olduğunu söyledi...”

“Sanırım Uppsala'dan geldiğini söylüyor.”

“... ve en yüksekte Şimşekler akıp gök grlemeye başladı, her Şey birden durdu, aşağıdaki insanlar nokta gibiydi, minik sinekler gibi parmakla ezilebilecek kadar...”

“Sanırım bayılacak.”

“... tam o anda midesi ağzına geldi ve beklendiği gibi her Şey üzerlerine geldi...”

“Aılın!”

Sesi tanıdı ama tam olarak çıkaramadı.

“Aılın, ben onu tanıyorum.”

Ateş gibi yanan alında serin bir el. Tanıdığı bir koku.

“Sofia, ne oldu? Johan nerede?”

Victoria Bergman gözlerini açtı ve hatırladı.